

เก้าบาท

วิจารณ์พรรคคอมมิวนิสต์

เดอะอีพอคไทมส์

คำนิยม

หนังสือเล่มนี้แปลจากเรื่องชุดเก้าบาทที่เริ่มจัดพิมพ์ครั้งแรกในลักษณะบทบรรณาธิการในต้าจีหยวน (www.dajiyuan.com) ซึ่งเป็นฉบับพิมพ์ภาษาจีนของเดอะอีพอคไทมส์ เมื่อได้อ่าน “เก้าบาทวิจารณ์พรรคคอมมิวนิสต์จีน”แล้ว ท่านจะทราบว่าทำไมผู้แต่งจึงไม่ประสงค์จะออกนาม

ต้าจีหยวนเริ่มจัดพิมพ์บทบรรณาธิการดังกล่าวเมื่อ วันที่ 19 พฤศจิกายน ค.ศ. 2004 บทบรรณาธิการนี้ส่งผลกระทบต่อชาวจีนที่อยู่นอกประเทศจีน และกำลังมีผลกระทบมากขึ้นถึงชาวจีนภายในประเทศจีนด้วย เก้าบาทวิจารณ์พรรคคอมมิวนิสต์จีนกำลังเริ่มเป็นบทสนทนาในหมู่ชาวจีนเกี่ยวกับธาตุแท้ของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

บรรณาธิการของเดอะอีพอคไทมส์ (www.theepochtimes.com) เชื่อว่าผู้ที่พูดภาษาไทยคงอยากจะมีส่วนร่วมในการสนทนาเช่นกัน เราจึงได้จัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ขึ้นมา

คณะกรรมการบรรณาธิการ
เดอะอีพอคไทมส์

บทนำ

กว่าหนึ่งทศวรรษหลังการล่มสลายของอดีตสหภาพโซเวียตและระบอบปกครองคอมมิวนิสต์ในยุโรปตะวันออก การเคลื่อนไหวของคอมมิวนิสต์สากลได้กลายเป็นสิ่งที่ทั่วโลกไม่ยอมรับ จุดจบของพรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงเพียงรอว่า จะเป็นเมื่อไรเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม ก่อนการล่มสลายอย่างสิ้นเชิงของมัน พรรคคอมมิวนิสต์จีนกำลังพยายามผูกชะตากรรมของมันเอาไว้กับประชาชาติจีน ที่มีอารยธรรมยาวนาน 5,000 ปี นี่จึงกลายเป็นความหายนะของประชาชนจีน ดังนั้นประชาชนจีนจึงต้องเผชิญกับปัญหาว่าจะมองพรรคคอมมิวนิสต์จีนอย่างไรในช่วงเวลานี้ ประเทศจีนจะพัฒนาสังคมกันอย่างไรโดยปราศจากพรรคคอมมิวนิสต์จีน และประชาชนจีนจะฟื้นฟูและสืบทอดมรดกประเพณีวัฒนธรรมต่อไปอย่างไร

หนังสือพิมพ์อีพอคไทมส์ (*The Epoch Times*) กำลังจัดพิมพ์บทบรรณาธิการฉบับพิเศษชุดหนึ่งขึ้นมา คือ “แก้บทวิจารณ์พรรคคอมมิวนิสต์” ก่อนที่ฝ่าโลงของพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะถูกปิด เราจะขอแนะนำเนื้อหาพิพากษาอันสุดท้ายต่อมันและต่อการเคลื่อนไหวของคอมมิวนิสต์สากล ซึ่งนำความหายนะมาสู่มนุษยชาติมากกว่าหนึ่งศตวรรษ

ตลอด 80 กว่าปีของมัน ทุกสิ่งที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนเข้าไปแตะต้องล้วนแต่ทำให้เกิดความเสื่อมเสียด้วยการโกหก หลอกลวง สงคราม ความอดอยาก ระบบทาส การสังหารหมู่ และความสยองขวัญ ความเชื่อและหลักการตามประเพณีเดิมถูกทำลายอย่างร้ายแรง หลักจริยธรรมและโครงสร้างสังคมแบบดั้งเดิมถูกแยกสลายด้วยการใช้กำลัง ความรู้สึกร่วม ความรักและความสมานฉันท์ในหมู่ประชาชนถูกบิดเบือนเป็นการต่อสู้และความเกลียดชัง ความเคารพยกย่องและการเห็นคุณค่าของสวรรค์และโลก ถูกแทนที่ด้วยความยโสโอหังอยากจะ “ต่อสู้กับสวรรค์และโลก” ผลก็คือการล่มสลายอย่างสิ้นเชิงของสังคม ศีลธรรมและระบบนิเวศน์ และวิกฤตการณ์ขนาดใหญ่ของประชาชนจีน ซึ่งที่จริงคือของมนุษยชาติ ความหายนะทั้งหมดนี้เกิดจากการวางแผนอย่างเจตนา การจัดการ และการควบคุมของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

บทกวีที่มีชื่อเสียงบทหนึ่งของจีนเขียนไว้ว่า “ฉันถอนใจลึกๆต่อดอกไม้ที่ร่วงโรยโดยเปล่าประโยชน์” จุดจบของการปกครองระบอบคอมมิวนิสต์ใกล้มาถึงแล้ว เหลือเพียงการดิ้นรนเพื่อเอาชีวิตรอด วันคืนแห่งการล่มสลายของมันอยู่แค่เอื้อม หนังสือพิมพ์อีพอคไทมส์เชื่อว่าเวลานั้นสูงงอมแล้ว ก่อนการล่มสลายอย่างสิ้นเชิงของพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะมาถึง เราจะมองย้อนกลับไปอย่างรอบด้านเพื่อเปิดโปงให้ชาวจีนและชาวโลกได้เห็นถึงวิธีการที่ลัทธิที่ใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ (พรรคคอมมิวนิสต์จีน) ได้รวมเอาความชั่วร้ายทั้งหมดนับแต่อดีตมาที่มีผู้กระทำทุกแห่งในโลกนี้มาใช้ เราหวังว่าผู้ที่ยังคงถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนหลอกลวงจะสามารถมองเห็นมันได้อย่างกระจ่างชัดในขณะนี้ สลัดพิษของมันทิ้งไปจากจิตวิญญาณ สลัดการควบคุมที่ชั่วร้ายของมันออกจากจิตใจ ปลดปล่อยตัวเองออกมาจากพันธนาการที่น่ากลัว และละทิ้งมายาภาพที่สวยงามทั้งหมดของมันเสีย

การปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นหน้าประวัติศาสตร์จีนที่มีดমনและไร้สาระที่สุด ในบรรดาอาชญากรรมนับไม่ถ้วนของมันนั้น เรื่องที่ชั่วร้ายที่สุดคือการประทุษร้ายผู้ฝึกฝ่าหลุนกง เจียง เจ๋อหมิน ชักนำพรรคคอมมิวนิสต์จีนเข้าสู่จุดจบด้วยการประทุษร้าย “ความจริง ความเมตตา ความอดทน” หนังสือพิมพ์อีพอคไทมส์เชื่อว่าโดยการทำ ความเข้าใจกับประวัติศาสตร์ที่แท้จริงของพรรคคอมมิวนิสต์จีน เราจึงจะสามารถป้องกันไม่ให้โศกนาฏกรรมเหล่านั้นเกิดขึ้นอีก ในขณะเดียวกัน เราก็หวังว่า พวกเราทุกคนจะสะท้อนความคิดที่อยู่ลึกที่สุดของเราออกมา และตรวจสอบดูว่าความซื่อสัตย์และความประนีประนอมของเราทำให้เรามีส่วนร่วมในโศกนาฏกรรมจำนวนมากเหล่านั้นที่น่าจะหลีกเลี่ยงได้หรือไม่

บทวิจารณ์พรรคคอมมิวนิสต์ ตอนที่ 1

พรรคคอมมิวนิสต์ คือ อะไร ?

บทนำ

เป็นเวลานานกว่า 5,000 ปีมาแล้ว ที่ชาวจีนได้สร้างอารยธรรมที่วิเศษยิ่งบนผืนแผ่นดิน ซึ่งหล่อเลี้ยงชีวิตโดยอาศัยแม่น้ำเหลือง และแม่น้ำแยงซี ในช่วงระยะเวลาที่ยาวนานนี้ ได้ผ่านการปกครองของราชวงศ์แล้ว ราชวงศ์เล่า และวัฒนธรรมจีนได้ถูกสร้างขึ้นและเชื่อมโยงไป ความยิ่งใหญ่และการหมุนเวียนของเรื่องราวต่างๆ มีบทบาทสำคัญต่อเวทีประวัติศาสตร์ของประเทศจีน

ปีค.ศ. 1840 เป็นปีที่นักประวัติศาสตร์ได้พิจารณาว่าเป็นปีเริ่มต้นของยุคร่วมสมัยของจีน เป็นการเริ่มต้นการเดินทางของจีนจากรูปแบบประเพณีดั้งเดิมสู่ยุคสมัยนิยม อารยธรรมจีนประสบกับเหตุการณ์ที่สำคัญ 4 ครั้งด้วยกัน ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ทำลายและตบสนอง โดย 3 ครั้งแรกรวมถึงการรุกรานและล่งล้ำเมืองปักกิ่ง โดยกองกำลังร่วมรบของอังกฤษและฝรั่งเศส ในตอนต้นปีค.ศ. 1860 สงครามจีน-ญี่ปุ่น ในปีค.ศ. 1894 และสงครามรัสเซีย-ญี่ปุ่น ซึ่งทำสงครามอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของจีน ในปีค.ศ. 1906 เหตุการณ์ที่ทำลายทั้ง 3 ครั้งนี้ ประเทศจีนตอบโต้ด้วยการเคลื่อนไหวแบบตะวันตก คือการนำเข้าสินค้าที่ทันสมัยและอาวุธที่ทันสมัย การปฏิรูปสถาบันในปีค.ศ. 1898¹ ในปลายราชวงศ์ชิง และมีความพยายามที่จะวางรากฐานกฎหมายรัฐธรรมนูญ ซึ่งต่อมากลายเป็นการปฏิวัติประชาธิปไตย² ในปีค.ศ. 1911

ในช่วงสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 1 แม้ว่าจีนจะได้ชัยชนะ แต่ก็ไม่ได้มีชื่ออยู่ในกลุ่มผู้ที่มีอำนาจมากในขณะนั้น มีชาวจีนหลายคนเชื่อว่าการโต้ตอบ 3 ครั้งแรกไม่เป็นผล การเคลื่อนไหวเมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม³ ได้นำไปสู่ความพยายามในการโต้ตอบครั้งที่ 4 ซึ่งลงเอยด้วยความเป็นตะวันตกสมบูรณ์แบบของวัฒนธรรมจีน โดยผ่านการเคลื่อนไหวของคอมมิวนิสต์และเป็นการปฏิวัติแบบสุดขั้ว

บทความนี้ มีส่วนสัมพันธ์กับผลกระทบของอารยธรรมจีน ซึ่งอยู่ภายใต้การชี้นำโดยระบอบคอมมิวนิสต์ และพรรคคอมมิวนิสต์ หากเราย้อนกลับไปดูผลที่เกิดจากการเลือกทางเดินของประเทศจีน จะพบว่ามีคนเกือบ 100 ล้านคนที่ตายอย่างผิดธรรมชาติ ในกว่า 160 ปีที่ผ่านมา พร้อมกับการทำลายวัฒนธรรม ประเพณี และอารยธรรมของจีน เกือบหมดสิ้น

I. การใช้ความรุนแรงและความหวาดกลัว เพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจและการรักษาอำนาจ

“คอมมิวนิสต์มักซ่อนความคิดและเป้าหมายของตนเอง พวกเขาจะป่าวประกาศว่าเป้าหมายสุดท้ายจะบรรลุได้ด้วยวิธีเดียวเท่านั้นคือ การใช้กำลังในการโค่นล้มสภาพสังคมที่เป็นอยู่ทั้งหมด”⁴ คำพูดนี้ได้มาจากบทสรุปในคำแถลงการณ์ลัทธิคอมมิวนิสต์ (*Communist Manifesto*) ซึ่งเป็นเอกสารแสดงหลักการของพรรคคอมมิวนิสต์ ความรุนแรงเป็นวิธีหลักวิธีเดียวที่พรรคคอมมิวนิสต์ใช้ในการได้มาซึ่งอำนาจ ลักษณะเฉพาะนี้ได้ถูกส่งต่อไปยังทุกส่วนของพรรคที่ก่อร่างขึ้นมานับตั้งแต่จุดกำเนิดของพรรค

ความจริงแล้วพรรคคอมมิวนิสต์พรรคแรกของโลกก่อตั้งขึ้นหลายปีหลังจากการเสียชีวิตของคาร์ล มาร์กซ ในปีถัดจากการปฏิวัติในเดือนตุลาคม ปี 1917 ได้ก่อกำเนิด “พรรคคอมมิวนิสต์ของรัสเซียทั้งหมด(บอลเชวิค)”

(ซึ่งต่อมาภายหลังรู้จักกันในนาม “พรรคคอมมิวนิสต์โซเวียตยูเนี่ยน”) พรรคนี้เติบโตขึ้นมาจากการใช้ความรุนแรงต่อต้าน “ศัตรูแห่งชนชั้น” และยึดมั่นการใช้ความรุนแรงต่อสมาชิกพรรค หรือแม้แต่พลเมืองธรรมดาๆ ในช่วงการกวาดล้างของสตาลินปี 1930 พรรคคอมมิวนิสต์โซเวียตได้สังหารหมู่ ผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นสายลับหรือผู้ทรยศ หรือแม้แต่ผู้ที่มีเพียงความคิดเห็นที่แตกต่างจากพรรคไปกว่า 20 ล้านคน

พรรคคอมมิวนิสต์จีนเริ่มจากการเป็นสาขาของพรรคคอมมิวนิสต์โซเวียต โดยเป็นพรรคคอมมิวนิสต์ระหว่างประเทศที่ 3 ดังนั้นจึงได้รับสืบทอด “ความเต็มใจในการฆ่า” โดยธรรมชาติ ในช่วงสงครามกลางเมืองครั้งแรกระหว่าง คอมมิวนิสต์-ก๊กมินตั๋งในช่วงปี 1927-1936 จำนวนประชากรในจังหวัดเจียงซี ลดลงอย่างน่าสะพรึงกลัวคือจาก 20 ล้านคน เหลือเพียง 10 ล้านคน เพียงตัวเลขคร่าวๆ นี้ก็สามารถแสดงถึงการทำลายล้างที่เกิดจากการใช้ความรุนแรงของพรรคคอมมิวนิสต์แล้ว

การใช้ความรุนแรงอาจเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ในความพยายามที่จะได้มาซึ่งอำนาจทางการเมือง แต่ก็ไม่เคยมีระบอบการปกครองใดที่กระหาย “การฆ่า” ดังเช่นพรรคคอมมิวนิสต์จีน โดยเฉพาะในช่วงเวลาแห่งความสงบ ตั้งแต่ปี 1949 จำนวนผู้เสียชีวิตจากการใช้ความรุนแรงของพรรคคอมมิวนิสต์จีน มีมากกว่าจำนวนผู้เสียชีวิตโดยรวมจากสงครามในช่วงปี 1921-1949

ตัวอย่างที่ดีของการใช้ความรุนแรงของพรรคคอมมิวนิสต์ ก็คือการใช้การสนับสนุนกลุ่มเขมรแดง จำนวนคนในประเทศกัมพูชาถูกฆ่าตายถึง 1/4 ของจำนวนประชากรทั้งประเทศภายใต้การนำของกลุ่มเขมรแดง ในจำนวนนี้รวมถึงชาวจีนอพยพและลูกหลานส่วนใหญ่ด้วย ประเทศจีนยังคงปิดกั้นประชาคมโลกจากการนำกลุ่มเขมรแดงขึ้นสู่การพิจารณาคดีในศาล ทั้งนี้ก็เพื่อปิดบังชื่อเสียงในทางลบของตนเองเกี่ยวกับการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์

พรรคคอมมิวนิสต์จีนยังมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับกำลังรบในการปฏิวัติที่โหดร้ายที่สุดและระบอบการปกครองที่ใช้อำนาจอย่างไม่ยุติธรรมและโหดร้าย นอกจากเขมรแดงแล้ว ยังมีพรรคคอมมิวนิสต์ในอินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ มาเลเซีย เวียดนาม พม่า ลาว และ เนปาล ทั้งหมดนี้ล้วนได้รับการสนับสนุนการก่อตั้งจากพรรคคอมมิวนิสต์จีน ผู้นำหลายคนของพรรคคอมมิวนิสต์ในกลุ่มนี้เป็นชาวจีน และมีบางคนยังคงหลบซ่อนตัวอยู่ที่ประเทศจีนในขณะนี้

พรรคคอมมิวนิสต์กลุ่มอื่น ที่ยึดแนวคิดของเหมา (ประธานเหมาเจ๋อตง) ได้แก่ กลุ่มทางสว่างในอเมริกาใต้ และกลุ่มกองทัพแดงของญี่ปุ่น ความโหดร้ายป่าเถื่อนของทั้งสองกลุ่มนี้เป็นที่โจษจันและถูกประณามไปทั่วโลก

หนึ่งในทฤษฎีที่คอมมิวนิสต์ยึดถือก็คือทฤษฎีของดาร์วินเกี่ยวกับสังคม พรรคคอมมิวนิสต์นำทฤษฎีการแข่งขันระหว่างเผ่าพันธุ์ มาใช้กับความสัมพันธ์ของมนุษย์และประวัติศาสตร์ของมนุษย์ โดยเชื่อว่าการต่อสู้ระหว่างชนชั้นเป็นวิธีการขับเคลื่อนวิธีเดียวเพื่อให้เกิดการพัฒนาทางสังคม การต่อสู้ดิ้นรนจึงกลายเป็นความ “เชื่อ” ของพรรคคอมมิวนิสต์ เป็นเครื่องมือของการได้มาและรักษาไว้ซึ่งการควบคุมทางการเมือง คำพูดที่มีชื่อเสียงของเหมาที่ค้านกับทฤษฎีเกี่ยวกับการอยู่รอดที่เนื่องมาจากสภาพที่เหมาะสม คือ “ด้วยจำนวนคนถึง 800 ล้านคน จะดำเนินไปได้อย่างไรโดยปราศจากการต่อสู้ดิ้นรน”

คำกล่าวอ้างของเหมาอีกอันหนึ่งที่มีชื่อเสียงคล้ายๆ กันก็คือ “การปฏิวัติวัฒนธรรมจะต้องมีขึ้นทุกๆ 7 หรือ 8 ปี”⁵ พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ใช้กำลังครั้งแล้วครั้งเล่าเพื่อให้ตนสามารถปกครองประเทศจีน เป้าหมายของการใช้กำลังก็เพื่อสร้างความหวาดกลัว ใช้ทุกๆ การต่อสู้ดิ้นรน ทุกๆ การเคลื่อนไหว ในการสร้างความหวาดกลัว เพื่อให้ชาวจีนใจสั่นด้วยความกลัว และค่อยๆ ตกเป็นทาสภายใต้การควบคุมของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

ทุกวันนี้ การก่อการร้ายกลายเป็นศัตรูหลักที่สำคัญของโลกเสรีที่เจริญแล้ว พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้การก่อการร้ายที่รุนแรงในวงกว้างมากขึ้น ยาวนานขึ้น และมีผลในการทำลายล้างมากขึ้น ทุกวันนี้ ในศตวรรษที่ 21 เรา

ไม่สามารถที่จะล้มเลือนมรดกตกทอดชิ้นนี้ของพรรคคอมมิวนิสต์ เนื่องจากมันจะมีบทบาทสำคัญต่อชะตากรรมของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในอนาคต

II. โทกหกเพื่อให้เกิดการใช้ความรุนแรงดูสมเหตุสมผล

ระดับของความเจริญวัดได้จากระดับของการใช้ความรุนแรงในการปกครอง การใช้ความรุนแรงแสดงถึงการก้าวถอยหลังก้าวใหญ่ของอารยธรรมของมนุษยชาติจากการปกครองระบอบคอมมิวนิสต์ ที่โซคร้ายคือ คนที่เชื่อว่าความรุนแรงคือวิธีที่สำคัญและหลีกเลี่ยงไม่ได้ในการทำให้สังคมก้าวหน้า จะมองว่าพรรคคอมมิวนิสต์มีความก้าวหน้า

การยอมรับความรุนแรงอาจอยู่ในรูปของการใช้การโทกหกหลอกลวงของพรรคคอมมิวนิสต์ที่มีความชำนาญเหนือชั้นกว่าใครๆ ซึ่งเป็นมรดกตกทอดอีกอันหนึ่งของพรรคคอมมิวนิสต์

“ตั้งแต่วัยเด็ก พวกเรามักคิดว่าอเมริกาเป็นประเทศที่น่ารัก เราเชื่อว่าความคิดเช่นนี้ส่วนหนึ่งมาจากการที่อเมริกาไม่เคยครอบครองประเทศจีน หรือโจมตีประเทศจีน เหตุผลที่ลึกกว่านั้นก็คือ ชาวจีนมีความประทับใจอเมริกาในเรื่องของความเป็นประชาธิปไตย และลักษณะใจกว้างของชาวอเมริกัน”

คำกล่าวนี้มาจากบทบรรณาธิการ ซึ่งตีพิมพ์เมื่อวันที่ 4 กรกฎาคม 1947 ในหนังสือพิมพ์ซินหัว ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ทางการของพรรคคอมมิวนิสต์จีน 3 ปีต่อมา พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ส่งทหารไปสู้รบกับทหารอเมริกาที่เกาหลีเหนือ และป้ายสีอเมริกาว่าเป็นจักรวรรดินิยมที่เลวร้ายที่สุดของโลก ชาวจีนแผ่นดินใหญ่ทุกคนคงรู้สึกแปลกใจที่ได้อ่านบทบรรณาธิการนี้เมื่อ 50 ปีที่แล้ว พรรคคอมมิวนิสต์จีนสั่งห้ามสิ่งพิมพ์ทุกชนิดที่พิมพ์ข้อความคล้ายๆ ข้อความข้างต้น แต่ให้ตีพิมพ์ข้อความที่เขียนขึ้นใหม่

ตั้งแต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนมีอำนาจ พรรคคอมมิวนิสต์จีนวางแผนทุกแผนโดยใช้เล่ห์เหลี่ยมคล้ายๆกัน เพื่อกำจัดผู้ต่อต้านการปฏิวัติ(1950-1953) ห้างหุ้นส่วนของธุรกิจสาธารณะหรือของเอกชน(1954-1957) การต่อต้านขวาจัด(1957) การปฏิวัติวัฒนธรรม(1966-1976) การสังหารหมู่ที่จัตุรัสเทียนอันเหมิน(1989) และที่เกิดขึ้นเมื่อเร็ว ๆ นี้คือ การประหารผู้ฝึกฝาลูกหงตั้งแต่ปี 1999 ส่วนเหตุการณ์อื้อฉาวที่สุดคือการปราบปรามปัญญาชนในปี 1957 พรรคคอมมิวนิสต์จีนเรียกร้องให้ปัญญาชนแสดงความคิดเห็น แต่แล้วกลับทำร้ายพวกเขาในฐานะพวกขวาจัด โดยใช้คำพูดของพวกเขาเป็นหลักฐานการก่ออาชญากรรม เวลาที่มีผู้วิพากษ์วิจารณ์การปราบปราม(ทฤษฎีการ)นี้ ว่าเป็นการคบคิดกันทำสิ่งที่ไม่ดี หรือเป็นแผนการลับในที่มีดีเหมาะจะอ้างว่า “นี่ไม่ใช่แผนการลับ แต่เป็นกลอุบายที่เปิดเผย”

การโทกหกหลอกลวงมีบทบาทสำคัญมากต่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนในการแสวงหาและดำรงไว้ซึ่งอำนาจการควบคุม จีนเป็นประเทศที่มีประวัติศาสตร์ยาวนานที่สุดและสมบูรณ์ครบถ้วนมากที่สุดในโลก และปัญญาชนชาวจีน มีความศรัทธาในประวัติศาสตร์มาแต่โบราณกาล ชาวจีนใช้ประวัติศาสตร์ในการประเมินความจริงในปัจจุบัน หรือแม้แต่การพัฒนาจิตวิญญาณของตน การใช้ประวัติศาสตร์มารองรับระบอบการปกครองในปัจจุบัน พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้เปลี่ยนแปลงและซ่อนเร้นความจริงในประวัติศาสตร์ พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้การโฆษณาชวนเชื่อและสิ่งพิมพ์ต่างๆในการเขียนประวัติศาสตร์ขึ้นมาใหม่ เริ่มต้นในช่วงฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วง (770–476 BC ก่อนคริสต์ศักราช) และช่วงสงคราม (475–221 BC) จนถึงช่วงไม่นานมานี้คือช่วงปฏิวัติวัฒนธรรม การเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์ได้ดำเนินมาเป็นระยะเวลากว่า 50 ปีนับตั้งแต่ปี 1949 ความพยายามทั้งหลายที่จะฟื้นฟูความจริงของประวัติศาสตร์ได้ถูกกีดกันและกำจัดโดยพรรคคอมมิวนิสต์จีน

เมื่อการใช้ความรุนแรงเริ่มอ่อนแรงลงจนไม่สามารถรักษาไว้ซึ่งความสามารถในการควบคุม พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะใช้การโกหกหลอกลวงแทน และกลบเกลื่อนการปกครองโดยใช้ความรุนแรง

เราต้องยอมรับว่า การโกหกหลอกลวงไม่ได้ถูกสร้างขึ้นโดยพรรคคอมมิวนิสต์ แต่เป็นการกระทำที่เลวร้ายมาแต่โบราณกาลที่พรรคคอมมิวนิสต์นำมาใช้ประโยชน์โดยปราศจากความละอาย พรรคคอมมิวนิสต์จีนสัญญาว่าที่ดินจะเป็นของชาวนา โรงงานจะเป็นของคณงาน อีสราภาพและประชาธิปไตยเป็นของปัญญาชน ความสงบสุขจะเป็นของทุกคน สัญญาเหล่านี้ไม่เคยเป็นจริง ชาวจีนยุคหนึ่งตายไปโดยยังถูกโกหก ยุคถัดมาก็ยังคงถูกหลอกลวง นี่เป็นความน่าเศร้าใจที่สุดของชาวจีน นี่เป็นแง่มุมที่โหดร้ายที่สุดของชาติจีน

III. หลักการที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา

ในการโต้วาทีทางทีวีครั้งหนึ่ง ระหว่างคู่แข่งชั้นชิงตำแหน่งประธานาธิบดีสหรัฐ เมื่อปีค.ศ.2004 คู่แข่งคนหนึ่งกล่าวว่า กลยุทธ์นั้นสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามต้องการ แต่ไม่ควรเปลี่ยน “ความเชื่อ” หรือ “แก่นแท้” หาไม่แล้ว “เขาก็ไม่น่าเชื่อถือ”⁶ คำพูดประโยคนี้อธิบายชัดถึงหลักการทั่วไปจริงๆ

พรรคคอมมิวนิสต์เป็นตัวอย่างที่เป็นแม่แบบของกรณีนี้ได้ อย่างเช่น ตั้งแต่ก่อตั้งมาเมื่อ 80 ปีก่อน พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้จัดการประชุมใหญ่ของตัวแทนระดับชาติ 16 ครั้ง และแก้ไขกฎของพรรคทั้ง 16 ครั้ง ในช่วง 5 ทศวรรษที่ยึดอำนาจรัฐได้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้เปลี่ยนแปลง 5 เรื่องหลักของรัฐธรรมนูญจีน

อุดมการณ์ของพรรคคอมมิวนิสต์คือ ความเท่าเทียมกันทางสังคมจะนำไปสู่สังคมนิยมคอมมิวนิสต์ แต่ทุกวันนี้ประเทศจีนที่ปกครองโดยระบอบคอมมิวนิสต์กลับกลายเป็นประเทศที่มีความไม่เท่าเทียมกันทางด้านเศรษฐกิจมากที่สุดในโลก สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนหลายคนกลายเป็นมหาเศรษฐี ในขณะที่ประชาชนจีน 800 ล้านคนยังใช้ชีวิตด้วยความยากจน

แนวทฤษฎีของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเริ่มมาจากแนวคิดมาร์กซิสต์-เลนิน ต่อมาได้มีการต่อเติมเป็นแนวคิดเหมา มาเป็นแนวคิดของเติ้ง จนมาถึงปัจจุบันได้รับความคิดเจียงเข้าไปด้วย เรียกว่า “ทฤษฎี 3 ตัวแทน” แนวคิดของมาร์กซและเหมาไม่ได้สอดคล้องกับความคิดของเติ้งและเจียงทั้งหมด แต่มันกลับตรงกันข้าม ทฤษฎีแบบจับฉ่ายที่ใช้โดยพรรคคอมมิวนิสต์จีนกล่าวได้ว่าเป็นการผสมผสานความแตกต่างของทฤษฎีคอมมิวนิสต์ที่หาได้ยากมากในประวัติศาสตร์ของมนุษย์

กฎเกณฑ์ของพรรคคอมมิวนิสต์มีส่วนขัดแย้งระหว่างกันและกันเป็นอย่างมาก จากแนวคิดการประสานกลมกลืนกับประชาคมโลก มาเป็นรัฐประชาชาติ จนสุดซึ้งกลายเป็นชาตินิยมในทุกวันนี้ จากการกำจัดการสมมติฐานส่วนบุคคลและการใช้ประโยชน์จากชนชั้น ไปสู่แนวคิดในการส่งเสริมให้นายทุนเข้าร่วมกับพรรค กฎเกณฑ์เมื่อวานนี้กลับตรงกันข้ามกับการเมืองในวันนี้ และคาดว่าจะเปลี่ยนแปลงต่อไปอีกในวันพรุ่งนี้ ไม่ว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะเปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์บ่อยแค่ไหน เป้าหมายยังคงแจ่มชัด คือการได้มาและดำรงไว้ซึ่งอำนาจ และการรักษาการควบคุมสังคมอย่างสมบูรณ์

ในประวัติศาสตร์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนมีการเคลื่อนไหวมากกว่า 12 ครั้ง ที่เป็นการต่อสู้ดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด ในความเป็นจริง การต่อสู้ทั้งหมดนี้ได้ เกิดขึ้นพร้อมๆกับการถ่ายโอนอำนาจที่มีผลมาจากการเปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์พื้นฐานของพรรค

การเปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์ทุกครั้งมาจากการเผชิญวิกฤตการณ์ซึ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้ของพรรคคอมมิวนิสต์จีน คุณค่าความชอบธรรมทางกฎหมายและความอยู่รอด ไม่ว่าจะเป็นการร่วมมือกับพวกก๊กมินตั๋ง นโยบาย

ต่างประเทศในการสนับสนุนอเมริกา การปฏิรูปเศรษฐกิจ การขยายตลาด หรือการส่งเสริมความเป็นชาตินิยม การตัดสินใจเหล่านี้เกิดขึ้นในช่วงวิกฤต ซึ่งทั้งหมดต้องทำให้ได้มาซึ่งอำนาจและเพื่อความแข็งแกร่งของอำนาจ รอบนี้ปราบปรามกลุ่มนี้ ต่อมาเลิกปราบปราม การเปลี่ยนกลุ่มที่ถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนปราบปรามมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์พื้นฐานของพรรคคอมมิวนิสต์จีนอยู่เสมอ

มีสุภาสิตตะวันตกกล่าวว่า ความจริงจะคงอยู่ แต่การโกหกหลอกลวงเปลี่ยนแปลงได้ ซึ่งเป็นคำพูดที่เป็นปราชญ์

IV. วิธีที่คุณลักษณะของพรรคเข้าแทนที่และกำจัดคุณลักษณะของคน

พรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นระบอบอำนาจนิยมตามแนวลัทธิเลนิน ตั้งแต่เกิดพรรคฯขึ้นมา มีการจัดตั้ง 3 สายหลักคือ สายภูมิปัญญา สายการเมือง และสายการจัดการองค์การ สายภูมิปัญญาหมายถึงหลักปรัชญาพื้นฐานของพรรคคอมมิวนิสต์ สายการเมืองหมายถึงการกำหนดเป้าหมาย และสายการจัดการองค์การหมายถึงวิธีการที่จะทำให้บรรลุเป้าหมายภายใต้รูปแบบของการจัดการองค์การอย่างเข้มงวด

ข้อกำหนดที่สำคัญที่สุดของสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ทุกคนและคนที่อยู่ภายใต้การปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีนคือต้องเชื่อฟังคำสั่งอย่างไม่มีเงื่อนไข นี่คือนโยบายของสายการจัดการองค์การ

ในประเทศจีน คนส่วนใหญ่จะรู้จักบุคลิกสองแบบของสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีน สำหรับภาคเอกชน สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นคนธรรมดาที่ประกอบด้วยความรู้สึกแห่งความสุข ความโกรธ ความเศร้าและความสนุกสนาน พวกเขามีชีวิตวิญญานของมนุษย์ธรรมดาและมีจุดอ่อน พวกเขาอาจจะ เป็นพ่อ แม่ สามี ภรรยา หรือเพื่อน แต่ที่ถูกวางไว้เหนือคุณลักษณะตามธรรมชาติของมนุษย์และความรู้สึกก็คือคุณลักษณะของพรรค ซึ่งตามข้อกำหนดของพรรคคอมมิวนิสต์คืออยู่เหนือความเป็นมนุษย์ ดังนั้นความเป็นมนุษย์กลายเป็นการเปรียบเทียบสัมพัทธ์และเปลี่ยนแปลงได้ ในขณะที่ธรรมชาติของพรรคกลายเป็นความสมบูรณ์โดยไม่มีข้อสงสัยหรือคัดค้าน

ในช่วงการปฏิวัติวัฒนธรรม เป็นเรื่องธรรมดาที่พ่อและลูกจะทำให้อีกฝ่ายทุกข์ทรมาน สามี-ภรรยาทะเลาะเบาะแว้งกัน แม่กับลูกสาวฟ้องซึ่งกันและกัน ลูกศิษย์และครูปฏิบัติต่อกันเหมือนศัตรู คุณลักษณะของพรรคฯ ก่อให้เกิดความขัดแย้งและความเกลียดชัง ในช่วงเริ่มต้นของขบวนการพรรคคอมมิวนิสต์จีน เจ้าหน้าที่ระดับสูงของพรรคคอมมิวนิสต์จีนหลายคนรู้สึกหมดหนทางเนื่องจากสมาชิกในครอบครัวถูกกล่าวหาว่าเป็นศัตรูทางชนชั้น และนี่เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่มีแรงผลักดันจาก “คุณลักษณะของพรรคฯ”

อำนาจของคุณลักษณะของพรรคที่อยู่เหนือความเป็นปัจเจกบุคคล เป็นผลมาจากการปลุกฝังสิ่งเหล่านี้เข้าไป (ล้างสมอง) เป็นระยะเวลาที่ยาวนาน การปลุกฝังนี้เริ่มตั้งแต่ชั้นเตรียมอนุบาลและชั้นอนุบาล เป็นที่ที่การตอบคำถามตามการบีบบังคับของพรรคฯจะได้รับรางวัล เป็นคำตอบที่ไม่สอดคล้องกับความเป็นเด็กและธรรมชาติความเป็นมนุษย์ของเด็ก นักเรียนได้รับการศึกษาด้านการเมืองตั้งแต่ชั้นประถมต้น ประถมปลาย ตลอดไปจนถึงระดับมหาวิทยาลัย พวกเขาเรียนรู้ที่จะปฏิบัติตามคำตอบมาตรฐานตามการบีบบังคับของพรรคฯเท่านั้น ผู้ที่ไม่ทำตามจะไม่ได้รับอนุญาตให้สอบผ่านและไม่สำเร็จการศึกษา

สมาชิกพรรคต้องพูดในที่สาธารณะให้สอดคล้องกับกรอบของพรรคเสมอ ไม่ว่าเขาจะรู้สึกอย่างไรโดยส่วนตัว โครงสร้างทางองค์การของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นพีระมิดที่มีขนาดมหึมา โดยมีศูนย์รวมอำนาจอยู่

บนสุดทำการควบคุมทุกระดับชั้น โครงสร้างที่เป็นเอกลักษณ์นี้เป็นหนึ่งในลักษณะที่สำคัญที่สุด ของระบบคอมพิวเตอร์จีน เป็นลักษณะที่เอื้อต่อการปฏิบัติไปในทิศทางเดียวกันที่สมบูรณ์แบบ

ทุกวันนี้พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้เสื่อมทรามลงกลายเป็นแค่องค์กรทางการเมืองที่ดิ้นรนเพื่อรักษาไว้ซึ่งประโยชน์ส่วนตน มันไม่ได้แสวงหาเป้าหมายที่สูงส่งของคอมมิวนิสต์อีกต่อไปแล้ว อย่างไรก็ตาม โครงสร้างองค์กรของคอมมิวนิสต์ก็ยังคงอยู่ ความต้องการของพรรคที่ต้องการให้คนปฏิบัติตามอย่างไม่มีเงื่อนไขก็ยังมิได้เปลี่ยนแปลง พรรคยังคงวางตำแหน่งตัวเองให้อยู่เหนือมนุษยชาติและคุณลักษณะของมนุษย์ และพร้อมที่จะกำจัดองค์การใด ๆ หรือบุคคลใด ๆ ที่มีที่ท้าวาจะเป็นภัยต่ออำนาจของพรรค ไม่ว่าจะเป็นพลเมืองธรรมดา ๆ หรือเจ้าหน้าที่ระดับสูงในพรรคก็ตาม

V. สิ่งชั่วร้ายที่เป็นปรปักษ์ต่อธรรมชาติและคุณลักษณะของมนุษย์

ทุกสรรพสิ่งใต้ฟ้าต่างเป็นไปตามวัฏจักรแห่งการ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ เสื่อมไป และดับสูญ

สังคมที่ไม่ใช่คอมมิวนิสต์ต่างจากระบบปกครองแบบคอมมิวนิสต์ แม้แต่การปกครองระบบรวบอำนาจเบ็ดเสร็จและระบอบเผด็จการที่เข้มงวดก็ยังยอมให้มีการรวมกลุ่มและตัดสินใจได้เองในระดับหนึ่ง ที่จริงการปกครองสังคมนิยมโบราณยึดหลักโครงสร้างแบบคู่ ในเขตชนบทกลุ่มตระกูล(แซ่)เป็นศูนย์กลางของหน่วยสังคมอิสระ ขณะที่เขตเมืองมีการรวมกลุ่มกันตามอาชีพการงาน รัฐบาลที่บริหารแบบบนสู่ล่าง ไม่ได้ขยายไปสู่ระดับต่ำกว่าเทศมณฑล

ระบอบนาซีซึ่งเป็นระบอบการปกครองแบบเผด็จการที่มีความโหดร้ายมากที่สุดพอๆกับคอมมิวนิสต์ ยังยอมให้มีสิทธิในการครอบครองทรัพย์สินของตนเอง แต่ระบอบคอมมิวนิสต์จะทำลายล้างทุกอย่างองค์กรในสังคมนิตถอนรากถอนโคน รวมถึงหน่วยสังคมที่เป็นอิสระจากพรรคและแทนที่ด้วยโครงสร้างแบบศูนย์รวมอำนาจในระดับสูงจากบนลงล่าง

ถ้าโครงสร้างสังคมแบบล่างสู่บนนั้น ยินยอมให้มีการตัดสินใจด้วยตนเองของแต่ละบุคคลหรือแต่ละกลุ่ม ได้ตามธรรมชาติแล้วละก็ ระบอบคอมมิวนิสต์ก็จะเป็นสิ่งที่ต่อต้านกับธรรมชาติในแง่มุมนี้

พรรคคอมมิวนิสต์ไม่ได้ยึดถือมาตรฐานที่เป็นสากลของธรรมชาติมนุษย์ แนวคิดของความดี-ความเลว ตลอดจนกฎหมายและกฎเกณฑ์ต่างๆจะถูกจัดการตามอำเภอใจ คอมมิวนิสต์ไม่ยอมให้มีการฆาตกรรม เว้นแต่กลุ่มคนซึ่งถูกจัดว่าเป็นศัตรูของพรรค ความสัมพันธ์ฉันพ่อ-แม่และลูกตามศีลธรรมอันดีเป็นสิ่งที่พรรคยอมรับ เว้นแต่พ่อ-แม่เหล่านั้นถูกจัดอยู่ในกลุ่มที่เป็นศัตรูของพรรค ความเมตตา กรุณา ความถูกต้อง การยอมรับทางศีลธรรม/สังคม ปัญญา และความซื่อสัตย์ ทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่ดี แต่จะนำมาใช้ไม่ได้หากพรรคไม่เต็มใจหรือไม่ต้องการพิจารณาคุณค่าความดีเหล่านี้ พรรคคอมมิวนิสต์ได้โค่นล้มมาตรฐานสากลสำหรับคุณลักษณะของมนุษย์อย่างสิ้นเชิง และสร้างตัวเองตามหลักการที่ต่อต้านกับคุณลักษณะของมนุษย์

สังคมที่ไม่ใช่คอมมิวนิสต์โดยทั่วไปจะคำนึงถึงลักษณะคู่ของมนุษย์ คือความดี-ความเลว พวกเขายึดถือในพันธะสัญญาทางสังคมที่แน่นอนในการรักษาดุลยภาพของสังคม แต่ในสังคมคอมมิวนิสต์แนวคิดเกี่ยวกับคุณลักษณะของมนุษย์มักจะถูกปฏิเสธ ไม่ยอมรับรู้เรื่องความดี-ความเลว การกำจัดแนวคิดเรื่องความดี-ความเลวตามหลักของมาร์กนั้น เป็นการล้มล้างโครงสร้างส่วนบนของสังคมเก่าอย่างสิ้นเชิง

พรรคคอมมิวนิสต์ไม่เชื่อถือหรือศรัทธาในพระเจ้าหรือเทพ ไม่แม้แต่จะเคารพธรรมชาติทางด้านกายภาพ "ทำสงครามกับสวรรค์ ต่อสู้กับโลก ต่อสู้ดิ้นรนกับมนุษย์ด้วยกันเอง ชีวิตจึงจะมีความสุขสนุกสนานไม่รู้จบ" นี่เป็น

คติพจน์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในช่วงปฏิวัติวัฒนธรรม ความทุกข์ยากที่ยิ่งใหญ่จึงเกิดขึ้นกับประชาชนจีน และผืนแผ่นดินจีน

ชาวจีนดั้งเดิมเชื่อถือในความเป็นเอกภาพของสวรรค์และมนุษย์ เหล่าจื่อพูดในเต๋า-เต๋อ-จิง ว่า “มนุษย์เดินตามโลก โลกเดินตามสวรรค์ สวรรค์เดินตามเต๋า และเต๋าเดินตามธรรมชาติ”⁷ มนุษย์และธรรมชาติดำรงอยู่ภายใต้ความสัมพันธ์ที่กลมกลืนกับจักรวาลอย่างต่อเนื่อง

พรรคคอมมิวนิสต์เป็นสิ่งมีชีวิตชนิดหนึ่ง แต่มันต่อต้านธรรมชาติ สวรรค์ โลกและมนุษยชาติ มันเป็นสิ่งชั่วร้ายที่ต่อต้านจักรวาล

VI. ลักษณะบางประการของสิ่งชั่วร้ายที่ครอบงำ

องค์กรต่างๆของพรรคคอมมิวนิสต์เองไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมที่ก่อประโยชน์หรือสร้างสรรค์ใดๆ เมื่อได้มาซึ่งอำนาจ พวกเขาจะเกาะติดอยู่กับประชาชน ควบคุมและจัดการประชาชน พวกเขาขยายอำนาจลงไปสู่หน่วยพื้นฐานที่สุดของสังคม ทั้งนี้เพราะมันกลัวที่จะสูญเสียการควบคุม พวกมันผูกขาดทรัพยากรในการผลิตและยึดครองทรัพย์สินของสังคม

ในประเทศจีน พรรคคอมมิวนิสต์จีนแผ่ขยายไปทั่วทุกที่และควบคุมทุกสิ่งทุกอย่าง แต่ไม่มีใครเคยเห็นบันทึกทางบัญชีของพรรคคอมมิวนิสต์จีน มีเฉพาะบันทึกทางบัญชีของรัฐ รัฐบาลท้องถิ่นและวิสาหกิจ จากรัฐบาลกลางจนถึงกรรมการหมู่บ้านในชนบท เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองในทุกระดับมักจะมีตำแหน่งต่ำกว่าเจ้าหน้าที่กลุ่มแกนนำของพรรคคอมมิวนิสต์เสมอ ดังนั้น ข้าราชการฝ่ายปกครองจึงต้องปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการพรรคคอมมิวนิสต์ที่อยู่ในระดับเดียวกัน ค่าใช้จ่ายของพรรคได้มาจากหน่วยปกครองต่างๆและรวมอยู่กับฝ่ายปกครอง

การจัดองค์การของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเหมือนการครอบงำของวิญญาณชั่วร้ายขนาดมหึมา ซึ่งจะเกาะติดกับทุกหน่วยงานและทุกเซลล์ของสังคมจีนอย่างเหนียวแน่นเหมือนเงาที่ติดตามวัตถุ มันแทรกซึมเข้าไปในทุกหลอตเลือดฝอยและทุกเซลล์ของสังคมในระดับลึกด้วยหลอตเลือดขนาดเล็กที่สุด มันจึงสามารถควบคุมและจัดการกับสังคมได้

โครงสร้างที่แปลกประหลาดของการครอบงำที่ชั่วร้ายนี้เคยมีอยู่ในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ในอดีต ไม่ว่าจะเป็นแค่บางส่วนหรือเป็นการชั่วคราว แต่ก็ไม่เคยดำเนินอยู่ได้นานและไม่สามารถควบคุมสังคมได้อย่างสมบูรณ์ เหมือนกับการปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์

ด้วยเหตุนี้ ชาวนาจีนจึงมีชีวิตอยู่อย่างยากจนและทำงานหนัก พวกเขาไม่เพียงแต่ต้องคอยสนับสนุนเลี้ยงดูเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองแบบดั้งเดิม แต่ยังรวมถึงแกนนำคอมมิวนิสต์จำนวนมาก หรืออาจมีจำนวนมากกว่าเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองด้วย

ด้วยเหตุนี้ คนงานจีนต้องตกงานเป็นจำนวนมาก หลอตเลือดที่ครอบงำอยู่ทั่วไปหมดของพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ดูดเอาเงินทุนจากโรงงานของพวกเขาเป็นเวลาหลายปี

ด้วยเหตุนี้ ปัญญาชนจีนจึงพบว่ามันช่างยากเย็นยิ่งนักที่ปัญญาชนจะมีอิสรภาพในความคิด นอกจากผู้จัดการของพวกเขาแล้ว ยังมีเงาของพรรคคอมมิวนิสต์จีนแผ่อยู่ทุกหนแห่งโดยไม่ทำอะไรมากนอกจากคอยจับตามองประชาชน

วิญญูณที่ครอบงำอยู่ต้องคอยควบคุมจิตใจเหยื่ออย่างสมบูรณ์เพื่อดูดถ่ายพลังงานสำหรับการอยู่รอดของมัน

ด้วยหลักรัฐศาสตร์สมัยใหม่ อำนาจมาจาก 3 แหล่งสำคัญ คือ กำลัง ความมั่งคั่ง และความรู้ พรรคคอมมิวนิสต์ไม่เคยลังเลต่อการใช้การควบคุมแบบผูกขาดและใช้กำลังในการแย่งชิงและปล้นทรัพย์สินจากประชาชน ที่สำคัญว่านั่นก็คือพวกมันได้ลดรอนเสรีภาพในการพูดและการตีพิมพ์ของประชาชน มันได้ทำลายจิตวิญญาณและเจตจำนงของประชาชนเพื่อคงไว้ซึ่งอำนาจการควบคุมอย่างสมบูรณ์แบบ จากแง่มุมนี้ การครอบงำที่ชั่วร้ายของพรรคคอมมิวนิสต์จึงควบคุมสังคมไว้ได้อย่างเหนียวแน่น ซึ่งไม่มีระบอบปกครองใดในโลกที่จะมาเปรียบได้

VII. สืบสวนตนเองและกำจัดการครอบงำของพรรคคอมมิวนิสต์

ในแถลงการณ์ของคอมมิวนิสต์ ซึ่งเป็นเอกสารแรกในโปรแกรมเอกสารของพรรคคอมมิวนิสต์ มาร์กซประกาศว่า “ในปีค.ศ.1848 สิ่งชั่วร้ายตนหนึ่งกำลังหลอกหลอนยุโรปอยู่ มันคือสิ่งชั่วร้ายคอมมิวนิสต์”⁸ หนึ่งศตวรรษต่อมา ลัทธิคอมมิวนิสต์ยังเป็นมากกว่าสิ่งชั่วร้ายที่หลอกหลอน ทว่ามันได้ครอบงำ(สิง)ร่างวัตถุที่จับต้องได้ มันแพร่ระบาดไปทั่วโลกราวกับโรคระบาด เช่นฆ่าคนไปนับสิบล้านและแย่งชิงทรัพย์สินสมบัติรวมทั้งจิตวิญญาณอิสระของคนนับหลายร้อยล้านไปด้วย

ข้อบัญญัติพื้นฐานของพรรคคอมมิวนิสต์คือให้ยึดทรัพย์สินส่วนบุคคลทั้งหมด ทั้งนี้เพื่อขจัด “ชนชั้นแสวงหาผลประโยชน์” ทรัพย์สินส่วนบุคคลคือพื้นฐานของสิทธิทางสังคมทั้งหมดและมักจะอยู่ในวัฒนธรรมประจำชาติคนที่ถูกปล้นทรัพย์สินส่วนตัวก็มักจะสูญเสียอิสรภาพทางจิตวิญญาณด้วย นอกจากนี้ ยังอาจสูญเสียเสรีภาพในการเรียกร้องสิทธิทางสังคมและการเมืองด้วย

เมื่อเผชิญกับวิกฤตแห่งการอยู่รอด พรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงถูกบีบให้ปฏิรูปเศรษฐกิจของประเทศจีนในช่วงปีค.ศ.1980 สิทธิในการครอบครองทรัพย์สินบางอย่างถูกคืนให้กับประชาชน นี่เป็นการสร้างรูรั่วให้กับกลไกการควบคุมขนาดมหึมาของพรรคคอมมิวนิสต์จีน รูรั่วนี้อย่างขยายใหญ่มากขึ้นเมื่อสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนต่างดิ้นรนที่จะสะสมสมบัติของตัวเอง

พรรคคอมมิวนิสต์จีนและสิ่งชั่วร้ายที่สิงอยู่ ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากพลังอำนาจ การโกหกหลอกลวงและการปรับรูปโฉมและภาพลักษณ์ของมันอยู่เสมอ ได้ฉายแววแห่งความเสื่อมทราม มักจะตื่นเต้นตกใจทุกครั้งที่ถูกรบกวนเพียงเล็กน้อย มันพยายามที่จะเอาตัวรอดด้วยการสะสมโภคทรัพย์ให้มากยิ่งขึ้น เพิ่มการควบคุมให้หนาแน่นขึ้น แต่การกระทำเหล่านี้มีแต่ทำให้วิกฤตการณ์รุนแรงขึ้น

ทุกวันนี้ประเทศจีนดูเหมือนจะเจริญรุ่งเรืองและมั่งคั่ง แต่ความขัดแย้งทางสังคมก็ได้ก่อตัวขึ้นจนถึงระดับที่ไม่เคยมีมาก่อน ด้วยการใช้อุบายทางการเมืองที่ผ่านมา พรรคคอมมิวนิสต์จีนพยายามที่อาจพยายามถอยหลังกลับมาพูดเกี่ยวกับการสังหารหมู่ที่จัตุรัสเทียนอันเหมินหรือฝ่าหลุนกงใหม่ หรือเลือกศัตรูกลุ่มใหม่ เพื่อสืบทอดการใช้อำนาจที่น่าสะพรึงกลัวต่อไป

ชาติจีนตอบสนองการเผชิญหน้ากับการท้าทายต่างๆในช่วง 100 ปีที่ผ่านมา ด้วยการนำเอาอาวุธ ปฏิรูประบบ และประกาศใช้การปฏิวัติที่ดุเดือดและรุนแรง มีผู้เสียชีวิตจำนวนมากจนนับไม่ถ้วน วัฒนธรรมที่มีมาแต่เดิมถูกละทิ้ง ดูเหมือนว่าวิธีการตอบสนองนี้จะล้นเหลือ เมื่อความวุ่นวายและความกังวลใจครอบงำชาวจีน พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะรีบฉวยโอกาสนี้โดดเข้าไปในเหตุการณ์และในที่สุดได้เข้าควบคุมอารยธรรมเก่าแก่แห่งสุดท้ายของโลกไว้

สำหรับการทำหลายอย่างในอนาคต ชาวจีนจะต้องเป็นผู้เลือกเองอีกครั้งอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ไม่ว่าสิ่งที่เขาเลือกจะเป็นอะไร ประชาชนจีนทุกคนต้องเข้าใจว่าความหวังใดๆที่เหลืออยู่กับพรรคคอมมิวนิสต์จีนมีแต่จะทำให้ความเสียหายที่มีต่อชาติจีนมากขึ้นอีก และยังเป็นการเพิ่มพลังใหม่ให้กับสิ่งชั่วร้ายที่ครอบงำพรรคคอมมิวนิสต์จีน

เราต้องละทิ้งภาพลวงตาทั้งหมด สำนวญตัวเราเองอย่างถี่ถ้วนโดยปราศจากอิทธิพลของความเกลียดชัง ความโลภ หรือความทะยานอยากใดๆ มีแต่ทำเช่นนี้เราจึงจะสามารถหลุดพ้นจากการควบคุมที่น่าสยดสยองของวิญญูณที่ครอบครองพรรคคอมมิวนิสต์จีนในช่วง 50 ปีที่ผ่านมา ในนามของชาติเสรีเราจะสามารถฟื้นฟูอารยธรรมจีนขึ้นมาได้อีกครั้งบนพื้นฐานของการเคารพต่อคุณลักษณะของมนุษย์และความเมตตาต่อทุกสรรพสิ่ง

บทวิจารณ์พรรคคอมมิวนิสต์ ตอนที่ 2

การเริ่มต้นของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

บทนำ

ตามความในหนังสือ “การอธิบายอย่างง่าย ๆ และการวิเคราะห์ตัวอักษรประกอบ” ตัวอักษรจีนที่มีมาแต่โบราณคำว่า “ตั้ง” มีความหมายว่า “พรรค” หรือ “กลุ่มนักเลง(แก๊ง)” ซึ่งประกอบด้วยรากศัพท์สองตัวที่สอดคล้องกับคำว่า “ส่งเสริมหรือสนับสนุน” และ “มีดหรือดา” ตามลำดับ เมื่อนำรากศัพท์ทั้งสองมาไว้คู่กัน ตัวอักษรนี้จึงหมายถึง “ส่งเสริมความมีดมน” คำว่า “พรรค” หรือ “สมาชิกพรรค” (สามารถแปลว่า “แก๊ง” หรือ “สมาชิกแก๊ง” ได้ด้วย) มีความหมายในทางเสียเปรียบ ซึ่งจี้กกล่าวไว้ว่า “ผู้สูงศักดิ์ดูน่านับถือแต่ไม่ก้าวร้าว มีมนุษย์สัมพันธ์ดีแต่ไม่เล่นพรรคเล่นพวก” ในเชิงอรรถของปกิณกคดี(รุ่นหวิ)บรรยายไว้ว่า “ผู้ที่ช่วยปกปิดความผิดให้ผู้อื่นนั้นกำลังตั้งกลุ่มนักเลง(แก๊งหรือพรรค)” ในประวัติศาสตร์จีน พรรคการเมืองมักถูกเรียกว่า “เผิงตั้ง” (อันธพาล) มันเป็นคำพ้องของคำว่า “แก๊งคนพาล” ในวัฒนธรรมจีนที่สืบทอดกันมา โดยมีความหมายเป็นนัยเกี่ยวกับการตั้งกลุ่มนักเลงที่มีจุดมุ่งหมายที่เห็นแก่ตัว

ทำไมพรรคคอมมิวนิสต์จึงเกิดขึ้น เด็บโต จนในที่สุดยึดอำนาจได้ในประเทศจีนทุกวันนี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนปลูกฝังความคิดต่อไปนี้เข้าไปในจิตใจของชาวจีนอย่างต่อเนื่อง “ประวัติศาสตร์เลือกพรรคคอมมิวนิสต์จีน” “ประชาชนเลือกพรรคคอมมิวนิสต์จีน” และ “ถ้าไม่มีพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็จะมีประเทศจีนใหม่”

ชาวจีนเลือกพรรคคอมมิวนิสต์จีนจริงหรือ หรือว่าพรรคคอมมิวนิสต์ก่อตั้งกลุ่มนักเลง(แก๊ง)ขึ้นมาและบังคับให้ชาวจีนยอมรับมัน เราสามารถหาคำตอบได้จากประวัติศาสตร์

จากช่วงปลายของราชวงศ์ชิง (ค.ศ. 1644-1911) จนถึงช่วงต้นของยุคสาธารณรัฐ (ค.ศ. 1911-1949) ประเทศจีนเผชิญกับเหตุการณ์ที่น่าตกใจจากภายนอกประเทศอย่างใหญ่หลวง และความพยายามที่จะทำการปฏิรูปภายในอย่างกว้างขวาง สังคมจีนยุ่งเหยิงสับสนอย่างมาก ประชาชนและปัญญาชนจำนวนมากที่มีอุดมคติสูงส่งต้องการจะรักษาประเทศและประชาชนเอาไว้ อย่างไรก็ตาม ท่ามกลางวิกฤตการณ์และความอลหม่านของชาติ ความรู้สึกกระวนกระวายใจของพวกเขาเพิ่มมากขึ้น เริ่มจากการนำไปสู่ความผิดหวัง แล้วตามด้วยความสิ้นหวังอย่างสิ้นเชิง เหมือนคนป่วยที่พยายามหาหมอคนใดก็ได้ที่หาได้ในยามเจ็บป่วย พวกเขาเฝ้าหาคำตอบจากภายนอกประเทศจีน เมื่อแนวทางของอังกฤษและฝรั่งเศสล้มเหลว พวกเขาก็หันไปหาวิธีของประเทศรัสเซีย พวกเขาไม่ลังเลที่จะใช้การเยียวความเจ็บป่วยที่สุดขั้วที่สุด โดยหวังว่าประเทศจีนจะเข้มแข็งขึ้นมาในเร็ววัน

การเคลื่อนไหวเมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม ค.ศ.1919 สะท้อนความรู้สึกสิ้นหวังนี้อย่างเด่นชัด บางพวกสนับสนุนระบอบอนาธิปไตย บางพวกเสนอให้ล้มลัทธิขงจื้อ บางพวกเสนอให้นำวัฒนธรรมต่างชาติเข้ามา โดยสรุปก็คือพวกเขาปฏิเสธวัฒนธรรมจีนที่สืบทอดมาแต่โบราณและคัดค้านลัทธิขงจื้อครึ่งทาง ด้วยความรวบรัดที่จะใช้ทางลัด พวกเขาสนับสนุนการทำลายล้างทุกอย่างทุกอย่างที่มีมาแต่เดิม ในทางกลับกัน สมาชิกหัวรุนแรงในกลุ่มไม่มีหนทางช่วยเหลือประเทศ แต่ยังคงยึดมั่นกับความคิดและเจตจำนงของตัวเอง พวกเขาเชื่อว่าโลกกำลังสิ้นหวังและเชื่อว่าพวกเขาได้พบหนทางที่ถูกต้องในการพัฒนาอนาคตของประเทศจีน พวกเขาหลงใหลในการปฏิวัติและการใช้ความรุนแรง

ประสบการณ์ที่ต่างกันย่อมนำไปสู่ทฤษฎี หลักการ และวิถีทางที่ต่างกันในกลุ่มต่างๆ สุดท้ายคนกลุ่มหนึ่งก็ได้พบตัวแทนพรรคคอมมิวนิสต์จากสหภาพโซเวียต ความคิดที่ว่า “ใช้การปฏิวัติที่รุนแรงในการยึดอำนาจทางการเมือง” ที่พัฒนามาจากทฤษฎีของลัทธิมาร์กซิสต์-เลนิน ดึงดูดจิตใจที่ว้าวุ่นของพวกเขา และสอดคล้องกับความต้องการที่จะรักษาประเทศ รวมทั้งประชาชนของพวกเขา พวกเขาจึงรวมตัวกันเป็นพันธมิตรในทันที และนำลัทธิคอมมิวนิสต์ซึ่งเป็นแนวคิดแบบต่างชาติล้วนๆ เข้ามาสู่ประเทศจีน ตัวแทน 13 คน รวมกันเข้าร่วมประชุมใหญ่ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนครั้งแรก ต่อมาบางคนก็เสียชีวิตไป บ้างก็หลบหนี บ้างก็ทรยศต่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนหรือกลายเป็นพวกฉวยโอกาสทำงานให้ญี่ปุ่นและทรยศต่อประเทศจีน หรือทั้งพรรคคอมมิวนิสต์จีนไปร่วมกับก๊กมินตั๋ง(พรรคชาตินิยม) ในปีค.ศ.1949 เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนยึดอำนาจได้ มีเพียง เหมา เจ๋อตง กับ ตง ปิง หูว์ ที่ยังคงเป็นสมาชิกในกลุ่ม 13 คนแรก ไม่ชัดเจนว่าผู้ก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์จีนในเวลานั้นได้ตระหนักหรือไม่ว่า “เทพ” ที่พวกเขาเชิดมาจากสหภาพโซเวียตนั้น ที่จริงคือ “สิ่งชั่วร้าย” และยาที่พวกเขาพยายามหามาเพื่อสร้างความเข้มแข็งให้ชาตินั้น ที่จริงแล้ว คือยาพิษที่ให้พิษถึงตาย

พรรคคอมมิวนิสต์รัสเซีย (พรรคบอลเชวิก ต่อมารู้จักกันในนาม พรรคคอมมิวนิสต์สหภาพโซเวียต) นั้นเพิ่งได้รับชัยชนะในการปฏิวัติที่มีความกระหายนะที่จะได้ประเทศจีนอย่างมาก ในปีค.ศ.1920 สหภาพโซเวียตได้ก่อตั้งสำนักงานตะวันออกไกล ซึ่งเป็นสาขาหนึ่งของคอมมิวนิสต์สากลที่สาม หรือคอมมิวนิเทิร์น โดยมีความรับผิดชอบในการก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์ในประเทศจีนและประเทศอื่นๆ ชูมิลสกีเป็นหัวหน้าของสำนักงานนี้ ส่วนกริกอรี วอยทินสกี เป็นรองผู้จัดการ พวกเขาเริ่มเตรียมการก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์จีนกับ เงิน ตูซิว และคนอื่นๆ โครงสร้างที่พวกเขา นำเสนอต่อสำนักงานตะวันออกไกลในเดือนมิถุนายน ค.ศ.1921 ในการก่อตั้งคอมมิวนิเทิร์นสาขาประเทศจีน แสดงให้เห็นว่า พรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นสาขาที่ควบคุมโดยคอมมิวนิเทิร์น วันที่ 23 กรกฎาคม ค.ศ.1921 พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการด้วยการช่วยเหลือของนิคอลสกีและมารีริงจากสำนักตะวันออกไกล

การเคลื่อนไหวของคอมมิวนิสต์จึงเข้าสู่ประเทศจีนเพื่อเป็นการทดลอง พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้วางตัวเองอยู่เหนือทุกสิ่ง เอาชนะทุกสิ่งที่เข้ามาในทางของมัน ซึ่งนำหายนะที่ไม่จบสิ้นมาสู่ประเทศจีน

I. พรรคคอมมิวนิสต์เติบโตขึ้นโดยสะสมความชั่วร้ายอย่างต่อเนื่อง

มันไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะนำสิ่งชั่วร้ายต่างชาติอย่างพรรคคอมมิวนิสต์ ซึ่งเข้ากันไม่ได้กับประเพณีจีน เข้ามาในประเทศจีน ซึ่งมีประวัติศาสตร์อารยธรรม 5,000 ปี พรรคคอมมิวนิสต์จีนหลอกประชาชนและปัญญาชนที่รักและซื่อสัตย์ต่อชาติ ผู้ซึ่งต้องการรับใช้ประเทศ ด้วยคำสัญญา “สังคมนิยมในจินตนาการ(อุดมรัฐ)ของคอมมิวนิสต์” มันบิดเบือนทฤษฎีของคอมมิวนิสต์ ที่ถูกบิดเบือนอย่างรุนแรงไปก่อนหน้านี้แล้วโดยเลนิน โดยให้หลักทฤษฎีในการทำลายศีลธรรมและหลักการทั้งหมด นอกจากนี้ ทฤษฎีคอมมิวนิสต์ที่บิดเบือนของพรรคคอมมิวนิสต์จีนยังถูกใช้ในการทำลายทุกสิ่งที่ไม่เป็นผลดีต่อการปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีน และใช้เพื่อกำจัดชนชั้นในสังคมนั้นทั้งหมดกับประชาชนที่คุกคามต่อการควบคุมของมัน พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้รับเอาการทำลายความเชื่อของการปฏิวัติอุตสาหกรรม และความเชื่อในอเทวนิยมอย่างสมบูรณ์ของลัทธิคอมมิวนิสต์ พรรคคอมมิวนิสต์จีนสืบทอดการปฏิเสศกรรมสิทธิ์ส่วนตัวของลัทธิคอมมิวนิสต์และรับทฤษฎีการปฏิวัติด้วยความรุนแรงของเลนินเข้ามาในขณะเดียวกัน พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้รับส่วนที่เลวที่สุดของระบบราชาธิปไตยของจีน พร้อมทั้งทำให้แข็งแกร่งขึ้นด้วย

ประวัติศาสตร์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นกระบวนการของการทยอยสะสมความชั่วร้ายทุกชนิด ทั้งของในประเทศและต่างประเทศ พรรคคอมมิวนิสต์จีนทำให้ลักษณะชั่ว 9 ประการที่ได้รับสืบทอดมาจากมันสมบูรณ์แบบ โดยเรียกว่า “ลักษณะเฉพาะของจีน” ได้แก่ ความชั่วร้าย การหลอกลวง การยุยงปลุกปั่น การปลดปล่อยพวกสวะสังคม การจารกรรม การชิงทรัพย์ การต่อสู้ การกำจัด และการควบคุม จากการตอบสนองต่อวิกฤตการที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้รวบรวมและเสริมวิธีการและขอบเขตของการแสดงออกของลักษณะเฉพาะที่เลวร้ายเหล่านี้ให้แข็งแกร่งยิ่งขึ้น

ลักษณะสืบทอดประการที่หนึ่ง: ความชั่วร้าย - การรวมลักษณะชั่วร้ายของลัทธิมาร์กซิสต์ – ลัทธิเลนิน

ตอนแรกลัทธิมาร์กซิสต์ดึงดูดความสนใจของชาวคอมมิวนิสต์จีนด้วยคำประกาศของมันที่ว่า “ใช้การปฏิวัติที่รุนแรงทำลายล้างเครื่องมือของรัฐเก่าและก่อตั้งระบอบเผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพ” นี่เป็นรากเหง้าแห่งความชั่วร้ายของลัทธิมาร์กซิสต์และลัทธิเลนินอย่างแท้จริง

ทฤษฎีวิวัตุนิยมของมาร์กซิสต์ถูกทำนายโดยใช้แนวคิดที่คับแคบทางเศรษฐกิจด้านกำลังการผลิตความสัมพันธ์ทางการผลิต และมูลค่าส่วนเกิน ในช่วงแรก ซึ่งเป็นช่วงที่ลัทธิทุนนิยมยังต้องพัฒนา มาร์กซทำนายด้วยทัศนะที่ไม่กว้างไกลว่าทุนนิยมจะตาย ส่วนชนชั้นกรรมาชีพจะมีชัยชนะ ซึ่งได้รับการพิสูจน์แล้วว่าผิดทั้งโดยประวัติศาสตร์และจากความเป็นจริง การปฏิวัติด้วยความรุนแรงของทฤษฎีมาร์กซิสต์-เลนินและเผด็จการชนชั้นกรรมาชีพ ส่งเสริมการเมืองแบบใช้อำนาจบังคับและการครอบงำของกรรมาชีพ แดงการณ์คอมมิวนิสต์ผูกความสัมพันธ์ระหว่าง “ประวัติศาสตร์ของพรรคคอมมิวนิสต์และมูลฐานทางปรัชญา” กับ “ความขัดแย้งและการดิ้นรนของชนชั้น” ชนกรรมาชีพตัดขาดจากศีลธรรมและความสัมพันธ์ทางสังคมที่สืบทอดมาแต่โบราณเพื่อการยึดอำนาจ หลักการของลัทธิคอมมิวนิสต์ที่ปรากฏออกมาครั้งแรกถูกวางไว้ให้ต่อต้านประเพณีทั้งหมด

ธรรมชาติของมนุษย์ทั่วไปนั้นปฏิเสธความรุนแรง ความรุนแรงทำให้คนใจหายบ้าและเป็นอันธพาล ดังนั้นในทุกแห่งหนและทุกขณะ มนุษยชาติจะปฏิเสธความรุนแรงของทฤษฎีของพรรคคอมมิวนิสต์ อันเป็นทฤษฎีที่ไม่เคยมีมาก่อนในระบบความคิด ปรัชญา หรือประเพณีที่มีมาแต่เดิม ระบบคอมมิวนิสต์ที่นำกลั้วนั้นมาสู่โลกอย่างไม่มีการ

อุดมการณ์ชั่วร้ายของพรรคคอมมิวนิสต์จีนสร้างขึ้นมาจากสมมติฐานว่ามนุษย์สามารถเอาชนะธรรมชาติและเปลี่ยนแปลงโลกได้ พรรคคอมมิวนิสต์ทำให้คนจำนวนมากหลงใหลกับอุดมคติของมันที่จะ “ปลดปล่อยมวลมนุษย์” และ “เอกภาพของโลก” พรรคคอมมิวนิสต์จีนหลอกลวงคนมากมาย โดยเฉพาะผู้ที่สนใจในสภาพของมนุษย์ และอยากมีชื่อเสียงในสังคม คนเหล่านี้ลืมนึกไปว่ายังมีสวรรค์อยู่เบื้องบน พวกเขาไม่ระวังจิตใจที่สวຍงามแม้จะเป็นความคิดที่ไม่ถูกต้องว่า “สร้างสวรรค์บนโลก” ทำให้พวกเขาปฏิเสธขนบธรรมเนียมประเพณีที่มีมาแต่เดิมและดูถูกชีวิตผู้อื่น ผลที่ตามมาคือการเสื่อมของพวกเขามาก พวกเขาทำทุกสิ่งด้วยความพยายามที่จะทำให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้รับเกียรติและการยกย่อง

พรรคคอมมิวนิสต์เสนอความฝันเฟื่องเรื่อง “สวรรค์ของคอมมิวนิสต์” ว่าเป็นเรื่องจริง มันจะปลุกเร้าคนให้ต่อสู้เพื่อมัน “การสร้างสิ่งใหม่ นี่คือนจุดเริ่มต้นของโลกที่ดีกว่า”¹ พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ทำลายความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสวรรค์ด้วยความคิดที่เหลวไหลโดยสิ้นเชิง และตัดขาดเส้นทางชีวิตที่เชื่อมชาวจีนไว้กับ

บรรพบุรุษและวัฒนธรรมประเพณีประจำชาติ พรรคคอมมิวนิสต์จีนสร้างความแข็งแกร่งทางความสามารถในการทำร้ายด้วยความพยายามที่จะให้ประชาชนละชีวิตเพื่อคอมมิวนิสต์

ลักษณะสีบอดประการที่สอง: การหลอกลวง – พวกชั่วร้ายจำเป็นต้องหลอกลวงเพื่อสร้างทำเป็นถูกต้อง

พวกชั่วร้ายต้องพูดโกหก เพื่อใช้ประโยชน์จากชนชั้นผู้ใช้แรงงาน พรรคคอมมิวนิสต์จีนตั้งชื่อของพวกเขาว่า “ชนชั้นที่ก้าวหน้าที่สุด” “ชนชั้นที่ไม่เห็นแก่ตัว” “ชนชั้นหน้า” และ “ผู้บุกเบิกของการปฏิวัติชนชั้นกรรมาชีพ” เมื่อคอมมิวนิสต์ต้องการชาวนา มันก็สัญญาว่าจะให้ “ที่ดินสำหรับผู้ไถหว่าน” เหมายกยอชาวนาว่า “หากปราศจากชาวนา ก็ไม่มีการปฏิวัติ การปฏิเสขบทบาทของพวกเขาก็คือการปฏิเสขการปฏิวัติ”² เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์ต้องการความช่วยเหลือจากชนชั้นนายทุน มันก็เรียกพวกเขาว่า “เพื่อนผู้ร่วมเดินทางของการปฏิวัติชนชั้นกรรมาชีพ” และให้สัญญาพวกเขาเรื่อง “คตินิยมแบบสาธารณรัฐประชาธิปไตย” เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์จวนจะถูกพรรคก๊กมินตั๋งหรือก๊กมินตั๋งกวาดล้าง มันก็เรียกร่องเสียงดังว่า “คนจีนอย่าต่อสู้กับคนจีนด้วยกันเอง” และสัญญาว่าจะยอมจำนนต่อการนำของก๊กมินตั๋ง แต่ทันทีที่สงครามต่อต้านญี่ปุ่นสิ้นสุดลง (ปี ค.ศ. 1937-1945) พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็หันเหกำลังทั้งหมดเข้าโรมรันกับก๊กมินตั๋งและล้มคว่ำรัฐบาลก๊กมินตั๋งในที่สุด เช่นเดียวกัน พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็กำจัดชนชั้นนายทุนหลังจากยึดอำนาจได้ไม่นาน และในที่สุดมันก็เปลี่ยนชาวนาและกรรมกร ให้กลายเป็นกรรมาชนผู้ไร้สมบัติอย่างแท้จริง

ทัศนะของแนวร่วมเป็นตัวอย่างของการโกหกของพรรคคอมมิวนิสต์จีน เพื่อที่จะเอาชนะก๊กมินตั๋งในสงครามกลางเมือง พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็เว้นวรรคจากการใช้กลยุทธ์ตามปกติของมันในการชนฆ่าสมาชิกทุกคนของครอบครัวของเจ้าของที่ดินกับชาวนาที่ร่ำรวย และรับเอา “นโยบายร่วมมือกันชั่วคราว” กับศัตรูทางชนชั้นของมัน อย่างเช่น เจ้าของที่ดินและชาวนาที่ร่ำรวย ดังคำประกาศของเหมา เจ๋อตง เมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม ค.ศ.1947 ว่า “นอกเหนือจากพวกที่มีปฏิกริยาจำนวนน้อยนิด เราควรยอมรับทำที่ที่ผ่อนคลายกว่าที่เป็นอยู่ต่อชนชั้นเจ้าของที่ดิน... เพื่อลดการเป็นปรปักษ์” แต่หลังจากที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้อำนาจ เจ้าของที่ดินและชาวนาที่ร่ำรวยก็ไม่รอดพ้นจากการสังหารแบบล้างเผ่าพันธุ์

การพูดอย่างทำอย่างเป็นเรื่องธรรมดาของพรรคคอมมิวนิสต์ เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนต้องการจะใช้พรรคการเมืองฝ่ายประชาธิปไตย มันก็เรียกให้พรรคการเมืองทั้งหมด “ทุ่มเทให้กับการคงอยู่ร่วมกันในระยะยาวร่วมมือกันควบคุมดูแล จริงใจต่อกัน และแบ่งปันเกียรติยศและความขายนานา” ผู้ที่ไม่เห็นด้วยหรือปฏิเสธแนวคิด คำพูด การกระทำ หรือการจัดการองค์การของพรรคคอมมิวนิสต์จะถูกกำจัด มาร์กซ เลนินและผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์จีนทุกคนเคยพูดว่าอำนาจทางการเมืองของพรรคคอมมิวนิสต์จะไม่มีแบ่งปันให้กับบุคคลหรือกลุ่มบุคคลใดๆ ลัทธิคอมมิวนิสต์มียีน(gene)เผด็จการอยู่ในตัวมันอย่างชัดเจนนับแต่เริ่มแรก มันใช้อำนาจเบ็ดเสร็จอย่างโหดร้าย มันไม่เคยมีทำที่ที่จริงจังในการอยู่ร่วมกับพรรคการเมืองหรือกลุ่มการเมืองอื่นๆ ทั้งในช่วงแสวงหาอำนาจและหลังจากที่มันได้อำนาจแล้ว แม้กระทั่งในช่วงเวลาที่เรียกว่า “ผ่อนคลาย” การอยู่ร่วมกับผู้อื่นก็เป็นเพียงการเล่นละครเท่านั้น

ประวัติศาสตร์สอนเราว่าอย่าได้หลงเชื่อคำสัญญาใดๆของพรรคคอมมิวนิสต์จีน หรืออย่าได้ไว้ใจว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะทำตามข้อตกลง การหลงเชื่อคำพูดของพรรคคอมมิวนิสต์ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใด จะเป็นเหตุให้เสียชีวิตได้

ลักษณะสืบทอดประการที่สาม: การยุยงปลุกปล้ำ - ความเชี่ยวชาญในการปลุกปั่นความเกลียดชัง การยุยงให้เกิดการต่อสู้ในหมู่ประชาชน

การหลอกลวงช่วยยุยงให้เกิดความเกลียดชัง การต่อสู้ดิ้นรนต้องอาศัยความเกลียดชัง ในที่ที่ไม่มี ความเกลียดชังก็สามารถสร้างมันขึ้นมาได้

ระบบกลุ่มสังคมนานาชาติที่หยั่งรากลึกในสังคมชนบทจีนเป็นสิ่งกีดขวางพื้นฐานต่อการก่อตั้งอำนาจทางการเมืองของพรรคคอมมิวนิสต์ สังคมชนบทในยุคเริ่มแรกนั้นมีความกลมกลืน ความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าของที่ดินและผู้เช่าก็ได้เป็นแบบปรักษ์กันไปทั้งหมด เจ้าของที่ดินให้วิถีทางดำรงชีพกับชาวนา ส่วนชาวนาก็สนับสนุนเจ้าของที่เป็นการตอบแทน

ความสัมพันธ์แบบพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันนี้ถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนบิดเบือนไปสู่การเป็นปฏิปักษ์ทางชนชั้นและการใช้ผลประโยชน์ทางชนชั้นอย่างสุดขั้ว ความประสานกลมกลืนถูกแปรเปลี่ยนเป็นปฏิปักษ์ ความเกลียดชัง และการต่อสู้ดิ้นรน สิ่งที่มีเหตุผลถูกทำให้กลายเป็นสิ่งที่ไร้เหตุผล ความเป็นระเบียบถูกทำให้ยุ่งเหยิง คตินิยมแบบสาธารณรัฐถูกทำให้กลายเป็นระบบใช้อำนาจเด็ดขาด พรรคคอมมิวนิสต์ส่งเสริมการเวนคืน อสังหาริมทรัพย์ การเช่าเพื่อเงิน และการสังหารหมู่เจ้าของที่ดิน ชาวนาที่ร่ำรวย ครอบครัวของพวกเขา รวมทั้งคนตระกูลเดียวกับพวกเขา ชาวนาจำนวนมากไม่อยากจะเอาทรัพย์สินของผู้อื่น บางคนนำทรัพย์สินที่เอามาจากเจ้าของที่ดินในตอนกลางวันกลับไปคืนให้ในตอนกลางคืน แต่พวกเขาก็ถูกที่มงานของพรรคคอมมิวนิสต์จีนวิพากษ์วิจารณ์ว่า “มีจิตสำนึกทางชนชั้นในระดับต่ำ”

ในการยุยงให้เกิดความเกลียดชังระหว่างชนชั้น พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ลดระดับจากละครจีนไปเป็นเครื่องมือในการโฆษณาชวนเชื่อ เรื่องการกดขี่ทางชนชั้นที่มีชื่อเสียงเรื่องหนึ่งได้แก่ เรื่อง เด็กหญิงผมนขาว³ ซึ่งเดิมเป็นเรื่องเกี่ยวกับหญิงอมตะ และไม่มีอะไรเกี่ยวกับความขัดแย้งทางชนชั้นเลย แต่ด้วยปากกาของนักเขียนในกองทัพ มันก็ถูกดัดแปลงเป็นละครบัลเล่ย์ และโอเปร่าที่ใช้เพื่อยุยงให้เกิดความเกลียดชังทางชนชั้น เมื่อญี่ปุ่นรุกรานจีนระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่ได้ต่อสู้กับกองทัพญี่ปุ่น แต่กลับไปโจมตีรัฐบาลก๊กมินตั๋งด้วยข้อหาว่าก๊กมินตั๋งทรยศต่อประเทศโดยไม่ต่อสู้กับญี่ปุ่น แม้ในช่วงวิกฤตที่สุดภายใต้ความหายนะของประเทศ มันก็ยังยุยงประชาชนให้ต่อต้านรัฐบาลก๊กมินตั๋ง

การยุยงมวลชนให้เกิดการต่อสู้ดิ้นรนซึ่งกันและกันเป็นกลยุทธ์ดั้งเดิมของพรรคคอมมิวนิสต์จีน พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้สร้างสูตรของการแบ่งชนชั้น 95:5 ขึ้นมา 95% ของประชากรถูกจัดเป็นชนชั้นต่างๆที่สามารถได้รับการสนับสนุน ในขณะที่อีก 5% ถูกจัดเป็นชนชั้นศัตรู คนที่อยู่ในกลุ่ม 95% จะปลอดภัย แต่พวกที่อยู่ใน 5% เป็นกลุ่มที่ต้องต่อสู้ดิ้นรน ด้วยความกลัวและเพื่อการปกป้องตนเอง ผู้คนต่างดิ้นรนเพื่อให้ได้อยู่ในกลุ่ม 95% เป็นผลให้ประชาชนทำร้ายกันและกัน จนก่อให้เกิดสถานการณ์ที่ไม่ยุติธรรมหรือทำให้สถานการณ์เลวร้ายขึ้น พรรคคอมมิวนิสต์จีนทำให้เทคนิคนี้สมบูรณ์แบบ โดยใช้การยุยงปลุกปั่นในการเคลื่อนไหวทางการเมืองหลายครั้ง

ลักษณะสืบทอดประการที่สี่: การปลดปล่อยพวกสวะสังคม - พวกอาชญากรและพวกสวะสังคมให้มีตำแหน่งในพรรคคอมมิวนิสต์จีน

การปลดปล่อยพวกสวะสังคมนำไปสู่ความชั่วร้าย และสิ่งชั่วร้ายก็ต้องใช้ประโยชน์จากพวกสวะสังคม การปฏิวัติของคอมมิวนิสต์มักใช้ประโยชน์จากการก่อความไม่สงบของอาชญากรและพวกสวะสังคม “คอมมูนปารีส” ที่แท้ก็คือการฆาตกรรม การวางเพลิง และการใช้ความรุนแรงที่นำโดยพวกสวะสังคม แม้แต่มาร์กซเองก็ยังถูก “ชนชั้นกรรมาชีพผู้ไร้ค่า”⁴ ในแถลงการณ์ของคอมมิวนิสต์ มาร์กซกล่าวว่า “ชนชั้นอันทราย” ซึ่งเป็นพวกสวะสังคมที่เสื่อมทรามที่ถูกสังคมเก๋าระดับชั้นต่ำสุดกำจัดทิ้ง อาจถูกกวาดเข้าสู่การเคลื่อนไหวจากที่ต่างๆ โดยการปฏิวัติของชนชั้นกรรมาชีพ แต่สภาพการดำรงชีวิตของพวกมันได้จัดเตรียมพวกมันเพื่อใช้เป็นเครื่องมือชิ้นใหญ่ของกลยุทธ์การก่อปฏิกริยา” ในทางตรงกันข้าม พวกชาวนาถูกมาร์กซและแองเจิลมองว่าไม่มีคุณสมบัติพอที่จะจัดไว้ในชนชั้นใดๆในสังคมเพราะแตกเป็นกลุ่มเล็กกลุ่มน้อยและความโง่เขลาของพวกเขา

พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้พัฒนาด้านที่ชั่วร้ายของทฤษฎีมาร์กซมากขึ้นอีก เหมา เจ๋อตง กล่าวว่า “พวกสวะสังคมและอาชญากรมักจะถูกสังคมนิยมปฏิเสธ แต่ที่จริงแล้วพวกเขาเป็นผู้กล้า เป็นพวกที่ยืนหยัดอย่างเหนียวแน่นที่สุดในการปฏิวัติในเขตชนบท”² พวกอาชญากรที่ไร้ค่าได้เสริมลักษณะที่รุนแรงของพรรคคอมมิวนิสต์จีน และก่อตั้งอำนาจทางการเมืองในระยะแรกของพรรคคอมมิวนิสต์ในเขตชนบท คำว่า “ปฏิวัติ” ตามตัวอักษรจีนหมายถึง “การเอาชีวิตรอด” ซึ่งฟังดูน่ากลัวและเป็นความหายนะสำหรับคนดี อย่างไรก็ตาม พรรคคอมมิวนิสต์ได้จัดการให้คำว่า “การปฏิวัติ” มีความหมายเชิงบวก เช่นเดียวกันในการถกเถียงกันของคำว่า “ชนชั้นกรรมาชีพผู้ไร้ค่า” ในช่วงการปฏิวัติวัฒนธรรม พรรคคอมมิวนิสต์จีนรู้สึกคำว่า “ผู้ไร้ค่า” นั้นไม่น่าฟัง พรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงใช้เพียงคำว่า “ชนชั้นกรรมาชีพ” แทน

พฤติกรรมอีกอย่างหนึ่งของพวกสวะสังคมคือพฤติกรรมที่เลวร้ายหยาบคายไม่ซื่อสัตย์ เมื่อถูกวิจารณ์ว่าเป็นเผด็จการ เจ้าหน้าที่พรรคก็จะเปิดเผยแนวโน้มการใช้กำลังอำนาจ และพูดอย่างไร้ยางอายว่า “คุณพูดได้ถูก นั่นเป็นสิ่งเดียวกันกับที่เรากำลังทำอยู่ ประสบการณ์ของชาวจีนที่สะสมมาตลอดหลายทศวรรษที่ผ่านมาทำให้เราต้องใช้อำนาจเผด็จการประชาธิปไตยนี้ ซึ่งเราเรียกมันว่า ‘อัตตาธิปไตยแบบประชาธิปไตยของประชาชน’”

ลักษณะสืบทอดประการที่ห้า: การจารกรรม - โดยการแทรกซึม ก่อความขัดแย้ง แยกแยก และเข้าสวมรอย

นอกเหนือจากการหลอกลวง ปลุกปั่นให้เกิดความรุนแรง และการใช้พวกสวะสังคมแล้ว เทคนิคการจารกรรมและก่อความขัดแย้งยังถูกนำมาใช้ด้วย พรรคคอมมิวนิสต์จีนเชี่ยวชาญในการแทรกซึม หลายสิบปีก่อน “สามสุดยอด” สายลับพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่โดดเด่นได้แก่ “เจียน จวงเฟย” “หลี่ เคอะหนง” และ “หู เปยเฟิง” นั้นที่จริงทำงานให้กับ เจิน เกิง ผู้จัดการสาขาที่สองของหน่วยสายลับคณะกรรมการกลางของพรรคคอมมิวนิสต์จีน เมื่อ เจียน จวงเฟย ทำหน้าที่เป็นเลขานุการลับและเป็นผู้โต้แย้งกับบัญชาที่ไว้วางใจของ ซู เอินเจิง ผู้อำนวยการสำนักงานสืบสวนของคณะกรรมการกลางพรรคก๊กมินตั๋ง เขาได้ส่งข้อมูลลับของแผนยุทธศาสตร์ 1 และ 2 ของก๊กมินตั๋ง เรื่องเกี่ยวกับการโอบล้อมกองทัพพรรคคอมมิวนิสต์จีนในจังหวัดเจียงซีให้กับ หลี่ เคอะหนง โดยผ่านทางไปรษณีย์ภายในขององค์กรหนึ่งของคณะกรรมการกลางก๊กมินตั๋ง ซึ่งต่อมาได้ส่งต่อให้กับ โจว เอ็นไหล่ด้วยมือ ในเดือนเมษายน ค.ศ.1930 องค์กรพิเศษสายลับสองหน้าที่ได้รับเงินทุนจาก สาขาการสืบสวนกลางของก๊กมินตั๋งถูกตั้งขึ้นในเขตตะวันออกเฉียงเหนือของจีน มองจากภายนอกมันเป็น

ของก๊กมินตั๋งและมี เจียน จวงเพย เป็นผู้จัดการ แต่เบื้องหลังถูกควบคุมโดย พรรคคอมมิวนิสต์จีนซึ่งนำโดย เจิน เกิง

หลี่ เคอะหนง เข้าร่วมกองบัญชาการกองทัพก๊กมินตั๋งในฐานะผู้ถอดรหัสลับ หลี่เป็นผู้ถอดรหัสข้อความด่วนเกี่ยวกับการจับกุมและการกบฏของ กู๋ ชุนจาง⁶ ผู้อำนวยการสำนักความมั่นคงของพรรคคอมมิวนิสต์จีน เจียน จวงเพย รับส่งข้อความที่ถอดรหัสแล้วให้ โจว เอ็นไหล ทันที ดังนั้นสายลับทั้งหมดจึงรอดพ้นการจับกุมในกบฏ

หยาง เติงอิง เป็นตัวแทนพิเศษของพวกนิยมคอมมิวนิสต์สำหรับหน่วยสืบสวนกลางของก๊กมินตั๋งซึ่งตั้งอยู่ในเซี่ยงไฮ้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนสั่งให้เขาจับและลงโทษประหารชีวิตพวกสมาชิกที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนเห็นว่าไว้ใจไม่ได้ เจ้าหน้าที่อาวุโสคนหนึ่งของพรรคคอมมิวนิสต์จีนจากจังหวัดเหอหนานทำให้แกนนำของพรรคไม่พอใจ เขาจึงถูกคนของตัวเองจับมัดส่งเข้าไปในคุกของก๊กมินตั๋งเป็นเวลาหลายปี

ระหว่างสงครามปลดแอก⁷ พรรคคอมมิวนิสต์จีนจัดการส่งสายลับที่เจียง ไคเช็ค (เจียง เจียซือ)⁸ ไว้วางใจมาก พลโทหลิวเปย เป็นรองรัฐมนตรีกระทรวงกลาโหมที่รับผิดชอบส่งกำลังของกองทัพก๊กมินตั๋ง แต่ที่จริงหลิวเป็นสายลับคนหนึ่งของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ก่อนที่กองทัพก๊กมินตั๋งจะทราบงานที่ได้รับมอบหมายงานต่อไปของพวกเขา ข้อมูลเกี่ยวกับแผนการกระจายกำลังก็ไปถึงเอียนอาน(กองบัญชาการพรรคคอมมิวนิสต์จีน) แล้ว พรรคคอมมิวนิสต์จึงสามารถวางแผนป้องกันได้ทัน เซียง เซียงฮุย เลขานุการและผู้ใต้บังคับบัญชาที่ไว้ใจได้ของ หู จงหนาน⁹ ได้เปิดเผยแผนการบุกเอียนอานของหู ให้ โจว เอ็นไหล ดังนั้นเมื่อหู และกำลังพลของเขาไปถึงเอียนอาน มันก็ว่างเปล่าแล้ว ครั้งหนึ่ง โจว เอ็นไหล พูดว่า “ประธานเหมา รู้คำสั่งทางการทหารของ เจียง ไคเช็ค ก่อนที่จะไปถึงผู้บัญชาการกองทัพของเจียง เสียอีก”

ลักษณะสืบทอดประการที่หก: การชิงทรัพย์ – การปล้นด้วยเล่ห์กลหรือความรุนแรงกลายเป็น “คำสั่งใหม่”

ทุกสิ่งที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนมีล้วนได้รับมาจากการปล้น เมื่อมันดึงกองทัพแดงมาเข้าร่วมการก่อตั้งการปกครองด้วยอำนาจทางการเมือง พวกมันต้องการเงินสำหรับอาวุธยุทโธปกรณ์ อาหารและเสื้อผ้า พรรคคอมมิวนิสต์จีนระดมทุน ด้วยรูปแบบการปราบปรามราชท้องถิ่นและปล้นธนาคาร มีพฤติกรรมไม่ผิดกับโจร ในปฏิบัติการครั้งหนึ่งที่น่าโดย หลี่ เซียนเนียน¹⁰ ผู้นำอาวุโสคนหนึ่งของพรรคคอมมิวนิสต์จีน กองทัพแดงได้ลักพาตัวครอบครัวที่ร่ำรวยที่สุดในเทศมณฑลทางตะวันตกของจังหวัดหูเป่ย์ ไม่ได้ลักพาตัวเพียงแคหนึ่งคน แต่ลักพาคนในครอบครัวที่ร่ำรวยในตระกูลครอบครัวละหนึ่งคน พวกเขาถูกลักพาตัวจะถูกไว้ชีวิตเพื่อรีดค่าไถ่จากครอบครัวของพวกเขาเพื่อเอาเงินมาสนับสนุนกองทัพอย่างต่อเนื่อง และผู้ถูกลักพาตัวจะถูกส่งกลับเมื่อกองทัพแดงพอใจ หรือเมื่อครอบครัวของคนที่ถูกลักพาตัวถูกรีดไถจนหมดตัว พวกเขาส่วนใหญ่อยู่ในสภาพใกล้ตาย หลายคนก็ตายก่อนจะถูกส่งกลับเนื่องจากความหวาดกลัวและทรมาณอย่างทารุณ

โดยผ่าน “การเข้มงวดกวาดล้างราชท้องถิ่นและการยึดที่ดินของพวกเขา” พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ขยายเล่ห์กลและความรุนแรงของการปล้นไปทั่วทั้งสังคม แทนที่ประเพณีด้วย “คำสั่งใหม่” พรรคคอมมิวนิสต์ได้กระทำการทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใหญ่หรือเรื่องเล็ก ด้วยความเลวร้าย ไม่มีการกระทำใดที่ดีเลย มันให้ผลประโยชน์เล็กๆ น้อยๆ แก่ผู้คนเพื่อที่จะยุยงให้คนประณามอีกฝ่ายหนึ่ง เป็นผลให้ความเมตตาและศีลธรรม

สูญสิ้นไปอย่างสมบูรณ์ และถูกแทนที่ด้วยการปะทะต่อสู้กันและการฆ่าฟัน “คอมมิวนิสต์ยูโทเปีย(สังคมในจินตนาการคอมมิวนิสต์)” เป็นเพียงถ้อยคำที่เร้าหูสำหรับการปล้นด้วยความรุนแรงเท่านั้น

ลักษณะสืบทอดประการที่เจ็ด: การต่อสู้ – ทำลายระบบของชาติ ตำแหน่งและกฎระเบียบที่เคยมีอยู่เดิม

จุดประสงค์ของการหลอกลวง การยุยงปลุกปั่น การปลดปล่อยพวกสวะสังคม และการจารกรรม ทั้งหมดนี้ก็เพื่อปล้นสะดมและต่อสู้ ปรัชญาของคอมมิวนิสต์ส่งเสริมการต่อสู้กัน การปฏิวัติของคอมมิวนิสต์มิได้มีเพียงทำร้ายทุบตี ทำลาย และปล้นสะดม โดยไม่ได้จัดวางอย่างเป็นระบบเท่านั้น ดังคำพูดของเหมาว่า “เป้าหมายหลักของการโจมตีของชาวนา คือพวกทาสทาสท่งถิ่น พวกผู้ดีที่ชั่วร้าย และเจ้าของที่ดินที่ผิดกฎหมาย พวกเขาจะโจมตีความคิดและสถาบันของสังคมอำนาจฝ่ายบิดา โจมตีข้าราชการคดโกงในเมือง รวมทั้งการประกอบกิจและจารีตประเพณีที่ไม่ดีในชนบทด้วย”² เหมาสั่งการอย่างชัดเจนว่า ให้ทำลายระบบและจารีตประเพณีดั้งเดิมทั้งหมดในชนบท

การต่อสู้ของคอมมิวนิสต์นั้นมีทั้งแบบกองกำลังติดอาวุธและการต่อสู้ดิ้นรนแบบไร้อาวุธ “การปฏิวัติไม่ใช่งานกินเลี้ยงมือค้ำ หรือการแต่งบทประพันธ์ หรือการวาดรูป หรืองานเย็บปักถักร้อย การปฏิวัติไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย ทำอย่างสบายๆ นิ่มนวล สงบ มีเหตุผล ใจดี สุภาพ อดกลั้น และเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ไม่ได้ การปฏิวัติคือการก่อกบฏ เป็นการที่รุนแรง ทำให้ชนชั้นหนึ่งโค่นล้มอีกชนชั้นหนึ่งลงไป”² พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะใช้การต่อสู้ปะทะกันเมื่อมันพยายามยึดอำนาจรัฐด้วยกำลัง ไม่ก็ทศวรรษต่อมา พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ใช้ลักษณะการต่อสู้อย่างเดียวกันนี้ในการ “ให้การศึกษา” คนรุ่นถัดมาในระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรมใหญ่

ลักษณะสืบทอดประการที่แปด: การกำจัดทิ้ง - การก่อคดีนิยมเกี่ยวกับการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์

ลัทธิคอมมิวนิสต์ได้ทำลายสิ่งหลายอย่างด้วยความโหดร้ายอย่างสิ้นเชิง พรรคคอมมิวนิสต์จีนสัญญาเกี่ยวกับปัญญาชนเรื่อง “สวรรค์บนโลก” แต่ต่อมามันก็ตราหน้าพวกเขาว่าเป็น “พวกฝ่ายขวา” และจัดให้พวกเขาเป็นพวกกลุ่มที่เก๋ที่หน้าอับอาย¹¹ ของประชาชนที่ต้องถูกรวบปราม รวมทั้งเจ้าของที่ดิน และสายลับ มันยึดทรัพย์สินของเจ้าของที่ดินและนายทุน กำจัดชนชั้นเจ้าของที่ดินและชนชั้นชาวนารวย ทำลายตำแหน่งและกฎระเบียบในชนบท ดึงอำนาจจากคนท้องถิ่น ลักพาตัวและกระชอกสินบนจากคนรวย ล้างสมองนักโทษ สงคราม “ปฏิรูป” นักอุตสาหกรรมและนายทุน แทรกซึมและแยกสลายพรรคก๊กมินตั๋ง แยกตัวเองออกจากคอมมิวนิสต์สากลและทรยศมัน กวาดล้างผู้ที่มีความคิดเห็นไม่ตรงกันทั้งหมดโดยผ่านการเคลื่อนไหวทางการเมืองอย่างสืบเนื่องหลังจากยึดอำนาจรัฐในปี 1949 และขู่บังคับสมาชิกของมันเอง ทุกสิ่งที่มีมันทำไม่มีอันไหนที่ให้อิสระเสรีเลย

เหตุการณ์ต่างๆ ที่กล่าวข้างต้นล้วนตั้งอยู่บนพื้นฐานทฤษฎีฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีน การเคลื่อนไหวทางการเมืองทุกครั้งในอดีตของมันเป็นการรณรงค์ความหวาดกลัวด้วยเจตนาฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ พรรคคอมมิวนิสต์จีนเริ่มสร้างระบบทฤษฎีของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ตั้งแต่ช่วงแรกของมัน ทฤษฎีนี้มีองค์ประกอบ

เกี่ยวกับชนชั้น การปฏิบัติ การต่อสู้ดิ้นรน ความรุนแรง เผด็จการ การเคลื่อนไหว และพรรคการเมือง มันครอบคลุมประสบการณ์ทั้งหมดที่มันรวบรวมสะสมไว้โดยผ่านการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ด้วยวิธีการต่าง ๆ

การแสดงให้เห็นที่สำคัญของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนคือการกำจัดมโนธรรม(จิตสำนึกในคุณธรรม)และความคิดอิสระ การทำเช่นนี้จึงทำให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้ประโยชน์จาก “การปกครองด้วยความหวาดกลัว” เป็นหลัก พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่เพียงกำจัดท่านเมื่อท่านคัดค้านมัน แต่มันอาจทำลายท่านแม้ท่านอยู่ฝ่ายมันด้วย มันจะกำจัดผู้ที่มันรู้สึกว่าจะควรถูกกำจัด ผลคือทุกคนใช้ชีวิตอยู่ภายใต้เงาแห่งความสยดสยองและน่าสะพรึงกลัวของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

ลักษณะสืบทอดประการที่เก้า: การควบคุม – การใช้ลักษณะของพรรคควบคุมทั่วทั้งพรรคและสังคมที่เหลือนด้วย

ลักษณะสืบทอดทั้งหมดมีจุดประสงค์เพื่อบรรลุเป้าหมายเดียวคือ การควบคุมพลเมืองโดยใช้การก่อการร้าย โดยผ่านการกระทำที่ชั่วร้าย พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้พิสูจน์ตัวเองว่าเป็นศัตรูโดยธรรมชาติของพลังทางสังคมทั้งหมดที่มีอยู่ ตั้งแต่เริ่มต้น พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ต่อสู้ดิ้นรนกับวิกฤตการณ์ครั้งแล้วครั้งเล่า ซึ่งวิกฤตการณ์อยู่รอดเป็นอันที่วิกฤตมากที่สุด พรรคคอมมิวนิสต์จีนตกอยู่ในสภาพหวาดกลัวกับการอยู่รอดมาโดยตลอด จุดมุ่งหมายเดียวของมันคือการรักษาอำนาจและการคงอยู่ของมันเอาไว้ ซึ่งเป็นผลประโยชน์สูงสุดของมัน ในการเสริมสร้างอำนาจที่เสื่อมลงของมัน พรรคคอมมิวนิสต์จีนจำเป็นต้องใช้วิธีการที่ชั่วร้ายยิ่งขึ้นเป็นหลัก ผลประโยชน์ของพรรคไม่ใช่ผลประโยชน์ของสมาชิกคนใดคนหนึ่งหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง แต่เป็นผลประโยชน์รวมของพรรคที่สำคัญกว่าผลประโยชน์ส่วนบุคคล

“ลักษณะของพรรค” เป็นลักษณะที่ชั่วร้ายที่สุดของสิ่งชั่วร้ายตนนี้ ลักษณะของพรรคมีผลเหนือลักษณะของมนุษย์อย่างสมบูรณ์ จนทำให้ชาวจีนสูญเสียความเป็นมนุษย์ของพวกเขาไป ตัวอย่างเช่น โจว เอินไหล กับ ซุน ปิงเหวิน นั้นเคยเป็นสหายรักกัน หลัง ซุน ปิงเหวิน ตาย โจว เอินไหล ได้รับลูกสาวของเขา คือ ซุน เว่ยซือ เป็นลูกบุญธรรม ในระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรม ซุน เว่ยซือ ถูกดำเนินโทษ ต่อมาเธอต้องเสียชีวิตในระหว่างถูกคุมตัว จากการใช้ตะปูยาวเจาะเข้าไปในศีรษะ ซึ่งผู้ที่เซ็นคำสั่งในหมายจับเธอคือ โจว เอินไหล พ่อบุญธรรมของเธอเอง

เหริน ปี้ซือ หนึ่งในผู้นำยุคแรกของพรรคคอมมิวนิสต์จีน เป็นผู้ดูแลการขายฝิ่นในช่วงสงครามต่อต้านญี่ปุ่น ฝิ่นถือเป็นสัญลักษณ์ของการรุกรานของต่างชาติในเวลานั้น เนื่องจากอังกฤษใช้การนำเข้าฝิ่นเข้าไปในประเทศจีนทำให้ประเทศจีนยากจนและทำให้ชาวจีนเป็นพวกขี้ยา แม้ชาวจีนจะมีความรู้สึกต่อต้านฝิ่นอย่างรุนแรง แต่เหรินกลับปลุกฝิ่นในพื้นที่กว้างขวางเพราะ “สัมผัสนิยามของพรรค” ในตัวเขา เขายอมเสี่ยงต่อการประณามจากทั่วโลก เนื่องจากการเกี่ยวข้องกับฝิ่นเป็นเรื่องอ่อนไหวและผิดกฎหมาย พรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงใช้คำว่า “สบู่” เป็นคำรหัสใช้เรียกแทนฝิ่น พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้รายได้จากการค้าฝิ่นที่ผิดกฎหมายตามแนวชายแดนเพื่อใช้เป็นกองทุนในการอยู่รอด ในวาระครบรอบวันเกิด 100 ปีของเหริน ผู้นำรุ่นใหม่คนหนึ่งของจีน ยกย่องความถนัดของเหรินอย่างมากทางด้านการรับรู้ในลักษณะของพรรค โดยอ้างว่า “เหรินมีบุคลิกที่เหนือกว่าและเป็นแบบอย่างของสมาชิกพรรค เขามีความเชื่ออย่างเหนียวแน่นในลัทธิคอมมิวนิสต์และเชื่อเหตุของการเกิดพรรคอย่างไร้ขีดจำกัด”

อีกตัวอย่างหนึ่งของความถนัดเกี่ยวกับพรรคคือ จาง ซื่อเต๋อ พรรคบอกว่าเขาตายเพราะถูกเตาเผาพังลงมาทับ แต่คนอื่นบอกว่าเขาตายในขณะที่บ่มฝิ่น เนื่องจากเขาเป็นคนเงียบ ๆ และทำงานในกององครักษ์ส่วนกลางโดยไม่เคยขอเลื่อนตำแหน่ง จึงมีการพูดกันว่า “การตายของเขา หนักกว่าเขาไท่ซาน”¹² หมายความว่าชีวิตของเขามีความสำคัญที่สุด

อีกตัวอย่างของลักษณะของพรรคคือ เหลย เฟิง ซึ่งมีฉายานามกระฉ่อนว่าเป็น “สกรูที่ไม่ขึ้นสนิม ในหน้าที่เครื่องจักรกลปฏิวัติ” ทั้ง จางและเหลย เฟิง ถูกใช้เป็นแบบอย่างในการสอนชาวจีนให้มีความซื่อสัตย์ภักดีต่อพรรคเป็นระยะเวลานาน เหมากล่าวว่า “พลังของการใช้แบบอย่างนั้นไร้ขอบเขต” วีรบุรุษหลายคนของพรรคถูกใช้เป็นแบบอย่างของ “เจตจำนงและหลักการที่มีต่ออุดมการณ์พรรคที่แกร่งดังเหล็ก”

เมื่อได้อำนาจ พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้จัดการรณรงค์อย่างแข็งกร้าวในการควบคุมจิตใจคนเพื่อหล่อหลอม “เครื่องมือและสกรูตัวใหม่” จากคนรุ่นถัดมา พรรคได้กำหนด “ความคิดที่เหมาะสม” ชุดหนึ่ง และกำหนดพฤติกรรมร่วมขึ้นมาจำนวนหนึ่ง ตอนแรกโครงร่างดังกล่าวใช้กันเฉพาะในพรรค แต่ต่อมาก็ขยายออกไปสู่สาธารณะอย่างรวดเร็ว ภายใต้ชื่อของชาติจีน ความคิดและการกระทำเหล่านี้ จึงใช้ในการล้างสมองประชาชนให้คล้อยตามกลไกชั่วของพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้

II. รากฐานที่ไร้เกียรติของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

พรรคคอมมิวนิสต์จีนกล่าวอ้างถึงประวัติศาสตร์อันรุ่งโรจน์ด้วยชัยชนะไม่หยุดหย่อน นี่เป็นการตบแต่งภาพลักษณ์ของมันให้ดูสวยงามและน่ายกย่องในสายตาสาธารณชน ทว่าในความเป็นจริงพรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่ได้ที่น่ายกย่องพอที่จะป่าวประกาศได้เลย มันเพียงแต่ใช้ลักษณะสืบทอดทั้ง 9 ประการในการก่อตั้งและรักษาอำนาจของมันเอาไว้

การก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์จีน – การเติบโตในอ้อมอกของสหภาพ โซเวียต

พรรคคอมมิวนิสต์จีนวาดภาพของตนเองให้กับประชาชนด้วยคำพูดว่า “ชาวป็นใหญ่กระบอกแรกในระหว่างการปฏิวัติเดือนตุลาคมได้นำลัทธิมาร์กซ์-เลนิน มาให้เรา” อย่างไรก็ตาม เมื่อเริ่มก่อตั้งนั้นมันก็เป็นแค่สาขาเอเชียสาขาหนึ่งของสหภาพโซเวียต ซึ่งเป็นพรรคที่นำอันตรายมาสู่ประเทศชาติตั้งแต่เริ่มต้น

ระหว่างช่วงก่อตั้งของพรรค มันไม่มีเงิน ไม่มีอุดมการณ์หรือประสบการณ์ ไม่มีเงินทุนที่จะเลี้ยงตัวเอง พรรคคอมมิวนิสต์จีนเข้าร่วมกับคอมมิวนิสต์เพื่อเชื่อมโยงชะตากรรมของมันไว้กับการปฏิวัติที่รุนแรง การปฏิวัติที่รุนแรงของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นเพียงการต่อยอดการปฏิวัติของลัทธิมาร์กซ์และเลนิน คอมมิวนิสต์เป็นศูนย์กลางในการปฏิวัติล้มล้างอำนาจทางการเมืองทั้งหมดในโลก พรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงเป็นแค่สาขาตะวันออกของคอมมิวนิสต์โซเวียต สืบต่อจักรวรรดินิยมกองทัพแดงรัสเซีย พรรคคอมมิวนิสต์จีนมีส่วนร่วมกับการยึดอำนาจทางการเมืองด้วยความรุนแรงและเผด็จการชนชั้นกรรมาชีพของพรรคคอมมิวนิสต์สหภาพโซเวียต และทำตามคำชี้แนะของพรรคโซเวียตเกี่ยวกับแนวทางทางการเมือง ความคิด และการจัดระบบ พรรคคอมมิวนิสต์จีนลอกเลียนแบบวิธีการทำงานลับและแบบใต้ดิน เพื่อทำให้องค์กรนอกระบบที่ผิดกฎหมายอยู่รอดได้ ทั้งรับเอาวิธีการเฝ้าดูและควบคุมอย่างสุดขั้ว สหภาพโซเวียตเป็นแกนหลักและอุปการะพรรคคอมมิวนิสต์จีน

ธรรมเนียมของพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่ผ่านการประชุมใหญ่ครั้งแรกนั้น ถูกจัดทำโดยคอมมิวนเทอร์น บนพื้นฐานของลัทธิมาร์กซ์-เลนินและทฤษฎีการต่อสู้ทางคณะชนชั้น เผด็จการชนชั้นกรรมาชีพ และการก่อตั้งพรรค ธรรมเนียมของพรรคโซเวียตได้จัดวางพื้นฐานให้กับมัน วิญญาณของพรรคคอมมิวนิสต์จีนประกอบด้วยอุดมการณ์ที่นำเข้ามาจากสหภาพโซเวียต เงิน ตู๋ซิว หนึ่งในเจ้าหน้าที่ที่สำคัญที่สุดของพรรคคอมมิวนิสต์จีน มีความคิดเห็นที่แตกต่างจากมาร์ลิ่งซึ่งเป็นตัวแทนคอมมิวนเทอร์น มาร์ลิ่งเขียนบันทึกถึง เงินระบุว่า หากเงินเป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ที่แท้จริงแล้ว เขาต้องปฏิบัติตามคำสั่งของคอมมิวนเทอร์น แม้ว่าเงินจะเป็นหนึ่งในบิดาผู้ก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์จีน เขาก็ไม่สามารถทำอะไรได้เลยนอกจากเชื่อฟังคำสั่ง จริงๆแล้วเขาและพรรคเป็นเพียงผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาของสหภาพโซเวียตเท่านั้น

ในระหว่างการประชุมใหญ่พรรคคอมมิวนิสต์จีนครั้งที่สามในปี 1923 เงิน ตู๋ซิว ได้ยอมรับต่อสาธารณะว่าพรรคได้รับทุนเกือบทั้งหมดจากเงินบริจาคของโซเวียตคอมมิวนเทอร์น ในหนึ่งปีคอมมิวนเทอร์นบริจาคเงินกว่า 2 แสนหยวนให้พรรคคอมมิวนิสต์จีน แต่ผลลัพธ์ที่ได้ยังไม่น่าพอใจ คอมมิวนเทอร์นตำหนิพรรคคอมมิวนิสต์จีนว่าไม่พยายามมากพอ

จากสถิติที่ไม่สมบูรณ์จากเอกสารของพรรคที่ไม่เป็นความลับแล้ว ว่า พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้รับเงิน 16,655 หยวน นับตั้งแต่วันที่เดือนตุลาคม 1921 ถึงเดือนมิถุนายน 1922 ในปี 1924 พวกเขาได้รับ 1,500 ดอลลาร์สหรัฐ และ 31,927.17 หยวน และในปี 1927 ได้รับ 187,674 หยวน เงินบริจาคเฉลี่ยต่อเดือนจากคอมมิวนเทอร์นประมาณ 20,000 หยวน วิธีการที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้เป็นประจำในทุกวันนี้ ได้แก่ การวิ่งเต้น การเข้าทางประตูหลัง การติดสินบน และการข่มขู่ เป็นวิธีการที่ใช้มาตั้งแต่สมัยก่อน คอมมิวนเทอร์นกล่าวหาพรรคคอมมิวนิสต์จีนเรื่องการวิ่งเต้นเพื่อให้ได้กองทุนอย่างไม่หยุดหย่อน

“พวกเขาจกฉวยประโยชน์จากแหล่งทุนต่าง ๆ (เช่นสำนักงานโทรคมนาคมสากล ตัวแทนคอมมิวนเทอร์น และองค์กรด้านการทหาร ฯลฯ) เพื่อให้ได้ทุนมา เพราะแต่ละองค์กรต่างไม่รู้ว่าจะองค์กรอื่นให้เงินไปแล้ว สิ่งที่น่าขันคือพวกเขาไม่เพียงเข้าใจจิตวิทยาของสหภาพโซเวียต ที่สำคัญที่สุดคือ พวกเขาไม่รู้วิธีที่จะปฏิบัติให้แตกต่างกันระหว่างสหภาพที่ดูแลการแจกทุน เมื่อพวกเขาเห็นว่า พวกเขาจะไม่สามารถได้มันมาโดยวิธีปกติ พวกเขา ก็จะชะลอการพบปะ ในที่สุดพวกเขาก็ใช้วิธีหยาบคายที่สุดเพื่อกรรโชก เช่น การแพร่ข่าวลือว่า เจ้าหน้าที่ระดับรากหญ้ากลุ่มหนึ่งขัดแย้งกับโซเวียต ส่วนเงินนั้นถูกมอบให้กับกลุ่มผู้นำแทนพรรคคอมมิวนิสต์จีน”¹³

การเป็นพันธมิตรครั้งแรกระหว่างก๊กมินตั๋งกับพรรคคอมมิวนิสต์จีน – ตัวเบียวน(ปรสิต)ที่แทรกซึมไปสู่แกนกลางและทำลาย ปฏิบัติการร่วมภาคเหนือ¹⁴

พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะสอนคนของมันเสมอว่า เจียง ไคเช็ค ททรยศต่อการเคลื่อนไหวการปฏิวัติของชาติ¹⁵ ปีบคั้นให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนจำต้องลุกขึ้นต่อต้านด้วยกำลังอาวุธ

ในความเป็นจริง พรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นตัวเบียวนหรือสิ่งชั่วร้ายที่สิงร่าง มันร่วมมือกับก๊กมินตั๋งในการเป็นพันธมิตรก๊กมินตั๋ง-พรรคคอมมิวนิสต์จีนครั้งแรก เพื่อขยายอิทธิพลของมันโดยการชิงเอาเปรียบจากการปฏิวัติแห่งชาติ ยิ่งไปกว่านั้น พรรคคอมมิวนิสต์จีนกระหายที่จะก่อการปฏิวัติและยึดอำนาจโดยการสนับสนุนของโซเวียต แท้ที่จริงความกระหายในอำนาจของมันคือการทำลายและทรยศต่อการเคลื่อนไหวการปฏิวัติแห่งชาติ

ในการประชุมใหญ่แห่งชาติของพรรคคอมมิวนิสต์จีนครั้งที่สองในเดือนกรกฎาคม 1922 พวกที่ต่อต้านการเป็นพันธมิตรกับก๊กมินตั๋งมีเสียงข้างมาก เพราะสมาชิกพรรคอื่นที่ว่าจะยึดอำนาจ แต่คอมมิวนิสต์กลับยับยั้งมติของที่ประชุมและสั่งให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนร่วมมือกับก๊กมินตั๋ง

ในระหว่างการเป็นพันธมิตรครั้งแรกระหว่างก๊กมินตั๋ง-พรรคคอมมิวนิสต์จีน พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้จัดประชุมใหญ่แห่งชาติครั้งที่ 4 ในเซี่ยงไฮ้ เมื่อเดือนมกราคม 1925 และหยิบยกปัญหาผู้นำประเทศจีนก่อนการเสียชีวิตของ ซุน ยัตเซน¹⁶ เมื่อวันที่ 12 มีนาคม 1925 หากเขาไม่เสียชีวิตไปก่อน เขาก็จะตกเป็นเป้าของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในการแสวงหาอำนาจแทนที่จะเป็น เจียง ไคเช็ก

ด้วยการสนับสนุนของสหภาพโซเวียต พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ยึดอำนาจทางการเมืองภายในพรรคก๊กมินตั๋งในช่วงของการเป็นพันธมิตรกับพรรคคอมมิวนิสต์จีน ตัน ผิงซาน (หนึ่งในผู้นำช่วงต้นของพรรคคอมมิวนิสต์จีนประจำจังหวัดกว่างตง ปี 1886-1956) ได้เป็นรัฐมนตรีกระทรวงศุลกากรของก๊กมินตั๋ง เฟิง จูปอ (หนึ่งในผู้นำช่วงต้นของพรรคคอมมิวนิสต์จีนจังหวัดกว่างตง ปี 1899-1954) เลขานุการรัฐมนตรีกระทรวงแรงงาน ได้รับมอบอำนาจเต็มในการดูแลกำกับกิจการทั้งหมดเกี่ยวกับกรรมกร หลิน จูฮาน (หรือหลิน ปอ ซวี สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนรุ่นแรกสุด ปี 1886-1960) เป็นรัฐมนตรีกิจการชนบท และเฟิง ไผ่ (หนึ่งในผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์จีน ปี 1896-1929) เป็นเลขานุการรัฐมนตรีกระทรวงนี้ เหมา เจ๋อตง ได้รับตำแหน่งว่าที่รัฐมนตรีของกระทรวงการโฆษณาชวนเชื่อของก๊กมินตั๋ง ส่วนโรงเรียนการทหารและผู้นำการทหาร ซึ่งเป็นจุดสนใจของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเสมอมา นั้น โจว เอ็นไหล รับตำแหน่งผู้อำนวยการเมืองของสถาบันการทหาร หวัง ผู่ และจาง เซินฟู (หรือ จาง ช่งเหนียน หนึ่งในผู้ก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์จีน ปี 1893-1986 และเป็นผู้แนะนำ โจว เอ็นไหล เข้าพรรค) เป็นผู้ช่วยผู้อำนวยการ โจว เอ็นไหล ยังได้เป็นหัวหน้าแผนกยุทธการทหาร เขาได้วางตัวที่ปรึกษาทางการทหาร ณ ที่ต่างๆ คอมมิวนิสต์หลายคนมีตำแหน่งอาจารย์ด้านการเมืองและเป็นอาจารย์ระดับมหาวิทยาลัยในโรงเรียนทางการทหารของก๊กมินตั๋ง สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนยังทำหน้าที่เป็นตัวแทนของก๊กมินตั๋งในระดับต่างๆของกองทัพปฏิวัติแห่งชาติ¹⁷ และมันยังถูกกำหนดไว้ด้วยว่า หากไม่มีลายเซ็นของตัวแทนพรรคคอมมิวนิสต์จีน จะไม่มีคำสั่งใดที่มีผลในทางปฏิบัติ ผลจากการเกาะติดแบบตัวเบียนในการเคลื่อนไหวการปฏิวัติแห่งชาติ จำนวนสมาชิกได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วมาก จากเดิมที่มีไม่ถึง 1,000 คน ในปี 1925 เพิ่มขึ้นเป็น 30,000 คน ในปี 1928

ปฏิบัติการร่วมภาคเหนือเริ่มต้นในเดือนกุมภาพันธ์ 1926 จากเดือนตุลาคม 1926 - มีนาคม 1927 พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ก่อการกบฏ 3 ครั้ง ในเมืองเซี่ยงไฮ้ ต่อมาก็โจมตีศูนย์บัญชาการใหญ่ของคณะปฏิบัติการร่วมภาคเหนือ แต่ผลล้มเหลว การถือป้ายประท้วงเพื่อการนัดหยุดงานทั่วไปในกว่างตง ก่อให้เกิดความขัดแย้งที่รุนแรงกับตำรวจทุกวัน การลุกฮือครั้งนี้ทำให้ก๊กมินตั๋งลงมือกวาดล้างพรรคคอมมิวนิสต์จีนในวันที่ 12 เมษายน 1927¹⁸

ในเดือนสิงหาคม 1927 สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนในกองทัพปฏิวัติของก๊กมินตั๋ง ริเริ่มก่อการกบฏหนานชาง จึงถูกปราบปรามอย่างรวดเร็ว ในเดือนกันยายน พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ก่อการกำเริบในฤดูเก็บเกี่ยวช่วงฤดูใบไม้ร่วงอีก และมุ่งโจมตีเมืองฉางซา แต่ถูกปราบเช่นกัน พรรคคอมมิวนิสต์จีนเริ่มวางแผนเครือข่ายควบคุมในกองทัพ ที่ซึ่งสาขาพรรคถูกจัดตั้งขึ้นในระดับกองร้อยในกองทัพ พวกมันก็หลบภัยไปที่ภูเขา จิ่ง กังซัน ในจังหวัด เจียงซี¹⁹ ก่อตั้งเขตปกครองในชนบทขึ้นที่นั่นการก่อการกบฏของชาวนามณฑลหูหนาน - การยุยงให้พวกสะละล้มลุกขึ้นต่อต้าน

ระหว่างปฏิบัติการร่วมภาคเหนือ นั้น เมื่อกองทัพปฏิวัติแห่งชาติทำสงครามกับผู้นำกลุ่มต่าง ๆ พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ยกย่องให้ก่อการกบฏในเขตชนบทเพื่อพยายามยึดอำนาจ

การกบฏของชาวนาหูหนานในปี 1927 เป็นการลุกขึ้นต่อสู้ของชนชั้นต่ำ พวกขยะสังคม เหมือนปารีสคอมมูนที่โด่งดังในปี 1871 ซึ่งเป็นการก่อลุกขึ้นต่อสู้ครั้งแรกของคอมมิวนิสต์ ชาวฝรั่งเศสและชาวต่างประเทศในปารีสเวลานั้นเห็นด้วยตว่าคอมมูนปารีสเป็นกลุ่มโจรเร่ร่อนที่มุ่งทำลายล้างและไร้วิสัยทัศน์ การใช้ชีวิตในอาคารที่ดีเยี่ยมและคฤหาสน์ขนาดใหญ่ ได้ กินดื่มอย่างฟุ่มเฟือยและหรูหรา พวกเขาสนใจเพียงแต่ความเพลิดเพลินกับความสุขชั่วขณะ ไม่ใส่ใจกับอนาคต ในระหว่างการกบฏของคอมมูนปารีสมันตรวจพิจารณาข่าวและสื่อต่าง ๆ มันจับอาร์คิซอฟของปารีส (อาร์คิซอฟ จอร์จ ดาร์บอย ซึ่งเป็นผู้เทศน์ให้กับกษัตริย์) เป็นตัวประกันและฆ่าเขาในเวลาต่อมา พวกเขาฆ่าบาดหลวงอย่างโหดร้ายไป 64 คน จุดไฟเผาพระราชวัง และทำลายที่ทำการรัฐบาล ที่พักของเอกชน อนุสาวรีย์และหลักจารึก เพื่อความสนุกสนานของตัวเอง ความมั่งคั่งและสวยงามของนครหลวงแห่งฝรั่งเศสนั้นไม่เป็นสองรองใครในยุโรป แต่ในระหว่างการลุกขึ้นต่อต้านของพวกเขา คอมมูนปารีส อาคารถูกทำลายเป็นเก้าอี้เก้าอี้ ผู้คนเหลือแต่โครงกระดูก ความชั่วร้ายทารุณกรรมและเหตุโหด

เช่นนี้ พบเห็นได้น้อยมากในประวัติศาสตร์

“มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าพวกชาวนาในชนบทนั้นควบคุมไม่ได้ เมื่อมีอำนาจเหนือกว่า สมาคมชาวนาก็ไม่อนุญาตให้พวกเจ้าของที่ดินโต้แย้ง และทำการกวาดล้างเกียรติภูมิของพวกเขา เพียงเท่านี้ก็เหมือนตีพวกเจ้าของที่ดินตกลงไปเป็นฝุ่นผงและปล่อยให้พวกเขาอยู่ ณ ที่นั้น พวกชาวนาขมขู่ว่า ‘เราจะจับพวกคุณไว้ในกลุ่มอื่น (กลุ่มปฏิวัติ)’ พวกเขาปรับเงินพวกทราชท้องถิ่นและพวกผู้ดีที่ชั่วร้าย พวกเขาบังคับเอาเงินอุดหนุนจากคนเหล่านี้ ทุบเกี่ยว(ที่นั่นที่มีคนหามสองคน)ของพวกเขา ผู้คนกรูกันเข้าไปบ้านของทราชท้องถิ่นและพวกผู้ดีชั่วร้ายซึ่งต่อต้านสมาคมชาวนา ทั้งฆ่าหมูและยังบริโภคธัญพืช พวกเขายังนั่ง-นอนนอกเขนบนเตียงฝั่งข้างของสุภาพสตรีเยาว์วัยในบ้านของทราชท้องถิ่นและผู้ดีที่ชั่วร้าย เมื่อพวกเขาถูกขู่เพียงเล็กน้อย พวกเขาก็จะจับคนมัดและใส่หมวกกระดาษทรงสูง ลากจูงเป็นขบวนไปทั่วหมู่บ้าน พร้อมกับร้องตะโกน ‘พวกเจ้าของที่ดินสกปรก ตอนนี้แกคงรู้แล้วซิว่าพวกเราคือใคร’ พวกเขาทำทุกอย่างที่ต้องการและทำให้ทุกสิ่งกลับตาลปัตร พวกเขาได้สร้างความน่าสะพรึงกลัวแบบหนึ่งขึ้นในชนบท”²

แต่เหมาอนุมัติการกระทำที่ไร้การควบคุมอย่างเต็มที่ โดยกล่าวว่า

“พูดอย่างตรงไปตรงมา มันเป็นเรื่องจำเป็นที่จะต้องสร้างความน่าหวาดกลัวสักระยะในทุก ๆ เขตชนบท หากไม่แล้วก็เป็นไปไม่ได้ที่จะป้องกันการต่อต้านการปฏิวัติในชนบท หรือล้มคว่ำอำนาจของพวกผู้ดี ขอบเขตที่เหมาะสมนั้นจะต้องเกินเลยเพื่อทำให้ “ผิด” กลายเป็น “ถูก” หากไม่แล้ว “ผิด” ก็จะไม่สามารถทำให้เป็น “ถูก” ได้...การกระทำมากมายของพวกเขาในช่วงปฏิบัติการปฏิวัติ ซึ่งถูกมองว่าทำเกินเลยไป ที่จริงแล้วเป็นสิ่งที่จำเป็นในการปฏิวัติ”²

การปฏิวัติของคอมมิวนิสต์จึงก่อให้เกิดระบบที่น่าสะพรึงกลัว

ปฏิบัติการเดินทางขึ้นเหนือ “ต่อต้านญี่ปุ่น” – การหนีของผู้พ่ายแพ้

พรรคคอมมิวนิสต์จีนอธิบาย “การเดินทางทัพทางไกล” ว่าเป็นปฏิบัติการเดินทางขึ้นเหนือเพื่อต่อต้านญี่ปุ่น มันป่าวประกาศว่า “การเดินทางทัพทางไกล” เป็นเทพนิยายปฏิวัติของจีน มันอ้างว่า “การเดินทางทัพทางไกล” เป็น “คำแถลงนโยบายทางการเมือง” “ที่มโหฬารของชนชั้น” และ “เครื่องจักรที่เป็นจุดเริ่มต้นของกระบวนการ” ซึ่งจบลงด้วยชัยชนะของพรรคคอมมิวนิสต์จีนและความพ่ายแพ้ของศัตรู

พรรคคอมมิวนิสต์จีนกู้เรื่องโกหกอย่างโจ่งแจ้งเกี่ยวกับการเดินทางทัพขึ้นเหนือต่อต้านญี่ปุ่นเพื่อปกปิดความล้มเหลวของมัน จากเดือนตุลาคม 1933 ถึง มกราคม 1934 พรรคคอมมิวนิสต์จีนประสบกับความพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิง ในการปฏิบัติครั้งที่ห้าของก๊กมินตั๋ง ซึ่งมุ่งล้อมและกำจัดพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้น พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้สูญเสียฐานที่มั่นในชนบทแห่งแล้วแห่งเล่า ในขณะที่ฐานที่มั่นในชนบทของมันลดน้อยลงเรื่อยๆ กองทัพแดงหลักจำเป็นต้องหลบหนี นี่คือจุดเริ่มต้นที่แท้จริงของ “การเดินทางทัพทางไกล”

“การเดินทางทัพทางไกล” นั้นที่แท้เป็นการมุ่งฝ่าวงล้อมและหนีไปสู่เขตมองโกเลียนอกและไซบีเรียโดยเดินทางเป็นแนวโค้ง เริ่มจากไปทางตะวันตกก่อนแล้วค่อยขึ้นเหนือ เมื่ออยู่ในที่ที่เหมาะสมแล้ว พรรคคอมมิวนิสต์จีนสามารถหลบเข้าไปในสหภาพโซเวียตได้หากต้องปราศัยอีก พรรคคอมมิวนิสต์จีนต้องประสบกับความยุ่งยากอย่างแสนสาหัสเมื่อเข้าสู่เส้นทางมองโกเลียนอก พวกเขาเลือกผ่านไปทางมณฑลส่านซีและสืดยหวนด้านหนึ่งนั้น การขึ้นสู่เขตจังหวัดทางเหนือเหล่านี้ทำให้พวกเขาสามารถอ้างได้ว่า “เพื่อไปต่อต้านญี่ปุ่น” จะได้ชนะใจประชาชน อีกด้านหนึ่ง พื้นที่นั้นเป็นพื้นที่ที่ปลอดภัยเพราะไม่มีกองทัพญี่ปุ่นกระจายกำลังอยู่ พื้นที่ญี่ปุ่นยึดครองได้แก่บริเวณแนวกำแพงเมืองจีน หนึ่งปีถัดมา เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ไปถึงเขตซานเป่ย์ในที่สุด (ซึ่งอยู่ทางเหนือของมณฑลส่านซี) กำลังหลักของกองทัพแดงกลางลดจำนวนลง จาก 8 หมื่นคน เหลือเพียง 6 พันคน

ปฏิบัติการหนีฮาน – พรรคคอมมิวนิสต์จีนประสบความสำเร็จในการก่อความขัดแย้งและยึดก๊กมินตั๋งเป็นครั้งที่ 2

เดือนธันวาคม 1936 จาง ซูเหลียง และหยาง หูเจิง สองนายพลของก๊กมินตั๋ง ลักพาตัวเจียง ไคเช็ค ในซีฮาน จึงเรียกเหตุการณ์นี้ว่า “ปฏิบัติการหนีฮาน” ตั้งแต่นั้นมา

ตามตำราของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ปฏิบัติการหนีฮานเป็นการรัฐประหารของทหารที่ริเริ่มโดย จาง กับหยาง ผู้ยื่นคำขาดเกี่ยวกับ “ความเป็น-ความตาย” ให้ เจียง ไคเช็ค เขาถูกบังคับให้แสดงจุดยืนต่อต้านญี่ปุ่นผู้รุกราน มีรายงานว่า โจว เอ็นไหล ได้รับเชิญไปซีฮานในฐานะตัวแทนพรรคคอมมิวนิสต์จีนในการช่วยเจรจาทางออกอย่างสันติ ปฏิบัติการนี้ได้รับการแก้ไขอย่างสันติด้วยการไกลเกลี่ยของกลุ่มต่างๆในประเทศจีน และยังมีผลหยุดสงครามกลางเมืองที่เกิดขึ้นนาน 10 ปี และเป็นจุดเริ่มในการรวมพันธมิตรแห่งชาติเพื่อต่อต้านญี่ปุ่น หนังสือประวัติศาสตร์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเขียนไว้ว่าปฏิบัติการนี้เป็นจุดเปลี่ยนที่สำคัญของจีนในช่วงวิกฤต พรรคคอมมิวนิสต์จีนสร้างภาพตัวเองว่าเป็นพรรครักชาติ ซึ่งถือผลประโยชน์ของส่วนรวมในชาติเป็นสำคัญ

เอกสารจำนวนมากมายเปิดเผยว่าสายลับพรรคคอมมิวนิสต์จีนจำนวนมากได้รวมตัวกันอยู่รอบๆ หยาง หูเจิง กับ จาง ชูเหลียง ก่อนอุบัติการณ์ซีอาน ซึ่ง ซิงหลิง (ภรรยาของ ชุน ยัดเซิน เป็นน้องของมาดามเจียง และเป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนด้วย) ได้แนะนำ หลิว ติ่ง (สมาชิกใต้ดินคนหนึ่งของพรรคคอมมิวนิสต์จีน) ให้กับ จาง ชูเหลียง หลังจากอุบัติการณ์ซีอาน เหม่า เจ๋อตง ยกย่อง หลิว ติ่ง ว่า “หลิว ติ่ง ได้แสดงบทบาทอย่างน่าสรรเสริญในอุบัติการณ์ซีอาน” ในบรรดาผู้ที่ทำงานอยู่ข้าง หยาง หูเจิง มีภรรยาของเขาเอง ชื่อ เชียเยเป่าเจิน รวมอยู่ด้วย เธอเป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีน และทำงานในกรมการเมืองของกองทัพของหยาง เชียเยแต่งงานกับหยางเมื่อเดือน มกราคม 1928 ด้วยความเห็นด้วยของพรรคคอมมิวนิสต์จีน นอกจากนั้น หวังปิงหนาน สมาชิกอีกคนของพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ได้รับเชิญไปเป็นแขกผู้มีเกียรติที่บ้านของหยางในเวลานั้น ต่อมาหยางกลายเป็นรัฐมนตรีช่วยของกระทรวงต่างประเทศพรรคคอมมิวนิสต์จีน สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนพวกนี้เองที่อยู่รอบๆ จาง กับ หยาง ที่ยุยงให้ทำรัฐประหารโดยตรง

ในช่วงต้นของอุบัติการณ์ซีอาน ผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์จีนต้องการฆ่าเจียง ไคเช็ค เพื่อล้างแค้นที่ถูกปราบปรามก่อนหน้านี้ ในเวลานั้นพรรคคอมมิวนิสต์จีนมีฐานรบที่อ่อนแอมากทางตอนเหนือของส่านซีและอาจอยู่ในอันตรายจากการถูกกำจัดอย่างสิ้นซากหากมีการสู้รบแม้เพียงครั้งเดียว พรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงใช้ทักษะในการหลอกลวงทั้งหลายที่มีอยู่ยุยงให้ จาง กับ หยาง ก่อกบฏ เพื่อที่จะผูกมัดญี่ปุ่นให้ตัดสินใจไม่โจมตีสหภาพโซเวียต สตาลินถึงกับเขียนจดหมายส่วนตัวส่งไปถึงคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์จีน ขอให้พวกเขาอย่าสังหารเจียง ไคเช็ค แต่ให้ร่วมมือกันเป็นครั้งที่สอง เหม่า เจ๋อตง กับ โจว เอ็นไหล รู้ดีว่าไม่สามารถทำลายก๊กมินตั๋งได้ด้วยกำลังอันจำกัดของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในขณะนั้น หากเขาสังหาร เจียง ไคเช็ค พวกเขาก็จะพ่ายแพ้และอาจถูกกำจัดจากการล้างแค้นของกองทัพก๊กมินตั๋ง ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้พรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงปรับท่าทีใหม่ พรรคคอมมิวนิสต์จีนบังคับให้เจียง ไคเช็คยอมรับการร่วมมือกันเป็นครั้งที่สอง ในนามของกองกำลังร่วมต่อต้านญี่ปุ่น

ตอนแรกที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนยุยงให้ก่อการกบฏนั้น ได้หันปากกระบอกปืนไปยังเจียง ไคเช็ค แต่แล้วก็ทำในสิ่งที่ตรงกันข้ามและแสดงเหมือนกับวีรบุรุษบนเวที บังคับให้เจียงยอมรับพรรคคอมมิวนิสต์จีนอีกครั้ง พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่เพียงรอดพ้นวิกฤตของการแตกสลายในครั้งนี้ แต่ยังใช้โอกาสนี้ยึดรัฐบาลก๊กมินตั๋งเป็นครั้งที่สอง ไม่นานกองทัพแดงก็กลายเป็นกองทัพที่แปด (ของกองกำลังร่วมต่อต้านญี่ปุ่น) และเติบโตกล้าแกร่งกว่าเดิม ซึ่งต้องยอมรับในทักษะการหลอกลวงของพรรคคอมมิวนิสต์จีนว่าไร้เทียมทานจริงๆ

สงครามต่อต้านญี่ปุ่น – พรรคคอมมิวนิสต์จีนเติบโตโดยการฆ่าด้วยอาวุธที่หยาบคาย

เมื่อสงครามต่อต้านญี่ปุ่นเริ่มขึ้นในปี 1937 ก๊กมินตั๋งมีกำลังทหารมากกว่า 1.7 ล้านคน เรือรบ 1.1 แสนต้นพร้อมระวางน้ำของเรือ และเครื่องบินรบชนิดต่างๆ 600 ลำ ส่วนกองทัพของพรรคคอมมิวนิสต์จีน รวมทั้งกองทัพที่ 4 รุ่นใหม่ ซึ่งรวมกันเมื่อเดือนพฤศจิกายน 1937 รวมแล้วไม่เกิน 7 หมื่นคน กำลังของพรรคคอมมิวนิสต์จีนอ่อนแอขึ้นอีก โดยการแตกเป็นกลุ่มการเมืองภายในกลุ่มต่างๆ ซึ่งอาจถูกกำจัดได้ในการรบเพียงคราวเดียว พรรคคอมมิวนิสต์จีนรู้ว่าหากมันต้องเผชิญกับกองทัพญี่ปุ่นมันยอมไม่อาจเอาชนะได้แม้ต้องรบกับกองทัพของญี่ปุ่นเพียงกองพลเดียว ในสายตาของพรรคคอมมิวนิสต์จีน การรักษากำลังของมันเอาไว้สำคัญกว่าการรับประกันการอยู่รอดของชาติ นี่คือนโยบายสำคัญของการย่ำเรื่อง “เอกภาพแห่งชาติ” ดังนั้นใน

ระหว่างความร่วมมือกับก๊กมินตั๋ง พรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงดำเนินนโยบายภายในที่ “ให้ความสำคัญกับการต่อสู้เพื่ออำนาจทางการเมือง ซึ่งเปิดเผยเป็นการภายในและประจักษ์ชัดจากการปฏิบัติที่แท้จริง”

หลังจากญี่ปุ่นยึดเมืองเสิ่นหยางในวันที่ 18 กันยายน 1931 การควบคุมของพวกเขาจึงขยายกว้างออกไปครอบคลุมพื้นที่กว้างในแถบตะวันออกเฉียงเหนือของจีน พรรคคอมมิวนิสต์จีนต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับผู้รุกรานญี่ปุ่นเพื่อเอาชนะก๊กมินตั๋ง ในแถลงการณ์ฉบับหนึ่งที่เขียนขึ้นตอบรับการยึดครองของญี่ปุ่น พรรคคอมมิวนิสต์จีนเคียวเขี้ยวให้ประชาชนในเขตควบคุมของก๊กมินตั๋งก่อกบฏ ป่าวประกาศให้ “ผู้ใช้แรงงานนัดกันหยุดงาน ให้ชวานาก่อความวุ่นวาย ให้นักศึกษาหยุดเรียน ให้คนยากจนหยุดงาน ให้ทหารลุกขึ้นต่อต้าน” เพื่อคว่ำรัฐบาลชาตินิยม

พรรคคอมมิวนิสต์จีนชูป้ายเรียกร้องให้ต่อต้านญี่ปุ่นในขณะที่พวกเขามีเพียงกองกำลังท้องถิ่นและกองโจรในค่ายที่ห่างจากแนวหน้า นอกเหนือจากการรบไม่ก็ครั้ง รวมทั้งการต่อสู้ที่ช่องทางระหว่างภูเขาปิงซิง พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่ได้ทุ่มเทในสงครามต่อต้านญี่ปุ่นเลย ตรงกันข้ามพวกเขาใช้พลังของตนในการขยายฐานที่มั่นของตน เมื่อญี่ปุ่นยอมแพ้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็กวาดต้อนทหารที่ยอมจำนนเข้าไปในกองทัพของตนและอ้างว่าสามารถขยายจำนวนทหารได้กว่า 9 แสนคน นอกเหนือจากกองทหารอาสาสมัคร 2 ล้านคน กองทัพก๊กมินตั๋งต้องโดดเดี่ยวในแนวหน้า ขณะที่ต่อสู้กับญี่ปุ่นและสูญเสียจอมพลไปถึง 200 คนในสนามรบ ในขณะที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนแทบไม่สูญเสียเจ้าหน้าที่ระดับบัญชาการเลย แต่ตำราของพรรคคอมมิวนิสต์จีนอ้างมาตลอดว่า ก๊กมินตั๋งไม่ได้ต่อต้านญี่ปุ่น แต่เป็นพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่นำชัยชนะที่สำคัญๆ ในสงครามต่อต้านญี่ปุ่น

การปรับแนวทางที่เอียนอาน – การสร้างวิธีการปราบปรามที่น่ากลัวที่สุด

พรรคคอมมิวนิสต์จีนปล่อยให้เยาวชนที่รักชาติจำนวนนับไม่ถ้วนเข้าไปในเอียนอานในนามของการต่อสู้เพื่อต่อต้านญี่ปุ่น แต่กลับสังหารพวกเขานับหมื่นในระหว่างการเคลื่อนไหวปรับแนวทางในเอียนอาน ภายหลังเมื่อได้อำนาจควบคุมประเทศจีน พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็พรรณนาถึงเอียนอานว่าเป็น “ดินแดนศักดิ์สิทธิ์” ของการปฏิวัติ แต่ไม่ได้พูดถึงอาชญากรรมที่มันก่อขึ้นในระหว่างนั้น

การเคลื่อนไหวปรับแนวทางที่เอียนอานเป็นเกมอำนาจที่ใหญ่ น่ากลัว และชั่วช้าโหดเหี้ยมที่สุดเท่าที่เคยทำกันมาในโลก ในนามของการชำระล้างพิษร้ายของพวกชนชั้นกลาง พรรคได้กวาดล้างศีลธรรม อิศระทางความคิด เสรีภาพในการแสดงออก ความอดทนอดกลั้นและเกียรติภูมิ ชั้นแรกของการปรับเปลี่ยนคือ การจัดทำบันทึกส่วนตัวของแต่ละคน ซึ่งรวมข้อมูลดังนี้ 1. งบดุลส่วนตัว 2. ประวัติชีวิตทางการเมือง 3. พื้นฐานครอบครัวและความสัมพันธ์ทางสังคม 4. อดีตชีวิตประวัติและการเปลี่ยนอุดมการณ์ 5. การประเมินตามลักษณะพรรค

ในบันทึกส่วนตัว แต่ละคนจะต้องให้รายชื่อคนที่รู้จักมักคุ้นตั้งแต่เกิด เหตุการณ์สำคัญๆ ทั้งหมด พร้อมทั้งเวลาและสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์นั้น ประชาชนถูกเรียกให้เขียนบันทึกที่ว่านี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า การละเลยใดๆ ก็ตาม จะถูกมองว่าเป็นสัญญาณของความไม่บริสุทธิ์ใจ แต่ละคนต้องอธิบายกิจกรรมทางสังคมที่พวกเขาเคยเข้าร่วม โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการเข้าพรรค ส่วนสำคัญอยู่ที่กระบวนการทางความคิดส่วนตัวในช่วงกิจกรรมทางสังคมเหล่านี้ การประเมินตามลักษณะของพรรคยิ่งถือว่าสำคัญมากขึ้นอีก ทุกคนจะต้องสารภาพถึงความคิดและพฤติกรรมที่ต่อต้านพรรค ทั้งทางด้านการรับรู้ วาจา ทศนคติต่องาน ชีวิตประจำวัน หรือกิจกรรมในสังคม ตัวอย่างเช่น ในการประเมินการรับรู้ของเขา เขาจะต้องตรวจสอบอย่างละเอียดว่า เขาเคยกังวลใจกับ

ผลประโยชน์ส่วนตัวใหม่ เขาเคยใช้การทำงานเพื่อพรรคในการบรรลุเป้าหมายส่วนตัวใหม่ หรือเคยสั่นคลอนในความเชื่อมั่นต่ออนาคตของการปฏิวัติใหม่ กลัวตายในระหว่างสู้รบใหม่ หรือคิดถึงคนในครอบครัวและคู่สมรส หลังจากเข้าร่วมกับพรรคหรือกองทัพใหม่ เนื่องจากไม่มีมาตรฐานที่เป็นรูปธรรมอะไรอยู่ในเรื่องนี้ ดังนั้นเกือบทุกคนจึงถูกประเมินว่ามีปัญหา

พวกแกนนำถูกบีบบังคับให้สารภาพ พวกเขาถูกตรวจสอบเพื่อที่จะกำจัด “พวกทรยศที่แฝงตัวอยู่” ส่งผลให้เกิดการสร้างภาพและกล่าวหาผิด ๆ นับจำนวนไม่ถ้วน แกนนำจำนวนมากถูกสังหาร ในระหว่างการปรับเปลี่ยนนี้ เอียนอานถูกเรียกว่าเป็น “สถานที่สำหรับการทำลายล้างลักษณะของมนุษย์” ที่มงานเข้าไปในมหาวิทยาลัยการทหารและการเมืองเพื่อตรวจสอบประวัติส่วนตัวของแกนนำ จึงก่อให้เกิด “ภัยแดงที่น่าสยดสยอง” อยู่ยาวนานสองเดือน มีการใช้วิธีการต่าง ๆ นานาเพื่อค้นหาสารภาพ รวมทั้งการสารภาพเฉพาะหน้า การสารภาพสาธิต “การจูงใจเป็นกลุ่ม” “การจูงใจ 5 นาที” การแนะนำส่วนตัว รายงานการประชุมและการชี้ตัว “พวกที่แดงแต่เปลือก” (ข้างนอกแดง ข้างในขาว) และยังมีภาพถ่ายไว้ด้วย จัดเรียงทุกคนบนเวทีเพื่อตรวจสอบ ผู้ที่แสดงออกถึงความเครียดจะถูกจัดให้เป็นผู้ต้องสงสัยและเป็นเป้าหมายที่จะถูกสอบสวนเพิ่ม

แม้แต่ผู้แทนจากคอมมิวนิสต์ก็ยังล่าถอยเมื่อพบกับวิธีการปรับแนวทางชนิดนี้ โดยพวกเขาพูดว่าสถานการณ์ที่เอียนอานน่าหดหู่ใจมาก ผู้คนไม่กล้าติดต่อปฏิสัมพันธ์กัน แต่ละคนมีขวานของตนเองที่ต้องคอยลับและทุกคนตั้งเครียดและหวาดกลัว ไม่มีใครกล้าพูดความจริงหรือปกป้องเพื่อนที่ถูกกลั่นแกล้ง เพราะแต่ละคนต่างต้องการปกป้องชีวิตตนเอง พวกชั่วร้ายที่ประจบสอพลอ โทกหกและดูถูกผู้อื่น กลับได้รับการส่งเสริม ความอับศกกลายเป็นความจริงที่ปฏิเสธไม่ได้ที่เอียนอาน ไม่ว่าจะเป็นการเสื่อมเกียรติของสหายหรือของตัวเอง ผู้คนถูกผลักดันไปสู่ภาวะใกล้เสียดชีวิต ถูกบีบบังคับให้ละทิ้งเกียรติของตนหรือความสำนึกในเกียรติหรือความละอาย และความรักต่อผู้อื่น เพื่อรักษาชีวิตและการงานของตนไว้ พวกเขาหยุดแสดงความคิดเห็นของตน มีเพียงการทองบทความของผู้นำพรรคแทน

ระบบการกดขี่แบบเดียวกันนี้ ถูกนำมาใช้ในกิจกรรมทางการเมืองทั้งหมดของพรรคคอมมิวนิสต์จีนตั้งแต่มันยึดอำนาจได้

สามปีของสงครามกลางเมือง – การทรยศประเทศเพื่อยึดอำนาจ

การปฏิวัติของชนชั้นกลางในรัสเซียเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 1917 เป็นการลุกฮือขึ้นแบบไม่รุนแรง กษัตริย์ซาร์ยอมสละราชย์แทนการต่อสู้ เพราะทรงยึดถือผลประโยชน์ของประเทศเป็นสำคัญ เลนินจึงรีบออกจากเยอรมันที่รัสเซียและทำการยึดอำนาจอีกครั้ง เช่นฆ่านักปฏิวัติชนชั้นกลางที่ล้มซาร์ในนามของการปฏิวัติคอมมิวนิสต์ ด้วยเหตุนี้การปฏิวัติของชนชั้นกลางรัสเซียจึงไม่ประสบความสำเร็จ พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็เหมือนกับเลนิน คือคอยเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ของการปฏิวัติแห่งชาติ หลังจากสงครามต่อต้านญี่ปุ่นจบลง พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ลงมือกระทำสงครามแห่งเสรีภาพ (ปี 1946-1949) เพื่อโค่นล้มรัฐบาลก๊กมินตั๋ง นำความหายนะแห่งสงครามมาสู่ประเทศจีนอีกครั้งหนึ่ง

พรรคคอมมิวนิสต์จีนมีชื่อเสียงในเรื่อง “ยุทธศาสตร์มวลชนขนาดใหญ่” การสังเวชีวิตรวมชนเพื่อการชนะสงคราม ในสงครามหลายครั้งกับก๊กมินตั๋ง รวมทั้งการรบหลายครั้งในเหลียวซี-เสิ่นหยาง ปักกิ่ง-เทียนสิน และหวายไห่²⁰ พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้กลยุทธ์ป่าเถื่อนและไร้มนุษยธรรมที่สุดในการสละชีวิตประชาชนของตัวเองเป็นจำนวนมากศาล เมื่อตอนเข้าโอบรอบเมืองฉางชุน มณฑลจี๋หลิน ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของจีนนั้น

เพื่อที่จะทำให้เสบียงอาหารในเมืองหมดไป กองทัพเพื่อเสรีภาพของประชาชน(กองทัพปลดแอก)จึงออกคำสั่งห้ามชาวบ้านออกนอกเมือง ในช่วง 2 เดือนของการโอบล้อมเมืองฉางชุน มีคนเกือบ 2 แสนต้องหิวและหนาวตาย แต่กองทัพปลดแอกก็ไม่ยอมให้คนออกจากเมือง หลังจากสงครามจบลง พรรคคอมมิวนิสต์จีนกลับอ้างอย่างไร้ยั้งอายุว่าพวกเขาได้ “ปลดปล่อยฉางชุนโดยไม่เสียกระสุนแม้แต่นัดเดียว”

จากปี 1947-1948 พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้เซ็นสัญญา “ข้อตกลงฮาร์บิน” และ “ข้อตกลงมอสโคว์” กับสหภาพโซเวียต โดยยอมมอบทรัพย์สินของชาติ และทรัพยากรทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อแลกเปลี่ยนกับการสนับสนุนอย่างเต็มที่ด้านการต่างประเทศและการทหารจากสหภาพโซเวียต ตามความในข้อตกลง สหภาพโซเวียตจะให้เครื่องบินรบ 50 ลำแก่พรรคคอมมิวนิสต์จีน ให้อาวุธที่ญี่ปุ่นเหลือทิ้งไว้จากการแพ้สงคราม โดยผ่อนจ่ายเป็นสองงวด และยอมขายกระสุนและยุทโธปกรณ์อื่นๆที่อยู่ภายใต้การควบคุมของโซเวียตได้ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของจีนให้กับพรรคคอมมิวนิสต์จีนในราคาถูก ถ้าก๊กมินตั๋งยกพลขึ้นบกทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของจีน สหภาพโซเวียตก็จะให้การช่วยเหลือสนับสนุนกองทัพของพรรคคอมมิวนิสต์จีนอย่างลับๆ นอกจากนี้ สหภาพโซเวียตจะช่วยพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้อำนาจควบคุมมณฑลซินเกียง ทางตะวันตกเฉียงเหนือของจีน สหภาพโซเวียตและพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะสร้างแนวร่วมกองทัพอากาศขึ้นมา โซเวียตจะช่วยเรื่องยุทโธปกรณ์แก่กองทัพของพรรคคอมมิวนิสต์จีนจำนวน 11 กอง และขนส่งหนึ่งในสามของอาวุธที่สหรัฐมอบให้ (มูลค่า 13 พันล้านเหรียญสหรัฐ) ไปสู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของจีน

เพื่อให้ได้รับการสนับสนุนจากโซเวียต พรรคคอมมิวนิสต์จีนสัญญาจะให้อภิสิทธิ์ทางการขนส่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือทั้งทางบกและทางอากาศแก่สหภาพโซเวียต ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของทั้งรัฐบาลก๊กมินตั๋งและทางการทหารสหรัฐแก่สหภาพโซเวียต ให้ผลิตภัณฑ์จากภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (ฝ้าย ถั่วเหลือง) แก่สหภาพโซเวียตโดยแลกเปลี่ยนกับอาวุธที่ทันสมัย มอบสิทธิพิเศษด้านเหมืองแร่ในประเทศจีนแก่สหภาพโซเวียต ยอมให้สหภาพโซเวียตตั้งกองทัพในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและเขตซินเกียง และอนุญาตให้โซเวียตจัดตั้งสำนักข่าวกรองตะวันออกเฉียงไกลในประเทศจีน ถ้าเกิดสงครามในยุโรป พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะส่งกองกำลังเร่งด่วนราว 1 แสน และแรงงานอีก 2 ล้านคนไปสนับสนุนสหภาพโซเวียต นอกจากนี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนยังสัญญาว่าหากจำเป็นก็จะยอมรับเขตพิเศษของจังหวัดเหลียวหนิงเข้ากับเกาหลีเหนือ

III. การแสดงออกของลักษณะที่ชั่วร้าย

ความหวาดกลัวตลอดกาลเป็นเครื่องหมายของประวัติศาสตร์พรรค

ลักษณะที่เด่นที่สุดของพรรคคอมมิวนิสต์จีนคือ ความหวาดกลัวตลอดกาลของมัน การอยู่รอดเป็นสิ่งที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนสนใจมากที่สุดนับตั้งแต่วันที่มันถือกำเนิดขึ้นมา มันจึงพยายามที่จะเอาชนะความกลัวที่ซ่อนอยู่ภายใต้รูปลักษณะที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาของมัน พรรคคอมมิวนิสต์จีนเปรียบเหมือนกับเซลล์มะเร็งที่แพร่กระจายและแทรกซึมไปทุกส่วนของร่างกาย ฆ่าเซลล์ปกติที่อยู่รอบมัน และเติบโตกลายเป็นเซลล์ร้ายที่ไม่อาจควบคุมได้ ในรอบประวัติศาสตร์ของเรา สังคมไม่สามารถจะหยุดยั้งปัจจัยที่เบียดเบียนกลายเป็นพันธุ์อย่างเช่น พรรคคอมมิวนิสต์จีนนี้ได้ และไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากยอมให้มันเพิ่มจำนวนตามใจมัน ปัจจัยที่กลายเป็นพันธุ์ชนิดนี้มีอำนาจมากจนไม่มีอะไรที่อยู่ในระดับและขอบเขตของการขยายตัวของมัน จะสามารถหยุดยั้งมันได้ สังคมจำนวนมากได้รับมลพิษ พื้นที่ที่ปนเปื้อนด้วยลัทธิคอมมิวนิสต์หรือองค์กรประกอบของคอมมิวนิสต์มีบริเวณ

กว้างขึ้นๆ องค์ประกอบเหล่านี้มีความเข้มข้นขึ้นเรื่อยๆ และถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนนำไปใช้ประโยชน์ ทำให้ศีลธรรมและสังคมของมนุษยชาติในระดับมูลฐานเสื่อมทรามลง

พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่เชื่อในหลักการที่ยอมรับกันทั่วไปเกี่ยวกับศีลธรรมและความยุติธรรม หลักการทั้งหมดของมันถูกใช้เพื่อผลประโยชน์ของมันเท่านั้น มันเห็นแก่ตัวโดยแก่นแท้และไม่มีหลักการใดๆที่จะยับยั้งและควบคุมความอยากของมันได้ ตามหลักการของมันนั้น พรรคต้องทำการเปลี่ยนแปลงสภาพลักษณะที่ปรากฏออกมาที่เปลือกนอกของมัน ด้วยการสวมใส่เสื้อคลุมใหม่ๆ ในระยะแรกของมันที่การอยู่รอดของมันประสบกับภาวะเสี่ยง พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ยึดตัวเองไว้กับพรรคคอมมิวนิสต์ของสหภาพโซเวียต ยึดกับพรรคก๊กมินตั๋ง ยึดกับรัฐบาลของก๊กมินตั๋ง และยึดกับการปฏิวัติแห่งชาติ ภายหลังการยึดอำนาจสำเร็จ พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ผูกยึดตัวเองไว้กับการฉวยโอกาสในรูปแบบต่างๆ ยึดกับความรู้สึกและสภาพจิตใจของประชาชน ยึดกับโครงสร้างและวิถีของสังคม หรือผูกยึดกับอะไรก็ตามที่มันสามารถยื่นมือไปถึง มันใช้ทุกๆวิกฤตการณ์ให้เป็นประโยชน์ในการสร้างโอกาสเพื่อรวบรวมอำนาจให้มากขึ้น อีกทั้งเสริมความแข็งแกร่งของมาตรการในการควบคุม

การแสวงหาความชั่วร้ายอย่างไม่หยุดหย่อนคือ “อาวุธพิเศษ” ของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

พรรคคอมมิวนิสต์จีนอ้างว่าชัยชนะของการปฏิวัตินั้นขึ้นอยู่กับ “อาวุธพิเศษ” 3 อย่าง ได้แก่ การสร้างพรรค การต่อสู้ด้วยอาวุธ และแนวร่วม ประสบการณ์จากก๊กมินตั๋งได้ให้ “อาวุธ” อีก 2 อย่างแก่พรรคคอมมิวนิสต์จีน คือ การโฆษณาชวนเชื่อและการจารกรรม “อาวุธพิเศษ” ชนิดต่างๆของพรรคคอมมิวนิสต์จีนถูกบรรจุด้วยลักษณะสิบทอด 9 ประการของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ได้แก่ ความชั่วร้าย การหลอกลวง การยุยงปลุกปั่น การปลดปล่อยพวกสวะสังคม การจารกรรม การปล้น การต่อสู้ การกำจัด และการควบคุม

ลัทธิมาร์กซิสต์-เลนินนั้นมีธาตุแท้ที่ชั่วร้าย ที่จริงแล้วชาวคอมมิวนิสต์จีนไม่เข้าใจลัทธิมาร์กซิสต์-เลนินเลย ดังที่ลินเปียว²¹ กล่าวไว้ว่า มีสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนน้อยมากที่เคยอ่านหนังสือของมาร์กซหรือเลนินจริงๆ ผู้คนต่างเข้าใจว่า ฉวี ชิวไป²² เป็นพวกอุดมการณ์ แต่เขาเองก็ยอมรับว่าเขาอ่านทฤษฎีของมาร์กซิสต์-เลนินน้อยมาก ส่วนอุดมการณ์ของเหมา เจ๋อตง ก็เป็นแค่ลัทธิมาร์กซิสต์-เลนินภาคชนบท ซึ่งสนับสนุนการกบฏของชาวนา ส่วนทฤษฎีสังคมนิยมระยะเริ่มต้นของ เต็ง เสี่ยวผิง ก็มีลัทธิตุนิยมต่อท้ายชื่อของมัน ทฤษฎี “ตัวแทน 3 ฝ่าย”²³ ของเจียง เจ๋อหมิน นั้นเป็นการนำเศษชิ้นส่วนของอะไรก็ไม่รู้มาต่อเข้าด้วยกัน พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่เคยเข้าใจเลยว่าลัทธิมาร์กซิสต์-เลนินที่แท้จริงคืออะไร แต่กลับรับสืบทอดด้านที่ชั่วร้ายของมัน ซึ่งพรรคคอมมิวนิสต์จีนนำมาตกแต่งให้กลายเป็นของตัวเอง แต่ได้สอดใส่ความชั่วร้ายยิ่งกว่าเข้าไป

การเป็นแนวร่วมของพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้น เป็นการผสมผสานระหว่างหลอกลวงกับการจ่ายคืนระยะสั้น เป้าหมายของการเป็นเอกภาพคือการเสริมสร้างอำนาจให้แข็งแกร่ง และช่วยให้เติบโตขึ้นมาจากความโดดเดี่ยว กลายเป็นกลุ่มขนาดใหญ่ และเปลี่ยนแปลงสัดส่วนระหว่างมิตรกับศัตรูของมัน การเป็นเอกภาพจำต้องมีความสามารถในการตัดสินใจสถานการณ์ แยกแยะให้ได้ว่าใครเป็นศัตรู ใครเป็นมิตร ใครอยู่ข้างซ้าย ข้างขวา หรือตรงกลาง ใครที่ควรจะต้องเป็นมิตรด้วยและเมื่อไร และใครที่ควรจะถูกโจมตีและเมื่อไร มันง่ายมากที่จะเปลี่ยนศัตรูในอดีตให้กลายเป็นมิตร แล้วก็เปลี่ยนกลับไปเป็นศัตรูได้อีก ตัวอย่างเช่น ในช่วงการปฏิวัติประชาธิปไตย พรรคฯจะเป็นพันธมิตรกับพวกนายทุน แต่ระหว่างช่วงการปฏิวัติสังคมนิยม มันกลับกำจัดพวกนายทุน อีกตัวอย่างหนึ่ง ได้แก่ผู้นำของพรรคประชาธิปไตยอื่นๆ อย่างเช่น จาง ป้อหยุน²⁴ และ หลัว หลงจี²⁵

ซึ่งเป็นผู้ร่วมกันก่อตั้ง “สันนิบาตประชาธิปไตยแห่งประเทศไทย” เคยถูกหลอกใช้ในฐานะผู้สนับสนุนพรรคคอมมิวนิสต์จีนในระหว่างการแย่งชิงอำนาจ แต่ต่อมากลับถูกปราบปรามในฐานะ “ฝ่ายขวา”

พรรคคอมมิวนิสต์เป็นพวกโจรมืออาชีพที่ชั่วของ

พรรคคอมมิวนิสต์ใช้ยุทธศาสตร์ 2 ด้าน คือด้านหนึ่งอ่อนและยืดหยุ่น ส่วนอีกด้านหนึ่งแข็งและเข้มงวด ดุดัน ยุทธศาสตร์ด้านอ่อนของมัน ได้แก่ การโฆษณาชวนเชื่อ การสร้างแนวร่วม การเพาะความขัดแย้ง การจารกรรม การปลุกระดมให้เกิดจลาจล การตีสองหน้า เจาะเข้าไปในใจคน ล้างสมอง โทกหลอกหลวง ปกปิดความจริง การทำร้ายจิตใจ และการสร้างบรรยากาศที่น่ากลัว ในการกระทำสิ่งเหล่านี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะสร้างความหวาดกลัวหลายอย่างในใจประชาชน ซึ่งทำให้พวกเขาเสื่อมความผิดของพรรคได้อย่างง่ายดาย วิธีการมากมายเหล่านี้ สามารถจะหยุดลักษณะของมนุษย์เอาไว้และช่วยพัฒนาด้านร้ายของมนุษย์ชาติ ส่วนกลวิธีด้านแข็งของพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้แก่ ความรุนแรง การต่อสู้ด้วยอาวุธ การประทุษร้าย การเคลื่อนไหวทางการเมือง การสังหารพยาน การลักพาตัว การห้ามพูดความคิดเห็นที่แตกต่าง การโจมตีด้วยอาวุธ การปราบปรามอย่างรุนแรงเป็นระยะๆ เป็นต้น วิธีการที่ก้าวร้าวรุนแรงเหล่านี้ก่อให้เกิดความกลัวและคงความน่าสะพรึงกลัวนั้นไว้

พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้ทั้งวิธีอ่อนและแข็งพร้อมกันไป พวกเขาจะผ่อนผันในบางกรณี แต่ก็เข้มงวดในกรณีอื่นๆ หรือพวกเขาอาจดูผ่อนคลายเป็นภายนอก แต่เป็นทางการและไม่ค่อยเป็นมิตรกับเรื่องภายใน ในบรรยากาศที่ผ่อนคลายเป็นพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะสนับสนุนให้มีการแสดงออกซึ่งความคิดเห็นที่แตกต่าง แต่นั่นเท่ากับการล่อจูงออกจากรั้ว ผู้ที่กล้าพูดออกมาจะถูกทำร้ายในช่วงต่อมาที่มีการควบคุมเข้มงวด พรรคคอมมิวนิสต์จีนมักใช้ประชาธิปไตยในการคัดค้านก๊กมินตั๋ง แต่เมื่อปัญญาชนในเขตควบคุมของพรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่เห็นด้วยกับพรรคฯ พวกเขาก็จะถูกทรมานหรือประหาร ตัวอย่างเช่นเหตุการณ์ที่เลื่องชื่อเสีย “เหตุการณ์ดอกกลิลีป่า” ซึ่งปัญญาชนชื่อ หวัง ซื่อเว่ย (1906-1947) ได้เขียนบทความเรื่อง “ดอกกลิลีป่า” แสดงความคิดเห็นของเขาเกี่ยวกับความเท่าเทียมกัน ประชาธิปไตย และมนุษยธรรมนิยม ทำให้เขาถูกขับไล่ออกจากการเคลื่อนไหวเพื่อปรับแนวทางที่เอียนอาน และถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนจามด้วยขวานจนตายในปี 1947

ทหารผ่านศึกคนหนึ่งที่ต้องทุกข์ทรมานในระหว่างการเคลื่อนไหวเพื่อปรับแนวทางที่เอียนอาน เล่าว่า เมื่อเขาอยู่ภายใต้ความกดดันอย่างหนัก เขาถูกลากและบีบบังคับให้สารภาพ สิ่งเดียวที่เขาสามารถทำได้คือทรยศต่อมโนธรรมของตัวเองและกุเรื่องเท็จ ครั้งแรกเขารู้สึกแย่มากที่กุเรื่องให้ร้ายต่อเพื่อนรักของเขาให้มีความผิด เขาเกลียดตัวเองมากจนอยากฆ่าตัวตาย ด้วยความบังเอิญมีปืนกระบอกหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะ เขาหยิบมันขึ้นมา จ่อปลายกระบอกไปที่ศีรษะของตัวเองแล้วเหนียวใจ ทว่าปืนไม่มีลูกกระสุน ผู้ที่สอบสวนเขาเดินเข้ามาแล้วพูดว่า “มันดีที่คุณยอมรับว่าสิ่งที่คุณทำนั้นผิด นโยบายของพรรคนั้นผ่อนปรนได้” พรรคคอมมิวนิสต์รู้ว่าคุณได้ไปถึงขีดจำกัดของตนแล้ว รู้ว่าคุณภักดีต่อพรรค และด้วยเหตุนี้ คุณจึงผ่านการทดสอบ พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะต้อนรับคนเข้าไปในกับดักของความตายเสียก่อน แล้วเฟลิดเฟลิดกับความเจ็บปวดและความอับศทุกอย่างของเขา เมื่อผู้นั้นไปถึงที่สุดแล้วจนอยากตาย พรรคก็จะออกมาและบอกหนทางที่จะอยู่รอดต่อไป กล่าวกันว่า “มีชีวิตอยู่อย่างคนขลาด ดีกว่าตายแบบวีรบุรุษ” คนๆ นั้นก็จะสำนึกในบุญคุณของพรรคในฐานะผู้ช่วยชีวิต หลายปีต่อมา ทหารผ่านศึกคนนี้ได้ศึกษาฝ่าหลุนกง ซึ่งเป็นสิ่งกึ่งและการบำเพ็ญปฏิบัติที่เริ่มเผยแพร่ในประเทศจีน เขา

รู้สึกว่าการฝึกนี้ดี แต่เมื่อประทัดประหารฝ่าหลุนกงเกิดขึ้นในปี 1999 ความทรงจำอันเจ็บปวดในอดีตนี้ก็หวนกลับมาหาเขาอีกครั้ง ทำให้เขาไม่กล้าพูดอีกต่อไปว่าฝ่าหลุนกงดี

ประสบการณ์ของอดีตจักรพรรดิปี²⁶ ของจีนนั้นก็เหมือนกับทหารคนนี้ จักรพรรดิปีถูกขังในคุกของพรรคคอมมิวนิสต์จีนและได้เห็นคนถูกฆ่าคนแล้วคนเล่า พระองค์คิดว่าตนเองคงจะตายในไม่ช้า เพื่อที่จะมีชีวิตรอดจึงยอมถูกล้างสมองและร่วมมือกับผู้คุม ต่อมาได้เขียนอัตชีวประวัติของเรื่อง “ครั้งแรกของชีวิตข้าพเจ้า” ซึ่งถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนนำไปใช้อ้างว่า เป็นตัวอย่างของความสำเร็จในการปฏิรูปความคิดของคน

จากการศึกษาด้านการแพทย์สมัยใหม่ เชื่อจำนวนมากที่ตกอยู่ในภาวะกดดันอย่างหนักและโดดเดี่ยวจะตกเป็นเหยื่อของความรู้สึกที่ผิดปกติในการพึ่งพาผู้คุมขัง ที่เรียกกันว่า “กลุ่มอาการสต็อกโฮล์ม” อารมณ์ของเหยื่อ ทั้งความสุขหรือความโกรธ ความสนุกสนานหรือความเศร้าโศก จะถูกกำหนดโดยผู้คุมขัง เหยื่อที่ได้รับความช่วยเหลือเพียงเล็กน้อยจะรู้สึกสำนึกในบุญคุณอย่างลึกซึ้ง ยังมีเหยื่อที่พัฒนาความรู้สึก “รัก” ต่อผู้คุมขังของตน พรรคคอมมิวนิสต์จีนประสบความสำเร็จในการใช้ปรากฏการณ์ทางจิตนี้ ทั้งกับศัตรูของมันและใช้ในการควบคุมจิตใจคนและหล่อหลอมจิตใจของพลเมืองของตัวเองขึ้นมาใหม่

พรรคคือสิ่งที่ชั่วร้ายที่สุด

เลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์จีนส่วนใหญ่ถูกตราหน้าว่าต่อต้านคอมมิวนิสต์ จึงเป็นที่แน่ชัดว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้นมีชีวิตของตัวเอง มีร่างที่เป็นอิสระของมันเอง พรรคฯทำการบริหารจัดการกับเจ้าหน้าที่ ไม่ใช่เจ้าหน้าที่บริหารจัดการพรรคฯ ในเขตไซเวียตของจังหวัดเจียงซี เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนถูกกองทัพก๊กมินตั๋งปิดล้อมอยู่จนแทบจะเอาตัวไม่รอดนั้น มันก็ยังเคลื่อนไหวปฏิบัติการกวาดล้างภายในพรรคในนามของการปราบปราม “พวกต่อต้านบอลเชวิค (พวกAB)²⁷” ลอบสังหารทหารของตนในเวลากลางคืน หรือทุบให้ตายด้วยก้อนหินเพื่อประหยัดกระสุน ขณะที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนถูกขนาบอยู่ระหว่างกองทัพก๊กมินตั๋งกับญี่ปุ่นในทิศเหนือของมณฑลส่านซี พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็เริ่มการเคลื่อนไหวเพื่อปรับแนวทางที่เอียนอาน ซำระล้างมวลชนฆ่าประชาชนจำนวนมาก การสังหารหมู่คนจำนวนมากที่ทำซ้ำ ๆ กันลักษณะนี้ ไม่ได้เป็นอุปสรรคในการขยายอำนาจของพรรคคอมมิวนิสต์ ซึ่งในที่สุดก็ได้แผ่ขยายอำนาจไปทั่วประเทศจีน พรรคคอมมิวนิสต์จีนขยายแบบแผนการชิงดีชิงเด่นภายใน การฆ่าฟันกันเองจากเขตไซเวียตขนาดเล็กไปจนถึงระดับทั่วประเทศ

พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็เหมือนเนื้อร้ายที่เจริญอย่างรวดเร็ว แม้ศูนย์กลางของเนื้อร้ายจะตายไปแล้ว มันก็ยังสามารถแพร่กระจายต่อไปยังสิ่งมีชีวิตที่ดีที่อยู่โดยรอบได้ต่อไป หลังจากที่สิ่งมีชีวิตและร่างกายถูกแทรกซึมเนื้ออกใหม่ก็เจริญเติบโต ไม่ว่าเมื่อแรกเริ่มคนๆนั้นจะดีหรือเลว หลังจากที่เขาเข้าร่วมกับพรรคคอมมิวนิสต์จีน พวกเขาก็จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของพลังทำลายล้างของมัน ยิ่งคนๆนี้มีความซื่อสัตย์มากเท่าไร เขาก็จะยิ่งกลายเป็นนักทำลายล้างมากขึ้นเท่านั้น ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเนื้ออกพรรคคอมมิวนิสต์จีนนี้จะเจริญต่อไปจนกว่าไม่มีอะไรเหลือที่จะหล่อเลี้ยงมัน แล้วมะเร็งนี้ก็จะตายอย่างแน่นอน

เงิน ตู๋ชิว ผู้ก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์จีน เป็นปัญญาชนและเป็นผู้นำของการเคลื่อนไหวของนักศึกษาในวันที่ 4 พฤษภาคม เขาแสดงตนว่าไม่ได้นิยมความรุนแรงเลย เขาเคยเตือนสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนว่า ถ้าพวกเขาพยายามเปลี่ยนก๊กมินตั๋งให้เป็นคอมมิวนิสต์ หรือฝึกไปในอำนาจมากเกินไป ก็จะทำให้เกิดความตึงเครียดในความสัมพันธ์กับก๊กมินตั๋ง แม้เงินจะเป็นผู้ที่มีกระตือรือร้นที่สุดในการเคลื่อนไหว 4 พฤษภาคม เขาก็เป็นคนที่มีความอดทนมาก ถึงกระนั้นก็ตามเขาก็กลับเป็นคนที่ถูกตราหน้าว่าเป็น “นักฉวยโอกาสฝ่ายขวา”

ผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์จีนอีกคนคือ ชู ชิวไป มีความเชื่อว่าสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนควรเข้าร่วมการต่อสู้และทำสงคราม ก่อกบฏ ล้มคว่ำอำนาจรัฐ และวิธีการสุดขั้วในการพลิกสังคมจีนไปสู่ภาวะปกติ อย่างไรก็ตาม ก่อนตาย เขาได้สารภาพว่า “ผมไม่อยากตายในฐานะนักปฏิวัติ ผมทั้งการเคลื่อนไหวของคุณไปนานแล้ว แต่ประวัติศาสตร์เล่นกลอุบายกับผม ทำให้ผมซึ่งเป็นปัญญาชนคนหนึ่งขึ้นเวทีการเมืองของการปฏิวัติ และให้ผมเล่นอยู่บนนั้นหลายปี ในตอนจบ ผมก็ยังคงไม่สามารถเอาชนะทัศนคติแบบพวกผู้ดีของผม ผมไม่สามารถเปลี่ยนเป็นนักรบของชนชั้นกรรมาชีพเลย”²⁸

หวัง หมิง ผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์จีน ได้เรียกร้องตามคำแนะนำของคอมมิวนิสต์ให้สร้างเอกภาพกับก๊กมินตั๋งในสงครามต่อต้านญี่ปุ่น แทนที่จะขยายฐานของพรรคคอมมิวนิสต์จีนออกไป ในที่ประชุมพรรคคอมมิวนิสต์จีน เหมา เจ๋อตง กับ จาง เหวินเทียน²⁹ ไม่สามารถหว่านล้อมสหายผู้นี้ได้ และไม่สามารถเปิดเผยสถานการณ์ที่แท้จริงของพวกเขา เนื่องจากความจำกัดของกองกำลังกองทัพแดง พวกเขาไม่อาจจะต่อกรกับกองทัพญี่ปุ่นได้แม้แต่กองพลเดียวด้วยกำลังของตัวเอง ถ้าพรรคคอมมิวนิสต์จีนตัดสินใจฝืนที่จะต่อสู้ประวัติศาสตร์จีนย่อมจะแตกต่างไปจากที่เป็นอย่างแน่นอน เหมา เจ๋อตงถูกบีบให้เจียบในที่ประชุม ต่อมาหวัง หมิง ถูกขับออกไปครั้งแรกในข้อหา “ฝ่ายซ้าย” ที่เปี่ยงเบน ต่อมาเขาถูกตราหน้าว่าเป็นนักฉวยโอกาสของพวกอุดมการณ์ฝ่ายขวา

หู เย่าปัง เลขาธิการพรรคอีกคนหนึ่ง ซึ่งถูกบีบให้ลาออกในเดือนมกราคม 1987 นั้น เขาเคยทำให้พรรคได้รับการสนับสนุนจากประชาชนจีน เนื่องจากเขาให้ความเป็นธรรมกับเหยื่อผู้บริสุทธิ์หลายรายที่เคยถูกตัดสินว่ากระทำผิดกฎหมายในระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรม แต่ในที่สุดเขาก็ถูกเตะออกไป

จ้าว จื่อหยาง เลขาธิการพรรคคนล่าสุดที่ตกลงมานั้น³⁰ เป็นผู้ที่ต้องการช่วยพรรคคอมมิวนิสต์จีนในการปฏิรูปทางการเมืองมากยิ่งขึ้น แต่กลับนำผลร้ายให้ตัวเอง

ดังนั้น ผู้นำใหม่ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะสามารถบรรลุความสำเร็จอะไรได้ละ การปฏิรูปพรรคคอมมิวนิสต์จีนอย่างแท้จริงนั้น ย่อมนำไปสู่ความตายของมันโดยปริยาย ในไม่ช้านักปฏิรูปเองก็จะพบว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะยึดอำนาจของพวกเขา มันมีขีดจำกัดที่สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะสามารถทำการปรับเปลี่ยนระบบของพรรคได้ ดังนั้นจึงไม่มีโอกาสที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะทำการปฏิรูปสำเร็จเลย

ถ้าผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์จีนทั้งหมดกลายเป็น “คนชั่ว” แล้ว พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะสามารถขยายการปฏิวัติได้อย่างไร ในหลายสถานการณ์ เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนกำลังอยู่ในช่วงที่ดีที่สุดของมันและชั่วร้ายที่สุดด้วย เจ้าหน้าที่ระดับสูงที่สุดของมันหลายคนจะหลุดจากตำแหน่ง เพราะวาระระดับความชั่วร้ายของพวกเขาไม่ได้มาตรฐานที่สูงของพรรค ที่สรรหาเฉพาะที่ชั่วร้ายที่สุดเท่านั้น ผู้นำพรรคหลายคนจบชีวิตทางการเมืองอย่างน่าสลดใจ แต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ยังคงอยู่ต่อไป ผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่รักษาตำแหน่งของตนไว้ได้นั้น ไม่ใช่ผู้ที่สามารถมีอิทธิพลต่อพรรคฯ แต่เป็นผู้ที่สามารถเข้าใจเจตนาชั่วร้ายของพรรคฯ และปฏิบัติตามมัน พวกเขาเสริมความสามารถของพรรคคอมมิวนิสต์จีนให้แข็งแกร่งขึ้น เพื่อให้มันอยู่รอดท่ามกลางวิกฤตการณ์ทั้งหมดตนเองให้พรรคอย่างเต็มที่ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าสมาชิกพรรคฯจะสามารถทำสงครามกับสวรรค์ได้ ต่อสู้กับโลกและมนุษย์ แต่ไม่เคยอยู่ตรงข้ามกับพรรคเลย พวกเขาเป็นเครื่องมือเชื่องๆของพรรค หรืออย่างมากที่สุดคือมีความสัมพันธ์แบบเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกันกับพรรค

ความไร้恙อายุกลายเป็นคุณภาพที่ดีที่สุดของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในวันนี้ ในทัศนะของพรรค ความผิดพลาดทั้งหมดล้วนเกิดจากตัวผู้นำพรรคฯเท่านั้น เช่น จาง กั๋วเทา³¹ หรือแก๊งสี่คน³² เหมา เจ๋อตงถูกพรรคฯตัดสินว่ามีความผิด 3 ส่วน ความชอบ 7 ส่วน ขณะที่เติ้ง เสี่ยวผิง ตัดสินตัวเองว่ามีความผิด 4 ส่วน ความชอบ

บทวิจารณ์พรรคคอมมิวนิสต์ ตอนที่ 3

การปกครองที่กดขี่ ของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

บทนำ

เมื่อพูดถึงผู้ปกครองที่กดขี่ ชาวจีนส่วนใหญ่จะนึกถึง ฉิน สือหวาง (259-210 ก่อนคริสตกาล) จักรพรรดิองค์แรกของราชวงศ์ฉิน สำนักพระราชวังที่กดขี่ของพระองค์ได้เผาตำราปรัชญาและฝังนักศึกษาลัทธิขงจื้อเป็นๆ การปฏิบัติอย่างโหดเหี้ยมของ ฉิน สือหวาง ต่อประชาชนของพระองค์มาจากนโยบายที่ว่า “จงสนับสนุนการปกครองของข้าด้วยทุกสิ่งที่อยู่ภายใต้สวรรค์”¹ นโยบายของพระองค์มีสี่ประเด็นหลัก คือ การเก็บภาษีจำนวนมากเกินไป ใช้แรงงานมนุษย์ในโครงการที่เพิ่มชื่อเสียงเกียรติยศของพระองค์ กระทำทารุณกรรมอย่างโหดเหี้ยมภายใต้กฎหมายที่รุนแรง และลงโทษแม้กระทั่งครอบครัวและเพื่อนบ้านของผู้กระทำผิด และควบคุมจิตใจประชาชนโดยการปิดหนทางความคิดและการแสดงออกอย่างอิสระ และเผาหนังสือทั้งเป็น ประเทศจีนมีประชากร 10 ล้านคน ภายใต้การปกครองของ ฉิน สือหวาง ราชสำนักของรัฐฉินเกณฑ์คนกว่า 2 ล้านคนไปทำงานใช้แรงงาน ฉิน สือหวาง บังคับใช้กฎหมายที่รุนแรงถึงระดับการใช้ความคิดของคน ห้ามเสรีภาพทางความคิดในระดับกว้าง ในระหว่างการปกครองของพระองค์ มีนักศึกษาลัทธิขงจื้อและข้าราชการที่วิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลถูกฆ่าตายนับพันคน

ความรุนแรงและการใช้อำนาจโดยมิชอบของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในทุกวันนี้ยังรุนแรงกว่าของราชวงศ์ที่กดขี่ของฉิน ปรัชญาหนึ่งของพรรคคอมมิวนิสต์จีนคือการต่อสู้ การปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้นพัฒนามาจากการต่อสู้ทางชนชั้น การต่อสู้ด้านแนวทาง การต่อสู้ทางอุดมการณ์ อย่างต่อเนื่อง ทั้งในประเทศจีนและกับชาติอื่น เหมา เจ๋อตง ผู้นำคนแรกของพรรคคอมมิวนิสต์จีนแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน เคยพูดอย่างทื่อๆว่า “จักรพรรดิ ฉิน สือหวาง จะคุยโม้ได้สักแค่ไหน เขาเพียงฆ่านักศึกษาลัทธิขงจื้อไปแค่ 460 คน แต่เราฆ่าปัญญาชนไปถึง 46,000 คน มีประชาชนกล่าวหาว่าเราเผด็จการเหมือนจักรพรรดิ ฉิน สือหวาง ซึ่งเราก็ยอมรับทั้งหมด มันเหมาะกับสถานการณ์จริง น่าเสียดายที่พวกเขาไม่ยกย่องเรามากพอ เราก็เลยต้องเพิ่มจำนวน”²

ลองดูความยากลำบากในช่วง 55 ปี ภายใต้การปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีน จากปรัชญาพื้นฐานของมันเกี่ยวกับการต่อสู้ทางชนชั้น ตั้งแต่ยึดอำนาจรัฐได้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่เคยหยุดความพยายามที่จะล้างเผ่าพันธุ์ทางชนชั้น มันประสบความสำเร็จด้านการปกครองที่น่ากลัวโดยการใช้วิธีปฏิบัติด้วยความรุนแรง ใช้การเซ็นเซอร์และล้างสมองพร้อมไปกับการหยุดยั้งความเชื่ออื่นที่นอกเหนือจากทฤษฎีคอมมิวนิสต์ พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้กระทำการครั้งแล้วครั้งเล่าเพื่อนำเสนอตัวเองว่าไม่เคยผิดพลาดและเหมือนพระเจ้า ในการปฏิบัติตามทฤษฎีการต่อสู้ทางชนชั้น ทั้งการปฏิบัติด้วยความรุนแรง พรรคคอมมิวนิสต์จีนพยายามกวาดล้างผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับตนและชนชั้นที่คัดค้านตน โดยการใช้ความรุนแรงและการหลอกลวงบีบบังคับประชาชนจีนให้กลายเป็นบ่าวที่เชื่อฟังการปกครองที่กดขี่ของมัน

I. การปฏิรูปที่ดิน เพื่อการกำจัดชนชั้นเจ้าของที่ดิน

เพียง 3 เดือนหลังการก่อตั้งประเทศจีนคอมมิวนิสต์ พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้เรียกร้องให้กำจัดชนชั้นเจ้าของที่ดิน โดยถือเป็นหนึ่งในแนวทางที่ใช้ในโปรแกรมการปฏิรูปที่ดินทั่วประเทศ คำขวัญของพรรคที่ว่า “ที่ดินเพื่อผู้เพาะปลูก” ถูกใช้ในการล่อลวงด้านที่เห็นแก่ตัวของชาวนาผู้ไร้ที่ดิน ยุยงให้พวกเขาต่อสู้กับเจ้าของที่ดินทุกวิถีทางโดยไม่ใส่ใจว่าการกระทำของพวกเขาจะผิดศีลธรรมหรือไม่ การรณรงค์ปฏิรูปที่ดินมีการระบุดอย่างโจ่งแจ้งให้กำจัดชนชั้นเจ้าของที่ดิน และจัดจำแนกประชากรในชนบทเป็นกลุ่มทางสังคมประเภทต่างๆ ผู้ที่อาศัยอยู่ในชนบทจำนวน 20 ล้านคนทั่วประเทศถูกจัดเป็น “เจ้าของที่ดิน ชาวนารวย พวกปฏิกริยา หรือคนเลว” พวกที่สังคมไม่ยอมรับเหล่านี้ต้องเผชิญกับการแบ่งชั้นวรรณะ การลบล้างและสูญเสียสิทธิของพลเมือง เมื่อการรณรงค์ปฏิรูปที่ดินขยายวงกว้างไปถึงพื้นที่ห่างไกลและหมู่บ้านของชนกลุ่มน้อยทางชาติพันธุ์ การจัดองค์การของพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ขยายตามไปด้วยอย่างรวดเร็ว คณะกรรมการพรรคประจำเมืองและสาขาประจำหมู่บ้าน แพร่กระจายไปทั่วประเทศจีน สาขาท้องถิ่นเป็นกระบอกเสียงในการถ่ายทอดคำสั่งจากคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์จีน และเป็นแนวหน้าของการต่อสู้ทางชนชั้น ปลูกระดมชาวนาให้ลุกฮือขึ้นต่อสู้กับเจ้าของที่ดิน เจ้าของที่ดินเกือบหนึ่งแสนคนเสียชีวิตในระหว่างการเคลื่อนไหวครั้งนี้ ในบางพื้นที่ พรรคคอมมิวนิสต์จีนและชาวนาทำการฆ่าเจ้าของที่ดินทั้งครอบครัว ไม่ว่าจะอายุเท่าไรหรือเพศใด เพื่อกวาดล้างชนชั้นเจ้าของที่ดินให้หมดไป

ในระหว่างนั้น พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ก่อกระแสการโฆษณาชวนเชื่อครั้งแรกด้วยการประกาศว่า “ประชาชนเหมา เป็นผู้ช่วยเหลือประชาชนที่ยิ่งใหญ่” และ “มีแต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนเท่านั้นที่สามารถช่วยประเทศจีนได้” ในระหว่างการปฏิรูปที่ดิน เกษตรกรที่ไม่มีที่ดินได้ในสิ่งที่พวกเขาต้องการโดยผ่านนโยบายการเก็บเกี่ยวผลประโยชน์โดยไม่ต้องออกแรง หรือการปล้นโดยไม่สนใจวิธีการ ชาวนาชาวไร่ที่ยากจนให้การยกย่องพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่ทำให้สภาพชีวิตของพวกเขาดีขึ้น พวกเขาจึงยอมรับการโฆษณาชวนเชื่อของพรรคคอมมิวนิสต์จีนว่าพรรคฯทำงานเพื่อผลประโยชน์ของประชาชน

สำหรับเจ้าของที่ดินที่ได้ที่ดินใหม่มานั้น ช่วงวันเวลาที่ดีของ “ที่ดินเพื่อผู้เพาะปลูก” นั้นสั้นนัก ภายในเวลา 2 ปี พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็บีบบังคับให้ชาวไร่ชาวนาปฏิบัติเรื่องต่างๆหลายเรื่อง ได้แก่ กลุ่มพึ่งพาช่วยเหลือกัน สหกรณ์ขั้นพื้นฐาน สหกรณ์ก้าวหน้า และคอมมูนประชาชน โดยการใช้คำขวัญเชิงวิพากษ์วิจารณ์ว่า “ผู้หญิงที่มัดเท้า” หมายถึงผู้ที่เชื่องช้า ต้องให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนผลักดัน พยายามให้ชาวไร่ชาวนารีบเร่งเข้าสู่สังคมนิยมปีแล้วปีเล่า ภายใต้ระบบการจัดหาธัญพืช ผักและน้ำมันปรุงอาหารที่เป็นหนึ่งเดียวทั่วประเทศ ผลผลิตทางด้านเกษตรส่วนใหญ่ถูกกันออกไปจากการแลกเปลี่ยนของตลาด นอกจากนั้น พรรคคอมมิวนิสต์จีนยังจัดตั้งระบบลงทะเบียนถิ่นที่พักอาศัย ห้ามชาวไร่ชาวนาเดินทางเข้าเมืองเพื่อหางานหรือพักอาศัย ผู้ที่ถูกลงทะเบียนว่ามีถิ่นที่อยู่อาศัยในเขตชนบทจะไม่สามารถขออนุญาตให้ซื้อธัญพืชจากร้านของรัฐ และลูกๆของเขาก็ถูกห้ามไม่ให้ได้รับการศึกษาในเมือง ลูกชาวนาชาวไร่จะได้เป็นเพียงชาวนาชาวไร่ ทำให้คนที่อยู่แถบชนบท 360 ล้านคน ในช่วงต้นของทศวรรษ 1950 กลายเป็นพลเมืองชั้นสอง

ในช่วงต้นของปี 1978 ห้าปีแรกหลังจากการเปลี่ยนแปลงจากระบบรวมไปเป็นระบบการทำสัญญาครัวเรือน ชาวนาชาวไร่บางส่วนในจำนวนทั้งหมด 900 ล้านคน เริ่มมีชีวิตดีขึ้น รายได้เพิ่มขึ้นเล็กน้อย และสถานภาพทางสังคมดีขึ้นบ้าง อย่างไรก็ตาม ผลประโยชน์อันน้อยนิดนี้ได้สูญไปในเวลาไม่นานเนื่องจากโครงสร้างราคาที่ทำให้ประโยชน์กับสินค้าอุตสาหกรรมมากกว่าสินค้าเกษตรกรรม ชาวไร่ชาวนาถูกผลักกลับไปสู่ความยากจนอีกครั้ง

ช่องว่างของรายได้ระหว่างประชากรเมืองกับชนบทเพิ่มขึ้นอย่างมาก และความแตกต่างทางเศรษฐกิจก็มากขึ้นอย่างต่อเนื่อง เจ้าของที่ดินใหม่และชาวนารวยปรากฏขึ้นมาอีกครั้งในพื้นที่ชนบท ข้อมูลจากสำนักข่าวซินหัว ซึ่งเป็นกระบอกเสียงของพรรคคอมมิวนิสต์จีน แสดงให้เห็นว่าตั้งแต่ปีค.ศ.1997 รายได้ของพื้นที่ผลิตธัญพืชใหญ่ๆ และรายได้ของครัวเรือนชนบทส่วนใหญ่คงที่ หรือกระทั่งลดลงในบางกรณี กล่าวอีกนัยหนึ่งคือรายรับของชาวนาชาวไร่จากการผลิตทางด้านเกษตรกรรมไม่ได้เพิ่มขึ้นอย่างแท้จริง สัดส่วนระหว่างรายได้เมืองกับรายได้ชนบทเพิ่มขึ้นจาก 1.8 ต่อ 1 ในกลางทศวรรษ 1980 เป็น 3.1 ต่อ 1 ในทุกวันนี้

II. การปฏิรูปอุตสาหกรรมและพาณิชย์กรรม-การกำจัดชนชั้นนายทุน

อีกชนชั้นหนึ่งที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนต้องการกำจัดคือชนชั้นกลางผู้เป็นแหล่งเงินทุนในเมืองใหญ่และเมืองในชนบท ขณะที่มีการปฏิรูปอุตสาหกรรมและพาณิชย์กรรมของประเทศจีน พรรคคอมมิวนิสต์จีนอ้างว่าธาตุแท้ของชนชั้นนายทุนและชนชั้นคนงานนั้นแตกต่างกัน ชนชั้นนายทุนเป็นชนชั้นที่แสวงหาประโยชน์ ในขณะที่ชนชั้นคนงานเป็นชนชั้นที่ไม่แสวงหาประโยชน์และต่อต้านการแสวงหาประโยชน์ ตามตรรกะนี้ ชนชั้นนายทุนนั้นเกิดมาเพื่อแสวงหาประโยชน์ และจะไม่หยุดทำเช่นนั้นจนกว่ามันจะย่อยยับไป มันต้องถูกกำจัดเท่านั้น ไม่สามารถปฏิรูป ภายใต้อ้างอิงดังกล่าว พรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงใช้ทั้งการฆ่าและการล้างสมองเพื่อเปลี่ยนนายทุนและพ่อค้า พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้วิธีการเก่าแก่ที่ผ่านการทดสอบแล้ว คือสนับสนุนผู้ที่เชื่อฟังและทำลายผู้ที่ไม่เห็นด้วย ถ้าท่านยอมมอบทรัพย์สินของท่านให้รัฐและสนับสนุนพรรคคอมมิวนิสต์จีน ท่านจะถูกพิจารณาว่ามีปัญหาเล็กน้อยในหมู่ประชาชน ในทางตรงข้าม หากท่านไม่เห็นด้วยหรือร้องเรียนเกี่ยวกับนโยบายของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ท่านก็จะถูกตราหน้าว่าเป็นพวกมีปฏิกริยา และกลายเป็นเป้าของระบอบเผด็จการแบบโหดของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

ในระหว่างการปกครองที่หนักอึ้งซึ่งเป็นผลตามมาอย่างรวดเร็วจากการปฏิรูปเหล่านี้ นายทุนและเจ้าของธุรกิจทั้งหมดล้วนยอมมอบทรัพย์สินของพวกเขา พวกเขาหลายคนที่ทนต่อความอับยศซึ่งเผชิญอยู่ไม่ได้ก็จะฆ่าตัวตาย เฉื่อนี้ ซึ่งเป็นนายกเทศมนตรีแห่งนครเซียงไฮ้ในเวลานั้น ได้ถามทุกวันว่า “วันนี้เรามีพลร่มเท่าไรแล้ว” ซึ่งหมายถึงจำนวนนายทุนที่ฆ่าตัวตายโดยการกระโดดจากยอดตึกในวันนั้น เพียงไม่กี่ปีพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็กำจัดกรรมสิทธิ์ของเอกชนในประเทศจีนจนหมดสิ้น

ในขณะที่ดำเนินการโครงการปฏิรูปที่ดินและอุตสาหกรรม พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ทำการเคลื่อนไหวขนาดใหญ่ในการปราบปรามประชาชนจีนหลายครั้ง การเคลื่อนไหวเหล่านี้รวมถึง การปราบปรามพวกต่อต้านการปฏิวัติ การรณรงค์ปฏิรูปด้านความคิด ชำระล้างพวกต่อต้านพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่นำโดย เกาแก๊ง และเย่า ซูสี การตรวจสอบกลุ่มต่อต้านการปฏิวัติของ หู เฟิง³ การรณรงค์สามต่อต้าน การรณรงค์ห้าต่อต้าน และการชำระล้างพวกต่อต้านการปฏิวัติต่อไป พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้การเคลื่อนไหวเหล่านี้เป็นเป้าโจมตีและปราบปรามประชาชนผู้บริสุทธิ์อย่างเหี้ยมโหด ในการเคลื่อนไหวทางการเมืองทุกครั้ง พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะใช้ประโยชน์จากการควบคุมทรัพยากรของรัฐร่วมกับคณะกรรมการพรรคฯ สาขาพรรคฯและสาขาย่อยของพรรคฯ สมาชิกพรรค 3 คนจะรวมตัวกันเป็นหน่วยจู่โจมแทรกซึมเข้าไปทุกหมู่บ้านและละแวกข้างเคียง หน่วยจู่โจมนี้จะมีอยู่ทุกหนแห่งไม่มีวัน เครือข่ายการควบคุมของพรรคที่ก่อตั้งขึ้นอย่างมั่นคงนี้ ได้รับการสืบทอดมาจากเครือข่ายของสาขาพรรคที่จัดตั้งอยู่ภายในกองทัพในระหว่างช่วงสงครามหลายปี และมีบทบาทสำคัญในการเคลื่อนไหวทางการเมืองในช่วงเวลาต่อมา

III. การปราบปรามศาสนาและกลุ่มศาสนาอย่างรุนแรง

พรรคคอมมิวนิสต์จีนปฏิบัติการปราบปรามศาสนาอย่างเหี้ยมโหด และห้ามกลุ่มศาสนาในระดับชาวบ้านอย่างสิ้นเชิงหลังการก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีน ในปี ค.ศ.1950 พรรคคอมมิวนิสต์จีนสั่งการให้รัฐบาลท้องถิ่นห้ามความเชื่อทางศาสนาที่ไม่เป็นทางการและสมาคมลับทั้งหมด พรรคคอมมิวนิสต์จีนระบุว่ากลุ่มใต้ดินที่เป็นเจ้าขุนมูลนายเหล่านี้เป็นเพียงเครื่องมือของเจ้าของที่ดิน ชาวนารวย พวกปฏิิกิริยาและสายลับของก๊กมินตั๋ง ในการปราบปรามประชาชนอย่างรุนแรงทั่วทั้งประเทศ รัฐบาลได้ปลุกระดมชนชั้นที่พวกเขาไว้วางใจให้ชี้ตัวและปราบปรามสมาชิกของกลุ่มศาสนา รัฐบาลในระดับต่างๆมีส่วนร่วมโดยตรงในการสลาย”กลุ่มที่มีความเชื่อในเรื่องเหนือธรรมชาติ” อาทิ ชุมชนคริสเตียน คาทอลิก พวกเต๋า(โดยเฉพาะผู้ที่เชื่อในลัทธิอิควานเต๋า) และชาวพุทธ พวกเขาออกคำสั่งให้สมาชิกทั้งหมดของโบสถ์ วัด รวมทั้งกลุ่มสังคมทางศาสนาขึ้นทะเบียนกับหน่วยงานรัฐและแสดงความสำนึกผิดต่อการเข้าไปพัวพันของพวกเขา หากไม่ปฏิบัติตามจะได้รับการลงโทษอย่างรุนแรง ในปีค.ศ.1951 รัฐบาลได้ประกาศกฎอย่างเป็นทางการเพื่อขู่คุกคามผู้ที่ยังคงมีกิจกรรมร่วมกับกลุ่มศาสนาที่ไม่เป็นทางการ พวกเขาจะต้องเผชิญกับการพิพากษาให้จำคุกตลอดชีวิตหรือโดนโทษประหาร

การเคลื่อนไหวครั้งนี้ได้ปราบปรามคนที่เชื่อในพระเจ้าที่มีใจเมตตาและยึดถือกฎหมายเป็นจำนวนมาก จากสถิติที่ไม่สมบูรณ์ชี้ว่าในปี ค.ศ.1950 พรรคคอมมิวนิสต์จีนทำการปราบปรามผู้มีความเชื่อในศาสนา รวมทั้งสมาชิกกลุ่มใต้ดินอย่างน้อย 3 ล้านคน บางคนถูกฆ่าตาย พรรคคอมมิวนิสต์จีนบุกค้นแทบทุกครัวเรือนทั่วประเทศ และทำการสืบสวนสมาชิกของกลุ่มเหล่านี้ แม้กระทั่งทำลายรูปปั้นเจ้าที่เจ้าเรือนที่ชาวนาจีนบูชากันตามประเพณี การปฏิบัติเพื่อให้บังเกิดผลเช่นนี้เสริมคำกล่าวของพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่ว่าอุดมการณ์ของคอมมิวนิสต์เป็นเพียงอุดมการณ์เดียวที่ถูกกฎหมายและเป็นความเชื่อเดียวที่ถูกกฎหมาย แนวคิดของผู้ที่เชื่อในการรักษาดีก็ผุดขึ้นมาในไม่ช้า รัฐธรรมนูญจะปกป้องเฉพาะผู้รักชาติเท่านั้น ความจริงคือไม่ว่าผู้ใดจะเชื่อศาสนาอะไร ก็จะมีเพียงบรรทัดฐานเดียวคือ คุณต้องทำตามคำสั่งของพรรคคอมมิวนิสต์จีน และคุณต้องยอมรับว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนอยู่เหนือทุกศาสนา ถ้าคุณเป็นชาวคริสเตียน พรรคคอมมิวนิสต์จีนคือพระเจ้าของพระเจ้าคริสเตียน ถ้าคุณเป็นชาวพุทธ พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็เป็นพระพุทธเจ้าของพระพุทธเจ้า ส่วนมุสลิม พรรคคอมมิวนิสต์จีนคืออัลเลาะห์ของอัลเลาะห์ สำหรับพระลามะที่ยังมีชีวิตอยู่ในศาสนาพุทธแบบทิเบต พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะแทรกแซงและเป็นผู้เลือกกว่าใครคือผู้ที่สมควรเป็นพระลามะ พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่เหลือทางเลือกอะไรไว้ให้ท่านนอกจากพูดและทำตามคำสั่งของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ผู้ที่มีความเชื่อทั้งหมดถูกบีบบังคับให้ปฏิบัติตามวัตถุประสงค์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนโดยยืนยันความศรัทธาเดิมของพวกเขาแต่เพียงในนามเท่านั้น การไม่ปฏิบัติตามจะทำให้ตนเองตกเป็นเป้าของการปราบปรามและเป็นเป้าของระบอบเผด็จการของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

นิตยสารออนไลน์”มนุษยชาติและสิทธิมนุษยชน” (Humanity and Human Rights) ประจำวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2002 รายงานว่าชาวคริสเตียน 20,000 คน ได้ทำการสำรวจในหมู่ชาวคริสเตียนที่อาศัยอยู่ในโบสถ์จำนวน 560,000 คน ในเมือง 207 เมือง ที่อยู่ใน 22 จังหวัดของประเทศจีน พบว่าในบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในโบสถ์ที่เข้าร่วมในการสำรวจนี้ มีจำนวน 130,000 คน ที่อยู่ภายใต้การสอดส่องของรัฐบาล ในหนังสือ “วิธีที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนปราบปรามชาวคริสเตียน” (1958) ระบุว่า จนถึงปีค.ศ.1957 พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้

สังหารผู้ที่เชื่อในศาสนาว่า 11,000 คน พร้อมทั้งจับกุมและขู่บังคับเอาเงินจากคนจำนวนมากกว่านี้ตามอำเภอใจ

พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ถากถางทางสำหรับลัทธิคอมมิวนิสต์ ให้กลายเป็นศาสนาประจำชาติจีน โดยการกำจัดชนชั้นเจ้าของที่ดินกับชนชั้นนายทุน และปราบปรามประชาชนที่บูชาพระเจ้าและปฏิบัติตามกฎหมายจำนวนมาก

IV. การเคลื่อนไหวต่อต้านพวกฝ่ายขวา – การล้างสมองทั่วประเทศ

ในปีค.ศ.1956 กลุ่มปัญญาชนชาวอังกฤษเรียนร่วมกันก่อตั้งกลุ่มเพโทพี และทำการจัดสัมมนาและอภิปรายเกี่ยวกับวิกฤตการณ์ของรัฐบาลอังกฤษเรียน กลุ่มนี้ได้จุดประกายการปฏิวัติทั่วประเทศในอังกฤษ แต่ถูกทหารโซเวียตปราบ เหมา เจ๋อตง ได้ถือเหตุการณ์ในอังกฤษนี้เป็นบทเรียน ในปีค.ศ.1957 เหมาได้เรียกร้องให้ปัญญาชนและคนอื่น ๆ “ช่วยพรรคคอมมิวนิสต์จีนในการปรับแก้ตนเอง” การเคลื่อนไหวครั้งนี้ รู้จักกันย่อ ๆ ว่า “การเคลื่อนไหวร้อยบุปผา” ปฏิบัติตามคำขวัญว่า “ให้ร้อยบุปผาเบ่งบานและร้อยสำนักประชันขันแข่ง” จุดประสงค์ของเหมาคือการใช้อุปมาอุปไมยให้ประชาชนแสดง “ธาตุแท้ที่ต่อต้านพรรค” ออกมา จดหมายของ เหมา เจ๋อตง ที่มีถึงหัวหน้าพรรคประจำภูมิภาคต่างๆ แสดงความตั้งใจ “ล่องเรือออกจากถ้ำของพวกมัน” โดยให้พวกเขาแสดงทัศนะออกมาอย่างเสรีภายใต้เสรีภาพทางความคิดและการปรับแก้พรรคคอมมิวนิสต์จีน

คำขวัญในเวลานั้นส่งเสริมให้ประชาชนพูดออกมาและให้สัญญาว่าจะไม่มีการแก้แค้นใดๆ ในภายหลัง ดังคำพูดที่ว่าพรรคจะไม่ “จับหางหมู ตีด้วยไม้ แจกหมวก หรือคิดบัญชีหลังฤดูใบไม้ร่วง” ซึ่งหมายความว่าพรรคจะไม่เอาผิด โจมตี ตราหน้า หรือหาทางตอบโต้ แต่หลังจากนั้นไม่นาน พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็เริ่มการเคลื่อนไหวต่อต้านพวกฝ่ายขวา ประกาศว่า ประชาชน 540,000 คน ที่กล้าพูดออกมานั้นเป็น “พวกฝ่ายขวา” ในจำนวนนี้มี 270,000 คน ต้องตกงาน และ 230,000 คนถูกตราหน้าว่าเป็นพวก “ฝ่ายขวาปานกลาง” หรือเป็น “ธาตุแท้ของพวกต่อต้านพรรคคอมมิวนิสต์จีน ต่อต้านสังคมนิยม” ต่อมาเมื่อผู้สรุปแผนการหลอกล่อข้าศึกทางการเมืองที่ใช้ในการปราบปรามของพรรคคอมมิวนิสต์จีนออกมาเป็น 4 ประเด็น ได้แก่ ล่องเรือออกจากถ้ำ อาชญากรรมที่แต่งขึ้นมาก โจมตีอย่างฉับพลัน และลงโทษด้วยข้อกล่าวหาเพียงประการเดียว โจมตีอย่างไร้ความปราณีในนามของการช่วยเหลือประชาชน และบังคับให้วิพากษ์วิจารณ์ตนเอง และตราหน้าอย่างรุนแรงที่สุด

แล้วอะไรล่ะที่เป็น “การพูดแบบพวกปฏิกริยา” ซึ่งเป็นเหตุให้พวกฝ่ายขวาและพวกต่อต้านคอมมิวนิสต์จำนวนมากถูกเนรเทศไปแดนทุรกันดารของประเทศนานถึงเกือบ 30 ปี ทฤษฎีหลักของพวกปฏิกริยา 3 ทฤษฎี ซึ่งเป็นเป้าของการประทุษร้ายอย่างเข้มข้นในเวลานั้น ประกอบด้วยคำพูดบางคำของ หลัว หลงจี จาง ป้อจุน และ ชู อั้นผิง หากพิจารณาสิ่งที่พวกเขานำเสนอและแนะนำให้ละเอียดขึ้นก็จะพบว่าความปรารถนาของพวกเขาค่อนข้างไม่เป็นอันตราย

หลัวเสนอแนะให้ตั้งคณะกรรมการร่วมระหว่างพรรคคอมมิวนิสต์จีนกับพรรค “ประชาธิปไตย” ต่าง ๆ เพื่อสืบสวนความเบี่ยงเบนใน “การรณรงค์ สามต่อต้าน” และ “การรณรงค์ห้าต่อต้าน” และการเคลื่อนไหวเพื่อกวาดล้างพวกปฏิกริยา สภามลรัฐเองมักนำเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาทางการเมืองและสภาประชาชนให้การเฝ้าสังเกตและให้ความเห็น และจางแนะนำให้คณะกรรมการที่ปรึกษาทางการเมืองกับสภาประชาชนเข้าร่วมในกระบวนการตัดสินใจด้วย

ซูแนะนำว่า เนื่องจากผู้ที่ไม่ได้เป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็มีความคิดที่ดี มีความภูมิใจแห่งตน และมีสำนึกในความรับผิดชอบด้วยเช่นกัน จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมอบหมายให้สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนทั่วประเทศเป็นหัวหน้าของทุกหน่วยงาน ไม่ว่าจะใหญ่หรือเล็ก หรือแม้แต่กลุ่มย่อยที่อยู่ภายใต้แต่ละหน่วยงาน และก็ไม่จำเป็นที่จะต้องให้ทุกเรื่อง ไม่ว่าจะใหญ่หรือเล็ก จักต้องทำตามแบบที่สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนแนะนำ ทั้งสามคนได้แสดงความเต็มใจที่จะปฏิบัติตามพรรคคอมมิวนิสต์จีน และไม่มีข้อเสนอดีของพวกเขาที่อยู่นอกขอบเขตที่กำหนดโดย หลู่ ซิน⁴ นักเขียนและนักวิจารณ์ที่มีชื่อเสียง “นายครับเสื้อคลุมของท่านสกปรกแล้ว กรุณาถอดออกมาให้ผมซักให้ท่านเถิดครับ” พวกฝ่ายขวาเหล่านี้แสดงออกมากล้ายกับ หลู่ ซิน คือ ว่านอนสอนง่าย ยอมจำนน และด้วยความนับถือ

ไม่มีพวกฝ่ายขวาที่ถูกประณามคนใดเสนอว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนควรถูกล้มล้าง สิ่งที่พวกเขาเสนอทั้งหมดเป็นการวิพากษ์วิจารณ์อย่างสร้างสรรค์ แต่เพราะข้อเสนอแนะเหล่านี้ พวกเขานับหมื่นต้องสูญเสียเสรีภาพและครอบครัวนับล้านต้องตกทุกข์ได้ยาก สิ่งที่ตามมาคือการเคลื่อนไหวทางการเมืองที่เพิ่มมากขึ้น อาทิ การมอบความไว้วางใจให้พรรคคอมมิวนิสต์จีน ขูดรากถอนโคนพวกหัวแข็ง การรณรงค์สามต่อต้านใหม่ ส่งปัญญาชนไปชนบทเพื่อใช้แรงงานอย่างหนัก และจับกุมพวกฝ่ายขวาที่หลุดรอดไปจากรอบแรก ใครก็ตามที่ไม่เห็นด้วยกับหัวหน้าในที่ทำงาน โดยเฉพาะเลขาธิการพรรค จะถูกตราว่าต่อต้านพรรคคอมมิวนิสต์จีน พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะทำให้พวกเขาถูกวิพากษ์อย่างต่อเนื่อง หรือส่งพวกเขาไปค่ายแรงงานเพื่อบังคับให้เข้ารับการศึกษาใหม่ บางครั้งพรรคจะบังคับให้ทั้งครอบครัวย้ายไปเขตชนบท และห้ามลูกๆ ของพวกเขาเข้าเรียนในวิทยาลัยหรือเข้าร่วมกองทัพ พวกเขาก็ไม่สามารถสมัครงานในเมือง ทั้งเมืองใหญ่และเมืองเล็ก ครอบครัวเหล่านี้จะสูญเสียความมั่นคงในงานและผลประโยชน์ทางสาธารณสุข พวกเขาจะกลายเป็นสมาชิกระดับต่ำของชาวนาชาวนไร่ และไม่เป็นที่ยอมรับแม้ในหมู่พลเมืองชั้นสอง

หลังการปราบปรามปัญญาชน นักศึกษาบางคนเกิดบุคลิกภาพแบบตีสองหน้า พวกเขาติดตาม“ตะวันแดง”อย่างใกล้ชิดและกลายเป็น “ปัญญาชนที่แต่งตั้งโดยศาล” จะทำหรือพูดตามที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนบอก บางคนกลายเป็นพวกปลีกตัวและถอยห่างจากเรื่องการเมือง ปัญญาชนจีนซึ่งแต่ไหนแต่ไรมาเคยมีความรู้สึกรับผิดชอบต่อชาติ ต่างก็พากันนิ่งเงียบตั้งแต่นั้นมา

V. นโยบายก้าวกระโดด – การสร้างความผิดพลาดเพื่อทดสอบความภักดีของประชาชน

หลังการเคลื่อนไหวต่อต้านพวกฝ่ายขวา ประเทศจีนก็กลัวความจริง ทุกคนเข้าร่วมในการรับฟังคำโกหก พูดแต่เรื่องโกหก สร้างเรื่องโกหก และหลีกเลี่ยงหรือปกปิดความจริงด้วยการโกหกและกุข่าวลือ นโยบายก้าวกระโดดเป็นปฏิบัติการการโกหกแบบรวมหมู่ทั่วประเทศ ประชาชนทั่วประเทศภายใต้การกำหนดทิศทางของสิ่งชั่วร้ายพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ทำเรื่องน่าขันมากมาย ทั้งผู้โกหกและผู้ถูกหลอกต่างทรยศ ในการรณรงค์การหลอกหลวงและแสดงเรื่องน่าขันครั้งนี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ปลุกฝังพลังของความรุนแรงและความชั่วร้ายเข้าไปในจิตวิญญาณของประชาชนจีน ในขณะนั้น คนจำนวนมากร้องเพลงสนับสนุนนโยบายก้าวกระโดดใหญ่ “ฉันเป็นจักรพรรดิหยกผู้ยิ่งใหญ่ ฉันเป็นราชามังกร ฉันสั่งให้ภูเขาสองลูก และหุบเขาเจ็ดแห่ง หลีกทาง ฉันมาแล้ว”⁵ ตัวอย่างนโยบายที่พยายามดำเนินการไปแล้วปีแล้ว ได้แก่ “ผลิตธัญญาพืช 75,000 กิโลกรัมต่อเฮคเตอร์” “เพิ่มการผลิตเหล็กเป็น 2 เท่า” และ “เอาชนะอังกฤษภายใน 10 ปี จะชนะอเมริกาใน 15 ปี” ส่งผลให้เกิดความอดอยากอย่างรุนแรงทั่วประเทศและมีผู้เสียชีวิตนับล้านคน

ในระหว่างการประชุมเต็มคณะครั้งที่ 8 ของคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่เมืองหลูซาน ปี ค.ศ.1959 ผู้เข้าร่วมประชุมที่ไม่เห็นด้วยกับ นายพล เฝิง เต๋อหว่าย⁶ ที่มีทัศนะว่า นโยบายก้าวกระโดดใหญ่ที่ ริเริ่มโดย เหมา เจ๋อตง เป็นความโง่เขลา อย่างไรก็ตาม การสนับสนุนนโยบายของเหมาหรือไม่ เป็นเส้นแบ่ง ระหว่างความภักดีกับการทรยศ ระหว่างการมีชีวิตอยู่หรือการตาย เรื่องเล่าเรื่องหนึ่งในประวัติศาสตร์จีนบันทึก ไว้ว่า เมื่อเจา เกา⁷ บอกว่ากวางเป็นม้า เขาได้รับความแตกต่างระหว่างกวางกับม้า แต่เขาจงใจเรียกกวางเป็นม้า เพื่อควบคุมความคิดเห็นของสาธารณชน ยุติการโต้แย้ง และขยายอำนาจของเขา ผลการประชุมที่หลูซาน คือ เฝิง เต๋อหว่าย ถูกบังคับให้ลงนามในมติการประชุมที่ประณามพร้อมกับปลดตนเองออกจากรัฐบาลกลาง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในทำนองเดียวกันซึ่งเกิดในช่วงปีหลังๆ ของการปฏิวัติวัฒนธรรม คือ เต็ง เสี่ยวผิง ถูกบังคับให้ สัญญาว่าเขาจะไม่ร้องเรียนเกี่ยวกับการตัดสินใจของรัฐบาลในการปลดเขาออกจากตำแหน่ง

สังคมพึ่งพาประสบการณ์ในอดีตเพื่อการเข้าใจโลกและขยายขีดความสามารถของตน อย่างไรก็ตาม พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ฉกชิงโอกาสในการเรียนรู้บทเรียนและประสบการณ์ในอดีตไปจากประชาชน การตรวจ ขาวอย่างเป็นทางการของสื่อมวลชนก่อนนำเสนอมีแต่ทำให้ความสามารถในการแยกแยะความดีความเลวของ ประชาชนต่ำลง หลังจากการเคลื่อนไหวทางการเมืองแต่ละครั้ง คนรุ่นหนุ่มสาวได้แต่ให้การยกระดับสิ่งต่างๆ ของพรรคฯ แต่ถอดถอนความสามารถในการวิเคราะห์ แบบอย่างในอุดมคติ และประสบการณ์ของคนรุ่นก่อนที่ เพียงพร้อมต่อแก่ ผลคือประชาชนมีเพียงข้อมูลที่กระจัดกระจายเป็นพื้นฐานในการเข้าใจประวัติศาสตร์และ ตัดสินเหตุการณ์ใหม่ๆ โดยคิดว่าพวกเขาเองถูกต้อง แต่ที่จริงกลับเบี่ยงเบนออกจากความจริงนับพันไมล์ ดังนั้นนโยบายของพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่ทำให้ประชาชนไม่รู้ในสิ่งที่ควรรู้จึงถือปฏิบัติกันอย่างทั่วถึง

VI. การปฏิวัติวัฒนธรรม - โลกกลับตาลปัตรโดยการครอบงำของสิ่งชั่วร้าย

การปฏิวัติวัฒนธรรมเป็นปฏิบัติการครั้งยิ่งใหญ่ที่กระทำโดยวิญญาณชั่วของคอมมิวนิสต์ซึ่งครอบงำทั่วทั้ง ประเทศจีน ในปีค.ศ.1966 คลื่นความรุนแรงลูกใหม่ได้โถมเข้าสู่แผ่นดินจีน ความหวาดกลัวสีแดงที่ไม่อาจ ควบคุมสันสะเทือนภูเขาและทำให้แม่น้ำกลายเป็นน้ำแข็ง ดังที่นักเขียนชื่อ ฉิน มู่ ได้บรรยายการปฏิวัติ วัฒนธรรมด้วยคำพูดที่หดหู่สิ้นหวังว่า

“มันเป็นความหายนะที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน พรรคคอมมิวนิสต์จีนคุมขังคนนับล้านจากการที่พวกเขาเกี่ยวข้องกับสมาชิกครอบครัวที่เป็นเป้าหมาย สังหารชีวิตมากกว่านั้นนับล้าน ทำให้ครอบครัว แตกสลาย ทำให้เด็กกลายเป็นอัมพาลและโจร เผาหนังสือ ทำลายอาคารเก่าแก่รวมทั้งสุสาน โบราณของปัญญาชน ก่ออาชญากรรมทุกชนิดในนามของการปฏิวัติ”

จากการประเมินขั้นต่ำสุด คาดว่ามีผู้เสียชีวิตอย่างไม่เป็นธรรมชาติในจีนช่วงการปฏิวัติวัฒนธรรม ราว 7.73 ล้านคน

ประชาชนมักเข้าใจผิดว่าความรุนแรงและการเข่นฆ่าในช่วงปฏิวัติวัฒนธรรมนั้นส่วนใหญ่เกิดระหว่างการก่อ ความไม่สงบ ซึ่งหมายถึงพวกเรดการ์ด(หน่วยพิทักษ์แดง)และผู้ก่อความไม่สงบเป็นผู้เข่นฆ่า อย่างไรก็ตาม วารสารรายปีของเทศมณฑลจีนที่ตีพิมพ์ออกมาอย่างเป็นทางการนับพันฉบับชี้ว่าการเสียชีวิตอย่างไม่เป็น ธรรมชาติที่มากที่สุดในช่วงปฏิวัติวัฒนธรรม ไม่ใช่อยู่ในปีค.ศ.1966 ซึ่งเป็นช่วงที่พวกหน่วยพิทักษ์แดงควบคุม

องค์กรรัฐส่วนใหญ่เอาไว้ หรือไม่ใช่ในปี ค.ศ.1967 ที่ผู้ก่อความไม่สงบกลุ่มต่างๆต่อสู้กันโดยใช้อาวุธ แต่เป็นในปี ค.ศ.1968 ซึ่งเป็นปีที่เหมาได้อำนาจการควบคุมประเทศทั้งประเทศกลับคืนมาอีกครั้งหนึ่ง ฆาตกรในคดีที่เสื่อมเสียชื่อเสียงเหล่านั้นมักจะเป็นเจ้าหน้าที่ในกองทัพกับพวกทหาร ทหารอาสาสมัครติดอาวุธ และสมาชิกพรรคขลุ่ยระดับของรัฐ

ตัวอย่างต่อไปนี้จะแสดงถึงความรุนแรงในระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรมว่าเป็นนโยบายของพรรคคอมมิวนิสต์จีนและรัฐบาลภูมิภาคต่างๆ ไม่ใช่พฤติกรรมสุดขั้วของพวกเขาหน่วยพิทักษ์แดง พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ปิดกั้นเกี่ยวกับการยุยงโดยตรงและการเกี่ยวข้องในความรุนแรงโดยผู้นำพรรคและเจ้าหน้าที่รัฐ

ในเดือน สิงหาคม ค.ศ.1966 พวกหน่วยพิทักษ์แดงได้ขับไล่ชาวเมืองปักกิ่งที่เคยถูกจัดในการเคลื่อนไหวที่ผ่านมาว่าเป็น พวกเจ้าของที่ดิน พวกชาวนารวย พวกปฏิกิริยา พวกชาตุแท้แล้ว และพวกฝ่ายขวา และบีบบังคับพวกเขาไปสู่ชนบท สถิติอย่างเป็นทางการที่ไม่สมบูรณ์แสดงว่ามีบ้าน 33,695 หลังถูกบุกค้น และชาวเมืองปักกิ่ง 85,196 คน ถูกขับออกจากเมืองและส่งกลับไปยังถิ่นดั้งเดิมของพ่อแม่ของพวกเขา พวกหน่วยพิทักษ์แดงทั่วประเทศก็ทำตามโดยการขับไล่ชาวเมือง 400,000 คนไปสู่ชนบท รวมทั้งเจ้าหน้าที่รัฐระดับสูงที่พ่อแม่เคยเป็นเจ้าของที่ดิน เชนซิเกี่ยวกับการถูกเนรเทศไปอยู่บ้านเกิด

อันที่จริง พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้วางแผนรณรงค์การขับไล่มาก่อนเริ่มการปฏิวัติวัฒนธรรมด้วยซ้ำ อดีต นายกเทศมนตรีของนครปักกิ่ง นาย เฝิง เจิ้น ประกาศว่า พลเมืองของเมืองปักกิ่งจะต้องมีความบริสุทธิ์ตามอุดมการณ์เหมือน “แผ่นแก้วและผลึกแก้ว” ซึ่งหมายความว่าที่มีชาวเมืองทุกคนที่มีภูมิหลังทางชนชั้นที่ไม่ดีจะต้องถูกขับออกจากเมือง ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ.1966 เหมาสั่งผู้ใต้บังคับบัญชาให้ “ปกป้องเมืองหลวง” ที่ทีมงานของเมืองหลวงถูกจัดตั้งขึ้น นำโดย เยี่ย เจี้ยนอิง หยาง เจิงหวู่ และ เชียเยะ ฟู่จื่อ ภารกิจหนึ่งของทีมงานนี้คือการใช้ตำรวจขับไล่ชาวเมืองปักกิ่งที่มีภูมิหลังชนชั้นไม่ดีออกไป

ประวัติศาสตร์ครั้งนี้ช่วยให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเหตุใดรัฐบาลและกรมตำรวจไม่เข้าไปแทรกแซงแต่กลับสนับสนุนหน่วยพิทักษ์แดงในการรื้อค้นบ้านและขับไล่ชาวปักกิ่งมากกว่า 2% รัฐมนตรีความมั่นคง นาย เชียเยะ ฟู่จื่อ เรียกร้องตำรวจไม่ให้แทรกแซงปฏิบัติการของหน่วยพิทักษ์แดง แต่ให้ช่วยแนะนำรวมถึงการให้ข้อมูลแก่พวกเขา หน่วยพิทักษ์แดงเพียงแต่ถูกพรรคฯใช้ประโยชน์ให้ปฏิบัติตามแผนที่วางไว้แล้ว จนช่วงปลายปี ค.ศ.1966 หน่วยพิทักษ์แดงเหล่านี้ก็ถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนทอดทิ้ง หลายคนถูกตราหน้าว่าเป็นผู้ต่อต้านการปฏิวัติและถูกจำคุก ส่วนคนอื่น ๆ ถูกส่งไปชนบทพร้อมกับเยาวชนในเมือง เพื่อใช้แรงงานและปฏิรูปความคิดของพวกเขา องค์กรหน่วยพิทักษ์แดงของเมืองด้านตะวันตก ซึ่งเป็นผู้นำในการขับไล่ชาวเมือง ถูกจัดตั้งภายใต้การชี้นำด้วยความใส่ใจของผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์จีน คำสั่งที่ปรักปรำหน่วยพิทักษ์แดงเหล่านี้ก็ถูกพิมพ์ออกมาภายหลังการตรวจแก้โดยเลขาธิการใหญ่ของสภารัฐมนตรี

ภายหลังการย้ายชาวเมืองปักกิ่งที่มีภูมิหลังทางชนชั้นไม่ดีออกไปแล้ว ก็เกิดการเริ่มปราบปรามพวกชนชั้นที่ไม่ดีอีกรอบหนึ่งขึ้นในเขตชนบท ในวันที่ 26 สิงหาคม ค.ศ.1966 สุนทรพจน์ของ เชียเยะ ฟู่จื่อ ได้รับการถ่ายทอดไปยังสำนักงานตำรวจต่าซิงในระหว่างการประชุมของพวกเขา เชียเยะสั่งตำรวจให้ช่วยหน่วยพิทักษ์แดงในการบุกค้นบ้านของ “ชนชั้นมีดทั้งห้า” (พวกเจ้าของที่ดิน พวกชาวนารวย พวกปฏิกิริยา พวกชาตุแท้แล้ว และพวกฝ่ายขวา) โดยการให้ข้อมูลและคำแนะนำ คอยช่วยในการจับกุม กรณีสังหารหมู่ต่าซิง^๑ ที่อื้อฉาวเกิดขึ้นจากการชี้แนะโดยตรงของกรมตำรวจ ผู้เตรียมการเป็นผู้อำนวยการและเลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์จีนของกรมตำรวจ ส่วนผู้ลงมือสังหารส่วนใหญ่เป็นทหารอาสาสมัครซึ่งไม่ละเว้นแม้แต่เด็ก

คนจำนวนมากได้รับการอนุมัติให้เข้าสู่พรรคคอมมิวนิสต์จีนเพราะ “มีความประพฤติดี” ในระหว่างการสังหารหมู่แบบเดียวกันนี้ ตามสถิติที่ยังรวบรวมไม่ครบถ้วนของจังหวัดกว๋างซี แสดงว่าสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนประมาณ 50,000 คน มีส่วนร่วมในการสังหารหมู่ ในกลุ่มนี้มีมากกว่า 9,000 คน ที่ได้รับการอนุมัติให้เข้าร่วมพรรคหลังจากการสังหารคนได้ไม่นาน กว่า 20,000 คน ได้ก่อการฆาตกรรมหลังจากการได้รับอนุมัติให้เข้าร่วมพรรค และสมาชิกพรรคคนอื่นๆกว่า 19,000 คนเกี่ยวข้องกับการฆาตกรรมในทางใดทางหนึ่ง

ในระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรม ทฤษฎีชนชั้นยังถูกนำมาใช้เพื่อการทำร้ายทุบตี คนชั่วสมควรถูกตีถ้าพวกเขาถูกคนดีทุบตี มันเป็นเกียรติที่คนชั่วคนหนึ่งจะตีคนชั่วอีกคนหนึ่ง แต่ถ้าคนดีคนหนึ่งตีคนดีอีกคนหนึ่งจะถือว่าเป็นการเข้าใจผิด ทฤษฎีอย่างนี้ถูกสร้างขึ้นโดยเหมาและถูกเผยแพร่ไปอย่างกว้างขวางในการเคลื่อนไหวก่อความไม่สงบ ความรุนแรงและการสังหารหมู่กระจายไปอย่างกว้างขวางตามตรรกะที่ว่าศัตรูของการต่อสู้ของชนชั้นสมควรได้รับความรุนแรงและการสังหารหมู่

จากวันที่ 13 สิงหาคม ถึง 7 ตุลาคม ค.ศ.1967 ทหารอาสาสมัครในเทศมณฑลเต้า จังหวัดหูหนาน ได้สังหารหมู่สมาชิกองค์กร “ลมและสายฟ้า แห่งเซียง เจียง” รวมทั้งผู้ที่จัดอยู่ใน “ชนชั้นมืดทั้งห้า” การสังหารหมู่ดำเนินอยู่นาน 66 วัน ประชาชนกว่า 4,519 คน ใน 2,778 ครัวเรือน ถูกฆ่าใน 468 กองพัน (บริหารงานระดับหมู่บ้าน) ของคอมมูนประชาชน 36 แห่ง ใน 10 เขต ในเขตการปกครองทั้งหมดซึ่งประกอบด้วย 10 เทศมณฑล มีประชาชนถูกฆ่ารวม 9,093 คน ในจำนวนนี้ 38% เป็นพวก “ชนชั้นมืดทั้งห้า” และ 44% เป็นลูกๆของพวกเขาคือ คนที่มีอายุมากที่สุดที่ถูกฆ่าคือ 78 ปีและที่อายุน้อยที่สุดคือแค่ 10 วันเท่านั้น

นี่เป็นเพียงกรณีหนึ่งของความรุนแรงในพื้นที่เล็กๆพื้นที่หนึ่งในช่วงการปฏิวัติวัฒนธรรม ในเขตมองโกเลีย ใน หลังการจัดตั้ง “คณะกรรมการปฏิวัติ” เมื่อต้นปีค.ศ.1968 การชำระล้างตำแหน่งทางชนชั้นและการกวาดล้างของ “พรรคปฏิวัติประชาชนมองโกเลียใน” ส่งผลให้คนตายกว่า 350,000 คน ในปี ค.ศ.1968 ประชาชนนับหมื่นๆคนในจังหวัดกว๋างซีเข้าร่วมในการสังหารหมู่ขององค์กรที่ก่อความไม่สงบชื่อว่า “422” ซึ่งได้ฆ่าคนมากกว่า 110,000 คน

กรณีเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่าปฏิบัติการสังหารส่วนใหญ่ในระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรมนั้นล้วนแต่ถูกปลุกปั่นและสั่งการโดยตรงจากผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์จีน ซึ่งส่งเสริมและใช้ความรุนแรงในการปราบปรามเช่นฆ่าพลเมือง นักฆ่าเหล่านั้นที่เข้าร่วมโดยตรงในการสังหารและลงมือฆ่าส่วนมากมาจากกองทัพ ตำรวจ อาสาสมัครติดอาวุธ และสมาชิกคนสำคัญของพรรคฯ และสันนิบาตเยาวชน

ถ้าในระหว่างการปฏิรูปที่ดิน พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้ชาวนาในการโค่นล้มเจ้าของที่ดินเพื่อให้ได้ที่ดินมา ในระหว่างการปฏิรูปอุตสาหกรรมและพาณิชย์กรรม พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้ชนชั้นกรรมกรในการโค่นล้มนายทุนเพื่อให้ได้ทรัพย์สิน และในระหว่างการเคลื่อนไหวต่อต้านฝ่ายขวา พรรคคอมมิวนิสต์จีนกำจัดปัญญาชนทั้งหมดที่มีความคิดเห็นตรงข้าม ถ้าเช่นนั้น อะไรคือจุดประสงค์ของการเช่นฆ่าทั้งหมดในช่วงปฏิวัติวัฒนธรรม พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้คนกลุ่มหนึ่งไปฆ่าคนอีกกลุ่มหนึ่ง และไม่มีชนชั้นใดเลยที่ได้รับความไว้วางใจ แม้คุณจะมาจกชนชั้นชาวนาหรือกรรมกร ซึ่งเป็นสองชนชั้นที่พรรคฯเคยให้ความไว้วางใจในอดีต ถ้าทัศนคติของคุณแตกต่างจากของพรรค ชีวิตคุณก็จะตกอยู่ในอันตราย ดังนั้น แล้วในที่สุด ทั้งหมดนั้นเพื่ออะไรกัน

จุดประสงค์คือการก่อตั้งลัทธิคอมมิวนิสต์ให้เป็นศาสนาเพียงศาสนาเดียวที่ครอบงำคนทั้งประเทศ ไม่เพียงแต่ควบคุมรัฐ แต่ยังควบคุมจิตของคนทุกคนด้วย

การปฏิวัติวัฒนธรรมผลักดันให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนและลัทธิของเหมา เจ๋อตง เกี่ยวกับสภาพบุคคลไปสู่จุดสูงสุด ทฤษฎีของเหมาถูกใช้เพื่อเผด็จการทุกสิ่งและทัศนคติของคนคนเดียวก็ถูกปลุกฝังเข้าไปในจิตใจของคน

นับสิบๆล้านคน การปฏิวัติวัฒนธรรม ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่เคยมีมาก่อนและไม่มีอะไรเหมือน เจตนาที่จะไม่ระบุสิ่งที่ทำไม่ได้ แต่พรรคกลับย้ำ “สิ่งที่สามารถทำได้และจะทำอย่างไร อะไรที่อยู่นอกขอบเขตนี้ จะทำไม่ได้หรือแม้กระทั่งเพียงนำมาพิจารณา也不行”

ในระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรม ทุกคนในประเทศจะทำพิธีกรรมคล้ายศาสนา คือขอคำสั่งจากพรรคในตอนเช้าและรายงานต่อพรรคในตอนเย็น คำนับประสาหมวันละหลายๆครั้ง ขอให้เขาอายุยืนยาวชั่ววันจันทร์ ทำการสวดมนต์ทางการเมืองทุกวัน เช้าและเย็น ผู้มีการศึกษาแทบทุกคนเคยมีประสบการณ์ในการเขียนวิพากษ์วิจารณ์ตนเองและรายงานความคิดเห็นของตน คำพูดของเหมามักได้รับการท่องจำบ่อยๆ เช่น “ต่อสู้อย่างรุนแรงกับทุกความคิดที่เห็นแก่ตัวที่ผ่านเข้ามา” “ปฏิบัติตามคำสั่งไม่ว่าคุณจะทำใจหรือไม่ก็ตาม ความเข้าใจของคุณจะลึกซึ้งยิ่งขึ้นเอง ในขั้นตอนของการปฏิบัติ”

มีเพียงพระเจ้าองค์เดียว(คือเหมา)ที่ได้รับอนุญาตให้บูชาได้ มีเพียงคัมภีร์ชนิดเดียว(คำสอนของเหมา)ที่ได้รับอนุญาตให้ศึกษาได้ ในไม่ช้าขั้นตอนในการ “สร้างพระเจ้า” ก็ดำเนินไปจนถึงระดับที่ว่า ประชาชนจะไม่สามารถซื้ออาหารในโรงอาหารได้หากพวกเขาไม่ท่องคำพูดหรือทำความเคารพเหมา ขณะซื้อของ อยู่ในรถประจำทาง หรือแม้แต่กำลังพูดโทรศัพท์อยู่ ทุกคนก็ต้องท่องคำพูดของเหมาถึง แม้มันจะไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกันเลยก็ตาม ในพิธีกรรมของการบูชาเหล่านี้ หากประชาชนไม่รู้สึกลึกลับไคล้ก็จะรู้สึกถึงความเห็นแก่ตัวของเหมาไม่ว่าในกรณีใดก็อยู่ภายใต้การควบคุมของสิ่งชั่วคอมมิวนิสต์แล้ว การกู้เรื่องเท็จ ทนต่อเรื่องหลอกลวง และฟุ้งฟากการโกหก กลายเป็นวิถีชีวิตของชาวจีน

VII. การปฏิรูปและการเปิดประเทศ - ความรุนแรงที่ก้าวไปตามกาลเวลา

การปฏิวัติวัฒนธรรมเป็นช่วงเวลาที่ได้เต็มไปด้วยการนองเลือด การฆ่าฟัน ความเศร้าโศก ความไร้สำนึก และความสับสนระหว่างถูกกับผิด หลังการปฏิวัติวัฒนธรรม ผู้นำของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเปลี่ยนป้ายประกาศบนผืนผ้าบ่อยๆ เนื่องจากการเปลี่ยนรัฐบาลถึง 6 ครั้ง ใน 20 ปี กรรมสิทธิ์ส่วนบุคคลก็หวนกลับมาสู่ประเทศ ความแตกต่างของมาตรฐานความเป็นอยู่ระหว่างเมืองกับชนบทก็ขยายกว้างขึ้น ทะเลทรายขยายพื้นที่อย่างรวดเร็ว น้ำในแม่น้ำก็เหือดแห้ง ยาเสพติดและโสเภณีก็เพิ่มขึ้น “อาชญากรรม”ทุกชนิดที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนเคยต่อต้านกลับได้รับการอนุญาตอีกครั้ง

จิตใจที่หยาบช้ำ ชาติคู่แท้ที่มีเล่ห์เหลี่ยม การกระทำที่ชั่วร้าย และความสามารถในการนำความหายนะมาสู่ประเทศของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเพิ่มสูงขึ้น ในระหว่างการสังหารหมู่ที่จัตุรัสเทียนอันเหมินในปีค.ศ.1989 พรรคได้เคลื่อนกองทัพและรถถังเพื่อเข้ามาเช่นฆ่าพวกนักศึกษาที่กำลังประท้วงที่จัตุรัสเทียนอันเหมิน ส่วนประทัดประหารผู้ฝึกฝ่าหลุนกงอย่างชั่วร้ายนั้นกลับเลวทรามยิ่งกว่า ในเดือนตุลาคม ค.ศ.2004 ได้มีการเคลื่อนตำรวจปราบจลาจลกว่า 1,600 นาย ในเมืองยวี๋หลิน จังหวัดซานซี เพื่อไปจับกุมและยิงฆาตกรกว่า 50 คน เพื่อเอาที่ดินจากพวกเขา การควบคุมทางการเมืองของรัฐบาลจีนยังคงดำเนินไปโดยใช้ปรัชญาของพรรคคอมมิวนิสต์จีนคือการต่อสู้ดิ้นรนและความรุนแรง สิ่งเดียวที่แตกต่างจากในอดีตคือพรรคนี้มิใช่ความหลอกลวงมากยิ่งขึ้น

การสร้างกฎหมาย: พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่เคยหยุดที่จะสร้างความขัดแย้งในหมู่ประชาชน พวกเขาได้ปราบปรามพลเมืองจำนวนมากในฐานะที่เป็นพวกปฏิวัติ พวกต่อต้านสังคมนิยม พวกคนชั่ว และสมาชิกกัลทีมาร ลักษณะเผด็จการเบ็ดเสร็จของพรรคคอมมิวนิสต์จีนทำให้เกิดความขัดแย้งกับกลุ่มพลเรือนและองค์กร

ต่างๆอย่างต่อเนื่อง ในนามของ “การรักษาสงบเรียบร้อยและเสถียรภาพของสังคม” พรรคก็ได้เปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญ กฎหมาย และกฎระเบียบอยู่เสมอ และจะปราบปรามใครก็ตามที่ไม่เห็นด้วยกับรัฐบาลโดยใช้คำอ้างว่าเป็นพวกปฏิกริยา

ในปี ค.ศ.1999 เจียง เจ๋อหมิน ทำการตัดสินใจส่วนตัวโดยขัดกับเจตนารมณ์ของสมาชิกของคณะกรรมการบริหารสูงสุดของพรรคคอมมิวนิสต์ส่วนใหญ่ ในการกำจัดฝ่าหลุนกงให้หมดสิ้นภายใน 3 เดือน การถูกรื้อเพื่อทำให้เสียชื่อเสียง และการหลอกลวงครอบคลุมไปทั่วประเทศอย่างรวดเร็ว เจียง เจ๋อหมิน กล่าวหาฝ่าหลุนกงว่าเป็น “ลัทธิมาร” ในระหว่างการให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ฝรั่งเศส “ลาฟิกาโร” ตามติดด้วยการโฆษณาชวนเชื่ออย่างเป็นทางการของจีนอย่างรวดเร็วโดยการจัดพิมพ์บทความกดดันทุกคนในประเทศให้หันมาต่อต้านฝ่าหลุนกง สภาประชาชนแห่งชาติถูกบังคับให้ผ่าน “การตัดสินใจ” ที่ไม่น่าสนใจในการจัดการกับ “ลัทธิมาร” หลังจากนั้นไม่นานศาลประชาชนสูงสุดและสำนักงานอัยการของประชาชนสูงสุดได้ร่วมกันร่าง “คำอธิบาย” ต่อ “การตัดสินใจ” นั้น

วันที่ 22 กรกฎาคม ค.ศ.1999 สำนักข่าวซินหัวได้จัดพิมพ์สุนทรพจน์ที่ร่างโดยผู้นำกรมการจัดการพรรคคอมมิวนิสต์จีนและกรมโฆษณาชวนเชื่อของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ในการสนับสนุนการประท้วงประหารฝ่าหลุนกงของเจียงต่อสาธารณชน ประชาชนมีส่วนร่วมในการประท้วงประหารฝ่าหลุนกงสืบเนื่องจากการตัดสินใจของพรรคเท่านั้น พวกเขาได้แต่เชื่อฟังคำสั่งและไม่กล้าที่จะท้าทายใดๆ

ห้าปีที่ผ่านมารัฐบาลได้ใช้ทรัพยากรทางการเงินของชาติ 25 เปอร์เซ็นต์ ในการปราบปรามฝ่าหลุนกง ทุกคนในประเทศต้องผ่านการทดสอบ คนส่วนใหญ่ที่ยอมรับว่าฝึกฝ่าหลุนกงแต่ปฏิเสธที่จะเลิกฝึกต้องตกงาน บ้างถูกพิพากษาให้ถูกกักตัวที่ค่ายแรงงาน ผู้ฝึกฝ่าหลุนกงไม่ได้ฝ่าฝืนกฎหมายใดๆ ไม่ได้ทรยศต่อชาติ และไม่ต่อต้านรัฐบาล พวกเขาเพียงเชื่อในหลักความจริง ความเมตตา ความอดทน แต่พวกเขานับแสนกลับถูกจำคุก แม้พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะสั่งการปิดกั้นข้อมูลอย่างแน่นหนา ครอบครัวของผู้ฝึกได้ยืนยันว่าผู้ฝึกกว่า 1,100 คน ถูกทรมานจนตาย แต่จำนวนตัวเลขที่แท้จริงยังมากกว่านี้อีกหลายเท่า

การรายงานข่าว: วันที่ 15 ตุลาคม ค.ศ.2004 หนังสือพิมพ์ฮ่องกง “เหวินหว่ยเป้า” รายงานว่า ดาวเทียมดวงที่ 20 ของประเทศจีนได้ตกลงมายังพื้นโลกที่บริเวณบ้านของ นายหัว จียวี ในเขตเหมิงไห่ เทศมณฑลต้าอิน มณฑลเสฉวน และทำลายบ้านของเขา รายงานข่าวดังกล่าวยกคำพูดของนายอ้าย ยวีซิง ผู้อำนวยการสำนักงานของรัฐ ประจำเทศมณฑลต้าอินว่า “ก้อนวัตถุสีดำ” ได้รับการยืนยันว่าเป็นดาวเทียมดวงนั้น นายอ้ายเป็นรองผู้อำนวยการโครงการค้นหาดาวเทียมในพื้นที่นั้นด้วย แต่สำนักข่าวซินหัวเพียงแต่รายงานเวลาที่ค้นพบดาวเทียมและเน้นว่าเป็นดาวเทียมที่ถูกทดลองทางเทคนิคและวิทยาศาสตร์ครั้งที่ 20 ที่จีนเป็นผู้ค้นพบ สำนักข่าวซินหัวไม่ได้เอ่ยถึงการทำลายบ้านดังกล่าวแม้แต่น้อย นี่เป็นตัวอย่างที่เป็นแบบฉบับของการรายงานข่าวของสื่อของประเทศจีนที่ยึดถือปฏิบัติอย่างต่อเนื่องเสมอมาในการรายงานเฉพาะด้านดีของข่าวและปกปิดด้านร้ายไว้จากการสั่งการของพรรค

การหลอกลวงและกู่ขาวเพื่อทำลายชื่อเสียงที่จัดพิมพ์ทางหนังสือพิมพ์และเผยแพร่ทางทีวี มีส่วนช่วยอย่างมากต่อปฏิบัติการตามนโยบายของพรรคเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวทางการเมืองในอดีตทั้งหมด คำสั่งของพรรคจะต้องถูกปฏิบัติในทันทีโดยสื่อในประเทศ เมื่อพรรคต้องการเริ่มการเคลื่อนไหวต่อต้านฝ่ายขวา สื่อทั้งหมดในประเทศจีนจะรายงานเป็นเสียงเดียวกันเกี่ยวกับความผิดของพวกฝ่ายขวา เมื่อพรรคต้องการจัดตั้งหน่วยการ

ปกครองท้องถิ่นของประชาชน หนังสือพิมพ์ทุกฉบับในชาติก็เริ่มสรรเสริญความเหนือกว่าของหน่วยการปกครองท้องถิ่นของประชาชน ภายในเดือนแรกของการประท้วงประท้วงฝ่าหลุนกง สถานีโทรทัศน์และวิทยุทุกสถานีต่างก็ถูกข่าวก่อให้เกิดความเสียหายแล้วแล้วในเวลาออกอากาศที่มีผู้ชมและฟังจำนวนมากเพื่อล้างสมองประชาชน จากนั้นมา เจียงก็ใช้สื่อทั้งหมดในการก่อกวน กระจายข่าวหลอกลวงและทำให้ฝ่าหลุนกงเสียหายแล้วแล้ว รวมถึงความพยายามในการปลุกปั่นความเกลียดชังต่อฝ่าหลุนกงไปทั่วประเทศโดยการรายงานข่าวเท็จเกี่ยวกับผู้ฝึกฝ่าหลุนกง ว่าผู้ฝึกฆ่าผู้อื่นและฆ่าตัวตาย ตัวอย่างหนึ่งของการรายงานข่าวเท็จได้แก่การสร้างเหตุการณ์จี้ตจาก “การเผาตัวตายที่จัตุรัสเทียนอันเหมิน” ซึ่งถูกวิพากษ์วิจารณ์โดยองค์กรพัฒนาการศึกษานานาชาติ (ซึ่งเป็น NGO) ว่าเป็นการจัดฉากของรัฐบาลเพื่อหลอกลวงประชาชน ในช่วงห้าปีที่ผ่านมา ไม่มีหนังสือพิมพ์หรือสถานีโทรทัศน์ใดของจีนแผ่นดินใหญ่ที่รายงานเรื่องจริงเกี่ยวกับฝ่าหลุนกงเลย

ประชาชนจีนนั้นเคยชินกับการรายงานข่าวเท็จเสียแล้ว ครั้งหนึ่งผู้รายงานข่าวอาวุโสคนหนึ่งของสำนักข่าวซินหัวพูดว่า “คุณเชื่อรายงานข่าวของซินหัวได้อย่างไร” ประชาชนเปรียบสำนักข่าวของจีนว่าเป็นสุนัขรับใช้ของพรรคฯ ดังเช่นในบทเพลงพื้นบ้านตอนหนึ่งว่า “มันเป็นสุนัขที่พรรคเลี้ยงไว้ ฝ่าประตูพรรค มันจะกัดทุกคนที่พรรคบอกให้กัด และมันจะกัดตามจำนวนครั้งที่พรรคอยากให้กัด”

การศึกษา: ในประเทศจีนการศึกษาเป็นเครื่องมืออีกชนิดหนึ่งที่ใช้ในการควบคุมประชาชน จุดประสงค์ดั้งเดิมของการศึกษานั้นคือการพัฒนาปัญญาชนให้มีทั้งความรู้และวิจรรย์ญาณที่ถูกต้อง ความรู้หมายถึงความเข้าใจในข้อมูลข่าวสารและเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ ส่วนวิจรรย์ญาณหมายถึงกระบวนการวิเคราะห์ สืบสวน วิจรรย์ตัดสิน และลอกเลียนความรู้นั้นได้ รวมแล้วคือกระบวนการพัฒนาจิตใจคน ผู้ที่มีความรู้โดยปราศจากวิจรรย์ญาณที่ถูกต้องถือว่าเป็นแค่หนอนหนังสือ ไม่ใช่ปัญญาชนที่แท้จริงซึ่งมีจิตสำนึกต่อสังคม นี่ก็คือเหตุผลที่ว่าในประวัติศาสตร์จีน ปัญญาชนที่มีวิจรรย์ญาณที่ถูกต้อง(ไม่ใช่ผู้ที่มีเพียงความรู้)จึงได้รับการเคารพนับถืออย่างสูงส่ง แต่ภายใต้การควบคุมของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ประเทศจีนเต็มไปด้วยปัญญาชนที่มีแต่ความรู้ แต่ไร้วิจรรย์ญาณ หรือเป็นผู้ที่ไม่กล้าใช้วิจรรย์ญาณ การศึกษาในโรงเรียนมุ่งแต่การสอนนักเรียนไม่ให้ทำในสิ่งที่พรรคไม่ต้องการให้ทำ ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ทุกโรงเรียนเริ่มสอนการเมืองและประวัติพรรคคอมมิวนิสต์จีนด้วยตำราเรียนแบบเดียวกันทั้งหมด ครูไม่เชื่อในเนื้อหาของตำราแต่ก็ต้องถูกบังคับด้วย“วินัย”ของพรรคให้สอนในสิ่งที่ขัดกับเจตนารมณ์ของตน นักเรียนก็ไม่เชื่อตำราหรือครูของตน แต่ก็ต้องจดจำทุกสิ่งในตำราเพื่อที่จะได้สอบผ่าน ไม่นานมานี้ คำถามเกี่ยวกับฝ่าหลุนกงถูกรวมอยู่ในการสอบประจำภาคและการสอบเข้าโรงเรียนมัธยมและมหาวิทยาลัย นักเรียนที่ไม่รู้คำตอบมาตรฐานจะไม่ได้คะแนนสูงพอที่จะเข้าโรงเรียนมัธยมหรือมหาวิทยาลัยที่ดี ถ้านักเรียนกล้าพูดความจริง เขาจะถูกขับออกจากโรงเรียนทันทีและสูญเสียโอกาสทางการศึกษาอย่างเป็นทางการ

ระบบของการศึกษาสาธารณะนั้น เนื่องจากอิทธิพลของหนังสือพิมพ์และเอกสารของรัฐ คำพูดหรือวลีที่มีชื่อเสียงจำนวนมากได้ถูกเผยแพร่ในลักษณะที่เป็นความจริง อย่างคำพูดของเหมา “เราควรสนับสนุนทุกสิ่งที่ดีต่อต่อต้าน และต่อต้านทุกสิ่งที่ดีต่อสนับสนุน” ผลด้านลบจึงแพร่กระจายอย่างกว้างขวาง เป็นพิษร้ายต่อใจคนและเข้าแทนที่ความเมตตา ทำลายหลักศีลธรรมในการใช้ชีวิตอย่างสันติและกลมกลืน

ในปี ค.ศ. 2004 ศูนย์ข้อมูลข่าวสารของประเทศจีนได้วิเคราะห์การสำรวจที่จัดทำโดยเน็ตซีนาของจีน ผลปรากฏว่าเยาวชนจีน 82.6 เปอร์เซ็นต์ เห็นด้วยกับการรังแกสตรี เด็ก และนักโทษในภาวะสงคราม ซึ่งเป็นที่

น่าตกใจมาก แต่มันได้สะท้อนทัศนคติของประชาชนจีน โดยเฉพาะคนยุคใหม่ที่ขาดความเข้าใจขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับแนวคิดทางวัฒนธรรมตามประเพณีดั้งเดิมที่ดั้งงาม หรือความเชื่อเกี่ยวกับมนุษยชาติกับจักรวาล

ในวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2004 ชายคนหนึ่งไล่แทงเด็ก 28 คนอย่างบ้าคลั่งในเมืองซูโจวด้วยมีด ในวันที่ 20 เดือนเดียวกัน ชายคนหนึ่งในมณฑลซานตง ทำร้ายเด็กนักเรียนชั้นประถม 25 คน ด้วยมีด มีครูโรงเรียนประถมบางคนบังคับให้เด็กทำประทัดด้วยมือเพื่อหารายได้เข้าโรงเรียน เป็นเหตุให้เกิดระเบิดและนักเรียนเสียชีวิต

การนำนโยบายไปปฏิบัติ: ผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์จีนมักจะใช้วิธีข่มขู่และบีบบังคับในการนำนโยบายของพวกเขาไปปฏิบัติ วิธีการหนึ่งที่พวกเขาใช้คือคำขู่ทางการเมือง เป็นเวลานานแล้วที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้จำนวนคำขู่ที่ตีตราประกาศไว้เป็นเกณฑ์ในการประเมินความสำเร็จทางการเมืองของคนคนหนึ่ง ในระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรม ภายในเวลาเพียงชั่วข้ามคืนเมืองปักกิ่งได้กลายเป็นทะเลโศกเศร้าสีแดงที่มีคำขู่ว่า “พวกคุณนิยมในพรรคคอมมิวนิสต์จงพินาศ” ในชนบทคำขู่นี้ถูกย่อด้วยการเหินแสมว่า “พรรคจงพินาศ”

เมื่อไม่นานมานี้ เพื่อที่จะส่งเสริมกฎหมายป่าไม้ สำนักงานป่าไม้แห่งรัฐและสถานีทั้งหมดของมัน รวมทั้งหน่วยพิทักษ์ป่า ได้ออกคำสั่งอย่างเข้มงวดเกี่ยวกับจำนวนคำขู่ที่เป็นจำนวนมาตรฐานที่จะต้องออกไป ถ้าทำไม่ได้ตามโควตาจะถือว่าไม่บรรลุภารกิจ ผลคือหน่วยงานท้องถิ่นของรัฐบาลได้ตีป้ายคำขู่จำนวนมาก รวมถึงป้าย “ใครเผาภูเขา ต้องติดคุก” ในการบริหารจัดการการคุมกำเนิดช่วงไม่กี่ปีมานี้ ถึงกับมีคำขู่ที่น่ากลัว เช่น “ถ้ามีหนึ่งคนที่ละเมิดกฎหมาย คนทั้งหมดบ้านจะถูกทำหมัน” หรือ “มีหลุมศพเพิ่มอีกหลุมดีกว่ามีเด็กเพิ่มอีกคน” หรือ “ถ้าผู้ชายที่ควรทำหมันไม่ทำหมัน บ้านของเขาจะถูกทำลาย ถ้าผู้หญิงที่ควรทำหมันไม่ทำหมัน วัวและที่นาของเธอจะถูกยึด” ยังมีคำขู่ที่ละเมิดสิทธิมนุษยชนและรัฐธรรมนูญอีกมากมาย เช่น “คุณจะได้นอนคุกฟรีนี้ ถ้าไม่จ่ายภาษีวันนี้”

คำขู่เป็นวิธีที่ใช้ในการโฆษณาชวนเชื่อทั่วไป โดยมีวิธีการนำเสนอที่ตรงไปตรงมาและทำซ้ำๆ ดังนั้นรัฐบาลจีนจึงมักใช้คำขู่เพื่อส่งเสริมความความคิด ความเชื่อ และตำแหน่งทางการเมืองเสมอ คำขู่ทางการเมืองสามารถมองได้ว่าเป็นคำพูดที่รัฐบาลบอกกับประชาชน อย่างไรก็ตาม ในคำขู่ส่งเสริมนโยบายของพรรคคอมมิวนิสต์จีน มันไม่ยากเลยที่ใครๆ จะรู้สึกได้ถึงแนวโน้มของความรุนแรงและความทารุณโหดร้าย

VIII. การล้างสมองทั่วประเทศและกลายเป็น “คุกทางใจ”

อาวุธที่ทรงประสิทธิภาพที่สุดของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในการคงไว้ซึ่งการปกครองแบบทรราชย์ของมันคือระบบการควบคุมของมัน พรรคคอมมิวนิสต์จีนกำหนดให้พลเมืองทุกคนมีจิตเชื่อฟังโดยมีวิธีการเตรียมการไว้อย่างดี ไม่ว่าพรรคจะมีการกระทำที่ขัดแย้งกับตัวเองหรือมีการเปลี่ยนแปลงนโยบายอย่างต่อเนื่องก็ไม่ใช่ไรตรอบใดที่มันยังสามารถเตรียมการอย่างเป็นระบบในการลิดรอนสิทธิมนุษยชนที่พึงได้ตามธรรมชาติของประชาชนไว้ได้อยู่ อิทธิพลของรัฐบาลในชุมชนต่างๆ นั้นมีอยู่ทั่วทุกหนแห่ง ทั้งในเมืองและชนบท พลเมืองจะถูกควบคุมโดยคณะกรรมการประจำถนน หรือคณะกรรมการประจำเขตการปกครองท้องถิ่น จนกระทั่งไม่นานมานี้ แม้แต่การแต่งงาน การหย่าร้างและการมีบุตร ยังต้องได้รับการอนุมัติจากคณะกรรมการเหล่านี้ อุดมการณ์พรรคฯ วิธีคิด การจัดองค์การ โครงสร้างทางสังคม กลไกการโฆษณาชวนเชื่อ และระบบบริหารจัดการ

ดำเนินการเพื่อให้สอดคล้องกับเป้าหมายเผด็จการของมันเท่านั้น พรรคพยายามอย่างยิ่งที่จะควบคุมทุกความคิดและทุกการกระทำของทุกคนโดยผ่านระบบของรัฐ

ความป่าเถื่อนซึ่งพรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้ในการควบคุมประชาชนนั้นไม่ได้จำกัดอยู่แค่การทำร้าย ทรมานทางร่างกายเท่านั้น พรรคยังบีบบังคับประชาชนให้สูญเสียความสามารถในการคิดอย่างเป็นอิสระ และทำให้พวกเขากลายเป็นคนที่เต็มไปด้วยความหวาดกลัว คอยแต่ปกป้องตนเอง ชี้อาชีพ ไม่กล้าที่จะพูดอะไรออกมา เป้าหมายการปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีนคือการล้างสมองพลเมืองแต่ละคน เพื่อที่พวกเขาจะได้คิดและพูดเหมือนกับพรรคคอมมิวนิสต์จีน และทำในสิ่งที่มันส่งเสริมเท่านั้น

คำพูดของมันที่ว่า “นโยบายพรรคเหมือนกับดวงจันทร์ที่เปลี่ยนไปทุกๆ 15 วัน” ไม่ว่าพรรคจะเปลี่ยนนโยบายบ่อยเพียงไร ทุกคนในชาติจะต้องเดินตามอย่างใกล้ชิด เมื่อคุณถูกใช้ป็นวิธีในการทำร้ายผู้อื่น คุณต้องขอบคุณพรรคที่ยอมรับความเข้มแข็งของคุณ แต่เมื่อคุณเจ็บปวด คุณก็ต้องขอบคุณพรรคที่”สอนบทเรียนแก่คุณ” เมื่อคุณถูกเลือกปฏิบัติจากความผิดพลาด และพรรคได้แก้ไขให้ในภายหลัง คุณต้องขอบคุณพรรคที่ใจดี เปิดกว้าง และสามารถแก้ไขความผิดพลาดของมัน พรรคคอมมิวนิสต์จีนดำเนินการปกครองที่กดขี่ของมันโดยใช้การปราบปราม ตามด้วยการแก้ไขความผิดพลาด ครั้งแล้วครั้งเล่า เป็นวัฏจักรอย่างต่อเนื่อง

หลังจาก 55 ปี ของการปกครองแบบทรราชย์ พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้กักขังจิตใจของชาติ และปิดล้อมมันไว้ในกรอบที่ควบคุมโดยพรรคคอมมิวนิสต์จีนเท่านั้น สำหรับบางคนที่คิดออกนอกกรอบนี้จะถูกมองว่าเป็นอาชญากร หลังการต่อสู้ดิ้นรนซ้ำแล้วซ้ำเล่า ความโง่เขลากลับถูกยกย่องว่าเป็นปัญญา ความขลาดกลัวเป็นหนทางของการอยู่รอด ในสังคมสมัยใหม่ที่มีอินเทอร์เน็ตเป็นกระแสหลักของการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร พรรคคอมมิวนิสต์จีนยังเรียกร้องให้ประชาชนมีวินัยต่อตนเอง โดยไม่ให้อ่านข่าวสารจากภายนอก หรือเข้าไปในเว็บที่มีคำว่า “สิทธิมนุษยชน” และ “ประชาธิปไตย”

การเคลื่อนไหวของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในการล้างสมองประชาชนนั้นเป็นเรื่องน่าขนลุก อีกทั้งป่าเถื่อน และน่าเหยียดหยาม แต่กลับมีอยู่ทั่วทุกหนแห่ง มันได้บิดเบือนคุณค่าทางศีลธรรมและหลักการของสังคมจีน มันได้เขียนมาตรฐานด้านพฤติกรรมและวิถีชีวิตใหม่ของชาติขึ้นมา พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้การทรมานจิตใจและร่างกายคนอย่างต่อเนื่องในการเสริมความแข็งแกร่งให้กับอำนาจเบ็ดเสร็จของมันในการปกครองประเทศจีนด้วย”ศาสนาพรรคคอมมิวนิสต์จีน”ที่ปกคลุมโอบรอบทุกด้าน

บทสรุป

เหตุใดพรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงต้องต่อสู้ไม่หยุดหย่อนเพื่อรักษาอำนาจของมันไว้ เหตุใดพรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงเชื่อว่า ทรราชที่ยังมีชีวิต การต่อสู้ดิ้นรนจะไม่มีวันจบสิ้น เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายของมัน พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ไม่รีรอที่จะฆ่าประชาชน หรือทำลายสิ่งแวดล้อมทางนิเวศวิทยา หรือไม่สนใจว่าเกษตรกรและชาวนานับพันล้านคนจะมีชีวิตอยู่อย่างแร้นแค้นเพียงไร

‘พรรคคอมมิวนิสต์จีนต้องผ่านการต่อสู้ดิ้นรนอย่างไม่รู้จบ’เป็นแนวคิดของลัทธิคอมมิวนิสต์หรือ คำตอบคือ “ไม่ใช่” หลักการหนึ่งของพรรคคอมมิวนิสต์คือการกำจัดกรรมสิทธิ์ส่วนบุคคล ซึ่งเป็นสิ่งที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนพยายามทำเมื่อได้อำนาจมา พรรคคอมมิวนิสต์จีนเชื่อว่ากรรมสิทธิ์ส่วนบุคคลเป็นสาเหตุรากเหง้าของความชั่วร้ายทั้งปวง อย่างไรก็ตาม ภายหลังจากปฏิรูปเศรษฐกิจในช่วงปี ค.ศ.1980 ก็มีการอนุญาตให้มีกรรมสิทธิ์ส่วนบุคคลได้อีกครั้งในประเทศจีน ทั้งได้รับการคุ้มครองจากรัฐธรรมนูญด้วย เมื่อมองทะลุการโกหกของพรรค

คอมมิวนิสต์จีน ผู้คนก็จะมองเห็นได้อย่างชัดเจนว่าในช่วง 55 ปี ของการปกครอง พรรคคอมมิวนิสต์จีน เพียงแต่จัดฉากละครเกี่ยวกับการกระจายทรัพย์สินใหม่ หลังจากการกระจายทรัพย์สินหลายรอบนั้น พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ผันแปรทุนทรัพย์ของผู้อื่นไปเป็นทรัพย์สินส่วนตัวของพวกเขาเอง

พรรคคอมมิวนิสต์จีนอ้างว่าตนเป็น “ผู้บุกเบิกของชนชั้นผู้ใช้แรงงาน” หน้าที่ของมันคือการกำจัดชนชั้นนายทุน อย่างไรก็ตาม ขณะนี้พรรคคอมมิวนิสต์จีนมีกฎหมายเฉพาะที่ยอมให้นายทุนเข้าร่วมกับพรรคได้อย่างชัดเจน สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่เชื่อในพรรคฯและระบบคอมมิวนิสต์อีกต่อไปแล้ว และการคงอยู่ของมันเองก็ไม่มี ความชอบธรรม สิ่งที่เหลืออยู่ของพรรคคอมมิวนิสต์เป็นเพียงเปลือกที่ไร้เนื้อข้างในซึ่งตนได้กล่าวอ้างไว้

การต่อสู้ดิ้นรนอย่างยาวนานเพื่อรักษาสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ไว้ ปลอดภัยจากการทุจริต(คอร์รัปชัน)ได้จริงหรือไม่จริงเลย 55 ปี หลังจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้อำนาจมา ก็ยังคงมีการทุจริต(คอร์รัปชัน) ยกยอก การกระทำผิดกฎหมาย และการกระทำที่ทำลายชาติและประชาชน อย่างกว้างขวางในหมู่เจ้าหน้าที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนทั่วประเทศ ไม่กี่ปีมานี้ประมาณว่าในหมู่เจ้าหน้าที่พรรคฯทั้งหมดที่มีอยู่ในประเทศจีนราว 20 ล้านคนนั้น มีอยู่ 8 ล้านคนที่เคยถูกสอบสวนและถูกลงโทษในความผิดเกี่ยวกับการทุจริต(คอร์รัปชัน) ในแต่ละปี ประชาชนประมาณ 1 ล้านคนได้ร้องเรียนต่อเจ้าหน้าที่ระดับสูงเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ที่ทุจริต(คอร์รัปชัน)แต่ไม่ถูกสอบสวน จากเดือนมกราคมจนถึงเดือนกันยายน ค.ศ.2004 สำนักงานการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศของจีนได้สอบสวนกรณีการผ่านการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศอย่างผิดกฎหมายในธนาคาร 35 แห่งและบริษัทอีก 41 แห่ง พบว่ามีการโอนเงินอย่างผิดกฎหมาย 120 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ตามสถิติในไม่กี่ปีที่ผ่านมาเจ้าหน้าที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนอย่างน้อย 4,000 คน ได้หนีออกจากประเทศจีนไปพร้อมกับเงินที่ยกยอกไว้ และเงินทุนที่พวกเขาขโมยไปจากรัฐ รวมแล้วเป็นหลายพันล้านดอลลาร์

การต่อสู้ดิ้นรนก่อให้เกิดการปรับปรุงการศึกษาและจิตสำนึกของประชาชนและทำให้ประชาชนใส่ใจในเรื่องของชาติได้หรือไม่ คำตอบยังคงเป็น “ไม่” ในประเทศจีนทุกวันนี้ การแสวงหาทางด้านวัตถุระบาดไปทั่ว ประชาชนกำลังสูญเสียคุณธรรมตามประเพณีเดิมเกี่ยวกับความซื่อสัตย์ เป็นเรื่องธรรมดาที่ประชาชนจะหลอกลวงญาติของตัวเองและโกงเพื่อน คนจีนจำนวนมากไม่ใส่ใจหรือไม่ก็ปฏิเสธที่จะพูดถึงเรื่องสำคัญหลายเรื่อง เช่นสิทธิมนุษยชน หรือการประหารชีวิตประหารฝ่ายหลุนกง การเก็บความคิดไว้กับตัวเองและเลือกที่จะไม่พูดความจริงได้กลายเป็นทักษะพื้นฐานของการอยู่รอดในประเทศจีน ในขณะที่เดียวกัน พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้กระตุ้นอารมณ์ความรู้สึกของสาธารณชนทางด้านชาตินิยมในโอกาสต่างๆที่เอื้ออำนวย ยกตัวอย่างเช่น พรรคคอมมิวนิสต์จีนอาจจัดให้ประชาชนขว้างปาก้อนหิน ใส่สถานทูตสหรัฐอเมริกาและเผาธงชาติของสหรัฐอเมริกา ประชาชนจีนถูกปฏิบัติดังเช่นมวลชนที่ยอมทำตามคำสั่งหรือไม่ก็เป็นฝูงชนที่ใช้ความรุนแรง แต่ไม่เคยได้รับการปฏิบัติดังเช่นพลเมืองที่ได้รับการประกันทางด้านสิทธิมนุษยชนเลย การปรับปรุงด้านวัฒนธรรมนั้นเป็นพื้นฐานในการยกระดับจิตสำนึกของประชาชน หลักศีลธรรมของขงจื้อและเม้งจื้อได้สร้างมาตรฐานและหลักศีลธรรมไว้นับพันปี “ถ้าหลักศีลธรรมทั้งหมดนี้ถูกทอดทิ้ง ประชาชนก็ไม่มีแนวทางที่ดีให้ปฏิบัติตามและแยกแยะความดีกับความชั่วไม่ออก พวกเขาจะหลงทาง หลักธรรมจะถูกทำลาย”⁹

จุดประสงค์ของการต่อสู้ทางชนชั้นของพรรคคอมมิวนิสต์จีนคือการสร้างความปั่นป่วนอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้มันสามารถก่อตั้งตัวเองอย่างมั่นคงให้เป็นพรรคและศาสนาเดียวที่ปกครองประเทศจีน ใช้อุคตุมการณ์ของพรรคในการควบคุมประชาชนจีน สถาบันของรัฐบาล กองทัพ และสื่อสารมวลชนเป็นเครื่องมือที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้ปฏิบัติการความเป็นเผด็จการที่รุนแรงของมัน พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้นำโรคที่ไม่อาจรักษา

ได้มาสู่ประเทศจีน พรรคคอมมิวนิสต์จีนเองก็ใกล้ถึงจุดจบ และการล่มสลายของพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็เป็นสิ่ง
ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

บางคนกังวลว่าประเทศจะตกอยู่ในกบฏยึดอำนาจพรรคคอมมิวนิสต์จีนล่มสลาย ใครจะปกครองประเทศจีนแทน
พรรคคอมมิวนิสต์จีนล่ะ ในประวัติศาสตร์ 5,000 ปีของจีนนั้น ช่วงเวลาเพียง 55 ปีของการปกครองของพรรค
คอมมิวนิสต์จีนนั้นสั้นมาก ไม่ผิดอะไรกับเมฆที่ลอยผ่านไป แต่โชคไม่ดีที่ในช่วงเวลาสั้นๆ ภายใน 50 ปีนี้
พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ทำลายความเชื่อและมาตรฐานตามประเพณีดั้งเดิมจนป็นี่ ทำลายหลักศีลธรรมและ
โครงสร้างสังคมที่มีมาแต่เดิม เปลี่ยนความรักและความเอื้ออาทรในหมู่มนุษย์ให้กลายเป็นการต่อสู้ดิ้นรนและ
ความเกลียดชัง แทนที่ความเคารพยำเกรงในสวรรค์ โลกและธรรมชาติ ด้วยความอหังการโดยให้ “มนุษย์
เอาชนะธรรมชาติ” ด้วยปฏิบัติการทำลายล้างครั้งแล้วครั้งเล่า พรรคได้ทำลายสังคม ศีลธรรม รวมทั้งระบบ
นิเวศน์ ทำให้ชาติจีนตกอยู่ในสภาวะวิกฤตอย่างมาก

ในประวัติศาสตร์จีน ผู้นำที่มีจิตใจดีงามทุกคนล้วนมองว่าหน้าที่ของรัฐคือการให้ความรัก ให้การเลี้ยงดู และ
ให้การศึกษาแก่ประชาชน ธรรมชาติของมนุษย์นั้นมีความมุ่งหวังที่แรงกล้าต่อความดีงาม ส่วนบทบาทของรัฐ
คือการนำศักยภาพของมนุษย์ที่แฝงอยู่นี้ออกมา เม่งจื๊อกล่าวว่า “นี่คือทางของประชาชน ผู้ที่มีวิธีในการให้
กำลังใจอย่างสม่ำเสมอจะมีจิตใจที่มั่นคง ผู้ที่ปราศจากวิธีที่สม่ำเสมอมีใจไม่มั่นคง”¹⁰ การศึกษาที่ไม่รุ่งเรือง
จะไม่มีประสิทธิผล ผู้นำที่เป็นทรราชย์ที่ไม่มีความรักให้กับประชาชนแต่กลับเข่นฆ่าผู้บริสุทธิ์ ย่อมถูกประชาชน
จีนเกลียดชัง

ในประวัติศาสตร์ 5000 ปีของจีนนั้น มีผู้นำที่ดีงามหลายคน เช่น จักรพรรดิเหยาและจักรพรรดิซุนในยุค
โบราณ จักรพรรดิเหวินและจักรพรรดิอู่ของราชวงศ์โจว จักรพรรดิเหวินและจักรพรรดิจิงแห่งราชวงศ์ฮั่น
จักรพรรดิถังไท่จงแห่งราชวงศ์ถัง และจักรพรรดิคังซีและจักรพรรดิเจี้ยนหลงแห่งราชวงศ์ชิง ความรุ่งเรืองใน
ราชวงศ์ต่างๆ เหล่านี้ล้วนเกิดจากผู้นำที่ปฏิบัติตามหนทางแห่งฟ้าและเดินทางสายกลาง และพยายามอย่างยิ่ง
เพื่อให้ได้มาซึ่งสันติภาพและความมั่นคง คุณลักษณะของผู้นำที่ดีคือการใช้ประโยชน์จากคนที่มีคุณธรรมและมี
ความสามารถ เปิดใจกว้างต่อความคิดเห็นที่แตกต่าง ส่งเสริมความยุติธรรมและสันติ และให้ในสิ่งที่ประชาชน
ต้องการ ด้วยเหตุนี้ปวงชนจะเชื่อฟังกฎหมาย รักษาพฤติกรรมที่ถูกต้อง มีชีวิตที่เป็นสุข และทำการงานอย่างมี
ประสิทธิภาพ

เมื่อมองดูเรื่องทางโลก เรามักถามว่าใครเป็นผู้กำหนดว่ารัฐจะรุ่งเรืองหรือดับสูญ แม้เราจะรู้ดีว่าการเจริญ
และการเสื่อมถอยของชาตินั้นมีเหตุผลของมัน เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนจากไปแล้ว เราสามารถคาดได้ว่า
สันติภาพและความกลมเกลียวจะกลับมาสู่ประเทศจีนใหม่ ผู้คนจะมีสัจจะ มีความเมตตา ถ่อมตัว และอดทน
ชาติจะหวังไปในความต้องการพื้นฐานของประชาชนและทุกอาชีพจะเจริญรุ่งเรือง

บทวิจารณ์พรรคคอมมิวนิสต์ ตอนที่ 4

พรรคคอมมิวนิสต์เป็นแรงพลังที่ต่อต้านจักรวาล

บทนำ

ชาวจีนให้คุณค่าอย่างสูงต่อเต๋า(หรือวิถีทาง) ในสมัยโบราณจักรพรรดิที่ป่าเถื่อนจะถูกเรียกว่า “ผู้ปกครองจิตเสื่อมซึ่งขาดเต๋า” มาตรฐานศีลธรรมในภาษาจีนเรียกว่า “เต๋า เต๋อ” “เต๋า” หมายถึง “เต๋า” และ “เต๋อ” หมายถึง “คุณธรรม” พฤติกรรมใดๆที่ไม่สอดคล้องกับมาตรฐานศีลธรรม เรียกว่า “ไม่ปฏิบัติตามหลักการของเต๋า” แม้แต่ชาวนาที่ลุกขึ้นต่อต้านยังชูคำขวัญ “บรรลุวิถีทางในนามของสวรรค์” เหลาจื่อกล่าวไว้ว่า “มีบางอย่างที่ลึกลับและครบถ้วน ซึ่งดำรงอยู่ก่อนสวรรค์และโลก เจียบ ไร้รูป สมบูรณ์และไม่เคยเปลี่ยนแปลง มีชีวิตอยู่ตลอดเวลาทั่วทุกหนแห่งโดยสมบูรณ์ มันเป็นมารดาของทุกสิ่ง ข้าพเจ้าไม่ทราบชื่อของมัน เพียงเรียกมันว่าวิถีทาง” คำพูดนี้ชี้ว่าโลกก่อรูปมาจากเต๋า

ในช่วงร้อยปีหลัง การรุกรานเข้ามาอย่างฉับพลันของสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ได้ก่อให้เกิดแรงพลังที่ต่อต้านธรรมชาติและมนุษยชาติ ซึ่งเป็นสาเหตุของความทุกข์ทรมานและโศกนาฏกรรมที่ไม่สิ้นสุด มันยังผลักดันให้อารยธรรมมนุษย์ไปสู่จุดที่จวนเจียนจะล่มสลาย มันทำเรื่องที่ทำร้ายทุกชนิดที่ละเมิดต่อเต๋า อีกทั้งต่อต้านสวรรค์และโลก มันได้กลายเป็นแรงพลังที่ชั่วร้ายต่อจักรวาลอย่างที่สุด

“คนทำตามโลก โลกทำตามสวรรค์ สวรรค์ทำตามเต๋า และเต๋อทำตามธรรมชาติ”² ในยุคโบราณชาวจีนเชื่อในการปฏิบัติตามสวรรค์ สอดคล้องกลมกลืนและคงอยู่ร่วมกับสวรรค์ มนุษยชาติประสานเชื่อมโยงกับสวรรค์และโลก และคงอยู่ด้วยการพึ่งพากันและกัน เต๋าของจักรวาลไม่เปลี่ยนแปลง จักรวาลดำเนินไปตามเต๋าอย่างเป็นระเบียบ โลกเดินตามการเปลี่ยนแปลงของสวรรค์ ดังนั้นจึงมีสี่ฤดูกาลที่แตกต่างกัน ด้วยการเคารพสวรรค์และโลก มนุษยชาติก็จะมีความสุขกับชีวิตที่กลมกลืนด้วยความกตัญญูรู้คุณและได้รับพร สิ่งนี้สะท้อนอยู่ในประโยคที่ว่า “เมื่อสวรรค์เอื้ออำนวย ผืนดินโลกได้รับประโยชน์ ประชาชนมีความกลมกลืน”³ ตามแนวคิดของชาวจีน วิชาดาราศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ระบบปฏิทิน การแพทย์ อักษรศาสตร์และกระทั่งโครงสร้างของสังคม ล้วนแต่เป็นไปตามความเข้าใจดังกล่าวแล้วนั้น

แต่พรรคคอมมิวนิสต์กลับส่งเสริม “มนุษย์ให้อยู่เหนือธรรมชาติ” และส่งเสริม “ปรัชญาการต่อสู้” ในการทำลายสวรรค์ โลกและธรรมชาติ เหม่า เจ๋อตง พูดไว้ว่า “สงครามกับสวรรค์เป็นความเพลิดเพลิดไม่รู้จบ การต่อสู้กับโลกเป็นความเพลิดเพลิดไม่รู้จบ และการต่อสู้ดิ้นรนกับมนุษยชาติเป็นความเพลิดเพลิดไม่รู้จบ” บางทีพรรคคอมมิวนิสต์ได้รับความเพลิดเพลิดจากการต่อสู้ดิ้นรนเหล่านี้จริงๆ แต่ประชาชนต้องชดใช้ด้วยความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส

I. การต่อสู้กับคนและการกำจัดธาตุแท้ของมนุษย์

การทำให้เกิดความสับสนระหว่างความดีกับความเลวและกำจัดมนุษยชาติ

เริ่มต้นนั้น มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตตามธรรมชาติ จากนั้นก็เป็นชีวิตที่มีสังคม “คนนั้นเกิดมาดีโดยธรรมชาติ”⁴ และ “ทุกคนล้วนมีหัวใจของความดีงามความเมตตา”⁵ เหล่านี้ล้วนเป็นแนวทางที่มนุษย์มีติดตัวมาแต่เกิด เป็น

แนวทางที่ช่วยให้มนุษย์แยกแยะ ผิด-ถูก ดี-ชั่ว ได้ แต่สำหรับพรรคคอมมิวนิสต์จีน มนุษย์เป็นเพียงสัตว์หรือเครื่องจักรชนิดหนึ่ง พรรคคอมมิวนิสต์จีนเห็นว่าชนชั้นกลางและชนชั้นกรรมาชีพเป็นเพียงแรงงานทางวัตถุ

จุดมุ่งหมายของพรรคคอมมิวนิสต์จีนคือการควบคุมคนและค่อยๆ เปลี่ยนพวกเขาเป็นพวกก่อความไม่สงบและอาชญากรปฏิวัติ ดังเช่นที่มาร์กซพูดว่า “แรงงานทางวัตถุจะล้มคว่ำได้โดยแรงงานทางวัตถุเท่านั้น” “ทฤษฎีก็จะกลายเป็นแรงงานทางวัตถุด้วยในทันทีที่มันยึดกุมมวลชนได้”⁶ เขาเชื่อว่าประวัติศาสตร์ของมนุษย์ทั้งหมดนั้นเป็นเพียงการปฏิรูปสภาพของมนุษย์อย่างต่อเนื่อง และสภาพของมนุษย์ที่แท้ก็คือสภาพของชนชั้น เขาตั้งสมมติฐานไว้ว่า สิ่งเหล่านี้ไม่ได้สืบทอดมาและไม่ได้ติดตัวมาแต่กำเนิด แต่เป็นผลที่สืบเนื่องมาจากสิ่งแวดล้อม เขาแย้งว่ามนุษย์เป็น “สัตว์สังคม” เขาไม่เห็นด้วยกับแนวคิด “มนุษย์โดยธรรมชาติ” ของเฟอร์บาค (Feuerbach) เลนินเชื่อว่าลัทธิมาร์กซิสต์จะไม่สามารถสร้างขึ้นหรือเกิดขึ้นได้ตามธรรมชาติในหมู่กรรมาชน แต่ต้องแทรกซึมมาจากภายนอก เลนิน พยายามอย่างเต็มที่ แต่ก็ยังไม่สามารถทำให้พวกคนงานเปลี่ยนจากการต่อสู้ดิ้นรนทางเศรษฐกิจเป็นการทำสงครามการเมืองเพื่ออำนาจ ดังนั้นเขาจึงตั้งความหวังไว้กับ “ทฤษฎีกิริยาตอบสนองฉับพลันแบบมีเงื่อนไข” ซึ่งผลักดันออกมาโดยนักวิทยาศาสตร์รางวัลโนเบลชื่อ อิวาน เปโตรวิช พาฟ ลอฟ (Ivan Petrovich Pavlov) เลนินพูดว่า “ทฤษฎีนี้มีความหมายอย่างสำคัญต่อกรรมาชนทั่วโลก” หรือตลก⁷ ถึงกับหวังอย่างไม่สมความปรารถนาว่ากิริยาตอบสนองแบบมีเงื่อนไขไม่เป็นเพียงเปลี่ยนคนทางด้านจิตใจ แต่จะเปลี่ยนร่างกายคนด้วย เหมือนกับที่สุนัขน้ำลายไหลทันทีที่ได้ยินเสียงกระดิ่งบอกเวลาอาหารกลางวัน หรือทหารควรจะวิ่งออกไปอย่างกล้าหาญในทันทีที่ได้ยินเสียงปืนเพื่ออุทิศชีวิตให้พรรคคอมมิวนิสต์

นับแต่โบราณกาล ผู้คนเชื่อว่ารางวัลนั้นได้มาจากความพยายามและหยาดเหงื่อแรงงาน ชีวิตที่ร่ำรวยได้มาจากการทำงานหนัก ผู้คนต่างดูแลความเกียจคร้าน และมองว่าการเก็บเกี่ยวผลประโยชน์โดยไม่ลงแรง เป็นเรื่องผิดศีลธรรม แต่หลังจากพรรคคอมมิวนิสต์แพร่เข้าไปในประเทศจีนเหมือนโรคติดต่อร้ายแรง มันก็ส่งเสริมให้พวกสวะสังคมและคนขี้เกียจแย่งชิงที่ดิน ขโมยทรัพย์สินส่วนตัวและกดขี่ข่มเหงคนทั้งชายหญิง ทั้งหมดนี้ทำอย่างเปิดเผยโดยไม่ผิดกฎหมาย

ทุกคนทราบว่าการเคารพผู้สูงอายุและการดูแลผู้เยาว์เป็นสิ่งดี และการไม่เคารพผู้อาวุโสกับครูเป็นเรื่องไม่ดี การศึกษาของขงจื้อในสมัยโบราณแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ การศึกษาปฐมวัยและการศึกษาระดับผู้ใหญ่ การศึกษาอย่างแรกจะรับเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี โดยเน้นที่กิริยาอาการเกี่ยวกับความสะอาด การเข้าสังคม และมารยาท (ได้แก่ สุขอนามัย มารยาทสังคม การพูด ฯลฯ) การศึกษาระดับผู้ใหญ่เน้นคุณธรรมและการยึดถือเต๋า⁸ ในระหว่างการรณรงค์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเพื่อวิพากษ์วิจารณ์หลินเปียว⁹ และขงจื้อ และเพื่อประณามการเคารพนับถือครูอาจารย์ พรรคได้ลบล้างมาตรฐานศีลธรรมทั้งหมดจากจิตใจของคนเยาว์วัย

ภาฆิตโบราณกล่าวไว้ว่า “แม้เป็นครูเพียงวันเดียว จันก็ควรเคารพนับถือเขาเสมือนบิดาไปตลอดชีวิต”

วันที่ 5 สิงหาคม ค.ศ. 1966 เปียว จงหยุน ครูของโรงเรียนในเครือสตรีมัธยมแห่งมหาวิทยาลัยปักกิ่งภาคปกติ ถูกนักเรียนหญิงของเธอเองจับแห่ประจานไปบนถนน โดยบังคับให้ใส่หมวกทรงสูงและสวมเสื้อผ้าที่เปื้อนหมึกสีดำ คล้องคอด้วยป้ายดำที่เขียนคำสบประมาท ตัวเธอเดินอยู่ท่ามกลางแถวนักเรียนที่ใช้ถังขยะตีแทนกลอง เธอถูกบังคับให้คุกเข่าลงกับพื้น ถูกตีด้วยท่อนไม้ที่มีตะปูตอกคาอยู่ และยังถูกราดด้วยน้ำร้อน เธอถูกรุมานจนเสียชีวิต

อาจารย์ใหญ่ที่เป็นผู้หญิงของโรงเรียนในเครือมัธยมแห่งมหาวิทยาลัยปักกิ่งนี้ถูกนักเรียนบังคับให้โขกศีรษะกับอ่างล้างหน้าแตกแล้ว พร้อมกับตะโกนว่า “ฉันเป็นสมาชิกที่ไม่ดี” ผมของเธอถูกตัดจนยุ่งเหยิงเพื่อลบหลู่เธอ ศีรษะก็ถูกตีจนห้อเลือดในขณะที่เธอถูกบังคับให้คลานไปบนพื้น

ทุกคนคิดว่าความสะอาดคือสิ่งที่ดี ความสกปรกคือสิ่งที่ไม่ดี แต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนกลับส่งเสริม “ให้ตัวแปดเปื้อนโคลนและมือที่หนาต้าน” ยังยกย่องอีกว่า “มือสกปรกและเท้าเปื้อนขี้วัว”¹⁰ เป็นสิ่งที่ดี คนอย่างนี้จึงจะนับว่าเป็นนักปฏิวัติที่ดีที่สุดและสามารถรับเข้ามหาวิทยาลัยได้ เข้าร่วมพรรคได้และจะได้รับการเลื่อนขั้นกระทั่งเป็นผู้นำพรรค

มนุษยชาติก้าวหน้าได้เพราะการสะสมความรู้ แต่ภายใต้พรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้น ถือว่าการได้รับความรู้นั้นไม่ดี ปัญญาชนจึงถูกจัดเป็นพวกเหินห่างประเภทที่เก้า ซึ่งจัดเป็นลำดับที่เลวที่สุดจาก 1 ถึง 9 ปัญญาชนถูกเรียกให้ศึกษาจากพวกไม่รู้หนังสือ พวกเขาถูกจับไปรับการศึกษาใหม่จากชาวนาที่ยากจน เพื่อปฏิรูปความคิดและเริ่มชีวิตใหม่ ในการให้การศึกษานี้กับปัญญาชนนั้น ศาสตราจารย์ของมหาวิทยาลัยชิงหว่าหลายคนถูกขับไปอยู่ที่เกาะคาร์ป ในหนานชาง มณฑลเจียงซี ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีโรคพยาธิใบไม้ 1 ชุกชุม แม้แต่ค่ายแรงงานที่เคยตั้งอยู่ที่นี้ก็ยังคงต้องย้ายหนีไป ศาสตราจารย์เหล่านี้พอสัมผัสกับน้ำในแม่น้ำที่นี้ก็ติดเชื้อทันทีและเป็นโรคตับแข็ง ทำให้ทำงานไม่ได้และเสียชีวิตในที่สุด

ด้วยการยุบของอดีตนายกรัฐมนตรี โจว เอินไหล พรรคคอมมิวนิสต์เขมรจึงทำการประทุษร้ายปัญญาชนอย่างโหดร้ายที่สุด คนเหล่านั้นที่มีความคิดอิสระถูกจับไปปฏิรูปทั้งทางจิตวิญญาณและทางร่างกายหรือถูกฆ่าทิ้ง ในช่วงปี 1975-1978 ประชากรกัมพูชาถูกฆ่าตายไปถึง 1 ใน 4 บางคนตายเพียงเพราะมีรอยแหว่งตามบนหน้า (แสดงว่าเป็นพวกปัญญาชน)

หลังชัยชนะของคอมมิวนิสต์เขมรในปี 1975 พอลพตได้จัดตั้งระบอบสังคมนิยม “สวรรค์ในสังคมนุษย์” เร็วเกินไป เป็นสังคมนี่ไม่มีความแตกต่างทางชนชั้น ไม่แบ่งแยกเมือง-ชนบท ไม่มีเงินตราและการค้าขาย ในที่สุด ครอบครัวชาวเขมรก็ถูกแยกให้ออกจากกันและแทนที่ด้วยกลุ่มแรงงานชายและกลุ่มแรงงานหญิง พวกเขาถูกบังคับให้ทำงานและกินอยู่ด้วยกัน และสวมใส่ชุดทหารหรือชุดปฏิวัติสีดำ สามี่-ภรรยาจะพบกันได้เพียงสัปดาห์ละครั้งเมื่อได้รับการอนุมัติเท่านั้น

พรรคคอมมิวนิสต์อวดอ้างว่าไม่เกรงกลัว ฟา-ดิน มันมีความพยายามที่จะปฏิรูป ฟา-ดิน อย่างโอหัง นี่เป็นการไม่เคารพต่อรากฐานและพลังของความถูกต้องในจักรวาล เหมมา เจ๋อตง เคยเขียนไว้ในขณะเป็นนักเรียนที่เมืองหูหนานว่า

ในทุกศตวรรษ ชาติต่างๆได้ก่อการปฏิวัติที่ยิ่งใหญ่ สิ่งเก่าถูกกวาดทิ้งไปและสิ่งใหม่เข้าแทนที่ เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ เกี่ยวกับชีวิตและความตาย ความสำเร็จและการพังทลาย มันเหมือนการทำลายล้างของจักรวาล การทำลายล้างนั้นไม่ใช่การทำลายล้างครั้งสุดท้ายอย่างแน่นอน และไม่น่าสงสัยเลยว่า การทำลายล้างที่นี้เป็นกำเนิดใหม่ของที่นั่น เราทั้งหมดคาดการณ์การทำลายล้างเช่นนั้น เพราะการทำลายจักรวาลเก่าจะนำมาซึ่งจักรวาลใหม่ นั่นไม่ใช่ดีกว่าจักรวาลเก่าหรือ

ความรักเป็นอารมณ์ตามธรรมชาติของมนุษย์ ความรักระหว่างสามีภรรยา ลูก พ่อแม่ พี่น้อง และในสังคมนั้นเป็นเรื่องปกติ แต่โดยการรณรงค์ทางการเมืองอย่างไม่หยุดหย่อน พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้เปลี่ยนมนุษย์ให้เป็หมาป่า หรือเป็นกระตังสัตว์ที่ดุร้าย ป่าเถื่อนยิ่งกว่าหมาป่า แม้แต่เสือที่ดุร้ายที่สุดก็ยังไม่กินลูกของมันเอง แต่ภายใต้การปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีน การรายงานซึ่งกันและกันระหว่างพ่อแม่กับลูกกลายเป็นเรื่องที่ต้องเห็นได้ทั่วไป หรือการแฉซึ่งกันและกันระหว่างสามีภรรยา ความสัมพันธ์ในครอบครัวถูกตัดขาดบ่อยๆ

ในช่วงกลางของทศวรรษ 1960 ครูหญิงคนหนึ่งในโรงเรียนประถมที่ปักกิ่งได้เขียนคำว่า “สังคมนิยม” กับ “ล้มคว่ำลง” เอาไว้ด้วยกันโดยให้นักเรียนเขียนซ้ำๆ กัน นักเรียนจึงไปรายงานเรื่องของเธอลง หลังจากนั้นเธอก็ถูกวิพากษ์ทุกวันและถูกตบตีโดยนักเรียนชาย ลูกสาวของเธอก็ตัดความสัมพันธ์กับเธอ เมื่อไรก็ตามที่ความพยายามดิ้นรนรุนแรงขึ้น ลูกสาวของเธอก็จะวิพากษ์วิจารณ์แม้ว่าเป็น “การเคลื่อนไหวต่อสู้ทางชนชั้นใหม่” ในชั่วโมงวิชาการเมือง หลังความโชคร้ายนี้ งานชนิดเดียวที่ครูทำคือการทำสะอาดโรงเรียนทุกวัน รวมถึงห้องน้ำด้วย เป็นเวลาหลายปีหลังจากนั้น

ผู้ที่เคยผ่านช่วงการปฏิวัติวัฒนธรรมจะไม่ลืมชื่อของ จาง จื่อซิน เลย เธอถูกขังคุกเพราะไปวิจารณ์ความล้มเหลวของเหมา เจ๋อตง เกี่ยวกับการก้าวกระโดดใหญ่ ผู้คุมเปลื้องผ้าเธอ ใส่กุญแจมือเธอไพล่หลัง ผลักเธอเข้าไปในคุกผู้ชาย ปลอ่ยนักโทษชายข่มขืนหมู่เธอ เธอเสียสติในที่สุด ขณะที่เธอถูกประหารชีวิต ผู้คุมกล่าวว่าเธอจะร้องตะโกนคำขวัญเพื่อประท้วง ผู้คุมจึงกดหัวเธอไว้กับก้อนอิฐ แล้วเชือดคอหอยของเธอโดยไม่ได้วางยาสลบ

ในการประท้วงประหารฝ่ายลุนกงหลายปีมานี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ใช้วิธีการแบบเก่าในการยุยงให้เกิดความเกลียดชังและส่งเสริมความรุนแรง

พรรคคอมมิวนิสต์กดขี่คุณธรรมของมนุษย์ และส่งเสริม สนับสนุน และใช้ด้านที่เป็นมารในตัวมนุษย์เพื่อเสริมการปกครองของมันให้แข็งแกร่ง จากการรณรงค์ครั้งแล้วครั้งเล่า ผู้ที่มีจิตสำนึกจึงถูกบังคับให้สงบปากสงบคำเนื่องจากหวาดกลัวต่อความรุนแรง พรรคคอมมิวนิสต์ได้ทำลายมาตรฐานสากลทางด้านศีลธรรมอย่างเป็นระบบในความพยายามที่จะขจัดแนวคิดเรื่องความดี-ความเลว เรื่องเกียรติภูมิกับความน่าละอาย ซึ่งคงอยู่ในมนุษยชาติมานานนับพันพันปี

สิ่งชั่วร้ายที่ทำตัวอยู่เหนือกฎการเสริมและต้านซึ่งกันและกัน

เหลาจื๋อกล่าวไว้ว่า

ภายใต้สวรรค์ทุกคนมองเห็นความมั่งคั่งเป็นความมั่งคั่ง เพราะมีความน่าเกลียด

ทุกคนรู้จักความดีว่าเป็นความดี เพราะมีความชั่ว

มี กับ ไม่มี นั้นเกิดขึ้นด้วยกัน

ยาก กับ ง่าย เป็นการเสริมกันและกัน

ยาว กับ สั้น ตรงข้ามกันและกัน

สูง กับ ต่ำ พิงกันและกัน

เสียงพูด กับ เสียง ประสานกันและกัน

หน้า กับ หลัง ตามกันและกัน¹²

ดังกล่าวนั้นคือกฎการเสริมและต้านซึ่งกันและกันนั้นคงอยู่ในโลกมนุษย์ ไม่เพียงแต่มนุษย์ที่มีคนดีคนเลว แต่ในคนคนเดียวกันก็มีทั้งด้านดีและด้านชั่วคงอยู่พร้อมกัน

เต๋า จื่อ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของพวกโจรในประเทศจีนยุคโบราณ สอนลูกสมุนของเขาว่า “โจรก็ควรตามวิถีทาง(เต๋า)เหมือนกัน” เขายังอธิบายอีกว่า การเป็นโจรก็ต้องมี “เกียรติ ความกล้าหาญ ความเที่ยงธรรม ความเฉลียวฉลาด และความกรุณา” หรือพูดอีกอย่างว่า แม้จะเป็นโจรก็จะทำตามความพอใจไม่ได้ ยังต้องยึดถือกฎกติกา

อาจกล่าวได้ว่าประวัติศาสตร์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้นเต็มไปด้วยกลลวงกับการทรยศหักหลังอย่างไม่มีข้อจำกัด ตัวอย่างเช่น สิ่งที่พวกโจรให้เกียรติมากที่สุดคือ “ความเที่ยงธรรม” แม้กระทั่งสถานที่ที่ไ้แบ่งของที่ปล้นได้มายังเรียกว่า “ศาลาแบ่งสรรอย่างเที่ยงธรรม” แต่ในหมู่สหยาพรรคคอมมิวนิสต์จีนด้วยกันนั้น เมื่อต้องเผชิญกับวิกฤตการณ์ก็จะรีบเปิดโปงและกล่าวหากันและกัน กระทั่งถูกกล่าวหาที่เป็นเรื่องเท็จขึ้นมาใส่ร้ายซึ่งกันและกัน และทวีความรุนแรงมากขึ้น

ยกตัวอย่างเช่นกรณีของนายพลผิง เต๋อหวย เหมา เจ๋อตงนั้นเกิดในครอบครัวชาวนา ย่อมจะรู้ว่าที่ดินหนึ่ง “หมู่”¹³ (1 ไร่ของจีน) ปลูกข้าวได้ไม่ถึง 130,000 จิน (หน่วยกิโลกรัมของจีน) เขารู้ว่าสิ่งที่ผิง เต๋อหวยพูดนั้นเป็นความจริงทั้งหมด และรู้ว่าผิงไม่ได้คิดจะแย่งชิงอำนาจของเขา และรู้ว่าผิงช่วยชีวิตเขาไว้หลายต่อหลายครั้งเมื่อเขาต้องต่อสู้กับกองกำลัง 200,000 น ของหูจงหนาน ด้วยกองกำลังเพียง 20,000 นาย ของเขาในสงครามระหว่างพรรคคอมมิวนิสต์จีนกับก๊กมินตั๋ง แต่กระนั้น ในทันทีที่ผิงแสดงความไม่เห็นด้วยกับเหมา เหมาก็บันดาลโทสะถึงกับขว้างบทกลอนที่ตนเคยเขียนสรรเสริญผิงว่า “ใครกล้าแก่งดาบขึ้นมาขึ้นหน้า มีแต่ นายพลผิงที่ยิ่งใหญ่ของเราเท่านั้น” ลงถึงขยะ เขาตัดสินใจประหารผิงทุกอย่างที่ผิงมีประวัติที่น่าชื่นชมในการช่วยชีวิตเพื่อนร่วมอุดมการณ์

พรรคคอมมิวนิสต์จีนชอบการฆ่าอย่างเหี้ยมโหดมากกว่าการปกครองด้วยความเมตตากรุณา มันประทุษร้ายสมาชิกของมันเอง โดยมองข้ามความเป็นเพื่อนร่วมอุดมการณ์และความซื่อสัตย์ส่วนตัว มันแลกเปลี่ยนดินแดนของประเทศจีน แสดงออกอย่างซื่อสัตย์ มันทำตัวเป็นศัตรูกับความเชื่อที่ถูกต้อง ไร้ซึ่งสติปัญญา มันเริ่มปฏิบัติการเคลื่อนไหวมวลชน ละเมิดวิถีทางของปราชญ์ในการปกครองประเทศ เมื่อพิจารณา รอบด้านแล้ว พรรคคอมมิวนิสต์จีนไปไกลเสียจนละเลยต่อมาตรฐานศีลธรรมขั้นต่ำสุดที่ว่า “แม้แต่โจรยังต้องทำตามวิถีทางเช่นกัน” ความชั่วร้ายของมันนั้นอยู่เหนือกฎการเสริมและต้านซึ่งกันและกันของจักรวาล พรรคคอมมิวนิสต์จีนต่อต้านธรรมชาติและมนุษยชาติด้วยจุดประสงค์ที่จะทำให้เกิดความสับสนในบรรทัดฐานของความดีกับความเลวและล้มล้างกฎเกณฑ์ของจักรวาล ความยโสโอหังอย่างไร้การควบคุมของมันได้ไปถึงจุดสูงสุดของมันแล้ว และมันถึงเวลาที่ใกล้จะล่มสลายอย่างสิ้นเชิง

II. การต่อสู้กับโลกโดยฝ่าฝืนกฎของธรรมชาติ นำมาซึ่งความหายนะไม่รู้จบ

ขยายการต่อสู้ทางชนชั้นไปสู่ธรรมชาติ

จิน ชุ่นหว่า จบการศึกษาในระดับมัธยมจากโรงเรียนหูซ่ง ซึ่งเป็นโรงเรียนมัธยมที่ 2 แห่งนครเซียงไฮ้ ในปี 1968 และเป็นสมาชิกคณะกรรมการถาวรของหน่วยพิทักษ์แดงแห่งโรงเรียนมัธยมในเซียงไฮ้ เขาถูกส่งไปชนบท ของมณฑลเฮยหลงเจียง เมื่อเดือนมีนาคม 1969 ในวันที่ 15 สิงหาคม ปีนั้น น้ำป่าได้ไหลทะลักอย่างรุนแรงลงมาจากแนวเขา ท่วมพื้นที่โดยรอบแม่น้ำซวง จินโดดลงไปในกระแสน้ำเชี่ยวเพื่อจะนำเสาของสายไฟฟ้าที่ลอยอยู่ในน้ำขึ้นมาให้กับทีมงานที่ทำการผลิตของเขา ทำให้เขาจมน้ำตาย

ต่อไปนี่คือบันทึกประจำวัน¹⁴ 2 ครั้ง ของจินก่อนที่เขาจะเสียชีวิต

วันที่ 4 กรกฎาคม

ผมเริ่มรู้สึกถึงความรุนแรงกับความเข้มข้นของการต่อสู้ทางชนชั้นในชนบท ในฐานะหน่วยพิทักษ์แดงของประธานเหมา ผมเตรียมพร้อมอย่างเต็มที่ที่จะต่อสู้กับพวกฝ่ายขวาด้วยความคิดของเหมา เจ๋อตง ซึ่งไม่สามารถเอาชนะได้ ที่เปรียบเสมือนอาวุธของผม ผมตั้งใจจะทำเช่นนั้นให้ได้ แม้มันจะหมายถึงการสละชีพของผม ผมจะต่อสู้ ต่อสู้ และต่อสู้อย่างเต็มความสามารถของผม เพื่อให้เผด็จการชนชั้นกรรมาชีพมันคง

วันที่ 19 กรกฎาคม

ศัตรูทางชนชั้นในหน่วยการผลิตยังคงโยโสโอหัง เยาวชนที่ได้รับการศึกษามายังชนบทเพื่อเข้าร่วมในการเคลื่อนไหวการปฏิวัติใหญ่ 3 ด้าน ในชนบทโดยตรง สิ่งแรกและสำคัญที่สุดคือการต่อสู้ทางชนชั้น พวกเราควรพึ่งพาชนชั้นยากจนและชาวนาระดับกลางล่าง ระดมมวลชนและระงับความโอหังของศัตรู พวกเราเหล่าเยาวชนผู้ที่ได้รับการศึกษาต้องยืนหยัดในความคิดเหมา เจ๋อตง ที่แสดงในผืนผ้า ไม่ล้มการต่อสู้ทางชนชั้น พร้อมทั้งไม่ล้มเผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพ

จินไปสู้ชนบทด้วยความคิดที่จะต่อสู้กับสวรรค์และโลก และปฏิรูปมนุษยชาติ บันทึกของเขาแสดงให้เห็นว่าจิตใจของเขาเต็มไปด้วยการต่อสู้ เขาขยายความคิดของ “การต่อสู้กับมนุษย์” ไปสู่การต่อสู้กับสวรรค์และโลก จนสุดท้ายก็เสียชีวิตให้มัน จินเป็นกรณีตัวอย่างที่เป็นแบบฉบับของปรัชญาการต่อสู้ และกลายเป็นเหยื่อของมันในขณะที่เดียวกันอย่างไม่ต้องสงสัย

แองเจิลเคยพูดไว้ว่าเสรีภาพเป็นการยอมรับสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เหมา เจ๋อตง เสริมต่อให้ว่า “และปฏิรูปโลก” ซึ่งการเสริมต่อนี้ เพียงพอที่จะชี้ให้เห็นทัศนคติที่มีต่อธรรมชาติของพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้อย่างชัดเจน กล่าวคือ การเปลี่ยนแปลงธรรมชาติ “สิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้” ที่พรรคคอมมิวนิสต์เข้าใจนั้นคือเป็นสิ่งที่อยู่นอกสายตาของมัน และ”แบบแผน” ที่มีจุดกำเนิดเหนือคำอธิบายของมัน พวกมันเชื่อว่า สามารถพิชิตธรรมชาติและมนุษยชาติได้ด้วยการระดมความมีจิตสำนึกของมนุษย์แต่ละคนให้เข้าใจกฎที่เป็นรูปธรรม คอมมิวนิสต์ทำให้ทั้งรัสเซียและประเทศจีนยุ่งเหยิง ทั้งสองแห่งเป็นสนามทดลองของมัน ในความพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงธรรมชาติ

เพลงพื้นบ้านในระหว่างการก้าวกระโดดใหญ่แสดงออกถึงความอหังการและโง่เขลาของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ดังเนื้อร้องที่ว่า “ให้ภูเขาโค้งคำนับและให้แม่น้ำสีกทาง” “ไม่มีจักรพรรดิหยกในสวรรค์และไม่มหาราชามังกรในโลก ฉันทือจักรพรรดิหยก และฉันทือราชามังกร ฉันทิ้งให้ภูเขาทั้งสามและหุบเขาทั้งห้า จงหลีกไป เพราะฉันได้มาแล้ว”¹⁵

พรรคคอมมิวนิสต์มาแล้ว มันมาพร้อมการทำลายสมดุลของธรรมชาติและ ความกลมกลืนแต่แรกเริ่มของโลก

กรรมตามสนองจากการทำลายธรรมชาติ

ภายใต้นโยบายการเกษตรของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในการคงการใช้รัฐพืชเพื่อเป็นการเชื่อมโยงหลัก พรรคคอมมิวนิสต์จีนเปลี่ยนพื้นที่เพาะปลูกขนาดใหญ่แถบที่ลาดภูเขาและทุ่งหญ้าที่ไม่เหมาะสำหรับการเพาะปลูก และถมแม่น้ำและทะเลสาบในประเทศจีนเพื่อใช้เป็นพื้นที่เพาะปลูก ผลลัพธ์คืออะไร พรรคคอมมิวนิสต์จีนอ้าง

ว่าผลผลิตของธัญพืชในปี 1952 นั้นสูงกว่าในยุคชาตินิยม แต่สิ่งที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่ยอมเปิดเผยคือ ผลผลิตธัญพืชรวมของจีนไม่ได้สูงกว่าผลผลิตในช่วงการปกครองที่สงบสันติของจักรพรรดิเฉียนหลงแห่งราชวงศ์ชิง จนกระทั่งปี 1972 แม้กระทั่งจนถึงทุกวันนี้ ผลผลิตธัญพืชต่อพลเมือง 1 คน ยังต่ำกว่าสมัยราชวงศ์ชิงมากนัก และเป็นเพียง 1 ใน 3 ของสมัยราชวงศ์ชิง ซึ่งเป็นช่วงที่การเกษตรขึ้นสู่จุดสูงสุดในประวัติศาสตร์จีน

การตัดต้นไม้ตามอำเภอใจ ปรับระดับแม่น้ำและถมทะเลสาบส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศในประเทศจีนเสื่อมลงอย่างรุนแรง ทุกวันนี้ระบบนิเวศของจีนอยู่ในภาวะใกล้จะล่มสลาย การแห้งขอดของแม่น้ำให้และแม่น้ำเหลืองรวมทั้งมลภาวะของแม่น้ำไฮวและแยงซี ได้ตัดขาดเส้นชีวิตที่ชาตินิยมต้องพึ่งพาเพื่อให้รอดชีวิต การสูญเสียทุ่งหญ้าในกานซู ซึ่งให้ มองโกเลียในและซินเกียง ทำให้พายุทรายพัดผ่านเข้ามาสู่พื้นที่ราบภาคกลางได้

ในช่วงทศวรรษ 1950 ด้วยการชี้แนะของผู้เชี่ยวชาญชาวโซเวียต พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้สร้างโรงไฟฟ้าโดยใช้น้ำในการขับเคลื่อน ซานเหมินเสี่ย บนแม่น้ำเหลือง จนถึงทุกวันนี้ โรงไฟฟ้านี้มีประสิทธิภาพในการจ่ายพลังงานในระดับเดียวกับแม่น้ำขนาดกลางเท่านั้น ทั้ง ๆ ที่แม่น้ำเหลืองนี้ใหญ่เป็นอันดับสองของจีน ที่แยกหน้านั้นคือโครงการนี้ทำให้เกิดการสะสมของดินโคลนและทรายทางตอนบนของแม่น้ำ ทำให้พื้นดินใต้แม่น้ำสูงขึ้น ด้วยเหตุนี้ เพียงน้ำท่วมขนาดกลางเท่านั้นก็ทำให้สูญเสียชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนบนสองฝั่งแม่น้ำอย่างมากมาย ในปี 2003 น้ำท่วมที่เกิดจากแม่น้ำเว่ย มีการไหลของน้ำสูงสุดถึง 3,700 ลูกบาศก์เมตรต่อวินาที ซึ่งเป็นระดับที่อาจเกิดได้ทุก 3 ถึง 5 ปี แต่น้ำท่วมนั้นก่อให้เกิดความหายนะอย่างไม่เคยมีมาก่อนในช่วง 50 ปี

มีการสร้างอ่างเก็บน้ำขนาดใหญ่หลายแห่งในเขตจูหม่าเตียน จังหวัดเหอหนาน ในปี 1975 ทำนบของอ่างเก็บน้ำนี้ทยอยพังลงมาทีละแห่ง ทีละแห่ง ภายในช่วงเวลาสั้นๆ เพียง 2 ชั่วโมง มีคนจมน้ำตายถึง 60,000 คน จำนวนรวมของผู้เสียชีวิตมีถึง 200,000 คน

พรรคคอมมิวนิสต์จีนยังคงกระทำการทำลายผืนแผ่นดินจีนตามอำเภอใจต่อไป เชื้อขนานเสี่ยบนแม่น้ำแยงซีเกียงและโครงการผันน้ำจากใต้สู่เหนือเป็นความพยายามของพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่จะเปลี่ยนระบบนิเวศวิทยาตามธรรมชาติด้วยเงินลงทุนนับร้อยๆ ล้านดอลลาร์ นี่ยังไม่นับโครงการขนาดเล็กและขนาดกลางที่จะ “ต่อสู้กับโลก” อีกหลายโครงการ นอกจากนี้ ยังมีการแนะนำกันภายในพรรคคอมมิวนิสต์จีนให้ใช้ระเบิดปรมาณูในการระเบิดเพื่อเปิดทางบนที่ราบสูงชิงไห่-ทิเบต เพื่อเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติทางด้านตะวันตกของจีน แม้ความยโสและการสบประมาทต่อผืนดินของพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะทำให้โลกสะเทือน มันก็ไม่ใช่อะไรที่นึกไม่ถึง

ในเอกซะแกรม (รูปดาว 6 แฉกที่เกิดจากสามเหลี่ยมด้านเท่า 2 รูปวางซ้อนกัน) (ปากั่ว) ของตำราโจวอี้เขียนไว้ดังนี้ บรรพบุรุษของชาวจีนเห็นว่าสวรรค์ เป็น *เฉียน* หรือผู้สร้าง และเคารพนับถือว่าเป็น หลักกรรมแห่งฟ้า พวกเขาพิจารณาว่าโลก เป็น *คุน* หรือผู้รับ และเคารพนับถือคุณงามความดีที่ได้รับ

เอกซะแกรมมีแนวทางตาม *เฉียน* ในตำราโจวอี้อธิบาย *คุน* ว่า “การที่ธรรมชาติของโลกอยู่ในเอกซะแกรมของ *คุน* ธรรมชาติของโลกจึงขยายออกและตอบสนอง สิ่งที่สอดคล้องกันก็คือ คนที่เหนือกว่าจัดการและผดุงทุกสิ่งทุกอย่างด้วยคุณงามความดีอย่างเหลือหลาย

ข้อคิดเห็นของขงจื้อที่มีต่อตำราโจวอี้คือ “ความสมบูรณ์คือความยิ่งใหญ่ของ *คุน* มันก่อกำเนิดทุกชีวิต”

ขงจื้อยังมีข้อคิดเห็นเกี่ยวกับธรรมชาติของ *คุน* เพิ่มเติมอีกว่า “*คุน* มีความอ่อนนุ่มที่สุด แต่ระหว่างเคลื่อนไหวมันมีความมั่นคง มันนิ่งที่สุด แต่ในธรรมชาติ มันหนักแน่น ด้วยการปฏิบัติตาม เธอได้รับศักดิ์

ตำแหน่งสูง แต่ยังคงรักษาไว้ซึ่งธรรมชาติของเธอ ดังนั้นเธอจึงอดทน เธอมีทุกสิ่งรวมอยู่ด้วยกัน และมีความหลักแหลมในการเปลี่ยนรูป นี่คือนางของ คุณ – ช่างวานอนสอนง่าย คำสวรรค์และเคลื่อนไหวตามกาลเวลา”

ดังได้เห็นอย่างชัดแจ้งแล้วว่า มีเพียงคุณงามความดีที่ได้รับของพระแม่ธรณีเกี่ยวกับความอ่อนโยน ความนิ่ง และความอดทน โดยการปฏิบัติตามสวรรค์เท่านั้น จึงจะทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกสามารถคงอยู่และเฟื่องฟู ตำราใจอัสสอนให้เรามีทัศนคติที่ถูกต้องต่อเจ้าแห่งสวรรค์และคุณงามความดีเกี่ยวกับโลก คือการปฏิบัติตามสวรรค์ ปฏิบัติตามโลก และเคารพธรรมชาติ

แต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนละเมิด เจียน และ คุณ โดยส่งเสริม “การทำสงครามกับสวรรค์และต่อสู้กับโลก” มันขโมยทรัพยากรของโลกตามอำเภอใจ ในที่สุดมันต้องถูกสวรรค์ โลกและกฎแห่งธรรมชาติลงโทษอย่างหนีไม่พ้น

III. การทำสงครามกับสวรรค์ ทำลายความศรัทธา และปฏิเสธความเชื่อในเทพ

ชีวิตที่มีขีดจำกัด จะสามารถเข้าใจกาลมิติวากาศที่ไร้ขอบเขตได้อย่างไรกัน

เอเดเวิร์ด ลูกชายของไอน์สไตน์ เคยถามเขาว่าทำไมพ่อจึงมีชื่อเสียงมากนัก ไอน์สไตน์ชี้ไปที่เตาทองดาบอดที่เกาะอยู่บนลูกบอลหนึ่งแล้วตอบว่า มันไม่รู้วาทังที่มันคลานไปนั้นโค้ง แต่ “ไอน์สไตน์รู้” คำตอบของเขามีความนัยที่ลึกซึ้งแฝงอยู่ คำพูดของชาวจีนที่ถ่ายทอดความหมายที่คล้ายกันคือ “คุณไม่รู้จักหน้าตาที่แท้จริงของภูเขาหลู เพราะคุณอยู่ในภูเขานั้น” เพื่อที่จะเข้าใจระบบ ๆ หนึ่ง เราต้องออกไปจากระบบนั้นแล้วสังเกตมันอย่างไรก็ตาม การใช้ทัศนคติความนึกคิดที่มีขีดจำกัดไปสังเกตกาลมิติวากาศที่ไร้ขอบเขตของจักรวาลนั้น มนุษยชาติจะไม่มีวันเข้าใจองค์ประกอบของจักรวาลได้อย่างสมบูรณ์ได้เลย ดังนั้นจักรวาลจะยังคงเป็นสิ่งลึกลับสำหรับมนุษยชาติไปตลอดกาล

อาณาจักรที่วิทยาศาสตร์ไม่สามารถผ่านเข้าไปได้นั้นเกี่ยวข้องกับด้านจิตวิญญาณหรือวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวกับปรากฏการณ์ทางจิตที่ยากที่จะเข้าใจ ซึ่งเกี่ยวข้องกับอาณาจักรของ “ความศรัทธา”

ความศรัทธาเป็นกิจกรรมทางด้านจิตใจที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์และความเข้าใจของชีวิต กาลอวกาศและจักรวาล ความศรัทธาอยู่เหนือการจัดการของพรรคการเมือง “ดังนั้น จึงให้ซีซาร์สิ่งที่เป็นของซีซาร์ และเทพในสิ่งที่เป็นของเทพ”¹⁷ อย่างไรก็ตาม จากความเข้าใจที่น่าเวทนาและเหลวไหลเกี่ยวกับจักรวาลและชีวิต พรรคคอมมิวนิสต์จึงเรียกทุกสิ่งที่อยู่นอกทฤษฎีของมันเองว่า “งมงาย” และทำการล้างสมองและเปลี่ยนแปลงผู้ที่มีความศรัทธา ผู้ที่ไม่เต็มใจจะเปลี่ยนแปลงความศรัทธาของตนเองจะถูกสับประมาทหรือถูกฆ่า

นักวิทยาศาสตร์ที่แท้จริงมีทัศนียภาพเกี่ยวกับจักรวาลที่กว้างขวางมาก และจะไม่ปฏิเสธ “สิ่งที่ไม่รู้” ที่ไร้ขอบเขตด้วยทัศนคติส่วนตัวที่มีขีดจำกัด นิวตันซึ่งเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่มีชื่อเสียงได้อธิบายไว้อย่างละเอียดในหนังสือของเขา “หลักการทางคณิตศาสตร์” ซึ่งตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1678 เกี่ยวกับหลักการเชิงกล ข้อมูลเกี่ยวกับกระแสน้ำขึ้นหรือลง และการเคลื่อนที่ของดาวเคราะห์ และคำนวณการเคลื่อนที่ของระบบสุริยะจักรวาล นิวตันเป็นบุคคลที่ประสบความสำเร็จอย่างโดดเด่น เขามักพูดซ้ำ ๆ ว่า หนังสือของเขาให้คำอธิบายเกี่ยวกับปรากฏการณ์ที่พื้นผิวเท่านั้น และเขาไม่กล้าที่จะพูดถึงความหมายที่แท้จริงเกี่ยวกับเทพที่สูงที่สุดที่สร้างจักรวาล ในฉบับพิมพ์ครั้งที่สองของ “หลักการทางคณิตศาสตร์” นิวตันได้เขียนแสดงความศรัทธาของเขาตั้งนี้ “ระบบที่สวยงามที่สุดของดวงอาทิตย์ ดาวเคราะห์ และดาวหางนี้ดำเนินไปได้ ด้วยการให้แนวทางและการควบคุม

ของชีวิตที่เปี่ยมด้วยสติปัญญาและพลังอำนาจ.....เหมือนชายตาบอดที่ไม่รู้จักสี ดังนั้นเราจึงไม่รู้จักวิธีการที่เทพรับรู้และเข้าใจในทุกสรรพสิ่ง

หากเราไม่สนใจคำถามที่ว่า “มีอาณาจักรสวรรค์ที่ก้าวข้ามกาลอวกาศหรือไม่” และ “ผู้ที่ค้นหาหนทางจะสามารถกลับคืนสู่จุดเริ่มต้นที่ศักดิ์สิทธิ์และตัวตนที่แท้จริงของพวกเขาได้หรือไม่” สิ่งหนึ่งที่เราสามารถเห็นพ้องต้องกันได้คือ สวาทของความเชื่อความศรัทธาที่ถูกต้องต่างมีความเชื่อเกี่ยวกับความสัมพันธ์ธรรมดาๆ ว่า ทำดีได้ดี ทำชั่วจะถูกลงโทษ ความศรัทธาที่ถูกต้องมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการรักษาไว้ซึ่งศีลธรรมของมนุษย์ให้คงอยู่ในระดับหนึ่ง จากอริสโตเติลจนถึงไอน์สไตน์ คนจำนวนมากเชื่อในการคงอยู่ของกฎที่มีอยู่ทั่วไปในจักรวาล มนุษยชาติไม่เคยหยุดค้นหาความจริงของจักรวาลด้วยวิธีการต่างๆ นอกจากการสำรวจทางวิทยาศาสตร์แล้ว ทำไมจึงไม่สามารถยอมรับว่า ศาสนา ความเชื่อความศรัทธา และการบำเพ็ญธรรม เป็นอีกวิธีหนึ่งที่เปิดความจริงของจักรวาลได้

พรรคคอมมิวนิสต์จีนทำลายความศรัทธาที่ถูกต้องของมนุษยชาติ

ตามประวัติศาสตร์ ทุกชาติต่างเชื่อในเทพ เป็นเพราะความเชื่อในเทพและกฎแห่งกรรมซึ่งเป็นผลจากการทำดีและความชั่ว มนุษย์จึงสามารถควบคุมตนเอง และรักษามาตรฐานศีลธรรมของสังคมไว้ได้ ตลอดเวลาที่ผ่านมา ทว่าทั้งโลก ศาสนาดั้งเดิมของทางตะวันตกและศาสนาพุทธ ลัทธิขงจื้อ ลัทธิเต๋าของทางตะวันออก ล้วนสอนไว้ว่าความสุขที่แท้จริง มาจากความศรัทธาในเทพ เคารพบูชาสวรรค์ มีความเมตตา พอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่ รู้สึกสำนึกในพรจากเทพ และตอบแทนความดีของผู้อื่น

สมมติฐานที่ลัทธิคอมมิวนิสต์ใช้เป็นแนวทางคืออเทวนิยม คือความเชื่อที่ไม่มีพระพุทธรูป ไม่มีเต๋า ไม่มีอดีตชาติ ไม่มีชีวิตหลังการตาย และไม่มีการชดใช้กรรม ดังนั้นพรรคคอมมิวนิสต์ในประเทศต่างๆ จึงบอกให้คนจนและชนชั้นกรรมาชีพที่โง่เขลา¹⁸ ว่าพวกเขาไม่จำเป็นต้องเชื่อในเทพ พวกเขาไม่จำเป็นต้องชดใช้ในสิ่งที่ทำลงไป ไม่ต้องปฏิบัติตามกฎหมายและไม่ต้องปฏิบัติตนให้ถูกต้องตามสังคม ในทางตรงข้าม พวกเขาควรใช้กลอุบายและความรุนแรงในการให้ได้มาซึ่งความร่ำรวย

ประเทศจีนในสมัยโบราณถือว่าบรรดาองค์จักรพรรดิเป็นผู้มีศักดิ์สูงที่สุด ทว่ายังคงอยู่ใต้สวรรค์และเรียกตนเองว่า “โอรสสวรรค์” พวกเขาถูกควบคุมและกำกับโดย “เจตนารมณ์แห่งสวรรค์” นานๆ ครั้ง พวกเขาจะออกกฎหมายของจักรพรรดิเพื่อตำหนิตนเองและแสดงความสำนึกผิดต่อสวรรค์ แต่พรรคคอมมิวนิสต์ถือว่าตนเป็นตัวแทนของเจตนารมณ์ของสวรรค์ พวกมันไม่อยู่ภายใต้กฎหมายหรือกฎของสวรรค์ จึงมีอิสระที่จะทำทุกสิ่งได้ตามต้องการ ผลก็คือพวกมันได้สร้างนรกบนดินขึ้นมา อย่างต่อเนื่อง

มาร์กซ ซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งลัทธิคอมมิวนิสต์ เชื่อว่าศาสนาเป็นยาเสพติดทางจิตใจของคน เขากลัวว่าประชาชนจะเชื่อในความศักดิ์สิทธิ์และเทพเจ้า แล้วปฏิเสศที่จะรับลัทธิคอมมิวนิสต์ของเขา บทแรกของหนังสือ “การโต้แย้งธรรมชาติ” ของเองเงิล มีการวิจารณ์เมนเดลเลเยฟกับการศึกษาเรื่องความเชื่อในเรื่องลึกลับของกลุ่มเขา

เองเงิลเขียนไว้ว่าทุกสิ่งที่อยู่ในช่วงยุคกลางหรือก่อนหน้านั้น จะต้องพิสูจน์การคงอยู่ของมันต่อหน้าการพิจารณาที่ดีในกาลตามหลักเหตุผลของมนุษย์ ในขณะที่กล่าวเช่นนั้น เขามองว่าตนเองกับมาร์กซควรเป็นผู้พิพากษาในการพิจารณาคดีนั้น มิคาอิล บาคูนิน ซึ่งเป็นนักอนาธิปไตยและเป็นเพื่อนของมาร์กซด้วย แสดงความเห็นเกี่ยวกับมาร์กซไว้ว่า “เขาดูเหมือนกับจะเป็นพระเจ้าของประชาชน เขาไม่อาจรับใครเป็นพระเจ้าได้เลยนอกจากตัวเอง เขาต้องการให้ผู้คนบูชาเขาเหมือนกับที่พวกเขาบูชาเทพเจ้า แสดงความคารวะต่อเขาเหมือนเทวรูป มิฉะนั้นเขาจะใช้คำพูดโจมตีคนเหล่านั้นหรือข่มเหงพวกเขา”

ความเชื่อความศรัทธาแบบดั้งเดิมที่สืบทอดตามประเพณีเป็นอุปสรรคโดยธรรมชาติต่อความหยิ่งยโสของพวกคอมมิวนิสต์

พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้สูญเสียความเงียบสงบจากการปราบปรามศาสนาอย่างบ้าคลั่ง ในระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรม วัดและสุเหร่ามากมายถูกทำลายพังพินาศ พระสงฆ์ถูกแห่ประจานไปตามท้องถนน ในทิเบตมีวัด ถูกทำลายประมาณ 90 เปอร์เซ็นต์ แม้กระทั่งในทุกวันนี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ยังคงทำการปราบปรามศาสนาไม่หยุดหย่อน ทำการคุมขังชาวคริสต์นับหมื่น พระคาทอลิกชื่อ กง ปินเหมย ในเมืองเซียงไฮ้ ถูกคุมขังคุกมานานกว่า 30 ปีโดยพรรคคอมมิวนิสต์จีน เขาไปสหรัฐอเมริกาในช่วงทศวรรษ 1980 ก่อนที่เขาจะเสียชีวิตเมื่ออายุ 90 กว่าปี เขาตั้งเสียไว้ว่า “ให้ย้ายหลุมศพของผมกลับไปเซียงไฮ้หลังจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่ได้ปกครองประเทศจีนอีกต่อไปแล้ว” ในช่วงเวลากว่า 30 ปี ที่เขาถูกขังเดี่ยวเพราะความเชื่อของเขานั้น พรรคคอมมิวนิสต์จีนพยายามกดดันเขาหลายครั้งให้เลิกล้มความเชื่อความศรัทธาของตน และยอมรับการนำของ “สามคณะกรรมกรรักชาติ”^{W19} เพื่อแลกเปลี่ยนกับการได้รับอิสรภาพของเขา

ในช่วงไม่กี่ปีมาจนถึงปัจจุบันนี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ทำการปราบปรามผู้ฝึกฝ่าหลุนกงอย่างรุนแรง ผู้ฝึกฝ่าหลุนกงเป็นผู้ยืนหยัดในหลักการ “ความจริง ความเมตตา ความอดทน” การปราบปรามอย่างรุนแรงนั้นเป็นการขยายหลักการ “การทำสงครามกับสวรรค์” รวมถึงผลที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ของการบีบบังคับประชาชนให้ฝืนเจตนาธรรมณ์ของตัวเอง

พวกคอมมิวนิสต์ที่ไร้พระเจ้า พยายามควบคุมและถ่ายทอดความเชื่อของประชาชนที่มีต่อเทพ พวกมันเพิลิดเพิลินกับการทำสงครามกับสวรรค์ ความโง่เขลาของพวกมันนั้นไม่อาจจะหาคำพูดมาบรรยายได้ คำอธิบาย อย่างเช่น ความยโสโอหัง หรือความอวดดี ไม่สามารถใช้บรรยายแม้ส่วนน้อยของมัน

บทสรุป

ในทางปฏิบัติ ลัทธิคอมมิวนิสต์ประสบความสำเร็จอย่างสิ้นเชิงไปทั่วโลก เจียง เจ๋อหมิน อดีตผู้นำของระบอบปกครองแบบคอมมิวนิสต์หลักคนสุดท้ายในโลก เคยตอบคำถามนักข่าวของหนังสือพิมพ์ “เดอะวอชิงตันโพสต์” เมื่อเดือนมีนาคม ค.ศ. 2001 ว่า “ตอนที่ผมยังเป็นเด็ก ผมคิดว่าลัทธิคอมมิวนิสต์จะมาถึงได้ในเวลารวดเร็วมาก แต่ตอนนี้ผมไม่รู้สักอย่างนั้นอีกแล้ว”²⁰ ปัจจุบันพวกที่เชื่อถือลัทธิคอมมิวนิสต์อย่างแท้จริงแทบไม่มีเหลืออีกแล้ว

การเคลื่อนไหวของคอมมิวนิสต์ถูกลิขิตให้ล้มเหลวนับตั้งแต่มันละเมิดกฎของจักรวาลและต่อต้านสวรรค์ พลังที่ต่อต้านจักรวาลแบบนี้จะต้องถูกลงโทษโดยการบัญชาจากสวรรค์และเทพศักดิ์สิทธิ์อย่างแน่นอน

แม้ว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะรอดพ้นวิกฤตมาได้หลายครั้งด้วยการแปลงโฉมและยึดถือการใช้อุบายในขณะเข้าตาจน แต่ทุกคนในโลกก็เห็นความหายนะที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ของมันได้อย่างชัดเจน หน้ากากที่มีแต่ความหลอกลวงของมันกำลังหลุดออกทีละชั้น ทีละชั้น พรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงกำลังเผชิญชะตากรรมที่ละโมบ ป่าเถื่อน ไร้ ยางอาย ชั่วร้าย และต่อต้านจักรวาลของมันออกมา แต่มันก็ยังคงพยายามจะควบคุมจิตใจประชาชนต่อไป บิดเบือนหลักจริยธรรมของมนุษย์ มันจึงนำความเสียหายมาสู่ศีลธรรม ความสงบ และความก้าวหน้าของมนุษย์

จักรวาลอันกว้างใหญ่นั้น มีเจตนารมณ์แห่งสวรรค์ที่ไม่อาจโต้แย้งได้ หรืออาจเรียกว่าเจตนารมณ์แห่งเทพหรือกฎและพลังของธรรมชาติ มนุษยชาติจะมีอนาคตได้ก็ต่อเมื่อเคารพในเจตนารมณ์แห่งสวรรค์ ทำตามกฎธรรมชาติ คล้อยตามกฎของจักรวาล และรักทุกสรรพชีวิตภายใต้สวรรค์

บทวิจารณ์พรรคคอมมิวนิสต์ ตอนที่ 5

การสมรู้ร่วมคิดกันระหว่างเจียงเจ๋อหมินกับพรรคคอมมิวนิสต์จีนในการ ประทุษร้ายฝ่าหลุนกง

บทนำ

นางจาง ฝูเจิน อายุราว 38 ปี เป็นลูกจ้างของสวนสาธารณะเสี้ยนเหอ เมืองผิงตู จังหวัดซานตง ประเทศจีน เธอไปปักกิ่งเพื่อร้องเรียนให้กับฝ่าหลุนกง ในเดือนพฤศจิกายน 2000 ต่อมาถูกเจ้าหน้าที่ทางการลักพาตัวไป จากคำบอกเล่าของพยานคนหนึ่งเล่าว่า ตำรวจทรมานและข่มขู่เธอ โดยเปลื้องผ้าออกและโกนผมของเธอทั้งศีรษะ เธอถูกจับมัดมือและเท้าทั้งสี่กับเตียงในท่าทางแขนขาออก เธอจึงถูกบังคับให้ถ่ายปัสสาวะหรืออุจจาระบนเตียง ต่อมาตำรวจได้ฉีดยาพิษที่ไม่ทราบชนิดของยาให้เธอ ยานี้ทำให้เธอรู้สึกเจ็บปวดจนแทบเสียชีวิต เธอต้องดิ้นรนต่อสู้กับความเจ็บปวดอยู่บนเตียงในสภาพนั้นจนเสียชีวิตในที่สุด กระบวนการทั้งหมดนี้มีเจ้าหน้าที่หน่วย 610 คอยเฝ้าดูอยู่ตลอด (จากรายงานวันที่ 23 กรกฎาคม ค.ศ. 2004 บนเว็บไซต์ Clearwisdom.net)¹

นางหยาง ลีหรง อายุ 34 ปี จากถนนเป่ย์เหมิน เมืองตงโจว เขตปกครองเป่าตง จังหวัดเหอเป่ย์ ครอบครัวของเธอมักจะถูกตำรวจข่มขู่และรบกวนเนื่องจากเธอฝึกฝ่าหลุนกง ในวันที่ 8 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2002 หลังจากรัฐบาลโจมตีของตำรวจในตอนกลางคืน สามีมของเธอซึ่งเป็นพนักงานขับรถในกรมอุตุนิยมวิทยาตกใจจนมีปัญหาทางจิตและรู้สึกหวาดกลัวที่จะสูญเสียงาน เขาไม่สามารถทนต่อแรงกดดันอย่างมากจากเจ้าหน้าที่ได้ ตอนเช้าตรู่ของวันรุ่งขึ้น เขาได้ฉวยโอกาสหลังจากที่พ่อแม่ของเขาออกจากบ้านไปแล้ว เขาก็ได้บีบคอภรรยาจนตาย นางหยาง ลีหรง ตายอย่างน่าสลดใจ ทั้งลูกชายวัย 10 ขวบ เอาไว้ จากนั้นไม่นาน สามีมของเธอก็รายงานเหตุการณ์ดังกล่าวต่อเจ้าหน้าที่ทางการ ตำรวจจึงรีบมาสถานที่เกิดเหตุเพื่อทำการชันสูตรศพของเธอซึ่งยังอ่อนอยู่ พวกเขาตัดอวัยวะหลายอย่างจากร่างกายเธอ ในขณะที่อวัยวะเหล่านั้นยังมีความร้อนแผ่ออกมาและมีเลือดไหลทะลักออกมา เจ้าหน้าที่สำนักงานความมั่นคงสาธารณะเมืองตงโจว กล่าวว่า “นี่ไม่ใช่เป็นการชันสูตรศพ แต่เป็นการผ่าตัดสัตว์มีชีวิตเพื่อการศึกษา” (จากรายงานวันที่ 25 กันยายน ค.ศ. 2004 บนเว็บไซต์ Clearwisdom.net)²

ในค่ายแรงงานหวันเจีย จังหวัดเฮยหลงเจียง หญิงคนหนึ่งซึ่งตั้งครรภ์ได้เจ็ดเดือนถูกผูกแขวนไว้บนซื่อ มือทั้งสองข้างของเธอถูกมัดด้วยเชือกหยาบๆที่โยงเข้ากับรถบนซื่อ แก้อ้อที่รองใต้เท้าเธอถูกดึงออก ทำให้ตัวเธอลอยคว้างกลางอากาศ ซื่อนั้นสูงจากพื้น 3-4 เมตร (10-12 ฟุต) เชือกพาดผ่านรถ ขณะที่ปลายเชือกข้างหนึ่งมีผู้คุมคุกจับเอาไว้ เมื่อผู้คุมดึงเชือก เธอก็จะห้อยอยู่กลางอากาศ พอเชือกถูกปล่อยจากมือ ตัวเธอก็จะหล่นลงพื้นทันที ผู้หญิงที่กำลังตั้งครรภ์ผู้นี้ต้องทนเจ็บปวดจากการทรมานเช่นนี้จนแท้งลูก แต่สิ่งที่โหดร้ายยิ่งกว่าคือ สามีมของเธอถูกบังคับให้เฝ้ามองภรรยาที่ต้องอดทนจากการทรมานนี้โดยตลอด (จากรายงานบทสัมภาษณ์ นางหวัง ยวีจื่อ ซึ่งถูกทรมานนาน 100 วัน ในค่ายแรงงานหวันเจีย บนเว็บไซต์ Clearwisdom.net 15 พฤศจิกายน ค.ศ. 2004)³

โศกนาฏกรรมที่น่าตกใจนี้เกิดขึ้นในประเทศจีนในยุคปัจจุบัน มันเกิดกับผู้ฝึกฝ่าหลุนกง ผู้ซึ่งถูกประทุษร้ายอย่างป่าเถื่อนโหดร้าย นี่เป็นเพียงไม่กี่กรณีตัวอย่างของการทรมานจำนวนนับไม่ถ้วน ซึ่งเกิดขึ้นในช่วง 5 ปี ที่ผ่านมา ของการประทุษร้ายอย่างต่อเนื่อง

นับตั้งแต่ประเทศจีนเริ่มการปฏิรูปเศรษฐกิจในช่วงปลายของทศวรรษ 1970 พรรคคอมมิวนิสต์จีนพยายามสร้างภาพลักษณ์ด้านบวกและเป็นเสรีนิยมให้ประชาคมโลกดู แต่การประทุษร้ายฝ่าหลุนกงอย่างกว้างขวางในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา และเป็นการประทุษร้ายที่รุนแรง ป่าเถื่อน โหดร้าย นองเลือด และไร้เหตุผล ทำให้ประชาคมโลกสามารถมองเห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้อีกครั้ง และเป็นบันทึกด้านสิทธิมนุษยชนของพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่น่าอัปยศอดสูที่สุด สาธารณชนในจีนซึ่งอยู่ภายใต้ภาพลวงตาว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ปรับปรุงและพัฒนาก้าวหน้าแล้วนั้น ก็กลายเป็นเคยชินกับการตำหนิความเสื่อมทางศีลธรรมของตำรวจ ในความชั่วร้ายที่เป็นผลมาจากระบบกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมายของจีน แต่การปราบปรามฝ่าหลุนกงอย่างโหดร้ายป่าเถื่อนและเป็นระบบ ที่มีอยู่ทุกหนทุกแห่งในทุกระดับชั้นของสังคมจีนได้ระเบิดภาพลวงตาของสิทธิมนุษยชนที่คิดว่าได้รับการปรับปรุงแล้วนั้นอย่างสิ้นเชิง ผู้คนจำนวนมากกำลังไตร่ตรองว่าการประทุษร้ายอย่างรุนแรงและนองเลือดนี้เกิดขึ้นในจีนได้อย่างไรกัน ระเบียบทางสังคมมีความมั่นคงหลังความยุ่งเหยิงของการปฏิวัติวัฒนธรรมครั้งใหญ่เมื่อ 20 ปีที่แล้ว ทำไมประเทศจีนจึงเข้าสู่วัฏจักรของเหตุการณ์ที่เหมือนอยู่ในฝันร้ายที่คล้ายคลึงกันอีก เหตุใดฝ่าหลุนกงที่ยึดมั่นใน “ความจริง ความเมตตา ความอดทน” และได้รับความนิยมนิวกว่า 70 ประเทศทั่วโลก จึงถูกปราบปรามเฉพาะแต่ในประเทศจีนเท่านั้น ทำไมจึงไม่เกิดในที่อื่น ๆ ในโลก ในการปราบปรามนี้ เจียง เจ๋อหมิน กับ พรรคคอมมิวนิสต์จีนเกี่ยวข้องกันอย่างไร

เจียง เจ๋อหมิน ขาดทั้งคุณธรรมและความสามารถ หากปราศจากเครื่องมือของความรุนแรงที่ปรับตั้งไว้ อย่างคืออย่างพรรคคอมมิวนิสต์จีน ซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของการฆ่าอย่างทารุณและการโกหกหลอกลวงแล้ว เขาย่อมไม่สามารถลงมือสังหารแบบล้างเผ่าพันธุ์นี้ได้เลย การสังหารแบบล้างเผ่าพันธุ์นี้เกิดขึ้นอย่างกว้างขวางทั่วประเทศจีน แม้กระทั่งแทรกซึมไปสู่ต่างประเทศด้วย ในทำนองเดียวกัน พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็จะไม่เดินทวนกระแสของทิศทางประวัติศาสตร์และสิ่งแวดล้อมที่สร้างขึ้นมาโดยการปฏิรูปเศรษฐกิจของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเองอย่างง่าย ๆ และพยายามที่จะเชื่อมต่อกับสังคมโลก มีเพียงจอมเผด็จการที่เอาแต่ใจตนเองอย่างเจียง เจ๋อหมิน ที่กำหนดให้ทำอย่างที่เขาต้องการจึงสามารถทำเรื่องเช่นนี้ให้เกิดขึ้นได้ การสมรู้ร่วมคิดและเกื้อหนุนกันระหว่าง เจียง เจ๋อหมิน และสิ่งชั่วร้ายของพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ขยายความโหดร้ายของการประทุษร้ายไปสู่ระดับที่ไม่เคยมีมาก่อน คล้าย ๆ กับวิธีการสะท้อนของเสียงของอุปกรณ์ของนักไต๋เขาหลาย ๆ คน ทำให้กองหิมะที่สะสมอยู่ พังทลายลงมา และทำให้เกิดความหายนะในที่สุด

I. ภูมิหลังที่คล้ายกันก่อให้เกิดความรู้สึกที่เหมือนกันต่อวิกฤตการณ์

เจียง เจ๋อหมิน เกิดในปี ค.ศ. 1926 ซึ่งเป็นปีที่วุ่นวาย เช่นเดียวกับพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่ปกปิดประวัติศาสตร์เลือดของมันไว้ เจียง เจ๋อหมิน ก็ปิดบังประวัติการทรยศชาติของเขาต่อพรรคและประชาชนจีน

ในปีที่เจียง เจ๋อหมิน อายุ 17 ปี สงครามต่อต้านฟาสซิสต์(ชาตินิยม)ทั่วโลกกำลังดำเนินไปอย่างสุดเหวี่ยง ขณะที่เยาวชนผู้รักชาติไปสู่แนวหน้า คนแล้วคนเล่าเพื่อต่อสู้กับญี่ปุ่นและรักษาประเทศจีน เจียง เจ๋อหมิน กลับเลือกที่จะแสวงหาการศึกษาในระดับสูงในปี 1942 เขาเข้ามหาวิทยาลัยกลางของเมืองนานกิง ที่ก่อตั้งขึ้นโดยระบบการปกครองที่เป็นหุ่นเชิดของ วัง จิงเว่ย ภายใต้การควบคุมของญี่ปุ่น จากการตรวจสอบแหล่งข้อมูล

ต่างๆพบว่า เหตุผลที่แท้จริงคือบิดาของเจียง เจ๋อหมิน คือนายเจียง ซีจุน เคยเป็นเจ้าหน้าที่ระดับสูงในแผนก โฆษณาชวนเชื่อต่อต้านจีนของกองทัพญี่ปุ่นหลังจากญี่ปุ่นยึดจังหวัดเจียงซูได้ในช่วงของการบุกรุกประเทศจีน เจียง ซีจุน คือผู้ทรยศต่อชาติจีนที่แท้จริง

ในแง่ของการทรยศหักหลังและไม่มีสำนึก เจียง เจ๋อหมิน กับ พรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้นเหมือนกันที่สุด พวกเขาปราศจากความรู้สึกและไม่รักประชาชนจีน พวกเขาจึงกล้าเช่นฆ่าประชาชนบริสุทธิ์อย่างไม่ยั้งคิด

เพื่อที่จะแทรกซึมเข้าไปในพรรคคอมมิวนิสต์จีนเพื่อเพิ่มความร้ายแรงแและตำแหน่งหน้าที่ของเขา หลังจาก พรรคคอมมิวนิสต์จีนชนะสงครามกลางเมือง เจียง เจ๋อหมิน ก็เรื่องขึ้นมาว่าเขาได้รับการเลี้ยงดูโดยอาของเขา คือ เจียง ซางซิง ผู้ที่เข้าร่วมกับพรรคคอมมิวนิสต์จีนตั้งแต่วัยหนุ่มและต่อมาถูกโจรยิงเสียชีวิต จากการถูกรื้อเกี่ยวกับประวัติครอบครัวของเขา ทำให้เขาสามารถได้รับการเลื่อนขั้นขึ้นมาจากเจ้าหน้าที่ระดับต่ำ เป็นรอง รัฐมนตรีอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ในช่วงเวลาเพียงไม่กี่ปี การเลื่อนขั้นของเจียงไม่ได้เป็นผลมาจากความสามารถ แต่มาจากความสัมพันธ์และการโปรดปรานส่วนบุคคล ในขณะที่เขาเป็นเลขาธิการของพรรคคอมมิวนิสต์จีนประจำเมืองเซียงไฮ้ เจียง เจ๋อหมินพยายามอย่างเต็มที่ในการยกยอปอปั้นผู้มีเงินและอิทธิพล อย่าง หลี่ เซียนเนี่ยน และ เงิน หยุน⁷ ซึ่งเดินทางมาเซียงไฮ้ทุกปีเพื่อเข้าร่วมงานเทศกาลฤดูใบไม้ผลิ แม้ในฐานะเลขาธิการพรรคของเมืองเซียงไฮ้ เขาเคยยืนคอยอยู่บนพื้นที่มีหิมะปกคลุมหนาวอยู่หลายชั่วโมงเพื่อมอบเค้กวันเกิดให้ หลี่ เซียนเนี่ยน เป็นการส่วนตัว

กรณีสังหารหมู่ที่จัตุรัสเทียนอันเหมินในปี ค.ศ. 1989 เป็นจุดเปลี่ยนของชีวิต เจียง เจ๋อหมิน อีกจุดหนึ่ง เขากลายเป็นเลขาธิการใหญ่ของพรรคคอมมิวนิสต์จีน โดยผ่านการปราบปรามหนังสือพิมพ์แนวเสรีนิยม “The World Economic Herald” และกักตัว วาน หลี่ ผู้นำสหพันธ์ประชาชนไว้ในบ้าน และสนับสนุนการสังหารหมู่ แม้กระทั่งก่อนที่การสังหารหมู่จะเริ่มต้น เจียง เจ๋อหมิน ได้ส่งจดหมายลับถึง เต็ง เสี่ยวผิง เรียกร้องให้ใช้ “มาตรการเด็ดขาด” กับนักศึกษา มิฉะนั้น “ทั้งพรรคและชาติจีนจะถูกเอาชนะได้” ในช่วง 15 ปีที่ผ่านมา เจียง เจ๋อหมิน ดำเนินการปราบปรามและเช่นฆ่าผู้ที่มีความเห็นไม่พ้องกันหรือกลุ่มที่มีความเชื่อที่เป็นอิสระอย่างเอาแต่ใจตน ในนามของ “ความมั่นคงยอมมากกว่าก่อนทุกสิ่ง”

เนื่องจากทั้งจีนและรัสเซียเริ่มต้นสำรวจแนวเขตแดนร่วมกันในปี ค.ศ. 1991 เจียง เจ๋อหมิน ตระหนักถึงผลจากการรุกรานของกษัตริย์ซาร์และอดีตสหภาพโซเวียต ที่มีต่อประเทศจีน แต่เขาก็กลับยอมรับสนธิสัญญาที่ไม่เสมอภาคระหว่างรัสเซียกับจีนนับตั้งแต่สนธิสัญญาไอกุน เขาทำให้ดินแดนของจีนที่ครอบคลุมกว่า 1 ล้าน ตารางกิโลเมตร สูญเสียไปอย่างถาวร

จากประวัติส่วนตัวของ เจียง เจ๋อหมิน เขาแกล้งทำตัวเป็นลูกกำพร้าของผู้ที่มีความเชื่อที่พร้อมจะพลีชีพเพื่อพรรคคอมมิวนิสต์จีน แต่ที่แท้จริงแล้ว เขาคือลูกชายคนโตของผู้ทรยศต่อชาติ โดยส่วนตัวแล้ว เขาปฏิบัติตามตัวอย่างของความหลอกลวงของพรรคคอมมิวนิสต์จีน เขายอมรับแนวคิดของการเช่นฆ่าของพรรคคอมมิวนิสต์จีนมาใช้ จากการสนับสนุนการสังหารหมู่ ในวันที่ 4 มิถุนายน และการปราบปรามการเคลื่อนไหวเพื่อประชาธิปไตยและความเชื่อทางศาสนา เจียง เจ๋อหมิน ยกดินแดนให้รัสเซียไปฟรีๆ เหมือนกับที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนเคยอยู่ใต้บังคับบัญชาของสหภาพโซเวียตในฐานะสาขาตะวันออกไกลของคอมมิวนิสต์สากล เขาทำการทรยศซึ่งเป็นลักษณะประจำตัวของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

เจียง เจ๋อหมินกับพรรคคอมมิวนิสต์จีนมีจุดเริ่มต้นและประวัติที่น่าอัปยศเหมือนกัน ด้วยเหตุนี้ ทั้งคู่จึงมีความรู้สึกไวเกี่ยวกับความไม่มั่นคงในอำนาจเหมือนกัน

II. ทิ้งเจียง เจื่อหมินและพรรคคอมมิวนิสต์จีนต่างกลัว “ความจริง ความเมตตา ความอดทน”

ประวัติศาสตร์การเคลื่อนไหวของคอมมิวนิสต์สากลถูกเขียนด้วยเลือดของประชาชนหลายร้อยล้านคนเกือบทุกประเทศของคอมมิวนิสต์ เคยผ่านกระบวนการที่คล้ายกันของการปราบปรามการต่อต้านการปฏิวัติโดยสตาลินในอดีตสหภาพโซเวียต ผู้บริสุทธิ์หลายล้านหรืออาจมากถึงหลายสิบล้านคนถูกสังหาร ในช่วงทศวรรษ 1990 อดีตสหภาพโซเวียตล่มสลาย ส่วนยุโรปตะวันออกผ่านการเปลี่ยนแปลงอย่างมโหฬาร กลุ่มประเทศคอมมิวนิสต์สูญเสียอาณาเขตไปกว่าครึ่งเพียงชั่วข้ามคืน พรรคคอมมิวนิสต์จีนเรียนรู้อะไรและตระหนักว่า การหยุดปราบปรามและยอมให้มีเสรีภาพในการพูดนั้นมีค่าเท่ากับการแสวงหาวันดับสูญของตนเอง ถ้าประชาชนได้รับอนุญาตให้แสดงออกอย่างอิสระ พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะปกปิดโศกนาฏกรรมเลือดของมันเอาไว้ได้อย่างไร มันจะแก้ตัวให้กับอุดมการณ์ที่ลอกหลวงของมันได้อย่างไร ถ้าการปราบปรามสิ้นสุดลงและประชาชนเป็นอิสระจากความกลัวและการข่มขู่ มีหรือที่พวกเขาจะไม่กล้าเลือกวิถีชีวิตและความเชื่ออื่นมากกว่าระบอบคอมมิวนิสต์ เช่นนั้นแล้วพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะรักษารากฐานของสังคมที่จำเป็นต่อความอยู่รอดของมันเอาไว้ได้อย่างไร

พรรคคอมมิวนิสต์จีนยังคงเหมือนเดิมไม่ว่ามันจะเปลี่ยนแปลงเปลือกนอกของมันอย่างไรก็ตาม หลังเหตุการณ์สังหารหมู่ เมื่อวันที่ 4 มิถุนายน 1989 เจียง เจื่อหมินร้องตะโกนว่า “กำจัดปัจจัยที่ไม่มั่นคงทั้งหลายเสียตั้งแต่ยังอยู่ในช่วงก่อตัว” เขาสรุปด้วยความหวาดกลัวอย่างยิ่งว่าเขาจะไม่ยอมเลิกการโกหกต่อสาธารณชนและจะยังคงการปราบปรามประชาชนต่อไปจนกว่าพวกเขาจะหยุดการเคลื่อนไหวอย่างสมบูรณ์

ในช่วงเวลานี้เองที่ฝ่าหลุนกงได้รับการแนะนำในประเทศจีน แรกทีเดียว ฝ่าหลุนกงได้รับการยอมรับจากหลายฝ่ายในฐานะซึกง^๑ แขนงหนึ่งที่เต็มไปด้วยพลังที่สามารถทำให้คนมีสุขภาพสมบูรณ์และแข็งแรง ต่อมาประชาชนค่อยๆ ประจักษ์ชัดว่าแก่นแท้ของฝ่าหลุนกงไม่ใช่อยู่ที่ท่าฝึกอันเรียบง่าย 5 ชุดนั้น แต่คือการสอนให้เป็นคนที่ดียิ่งขึ้น บนหลักการของ ความจริง ความเมตตา ความอดทน

ฝ่าหลุนกงสอน “ความจริง ความเมตตา ความอดทน” ส่วนพรรคคอมมิวนิสต์ใช้ “การลอกหลวง ความเกลียดชัง การต่อสู้”

ฝ่าหลุนกงส่งเสริม “ความจริง” รวมถึงการพูดความจริงและทำตามความจริง พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้การโกหกหลอกลวงเพื่อล้างสมองคน ถ้าทุกคนเริ่มต้นพูดความจริง สาธารณชนจะเรียนรู้ได้ว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนเติบโตโดยทำตัวมันให้เป็นที่โปรดปรานของสหภาพโซเวียต ด้วยการฆาตกรรม ลักพาตัว วังหนีจากสถานการณ์ที่ไม่ดีเมื่อหนทางสะดวก ปลูกฝืน การแย่งชิงผลงานการต่อต้านการรุกรานของญี่ปุ่น เป็นต้น พรรคคอมมิวนิสต์จีนเคยอ้างว่า “ไม่มีสิ่งสำคัญอะไรที่ได้มา โดยไม่โกหกหลอกลวง” หลังจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนยึดอำนาจได้ มันก็เริ่มต้นก่อการเคลื่อนไหวทางการเมืองอย่างต่อเนื่องและก่อเหตุการณ์นองเลือดเป็นหนี้ไว้นับไม่ถ้วน การส่งเสริมความจริงจึงเป็นคาถาที่จะนำความดับสูญมาสู่พรรคคอมมิวนิสต์จีน

ฝ่าหลุนกงส่งเสริม “ความเมตตา” รวมถึงการคิดถึงผู้อื่นก่อนและทำดีต่อผู้อื่นในทุกสถานการณ์ พรรคคอมมิวนิสต์จีนมักจะสนับสนุน “การต่อสู้อย่างรุนแรงและการปราบปรามอย่างไร้ความปราณี” วีรชนผู้เป็นแบบอย่างของพรรคคอมมิวนิสต์จีน เหลย เฟิง เคยกล่าวไว้ว่า “เราต้องปฏิบัติต่อศัตรูของเราอย่างไม่ปราณี เย็นชาเหมือนฤดูหนาวที่ทารุณ” ซึ่งจริงๆ แล้ว พรรคคอมมิวนิสต์จีนหาได้ปฏิบัติเช่นนี้เฉพาะแต่ศัตรูเท่านั้น พวกเขาปฏิบัติต่อสมาชิกตนเองไม่ดีไปกว่านี้ ผู้ก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์ ผู้บัญชาการทหารสูงสุด จอมพล และแม่แต่

ผู้นำประเทศ ต่างถูกสอบปากคำอย่างไร้ความปราณี ถูกทำร้ายอย่างโหดเหี้ยม และถูกทรมานอย่างแสนสาหัส โดยพรรคของเขาเอง การลงมือสังหาร “ศัตรูทางชนชั้น” นั้นมีความโหดเหี้ยมมากจนทำให้เหยื่อถึงกับขนพองสยองเกล้าเลยทีเดียว หาก “ความเมตตา” มีบทบาทสำคัญอย่างเด่นชัดในสังคมแล้ว การเคลื่อนไหวมวลชนที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความชั่วร้ายที่ก่อร่างขึ้นมาโดยพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้น ย่อมจะไม่มีวันเกิดขึ้นได้

แถลงการณ์ของคอมมิวนิสต์กล่าวว่า “ประวัติศาสตร์ทั้งหมดของสังคมจวบจนทุกวันนี้ ล้วนเป็นประวัติศาสตร์ของการต่อสู้ทางชนชั้น” นี้แสดงถึงแนวคิดของพรรคคอมมิวนิสต์ทางด้านประวัติศาสตร์และโลก แต่ฝ่ายหลุนกงส่งเสริมการค้นหาความบกพร่องของตนจากภายในตนเอง เมื่อเผชิญกับความขัดแย้ง ทัศนกรรมการมองเข้าข้างในและการควบคุมตัวเองนี้เป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิงกับปรัชญาของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในเรื่องการต่อสู้และโจมตีผู้อื่น

การต่อสู้เป็นวิธีการสำคัญของพรรคคอมมิวนิสต์ในการได้อำนาจทางการเมืองและการอยู่รอดของมัน พรรคคอมมิวนิสต์จะริเริ่มการเคลื่อนไหวทางการเมืองเป็นระยะ ๆ เพื่อหยุดยั้งหรือปราบปรามประชาชนกลุ่มต่างๆ เพื่อวัตถุประสงค์ในการเสริมพลังของตนและฟื้นฟูจิตต่อสู้ปฏิวัติของมัน กระบวนการนี้เกิดขึ้นซ้ำๆ ด้วยความรุนแรงและการโกหกหลอกลวง เพื่อคงความหวาดกลัวของประชาชนหรือทำให้ความหวาดกลัวนั้นรุนแรงขึ้น เพื่อรักษาอำนาจของมันไว้

จากมุมมองด้านอุดมการณ์ ปรัชญาที่พรรคคอมมิวนิสต์ใช้เพื่อให้ตัวเองอยู่รอดนั้นเป็นสิ่งตรงกันข้ามกับที่ฝ่ายหลุนกงสอนอย่างสิ้นเชิง

ผู้ที่มีความเชื่อที่ถูกต้องจะปราศจากความกลัว ในขณะที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนอาศัยความกลัวของประชาชนในการรักษาอำนาจทางการเมืองของมันไว้

ผู้ที่เข้าใจความจริงจะปราศจากความกลัว ชาวคริสเตียนในอดีตถูกประทุษร้ายอยู่ยาวนานเกือบ 300 ปี ชาวคริสเตียนจำนวนมากถูกตัดหัว ถูกเผา จับถ่วงน้ำ หรือให้สิงโตกิน แต่พวกเขาก็ไม่ได้ละทิ้งความเชื่อของตน เมื่อศาสนาพุทธประสบกับความยากลำบากในประวัติศาสตร์ ชาวพุทธก็ปฏิบัติตนด้วยความซื่อสัตย์เช่นเดียวกัน

การโฆษณาชวนเชื่อเรื่องแนวคิดอเทวนิยมมุ่งหมายให้ประชาชนเชื่อว่าไม่มีสวรรค์ ไม่มีนรก และไม่มีการชดใช้กรรม เพื่อให้ประชาชนไม่ถูกมโนธรรมของตนหน่วงเหนี่ยวอีกต่อไป พวกเขาจะมุ่งเน้นแต่เรื่องความร่ำรวยและสะดวกสบายว่าเป็นสิ่งที่เป็นจริงในโลก ความอ่อนแอของธรรมชาติมนุษย์ก็จะถูกควบคุม และสามารถให้การข่มขู่และการล่อลวงในการควบคุมคนได้อย่างเต็มที่ อย่างไรก็ตามผู้ที่มีความเชื่ออย่างแน่วแน่อย่อมสามารถมองเห็นผ่านชีวิตและความตาย มายาภาพของโลกก็เลยโลกจะไม่สามารถทำให้พวกเขาหวั่นไหวได้ พวกเขาจะยึดถือการช่วยยว่นทางโลกและการคุกคามต่อชีวิตอย่างเบาบาง ดังนั้น จึงยากที่พรรคคอมมิวนิสต์จะใช้ความพยายามใดๆ ในการควบคุมพวกเขา

มาตรฐานศีลธรรมที่สูงส่งของฝ่ายหลุนกงทำให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนเสียหาย

หลังกรณีสังหารหมู่ในวันที่ 4 มิถุนายน 1989 อุดมการณ์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ล่มสลายอย่างสิ้นเชิงในเดือนสิงหาคม 1991 พรรคคอมมิวนิสต์ของอดีตสหภาพโซเวียตล่มสลายลง ตามมาด้วยการเปลี่ยนแปลงอย่างมโหฬารในยุโรปตะวันออก ส่งผลให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนหวาดกลัวและกดดันอย่างยิ่ง ความถูกต้องตามกฎหมายของการปกครองของมันและโอกาสของการอยู่รอดของมันต้องเผชิญกับการท้าทายอย่างไม่เคยมีมาก่อนเมื่อมันต้องประสกับวิกฤติการณ์ครั้งใหญ่ทั้งในและต่างประเทศ ในเวลานั้นพรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่

สามารถทำให้สมาชิกของมันเป็นหนึ่งในหนึ่งเดียวกันได้ด้วยหลักการแรกเริ่มของลัทธิมาร์กซิสต์-เลนินและลัทธิเหมา มันจึงกลับสถานการณ์ด้วยการฉ้อราษฎร์บังหลวงเพื่อแลกกับความจงรักภักดีของสมาชิกพรรค หรือพูดได้อีกอย่างหนึ่งคือผู้ที่ติดตามพรรคต่อไปจะได้รับผลประโยชน์ส่วนตัวโดยผ่านการฉ้อราษฎร์บังหลวงและยกยอกเป็นข้อได้เปรียบที่เป็นไปไม่ได้ถ้าไม่ใช่สมาชิกพรรค โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากการเดินทางเยือนจีนตอนใต้ของเติ้ง เสี่ยวผิงในปี 1992^๑ การแสวงหาผลประโยชน์และการฉ้อราษฎร์บังหลวงของเจ้าหน้าที่ของรัฐในธุรกิจอสังหาริมทรัพย์และตลาดหุ้นเกิดขึ้นอย่างกว้างขวางทั่วประเทศจีน การมีภรรยาคนที่สองแบบนอกกฎหมายและการลักลอบขนสินค้าแบบผิดกฎหมายเกิดขึ้นทุกหนแห่ง ภาพอนาจาร การพนัน และยาเสพติดกระจายไปทั่วประเทศจีน แม้ว่าจะไม่เป็นการยุติธรรมนักที่จะพูดว่าไม่มีคนดีแม้แต่คนเดียวในพรรคคอมมิวนิสต์จีนเลย แต่สาธารณชนทั่วไปก็หมดความเชื่อมั่นต่อความพยายามต่อต้านการฉ้อราษฎร์บังหลวงของพรรคคอมมิวนิสต์จีนไปนานแล้ว อีกทั้งเชื่อว่ากว่าครึ่งหนึ่งของเจ้าหน้าที่ระดับกลางและระดับสูงของรัฐล้วนเกี่ยวข้องกับการฉ้อราษฎร์บังหลวงทั้งนั้น

ในเวลาเดียวกัน มาตรฐานศีลธรรมระดับสูงที่ผู้ฝึกฝ่าหลุนกงแสดงออกมา ด้วยการฝึก “ความจริง ความเมตตา ความอดทน” นั้น สอดคล้องกับความดีงามในจิตใจของประชาชน ทำให้คนกว่า 100 ล้านคนติดใจฝ่าหลุนกงและเริ่มต้นฝึกการปฏิบัติ ฝ่าหลุนกงกลายเป็นกระแงของความถูกต้อง คุณลักษณะของฝ่าหลุนกงได้เปิดเผยความไม่ถูกต้องทั้งปวงของพรรคคอมมิวนิสต์จีนออกมา

พรรคคอมมิวนิสต์จีนอธิบายวิธีการเผยแพร่และการบริหารจัดการของฝ่าหลุนกงอย่างยิ่ง

วิธีการที่เป็นเอกลักษณ์ของการเผยแพร่ฝ่าหลุนกงคือจากคนสู่คนและจากใจสู่ใจ ฝ่าหลุนกงมีโครงสร้างการบริหารจัดการแบบหลวมๆ ไม่ว่าใครก็สามารถเข้ามา หรือออกไปได้อย่างอิสระ ซึ่งแตกต่างอย่างมากกับการจัดตั้งอย่างเข้มงวดของพรรคคอมมิวนิสต์จีน แม้จะมีการเป็นจัดตั้งอย่างเข้มงวด การศึกษาเกี่ยวกับการเมืองและกิจกรรมกลุ่มทุกสัปดาห์หรือบ่อยกว่านั้นในสาขาของพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็เป็นแค่รูปแบบ มีสมาชิกพรรคไม่มากนักที่เห็นพ้องกับอุดมการณ์ของพรรคฯ ในทางตรงกันข้าม ผู้ฝึกฝ่าหลุนกงปฏิบัติตามหลักการของความจริง ความเมตตา ความอดทน อย่างมีสติสัมปชัญญะเต็มที่ เนื่องจากพลังแห่งผลลัพธ์ที่มีต่อการยกระดับจิตใจและเสริมสร้างสุขภาพร่างกายของประชาชนให้ดีขึ้นนั้นชัดเจน ทำให้จำนวนผู้ฝึกฝ่าหลุนกงเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วแบบทวีคูณ ผู้ฝึกศึกษาหนังสือของ นายหลี่ หงจื่อ หลายเล่มด้วยความสมัครใจและเผยแพร่ฝ่าหลุนกงด้วยค่าใช้จ่ายของตนเอง ภายในเวลาสั้นๆ เพียง 7 ปี จำนวนผู้ฝึกฝ่าหลุนกงเพิ่มขึ้นจาก 0 เป็น 100 ล้านคน ผู้คนได้ยินเสียงดนตรีของฝ่าหลุนกงที่เปิดในขณะที่พวกเขาฝึกทำออกกำลังกายในตอนเช้าในแทบทุกสวนสาธารณะในประเทศจีน

พรรคคอมมิวนิสต์กล่าวหาว่าฝ่าหลุนกงแย่งชิงมวลชนกับพรรคคอมมิวนิสต์จีนและเป็น “ศาสนา” อย่างหนึ่งที่จริงสิ่งที่ฝ่าหลุนกงนำมาให้ประชาชนคือวัฒนธรรมและวิถีชีวิตแบบหนึ่ง มันเป็นวัฒนธรรมของบรรพบุรุษและรากเหง้าของประเพณีจีน ซึ่งประชาชนจีนได้สูญเสียไปนานแล้ว เจียง เจ๋อหมินกับพรรคคอมมิวนิสต์กล่าวฝ่าหลุนกงเนื่องจากศีลธรรมที่มีมาแต่เดิมจะเผยแพร่อย่างรวดเร็วเมื่อมันเป็นที่ยอมรับจากสาธารณชน พรรคคอมมิวนิสต์จีนบังคับและโน้มน้าวให้ชาวจีนหยุดเชื่อความเชื่อดั้งเดิมของชาวจีนมานานนับสิบๆปี มันเป็นการเลือกของประวัติศาสตร์ในการย้อนคืนสู่ประเพณีดั้งเดิม เป็นหนทางของการหวนคืนกลับที่ประชาชนส่วนใหญ่เป็นผู้เลือกเองภายหลังความทุกข์ยากและเจ็บปวด ประชาชนจะแยกแยะถูกผิดได้อย่างแน่นอนเมื่อได้รับทางเลือกเช่นนี้ และยอมจะทิ้งความชั่วร้ายเอาไว้เบื้องหลัง นี่เป็นการปฏิเสธและละทิ้งโดยพื้นฐานที่พรรค

คอมมิวนิสต์ส่งเสริม นีดูเหมือนเป็นการโจมตีตรงจุดอ่อนอย่างที่สุดของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ดังนั้นเมื่อจำนวนผู้ฝึกฝ่าหลุนกงมีมากกว่าสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ ท่านคงจะสามารถจินตนาการเห็นความหวาดกลัวและความอิจฉาริษยาอย่างลึกซึ้งของพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้

ในประเทศจีน พรรคคอมมิวนิสต์จีนควบคุมทุกส่วนของสังคมอย่างสิ้นเชิง มีสาขาพรรคคอมมิวนิสต์ในชนบทอยู่ทุกหมู่บ้าน ในเขตเมืองสามารถพบสำนักงานสาขาของพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ในทุกสำนักงานบริหาร ในย่านใกล้เคียง สาขาพรรคแทรกเข้าไปอยู่ทั่วจนถึงระดับรากในกองทัพ รัฐบาลและรัฐวิสาหกิจ การจัดการแบบเอกสิทธิ์และผูกขาดโดยสิ้นเชิงเป็นมาตรการที่สำคัญที่พรรคคอมมิวนิสต์ใช้ในการรักษาระบอบการปกครองของตน รัฐธรรมนูญของจีนได้นิยามปรากฏการณ์นี้ไว้อย่างน่าฟังว่า “ยื่นหยัดในการนำของพรรคฯ” ในทางตรงกันข้าม ผู้ฝึกฝ่าหลุนกงนั้นยึดถือ ความจริง ความเมตตา ความอดทน เป็นหลักการของพวกเขาอย่างชัดเจน พรรคคอมมิวนิสต์จีนมองว่าเป็นการปฏิเสธการนำของพรรคฯ ซึ่งพรรคฯยอมรับไม่ได้อย่างเด็ดขาด

พรรคคอมมิวนิสต์ถือว่าความเชื่อแบบเทวนิยมของฝ่าหลุนกงเป็นการคุกคามต่อความถูกต้องตามกฎหมายของระบอบคอมมิวนิสต์

ความเชื่อในเรื่องเทพอย่างแท้จริงเป็นการท้าทายอย่างสำคัญต่อพรรคคอมมิวนิสต์ เนื่องจากความชอบด้วยกฎหมายของการปกครองของคอมมิวนิสต์อยู่บนพื้นฐานของสิ่งที่เรียกว่า “วัตถุนิยมปฏิบัติพัฒนาการ” และความปรารถนาจะสร้าง “สวรรค์บนโลก” ซึ่งต้องอาศัยการนำของ”ชนชั้นแนวหน้าของโลก”กล่าวคือ พรรคคอมมิวนิสต์ ในขณะที่เดียวกันการปฏิบัติตามความเชื่อแบบเทวนิยมสามารถทำให้พรรคคอมมิวนิสต์ตีความได้โดยอิสระว่าอะไรคือความถูกต้อง และอะไรคือความดีหรือความเลว ผลลัพธ์ก็คือไม่มีศีลธรรมจรรยาที่แท้จริงหรือการแบ่งแยกระหว่างดีกับเลว อย่างที่กล่าวถึง สิ่งที่ประชาชนต้องจำไว้ก็คือพรรคคอมมิวนิสต์ “ยิ่งใหญ่ รุ่งโรจน์ และถูกต้อง” เสมอ

อย่างไรก็ตาม ความเชื่อแบบเทวนิยมช่วยให้ประชาชนมีมาตรฐานที่ไม่เปลี่ยนแปลงของความดีและความเลว ผู้ฝึกฝ่าหลุนกงจะประเมินความถูกต้อง-ผิดบนพื้นฐานของหลักการ “ความจริง ความเมตตา ความอดทน” ซึ่งแน่นอนว่าย่อมกีดขวางความพยายามที่เหนียวแน่นของพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่จะทำให้ความคิดของประชาชนเป็นแบบเดียวกัน

เมื่อทำการวิเคราะห์อย่างต่อเนื่อง ยังคงมีเหตุผลอื่นๆอีกมาก แต่ไม่ว่าจะเป็นเหตุผลข้อใดใน 5 ข้อที่กล่าวแล้วข้างต้น ก็ล้วนเป็นอันตรายต่อพรรคคอมมิวนิสต์จีน ที่จริงเจียงเจ๋อหมินปราบปรามฝ่าหลุนกงก็ด้วยเหตุผลอย่างเดียวกันนี้ เจียงเริ่มชีวิตการทำงานของเขาด้วยการโกหกเกี่ยวกับอดีตของตน ดังนั้นเขาย่อมหวาดกลัว”ความจริง”อย่างแน่นอน เขาประสบความสำเร็จและมีอำนาจอย่างรวดเร็วด้วยการปราบปรามประชาชน ดังนั้นแน่นอน เขาไม่ชอบ”ความเมตตา” เขารักษาอำนาจด้วยการต่อสู้ทางการเมืองภายในพรรคฯ ดังนั้นแน่นอนเขาจึงไม่ชอบ”ความอดทน”

จากตัวอย่างเหตุการณ์เล็กๆคราวหนึ่ง ก็พอจะเห็นได้ว่าเจียงเจ๋อหมินนั้นใจแคบและขี้อิจฉาเพียงใด นั่นคือเหตุการณ์ที่พิพิธภัณฑสถานปรักหักพังทางวัฒนธรรม เหม่ตู⁴ ในเขตปกครอง ยวีเหยา (ปัจจุบันจัดเป็นเมืองๆหนึ่ง) ในจังหวัดเจ้อเจียง ซึ่งเป็นแหล่งวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ที่สำคัญภายใต้การอนุรักษ์ของรัฐ เดิมทีผู้ที่เขียนลายเซ็นจารึกไว้ที่พิพิธภัณฑสถานแห่งนี้คือ นายเจียว ลี⁵ (ประธานสภาประชาชนในขณะนั้น) เมื่อเดือนกันยายน ค.ศ. 1992 เจียงเจ๋อหมินได้ไปเยี่ยมชมพิพิธภัณฑสถานนี้ พอเขาเห็นรอยจารึกของเจียว ลีอไบหน้าของ

เขาก็หมองคล้ำขึ้นมาในทันที ผู้ที่ติดตามเขาก็รู้สึกเครียดขึ้นมาอย่างมากเพราะรู้ว่าเจียงไม่อาจทนเฉียว ลือ และรู้ว่าเจียงเป็นคนชอบโอ้อวดมาก เขามักจะเขียนคำจารึกในทุกสถานที่ที่เขาไปถึง แม้แต่เมื่อครั้งที่เขาไปเยี่ยมกองตำรวจจราจรของสำนักงานความมั่นคงสาธารณะเมืองจีหนานกับสมาคมวิศวกรที่เกษียณอายุในเมืองเจิ้งโจว เจ้าหน้าที่พิพิธภัณฑน์ไม่กล้าที่จะมองข้ามความใจแคบของเจียงเจ๋อหมิน ดังนั้นในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1993 มีการอ้างให้ทางปรับปรุงพิพิธภัณฑน์ใหม่ แล้วแทนที่คำจารึกของเฉียว ลือ ด้วยคำจารึกของเจียง ก่อนที่จะเปิดดำเนินการอีกครั้ง

กล่าวกันว่าเหมา เจ๋อตง นั้นมีงาน”เขียนที่ลึกลับซึ่งและมีอำนาจมาก 4 เล่ม” ในขณะที่งานที่ได้รับการคัดเลือกของเต็ง เสี่ยวผิง มี”ทฤษฎีแมว”⁹ ซึ่งมีลักษณะเฉพาะของการเน้นในทางปฏิบัติ เจียงเจ๋อหมินใช้สมองคิดอย่างเต็มที่ที่ยังทำได้แค่ 3 ประโยค แต่เขอ้างว่าเขาได้”ทฤษฎีตัวแทน 3 ฝ่าย” ซึ่งถูกตีพิมพ์ในรูปหนังสือ และพรรคคอมมิวนิสต์จีนเผยแพร่หนังสือนี้ภายในองค์กรของรัฐบาลในระดับต่างๆ ซึ่งชายได้บ้างจากการบังคับให้ประชาชนซื้อ ถึงกระนั้นสมาชิกพรรคฯก็ยังคงไม่นับถือเจียงเจ๋อหมินแม้แต่น้อย พวกเขากระจายเรื่องซุบซิบเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเจียงกับนักร้องคนหนึ่ง ตอนที่นายหน้าเมื่อเขาร้องเพลง”โอ โซล มิโอ” ในขณะที่เขาเดินทางไปต่างประเทศ และหิวผดต่อหน้ากษัตริย์สเปน ซึ่งตรงข้ามกับการบรรยายของนายหลี่ หงจื้อ ผู้ก่อตั้งฝ่าหลุนกง แม้เขาจะเกิดมาเป็นเพียงพลเรือนธรรมดาๆคนหนึ่ง ผู้เข้าฟังจะเต็มหอประชุม มีทั้งศาสตราจารย์ ผู้เชี่ยวชาญ และนักศึกษาชาวจีนที่ศึกษาอยู่ในต่างประเทศ มีคนที่จบการศึกษาระดับปริญญาเอกหรือปริญญาโทมากมายที่เดินทางด้วยเครื่องบินไกลนั้บพันไมล์เพื่อมารับฟังการบรรยายของเขา ในขณะที่นายหลี่ บรรยายอยู่บนเวทีอย่างคล่องแคล่วเป็นเวลาหลายชั่วโมงนั้น เขาไม่ได้ใช้บันทึกเตือนความจำใดๆเลย การบรรยายของเขาจะถูกถอดความออกมาบนกระดาษและทำเป็นหนังสือขึ้นมาตีพิมพ์ในภายหลัง ทั้งหมดนี้ทำให้เจียงผู้ทะนงตน ขี้โอ้อวด และใจแคบ รับประทานไม่ได้

เจียงใช้ชีวิตอย่างสุรุ่ยสุร่าย มักมาก และทุจริต เขาซื้อเครื่องบินที่โอ้อ่าหุรหามาเพื่อใช้เองด้วยเงินแผ่นดินถึง 900 ล้านหยวน (กว่า 110 ล้านดอลลาร์อเมริกัน) เจียงดึงเงินจากกองทุนสาธารณะเพื่อให้ลูกชายทำธุรกิจรวมแล้วนับหมื่นล้านบอยครั้ง เขาถือคติเห็นแก่ญาติในการส่งเสริมญาติและสมุนรับใช้ของตนขึ้นเป็นใหญ่เหนือระดับรัฐมนตรี และเขาใช้มาตรการที่เลวร้ายและสุดขั้วในการปิดกั้นการทุจริตในตำแหน่งหน้าที่และอาชญากรรมของเพื่อนสนิทของเขา จากเหตุผลทั้งหมดนี้ เจียงจึงหวาดกลัวความเชื่อถือได้ทางด้านศีลธรรมของฝ่าหลุนกง และยิ่งไปกว่านั้นคือ เขากลัวว่าเรื่องสวรรค์ นรกและกฎแห่งกรรมที่ตามมาจากการทำความดีและความเลว ที่ฝ่าหลุนกงพูดถึงจะเป็นจริง

แม้เจียงจะกุมอำนาจสูงสุดในพรรคคอมมิวนิสต์จีน แต่เนื่องจากเขาขาดความสำเร็จและพรสวรรค์ทางการเมือง เขาจึงกังวลว่าจะถูกบีบบอกจากตำแหน่งท่ามกลางการต่อสู้แข่งขันอย่างไร้ความปราณีภายในพรรคคอมมิวนิสต์จีน เขาจึงหวั่นไหวมากเกี่ยวกับสถานภาพของตนในฐานะ”แกน”อำนาจ ดังนั้นเพื่อการกำจัดผู้ที่มีความคิดไม่ลงรอยกับเขา เขาจึงวางแผนการด้วยเล่ห์เพทุบายอย่างลับๆเพื่อกำจัดศัตรูทางการเมืองของตนอย่างเช่น หยาง ช่างคุน และฟี่/น้องของเขาคือหยาง ไปปิง ในการประชุมสภาแห่งชาติของคณะกรรมการพรรคคอมมิวนิสต์จีนครั้งที่ 15 ในปี ค.ศ. 1997 และสภาแห่งชาติครั้งที่ 16 ของคณะกรรมการพรรคคอมมิวนิสต์จีนในปี ค.ศ. 2002 เจียงบีบบังคับฝ่ายตรงข้ามออกจากตำแหน่ง แต่ในทางกลับกัน เขาเพิกเฉยต่อกฎระเบียบที่มีต่อประเด็นเดียวกันและยึดติดกับตำแหน่งของตนอย่างเข้มงวด

ในปี ค.ศ. 1989 เลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์จีนคนใหม่ เจียง เจ๋อหมินได้จัดการประชุมแถลงข่าวต่อสื่อมวลชนทั้งในและนอกประเทศจีน มีนักข่าวฝรั่งคนหนึ่งถามเรื่องนักศึกษาหญิงคนหนึ่งที่ถูกย้ายไปอยู่ใน

ฟาร์มที่เสถียรเพราะเธอมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหวของนักศึกษาในวันที่ 4 มิถุนายน ที่จัตุรัสเทียนอันเหมิน โดยให้ไปทำงานชนอริฐ เธอยังถูกขานนาในท้องที่ขมขื่นซ้ำหลายครั้ง เจียงตอบคำถามนี้ว่า “ผมไม่ทราบว่าคุณพูดนั้นจริงหรือไม่ แต่หล่อนเป็นผู้ก่อการจลาจลที่รุนแรง ถึงแม้ว่ามันจะเป็นเรื่องจริง หล่อนก็สมควรจะได้รับสิ่งนั้น” ในระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรม จาง จื่อซิน¹⁰ ถูกข่มขืนหนุมและตักถ้องเสียง (เพื่อไม่ให้พูดเปิดเผยความจริง) ขณะที่ถูกขังในคุก ซึ่งเจียงก็อาจคิดเหมือนกันว่าหล่อนสมควรโดนเช่นนั้น ตัวอย่างเหล่านี้ทำให้เราสามารถมองเห็นจิตใจที่ ผิดปกติและอำมหิต แบบคนพาลชั่วของเขาได้อย่างง่ายดาย

โดยสรุปคือ การโหยหาอำนาจเผด็จการ ความอำมหิต และความหวาดกลัวใน ความจริง ความเมตตา ความอดทน ของเจียงเจ๋อหมิน เป็นเหตุของการเริ่มปฏิบัติการรณรงค์ปราบปรามฝ่าหลุนกงอย่างไร้เหตุผล ซึ่งเป็นสิ่งที่สอดคล้องกับวิธีการทำงานของพรรคคอมมิวนิสต์จีนอย่างมาก

III. เจียง เจ๋อหมินและพรรคคอมมิวนิสต์จีนสมรั่วมคิดกัน

เป็นที่รู้กันว่า เจียง เจ๋อหมิน ชอบโอ้อวดและใช้กลอุบายทางการเมือง การไร้ความสามารถและความโง่เขลาของเขาก็เป็นที่รู้กันอย่างดี แม้เขาจะมีเจตนาที่จะกำจัดฝ่าหลุนกงแบบซูดรากถอนโค่นด้วยความมุ่งร้ายส่วนตัว เขาก็ไม่อาจทำอะไรได้มากนัก เพราะฝ่าหลุนกงมีรากฐานอยู่ในวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนและได้รับความนิยมมากจนมีรากฐานทางสังคมรองรับอย่างกว้างขวาง อย่างไรก็ตาม กลไกแบบระบบพระราชย์ที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้นั้นปฏิบัติการได้อย่างเต็มที่ กลไกนี้ถูกทำให้สมบูรณ์โดยผ่านการเคลื่อนไหวทางการเมืองหลายครั้ง และพรรคคอมมิวนิสต์จีนตั้งใจที่จะใช้มันเพื่อทำลายฝ่าหลุนกงให้หมดสิ้น เจียง เจ๋อหมินฉวยโอกาสจากตำแหน่งของตนในฐานะเลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์จีนเพื่อปฏิบัติการโดยส่วนตัวในการปราบปรามฝ่าหลุนกงอย่างรุนแรง ผลของการสมรั่วมคิดและสะท้อนเสริมกันไปมาระหว่างเจียง เจ๋อหมิน กับพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้น เหมือนกับการถล่มทลายของภูเขาหิมะที่เกิดจากเสียงตะโกนของนักใต้เขา

ก่อนที่เจียง เจ๋อหมินจะสั่งการอย่างเป็นทางการให้ปราบปรามฝ่าหลุนกงอย่างรุนแรง พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็เริ่มการกดดัน ฝ้าติดตาม สอบสวน และสร้างเรื่องกล่าวหาฝ่าหลุนกงแล้ว สิ่งชั่วร้ายที่น่าหวาดกลัวของพรรคคอมมิวนิสต์จีนรู้สึกโดยสัญชาตญาณถึงการคุกคามจาก “ความจริง ความเมตตา และความอดทน” โดยมีพักต้องพูดถึงการเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็วของการฝึกฝ่าหลุนกงแบบไม่เคยมีมาก่อน พรรคคอมมิวนิสต์จีนส่งสายสืบแทรกซึมเข้าไปในหมู่ผู้ฝึกฝ่าหลุนกงอย่างลับ ๆ ตั้งแต่ช่วงแรก ๆ ในปี ค.ศ. 1994 แต่ก็ไม่สามารถหาความผิดอะไรได้ นอกจากนี้สายสืบบางคนถึงกับเริ่มต้นฝึกฝ่าหลุนกงอย่างจริงจังเสียเอง ในปี ค.ศ. 1996 หนังสือพิมพ์กวางหมิงเดลี ละเมิดข้อกำหนดสามข้อ ซึ่งเป็นนโยบายของรัฐเกี่ยวกับซี้กง (คือรัฐจะไม่ส่งเสริมหรือแทรกแซง หรือประณาม กิจกรรมของซี้กง) โดยตีพิมพ์บทความปรักปรำคดีนิยมของฝ่าหลุนกง หลังจากนั้น นักการเมืองที่มีภูมิหลังทางด้านความมั่นคงของรัฐ หรือที่มีคำเรียกว่า “นักวิทยาศาสตร์” ก็ได้ทำการรบกวนฝ่าหลุนกงอย่างต่อเนื่อง เมื่อตอนเริ่มต้นปี ค.ศ. 1997 หลัว กั้น เลขาธิการของคณะกรรมการด้านการเมืองและตุลาการของคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์จีน อาศัยอำนาจของเขาสั่งการให้สำนักงานความมั่นคงสาธารณะทำการตรวจสอบฝ่าหลุนกงทั่วประเทศ โดยมีเจตนาในการหาเหตุในการกล่าวหาเพื่อสนับสนุนการประกาศห้ามการฝึกฝ่าหลุนกง หลังจากที่ได้รับรายงานกลับมาจากทั่วประเทศว่าไม่พบหลักฐานแสดงความผิดของฝ่าหลุนกง หลัว กั้น จึงออกหนังสือเวียน หมายเลข 555 ที่เรียกว่า “ประกาศเกี่ยวกับการเริ่มสืบสวนฝ่าหลุนกง” ผ่านสำนักงานที่หนึ่งของกระทรวงความมั่นคงของประเทศ (หรือเรียกว่า สำนักงานความมั่นคงของ

ประเทศ) เขาเริ่มกล่าวหาฝ่าหลุนกงว่าเป็น”ลัทธิมาร” แล้วสั่งกรมตำรวจทั่วประเทศให้ทำการสอบสวนฝ่าหลุนกงอย่างเป็นระบบ โดยใช้เจ้าหน้าที่ลับทำการรวบรวมหลักฐาน ซึ่งผลปรากฏว่าไม่มีหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหาของเขาแต่อย่างใด

ก่อนที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนซึ่งเป็นองค์การของสังคมนิยมจะเริ่มทำการปราบปรามฝ่าหลุนกงอย่างรุนแรงได้ นั้น มันจำเป็นต้องมีผู้ที่เหมาะสมในการริเริ่มกลไกการปราบปราม วิธีที่ผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะจัดการกับเรื่องนี้จึงมีความสำคัญ ในฐานะปัจเจกชน ผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์จีนสามารถจะเป็นได้ทั้งคนดีและคนเลว ซึ่งเป็นลักษณะสองด้านของธรรมชาติมนุษย์ที่ตรงกันข้ามกัน หากเขาเลือกที่จะทำตามด้านที่ดีของเขา เขาก็จะสามารถยับยั้งธาตุแท้ที่ชั่วร้ายของพรรคฯไม่ให้ไหลออกมาได้ชั่วคราว มิฉะนั้นด้านที่ชั่วร้ายของพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็จะแสดงออกมาอย่างเต็มที่

ในระหว่างการเคลื่อนไหวเพื่อประชาธิปไตยของนักศึกษาในปี ค.ศ. 1989 จ้าว จื่อหยาง เลขาธิการของคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่ได้มีเจตนาที่จะปราบปรามนักศึกษา แต่เป็นผู้อาวุโสซึ่งเป็นผู้ควบคุมพรรคฯ 8 คน ยืนยันที่จะปราบปรามนักศึกษา เต็ง เสี่ยวผิงกล่าวในเวลานั้นว่า “(เราจะ)ฆ่าคน 2 แสนคน เพื่อแลกกับความมั่นคง 20 ปี” สิ่งที่เขาเรียกว่า “ความมั่นคง 20 ปี” นั้นที่แท้คือ 20 ปีของการปกครองโดยพรรคคอมมิวนิสต์จีน ความคิดนี้สอดคล้องกับเป้าหมายโดยพื้นฐานของพรรคคอมมิวนิสต์จีน คือการเป็นเผด็จการ ดังนั้นจึงได้รับการยอมรับจากพรรคคอมมิวนิสต์จีน

สำหรับกรณีฝ่าหลุนกง จากสมาชิกของคณะกรรมการสามัญประจำสภาของคณะกรรมการบริหารสูงสุดของพรรคคอมมิวนิสต์ของคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์จีน จำนวน 7 คน มีเพียงเจียงเจ๋อหมินเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ยืนยันให้ปราบปรามฝ่าหลุนกง ข้ออ้างที่เจียงใช้คือมันเกี่ยวข้องกับ “การอยู่รอดของพรรคฯและประเทศชาติ” ซึ่งตะตะถูกเส้นประสาทที่ไวที่สุดของพรรคคอมมิวนิสต์จีน และกระตุ้นแนวโน้มที่จะต่อสู้ดิ้นรนของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ความพยายามของเจียงเจ๋อหมินในการรักษาอำนาจของตนและความพยายามของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในการรักษาเผด็จการแบบพรรคเดียวของมันไว้ จึงรวมเป็นหนึ่งเดียวกันตรงจุดนี้

ในช่วงเย็นของวันที่ 19 กรกฎาคม ค.ศ. 1999 เจียงเจ๋อหมินเป็นประธานในการประชุมเจ้าหน้าที่ระดับสูงสุดของพรรคคอมมิวนิสต์จีน เขาได้ยกเลิกกฎหมายโดยใช้อำนาจทางการเมืองของเขา ทำให้ความเข้าใจของสมาชิกทุกคนที่อยู่ในนั้นเป็นเอกฉันท์ด้วยตัวเอง และตัดสินใจด้วยตนเองในการเริ่มต้นปฏิบัติการปราบปรามฝ่าหลุนกงอย่างรุนแรงในวงกว้าง เขาประกาศห้ามฝ่าหลุนกงในนามของรัฐบาลจีนและทำการหลอกลวงประชาชน พรรคคอมมิวนิสต์จีน รัฐบาลจีน และกลไกความรุนแรง ที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้อย่างเต็มที่ในการปราบปรามผู้ฝึกฝ่าหลุนกงที่บริสุทธิ์หลายล้านคนปกคลุมไปทั่ว

หากเลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์จีนในขณะนั้นเป็นคนอื่นที่ไม่ใช่เจียงเจ๋อหมิน ก็จะไม่มีการปราบปรามฝ่าหลุนกงเกิดขึ้น ในแง่ที่เราจึงอาจกล่าวได้ว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นผู้ใช้เจียงเจ๋อหมิน

ในทางตรงกันข้าม หากพรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่ได้สร้างหนี้เลือดไว้มากมายด้วยธาตุแท้ที่ชั่วร้าย ไร้ศีลธรรมและป่าเถื่อนแล้ว มันก็จะไม่มองว่าฝ่าหลุนกงเป็นภัยต่อมัน หากพรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่ได้ควบคุมสังคมทุกส่วนได้อย่างกว้างขวางและสมบูรณ์แล้ว เจตนาของเจียงเจ๋อหมินที่จะปราบปรามฝ่าหลุนกงก็จะไม่ได้รับการสนับสนุนทางด้านการจัดตั้งองค์การ การเงิน การโฆษณาชวนเชื่อ การทูต บุคลากรและเครื่องมือต่างๆ หรือการสนับสนุนทางด้านเรือรบ ตำรวจ กรมการมั่นคงแห่งชาติ และกองทัพบก หรือที่เรียกกันว่า “การสนับสนุน”

จากทางศาสนา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พรรคประชาธิปไตย สหภาพผู้ใช้แรงงาน คณะกรรมการเหล่า
ยุวชน สมาคมสตรี และอื่นๆ ซึ่งในแง่นี้ เราอาจพูดได้ว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนถูกเจียง เจ๋อหมินใช้

IV. เจียง เจ๋อหมิน ใช้พรรคคอมมิวนิสต์จีนปราบปรามฝ่าหลุนกงอย่างไรบ้าง

โดยการใช้ประโยชน์จากหลักการจัดตั้งองค์การของพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่ว่า “สมาชิกทั้งหมดของพรรค
ต้องขึ้นต่อคณะกรรมการกลาง” เจียงเจ๋อหมินจึงใช้ประโยชน์จากกลไกของรัฐที่ถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนควบคุม
เพื่อรับใช้จุดประสงค์ในการปราบปรามฝ่าหลุนกง เครื่องมือที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนควบคุมได้แก่กองทัพ
สื่อสารมวลชน บุคลากรด้านความมั่นคงแห่งชาติ ตำรวจ ตำรวจที่เกี่ยวกับหน่วยเสริมการทหาร กองกำลังความ
มั่นคงของรัฐ ระบบตุลาการ สภาประชาชนแห่งชาติ บุคลากรทางการทูต รวมทั้งกลุ่มศาสนาปลอม กองทัพบก
และตำรวจที่เกี่ยวกับหน่วยเสริมการทหารทั้งหมดถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนควบคุมและเข้าร่วมในการลักพาตัว
และจับกุมผู้ฝึกฝ่าหลุนกงโดยตรง สื่อสารมวลชนในประเทศจีนได้ให้การช่วยเหลือระบบปกครองของเจียงใน
การแพร่กระจายเรื่องโกหก การป้ายสีฝ่าหลุนกง ระบบรักษาความมั่นคงของรัฐถูกเจียงเจ๋อหมินใช้ประโยชน์
เป็นการส่วนตัวในการรวบรวมและส่งข้อมูล สร้างเรื่องเท็จ และปลอมแปลงข่าวกรอง สภาประชาชนแห่งชาติ
และระบบตุลาการทำให้อาชญากรรมที่เจียงเจ๋อหมินและพรรคคอมมิวนิสต์จีนทำปรากฏออกมาถูกต้องตาม
กฎหมาย และปรับปรุง “ข้อบังคับทางกฎหมาย” ให้สนับสนุนความถูกต้องของอาชญากรรมดังกล่าว จึงหลอก
ประชาชนทุกชนชั้นกรมาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ พวกเขากลายเป็นเครื่องมือที่ให้บริการและปกป้องเจียง
เจ๋อหมิน ในขณะเดียวกัน ระบบทางการทูตก็ได้แพร่เรื่องเท็จในหมู่ประชาคมโลก ทำให้รัฐบาล เจ้าหน้าที่
ระดับสูง และสื่อในประเทศต่างๆ เข้าใจผิด ด้วยการใช้สิ่งจูงใจทางการเมืองและเศรษฐกิจ เพื่อให้พวกเขา
เจียบต่อเรื่องประหัตประหารฝ่าหลุนกง

ในระหว่างการประชุมปฏิบัติงานของคณะกรรมการกลาง ซึ่งมีการสั่งการปราบปรามฝ่าหลุนกง เจียงเจ๋อ
หมินพูดว่า “ผมไม่เชื่อว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะเอาชนะฝ่าหลุนกงไม่ได้” ในการวางแผนยุทธศาสตร์เพื่อ
ปราบปรามฝ่าหลุนกง ได้มีการกำหนดนโยบายไว้ 3 ประการ คือ “ทำลายชื่อเสียง ทำให้ล้มละลายด้านการเงิน
และทำลายร่างกาย (ของผู้ฝึกฝ่าหลุนกง)” การรณรงค์ปราบปรามจึงกระทำกันอย่างเต็มรูปแบบในเวลาต่อมา

การใช้สื่อสกัดกั้นการไหลของข้อมูล

นโยบาย “ทำลายชื่อเสียงของผู้ฝึกฝ่าหลุนกง” ดำเนินการโดยสื่อมวลชน ซึ่งถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีน
ควบคุมอย่างเบ็ดเสร็จ เริ่มจากวันที่ 22 กรกฎาคม ค.ศ. 1999 นับเป็นวันที่ 3 ของการรณรงค์จับกุมผู้ฝึกฝ่า
หลุนกงทั่วประเทศ สื่อที่ถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนควบคุมได้โหมการโฆษณาชวนเชื่อเพื่อต่อต้านฝ่าหลุนกงในวง
กว้างอย่างรวดเร็ว ยกตัวอย่างเช่น ซีซีทีวี ซึ่งเป็นสถานีโทรทัศน์ที่เป็นศูนย์กลางของประเทศจีนที่ตั้งอยู่ที่
ปักกิ่ง ตลอดช่วง 5 เดือนที่เหลือของปี ค.ศ. 1999 ซีซีทีวีใช้เวลาวันละ 7 ชั่วโมง ในการออกอากาศภาพยนตร์ที่
ได้กำหนดรายการไว้ล่วงหน้า เพื่อเผยแพร่เรื่องเท็จเกี่ยวกับฝ่าหลุนกง ผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์ของ
ภาพยนตร์เหล่านี้จะเริ่มด้วยการบิดเบือนและตัดแต่งเสียงบรรยายของนายหลี่ หงจื้อ ผู้ก่อตั้งฝ่าหลุนกง แล้วใส่
เรื่องอื่นๆเข้าไป เช่น ที่เรียกกันว่า การฆ่าตัวตาย การฆ่าคนและการตายจากการปฏิเสธการรักษาทาง
การแพทย์ พวกเขาทำทุกอย่างในการป้ายสีและใส่ความฝ่าหลุนกงและผู้ก่อตั้งฝ่าหลุนกง

เรื่องที่มีการเผยแพร่มากที่สุดเป็นเรื่องที่มีการตัดคำว่า “ไม่” ออกจากคำพูดของนายหลี่ หงจื่อ คือประโยค “เหตุการณ์ที่เรียกกันว่า การระเบิดของโลกนั้นไม่มีอยู่” ถูกซีซีทีวีตัดแต่งใหม่เป็น “การระเบิดของโลกนั้นมีอยู่” แล้วอ้างว่าฝ่าหลุนกงเผยแพร่ทฤษฎีวันโลกาวินาศ มีการใช้เล่ห์เหลี่ยมเพื่อชักนำประชาชนให้เข้าใจผิด อาทิ เช่นการถ่ายโอนความผิดของอาชญากรปกติมาให้ผู้ฝึกฝ่าหลุนกง เช่นการฆาตกรรมที่กระทำโดยนายฟู อี้ปิ่น ซึ่งเป็นโรคจิต ในปักกิ่ง และการวางยาพิษที่ทำให้ถึงตายโดยขอทานในจังหวัดเจ้อเจียง ทั้งสองเรื่องนี้ถูกนำมาอ้างให้ร้ายฝ่าหลุนกงว่าเป็นผู้ทำความผิด จากนั้นพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ใช้สื่ออยู่ยงให้เกิดความเกลียดชังในหมู่ประชาชนที่ถูกหลอก แสดงความถูกต้องของตน และพยายามหาการสนับสนุนการปราบปรามที่นองเลือดและไม่เป็นที่นิยม

หนังสือพิมพ์กว่า 2 พันฉบับ นิตยสารกว่า 1 พันเล่ม และสถานีโทรทัศน์และวิทยุนับร้อยๆแห่ง ที่ถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนควบคุมอย่างสมบูรณ์ ล้วนถูกใช้ในการรณรงค์โฆษณาชวนเชื่อเพื่อใส่ร้ายฝ่าหลุนกงจนเกินพิกัด รายการโฆษณาชวนเชื่อเหล่านี้ยังถูกแพร่กระจายไปยังทุกประเทศทั่วโลกโดยสำนักข่าวทางการจีน หั่ว ซำหนัก สำนักข่าวแห่งชาติจีน สำนักข่าวจีนฮอังกง และสื่อต่างประเทศอื่นๆที่ถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนควบคุมอยู่ ข้อมูลสถิติที่ไม่สมบูรณ์แสดงให้เห็นว่า ภายในเวลาเพียง 6 เดือน มีบทความในข่าวและรายการกว่า 300,000 ชิ้น ที่ใส่ร้ายและพุ่งเป้าโจมตีฝ่าหลุนกงตีพิมพ์และออกอากาศออกมา เป็นพิษร้ายในใจประชาชนที่ถูกหลอกลงนับจำนวนไม่ถ้วน

สถานเอกอัครราชทูตและสถานกงสุลจีนในต่างประเทศได้มีการจัดแสดงอัลบั้ม ซีดีและสิ่งพิมพ์ วิพากษ์วิจารณ์และแสวงทำการ “เปิดโปง” ฝ่าหลุนกง มีการจัดคอลัมน์พิเศษในเว็บไซต์ของกระทรวงต่างประเทศเพื่อวิจารณ์และเปิดโปงฝ่าหลุนกง

นอกจากนี้ ในปลายปี ค.ศ. 1999 ระหว่างการประชุมเอเปค (ความร่วมมือทางเศรษฐกิจของเอเชียแปซิฟิก) ที่นิวซีแลนด์ เจียงเจ๋อหมินได้แจกจ่ายหนังสือเล่มเล็กด้วยการเสแสร้งให้ผู้อื่นเชื่อ ที่มีเนื้อหาใส่ร้ายและทำลายชื่อเสียงฝ่าหลุนกงให้ประมุขแห่งรัฐทุกคนที่เข้าร่วมการประชุมกว่า 10 ประเทศ ในฝรั่งเศส เจียงเจ๋อหมินละเมิดรัฐธรรมนูญจีน โดยการตราหน้าฝ่าหลุนกงว่าเป็น “ลัทธิมาร” ต่อสื่อต่างประเทศเพื่อ “ทำลายชื่อเสียงของผู้ฝึกฝ่าหลุนกง”

เมฆทมิฬของการกดขี่ที่ทำให้ทั่วทั้งประเทศอึดอัด เป็นสัญญาณว่ามีบางสิ่งที่รุนแรงคล้ายการปฏิวัติวัฒนธรรมกำลังจะเริ่มต้นขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

กรณีที่น่าทรมานที่สุดของการพยายามทำลายชื่อเสียงของฝ่าหลุนกง ก็คือ เหตุการณ์ “เผาตัวตาย” ที่จัดฉากขึ้นในเดือนมกราคม ค.ศ. 2001 ซึ่งถูกรายงานไปทั่วโลกด้วยความรวดเร็วอย่างไม่เคยมีมาก่อน โดยผ่านทางสำนักข่าวซินหัว เหตุการณ์นี้ได้ถูกองค์กรนานาชาติมากมาย รวมทั้งสำนักงานการพัฒนาและการศึกษานานาชาติซึ่งเป็นองค์กรเอกชน (NGO) ที่สหประชาชาติในเจนีวา วิพากษ์วิจารณ์ว่าเป็นการจัดฉากของรัฐบาลเพื่อการหลอกหลวงประชาชน ในระหว่างการซักถาม พนักงานของสถานีโทรทัศน์คนหนึ่งยอมรับว่าภาพยนตร์บางส่วนที่เห็นในซีซีทีวีนั้นที่จริงถูกถ่ายทำขึ้นในภายหลัง จึงสะท้อนให้เห็นถึงธาตุแท้ที่ชั่วร้ายของผู้กดขี่อย่างชัดเจน ผู้คนจึงอดสงสัยไม่ได้ว่าเหตุใด “ผู้ฝึกฝ่าหลุนกงที่กล้าเผชิญกับความตายโดยไม่แสดงความเกรงกลัวเลย (หมายถึงผู้ที่เผาตัวตาย) จึงให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนอย่างมากถึงกับให้ถ่ายทำภาพยนตร์การเผาตัวตายของพวกเขาอีกครั้ง”

ไม่มีเรื่องโกหกใดที่จะอยู่ได้ในที่แจ้ง ในขณะที่สร้างข่าวลือและกุเรื่องเท็จ พรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงทำทุกสิ่งในอำนาจของมันเพื่อสกัดกั้นการไหลของข้อมูล มั่นกอดต้นการรายงานข่าวในต่างประเทศเกี่ยวกับกิจกรรมของ

ฝ่าหลุนกงอย่างไม่ไว้หน้า รวมถึงการตอบโต้จากการรุกรานอย่างมีเหตุผลของผู้ฝึกฝ่าหลุนกง หนังสือและเอกสารทั้งหมดของฝ่าหลุนกงก็ถูกทำลายโดยไม่มีการยกเว้น ทั้งใช้มาตรการสุดขั้วในการป้องกันไม่ให้สื่อต่างประเทศได้สัมภาษณ์ผู้ฝึกฝ่าหลุนกงในประเทศจีน รวมทั้งการขับไล่ผู้สื่อข่าวออกจากจีน กัดดันสื่อต่างประเทศ หรือบีบบังคับให้หนึ่งเจียงด้วยการขู่จะสั่งห้ามก็ดักกันพวกเขาจากประเทศจีน

สำหรับผู้ฝึกฝ่าหลุนกงในประเทศจีนที่พยายามส่งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับฝ่าหลุนกง และเอกสารแสดงความจริงเกี่ยวกับการปราบปรามของเจ้าหน้าที่ที่ไร้มนุษยธรรม ไปยังต่างประเทศ พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ได้นำมาตราการสุดขั้วและป่าเถื่อนมาใช้ในการปราบปรามพวกเขา เช่น กรณี หลี่ เยียนหัว สตรีอายุประมาณ 60 ปี จากเมืองต้าซือเฉียน จังหวัดเหลียวหนิง ถูกลักพาตัวโดยตำรวจในขณะที่กำลังแจกเอกสารข้อมูลเกี่ยวกับการประทุษร้ายฝ่าหลุนกงเมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2001 และถูกตำรวจทุบตีจนตาย แต่ตำรวจกลับปกปิดอาชญากรรมของพวกตนด้วยการบอกว่าเธอตายจากการ “ถูกฝ่าหลุนกงเสกให้ล้มตัว”

เฉพาะที่มหาวิทยาลัยชิงหัวแห่งเดียว นักศึกษาและอาจารย์กว่าสิบคนถูกตัดสินจำคุกระยะยาวเพราะแจกเอกสารความจริงเกี่ยวกับฝ่าหลุนกง ผู้ฝึกฝ่าหลุนกงและนักศึกษาระดับปริญญาโท/เอกที่มหาวิทยาลัยจงชิ่ง รวมทั้งผู้ฝึกฝ่าหลุนกงอีก 7 คน ในจงชิ่ง ถูกกล่าวหาและถูกตัดสินให้ติดคุกระยะยาว หลังจากเปิดเผยความจริงเกี่ยวกับการข่มขืน เว่ย ชิงเยียน ในสถานกักกัน

การยึดทรัพย์สินและรื้อค้นบ้านด้วยวิธีทางที่ไม่ถูกต้อง

เครื่องมือต่าง ๆ ทั่วประเทศของพรรคคอมมิวนิสต์จีนถูกใช้ตามนโยบาย “ทำให้ผู้ฝึกฝ่าหลุนกงล้มละลายทางการเงิน” กว่า 5 ปีนับตั้งแต่เริ่มการปราบปราม ผู้ฝึกฝ่าหลุนกงนับแสนถูกจับปรับเป็นเงินตั้งแต่หลายพันหยวนจนถึงหลายหมื่นหยวนเพื่อข่มขู่พวกเขาและทำให้พวกเขาสูญเสียเงินจำนวนมาก รัฐบาลท้องถิ่นหน่วยงานต่าง ๆ สถานีตำรวจ และหน่วยความมั่นคงของรัฐได้ทำการจับปรับตามอำเภอใจโดยไม่มีเหตุผลที่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ที่ถูกบังคับให้จ่ายค่าปรับจะไม่ได้รับใบเสร็จรับเงินหรือไม่ได้รับการอธิบายด้วยข้อกฎหมายใดๆ ไม่มีวิธีทางที่ถูกต้อง

การรื้อค้นบ้านเรือนเป็นอีกรูปแบบหนึ่งของการปล้นและข่มขู่ผู้ฝึกฝ่าหลุนกง ผู้ที่ยืนหยัดในความเชื่ออย่างแน่วแน่จะถูกรื้อค้นโดยไม่มีหมายค้นเมื่อใดก็ได้ อีกทั้งเงินสดและของมีค่าจะถูกยึดโดยไม่มีเหตุผลที่ชอบด้วยกฎหมาย ในเขตชนบทแม้แต่ธัญพืชและอาหารที่เก็บไว้ก็ถูกยึด ในทำนองเดียวกัน ของที่ยึดไปจากผู้ฝึกฝ่าหลุนกงไม่มีชิ้นใดที่มีเอกสารประกอบหรือออกไปเสร็จให้ พวกที่ทำการยึดมักจะเก็บไว้เป็นของส่วนตัว

ในขณะเดียวกัน ผู้ฝึกฝ่าหลุนกงต้องเผชิญกับการถูกไล่ออกจากงาน ในชนบทเจ้าหน้าที่จะข่มขู่ผู้ฝึกฝ่าหลุนกงว่าจะยึดที่ดินของเขา พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่ละเว้นแม้แต่ผู้ที่เกษียณแล้ว พวกเขาถูกยุติการให้บำนาญและถูกขับไล่ออกจากที่พักอาศัย ผู้ฝึกฝ่าหลุนกงบางคนที่ทำธุรกิจจะถูกยึดทรัพย์สินและระงับการใช้บัญชีธนาคาร

ในการดำเนินนโยบายเหล่านี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะเอาผิดกับคนรอบข้างของผู้ฝึกฝ่าหลุนกงด้วย คือถ้าพบว่ามีผู้ฝึกฝ่าหลุนกงอยู่ในหน่วยงานใดหรือรัฐวิสาหกิจใด หัวหน้าและลูกจ้างของที่นั้นจะไม่ได้รับโบนัสหรือไม่ได้รับการเลื่อนขั้น เป้าหมายคือต้องการปลุกกระดมให้เกิดความเกลียดชังต่อผู้ฝึกฝ่าหลุนกงในสังคม สมาชิกครอบครัวและญาติของผู้ฝึกฝ่าหลุนกงก็จะเผชิญกับการถูกไล่ออกจากงาน หรือถูกหลานถูกออกจากโรงเรียนหรือขับออกจากที่พัก มาตรการทั้งหมดนี้ทำไปเพื่อวัตถุประสงค์เดียวกันคือตัดรายได้ทุกทางของผู้ฝึกฝ่าหลุนกงเพื่อบีบบังคับให้พวกเขาล้มเลิกความเชื่อของตน

การทรมานอย่างเหี้ยมโหดและการเข่นฆ่าอย่างไม่รับผิดชอบ

นโยบายที่น่ากลัวที่กำหนดให้ “ทำลายร่างกายผู้ฝึกฝ่าหลุนกง” ส่วนใหญ่กระทำโดยตำรวจ อัยการ¹¹ และศาลในประเทศจีน ตามสถิติที่รวบรวมโดยเว็บไซต์ Clearwisdom แสดงไว้ว่ามีผู้ฝึกฝ่าหลุนกงที่เสียชีวิตจากการปราบปรามอย่างน้อย 1,143 คน ในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา ซึ่งพบผู้เสียชีวิตได้ในกว่า 30 จังหวัด เขตปกครองตนเอง และเทศบาล ภายใต้การนำโดยตรงของรัฐบาลกลาง บันทึกยอดผู้เสียชีวิตสูงสุดในเขตต่างๆ จวบจนวันที่ 1 ตุลาคม ค.ศ. 2004 เรียงตามลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ เฮยหลงเจียง จีหลิน เหลียวหนิง เหอเป่ย์ ซานตง เสฉวนและหูเป่ย์ ผู้เสียชีวิตที่มีอายุน้อยที่สุดคือ 10 เดือน ส่วนที่มีอายุมากที่สุดคือ 82 ปี ในจำนวนนี้ 38.8% มีอายุเกิน 50 ปี 51.3% เป็นผู้หญิง เจ้าหน้าที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนยอมรับอย่างไม่เป็นทางการว่าจำนวนผู้ฝึกฝ่าหลุนกงที่เสียชีวิตจริงๆจากการปราบปรามมีมากกว่านี้มาก

วิธีการทรมานอย่างป่าเถื่อนอำมหิตที่ใช้กับผู้ฝึกฝ่าหลุนกงนั้นมีมากมายและหลากหลาย ทั้งการทุบตี การโบย ช็อกด้วยไฟฟ้า แซ่แข็ง มัดด้วยเชือก ใส่กุญแจมือและล่ามโซ่ตรวนเป็นเวลายาวนาน เผาด้วยไฟ จี้ด้วยบุหรี หนาดด้วยเตารีด ชกต่อยหรือจับแขวน ถูกบังคับยืนหรือคุกเข่าเป็นเวลานานๆ ทิ่มด้วยแท่งไม้ไผ่หรือลวดโลหะ ถูกกลืนลามทางเพศ และถูกข่มขืน ที่ยกตัวอย่างมาเป็นเพียงตัวอย่างจำนวนเล็กน้อย ในเดือนตุลาคม ค.ศ. 2000 ผู้คุมในค่ายแรงงานหม่าซานเจีย จังหวัดเหลียวหนิง จับผู้ฝึกฝ่าหลุนกงหญิง 18 คน เปลื้องผ้าออกหมดแล้วผลักเข้าไปในคุกให้นักโทษชายข่มขืนตามชอบใจ อาชญากรรมเหล่านี้มีบันทึกไว้อย่างสมบูรณ์และมีมากมายเกินกว่าจะสาธยายได้หมด

อีกรูปแบบหนึ่งที่พบบ่อยในบรรดาวิธีการที่ไร้มนุษยธรรมจำนวนมากนี้ ได้แก่ “การรักษาทางจิตเวช” ในทางผิด ผู้ฝึกฝ่าหลุนกงที่มีสภาพปกติ สมบูรณ์ และมีสติรู้จักเหตุผลจำนวนมาก ถูกจับล็อกด้วยอุปกรณ์ที่ใช้กับคนไข้โรคจิตแล้วฉีดยาที่ไม่ทราบชนิด ซึ่งสามารถทำลายระบบประสาทส่วนกลางได้ ทำให้ผู้ฝึกบางคนเป็นอัมพาตบางส่วนหรือทั้งหมด บางคนตามองไม่เห็นหรือหูไม่ได้ยินทั้งสองข้าง บางคนอวัยวะภายในหรือกล้ามเนื้อถูกทำลาย บางคนสูญเสียความทรงจำบางส่วนหรือทั้งหมดและกลายเป็นคนปัญญาอ่อน ผู้ฝึกบางคนอวัยวะภายในได้รับบาดเจ็บรุนแรงมาก บางคนเสียสติไปอย่างสิ้นเชิง บางคนเสียชีวิตไม่นานหลังจากถูกฉีดยา

รายงานสถิติชี้ว่าการปราบปรามผู้ฝึกฝ่าหลุนกงที่ใช้วิธี “รักษาทางจิตเวช” มีการกระจายอยู่ใน 23 จังหวัด จาก 33 จังหวัด เขตปกครองตนเอง และเทศบาล ภายใต้การนำโดยตรงของรัฐบาลกลางในประเทศจีน มีการใช้ วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ทางจิตเวชอย่างน้อย 100 ชนิด ในการปราบปรามระดับจังหวัด นคร มณฑล หรือเขตการปกครอง จากตัวเลขและการกระจายของการใช้วิธีนี้ทำให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเป็นนโยบายที่สั่งการจากบนลงล่าง ที่มีปฏิบัติอย่างเป็นระบบและเตรียมการไว้เป็นอย่างดี ผู้ฝึกฝ่าหลุนกงที่มีสภาพจิตปกติอย่างน้อย 1,000 ราย ถูกบังคับส่งไปยังสถานพยาบาลทางจิตเวชหรือศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพ ผู้ฝึกจำนวนมากถูกบังคับฉีดยาหรือใช้แรงบังคับให้กินยาหลายชนิดที่สามารถทำลายระบบประสาทได้ ผู้ฝึกฝ่าหลุนกงเหล่านี้ยังถูกมัดด้วยเชือกและถูกทรมานด้วยการช็อกด้วยไฟฟ้า ผู้ฝึกอย่างน้อย 15 คน เสียชีวิตจากการกระทำที่ไม่ถูกต้องและเกินเลยเหล่านี้เพียงอย่างเดียว

สำนักงาน 610 แผ่เครือข่ายของมันอยู่เหนือกรอบของกฎหมาย

ในวันที่ 7 มิถุนายน ค.ศ. 1999 เจียง เจ๋อหมินกล่าวร้ายฝ่าหลุนกงอย่างไม่มีมูลในที่ประชุมของ คณะกรรมการบริหารสูงสุดของพรรคคอมมิวนิสต์จีน เขาจัดเรื่องฝ่าหลุนกงให้อยู่ในกลุ่ม “การต่อสู้ทางชนชั้น” จัดผู้ฝึกฝ่าหลุนกงให้เป็นศัตรูทางการเมืองของพรรคคอมมิวนิสต์จีน กระตุ้นสัญชาติญาณการต่อสู้ของพรรคคอมมิวนิสต์จีน และส่งผ่านคำสั่งในการจัดตั้ง “หน่วยงานสำหรับจัดการกับเรื่องฝ่าหลุนกง” ในคณะกรรมการกลาง เนื่องจากมันถูกจัดตั้งขึ้นในวันที่ 10 เดือนมิถุนายน มันจึงถูกเรียกเป็น “สำนักงาน 610” หลังจากนั้น สำนักงาน 610 ก็ถูกจัดตั้งขึ้นทั่วประเทศในทุกระดับของหน่วยงานรัฐ จากสูงสุดไปจนถึงต่ำสุด เพื่อทำหน้าที่ เฉพาะในทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการขจัดฝ่าหลุนกง คณะกรรมการทางการเมืองและตุลาการ สื่อมวลชน องค์กรด้านความมั่นคงแห่งชาติ อัยการ ศาลประชาชน และหน่วยความมั่นคงแห่งชาติ ภายใต้การนำของ คณะกรรมการพรรคคอมมิวนิสต์จีนทำหน้าที่เป็นผู้ก่อการร้ายและผู้รับจ้างฆ่าของสำนักงาน 610 สำนักงาน 610 มีโครงสร้างหน่วยงานที่ต้องรายงานต่อสภารัฐมนตรี แต่ในความเป็นจริงมันเป็นองค์กรพรรคที่ได้รับ อนุญาตให้ดำรงอยู่นอกกรอบของรัฐและรัฐบาลจีน เป็นอิสระจากข้อหนดทางกฎหมายต่าง ๆ รวมทั้งข้อบังคับ หรือนโยบายแห่งชาติ มันเป็นองค์กรที่มีอำนาจมากคล้าย ๆ กับหน่วยเกสตาโปของนาซีเยอรมันที่มีอำนาจ เหนือกฎหมายและระบบตุลาการ ในการใช้ทรัพยากรของประเทศตามที่เห็นสมควร ในวันที่ 22 กรกฎาคม ค.ศ. 1999 หลังจากเจียงเจ๋อหมินออกคำสั่งให้ปราบปรามฝ่าหลุนกง สำนักข่าวซินหัวได้เผยแพร่สุนทรพจน์โดยผู้ที่มี อำนาจควบคุมกระทรวงการจัดองค์กรกลางของพรรคคอมมิวนิสต์จีนและกระทรวงการโฆษณาชวนเชื่อกลาง ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในการให้การสนับสนุนประหัตประหารฝ่าหลุนกงอย่างเปิดเผย ซึ่งเริ่มปฏิบัติการโดย เจียงเจ๋อหมิน หน่วยเหล่านี้ทั้งหมดจะร่วมมือกันภายใต้การจัดตั้งองค์กรที่เข้มงวดของพรรคคอมมิวนิสต์จีน เพื่อปฏิบัติตามแผนการชั่วร้ายของเจียงเจ๋อหมิน

กรณีต่าง ๆ มากมายได้พิสูจน์ว่า ไม่ว่าจะเป็นหน่วยความมั่นคงสาธารณะ หรืออัยการ หรือศาลประชาชน ต่างก็ไม่มีอำนาจในการตัดสินใจของตนเองในคดีที่เกี่ยวกับฝ่าหลุนกง แต่ต้องรับคำสั่งจากสำนักงาน 610 เมื่อ สมาชิกในครอบครัวของผู้ฝึกฝ่าหลุนกงจำนวนมากถูกจับ ถูกกักขัง และถูกทรมานจนเสียชีวิตสอบถามหรือร้อง ททุกข์ต่อหน่วยความมั่นคงสาธารณะ ตุลาการ หรือศาลประชาชน พวกเขาจะได้รับการบอกว่าสำนักงาน 610 เป็นผู้ตัดสินใจทุกอย่าง

อย่างไรก็ตาม สำนักงาน 610 ไม่ได้ดำรงอยู่โดยใช้เกณฑ์ทางกฎหมาย เมื่อมันออกคำสั่งไปยังทุก ๆ หน่วย ภายใต้ระบบของพรรคคอมมิวนิสต์จีน มันมักไม่ใช้คำสั่งหรือประกาศที่เป็นลายลักษณ์อักษร มีแต่การสื่อสาร ทางวาจา ยิ่งไปกว่านั้น มันกำหนดไว้ว่า ทุกคนที่ได้รับคำสั่งห้ามบันทึกเทปหรือวิดีโอหรือจดบันทึกไว้

การใช้เครื่องมือเผด็จการแบบชั่วคราวนี้เป็นเล่ห์กลที่พรรคใช้ซ้ำแล้วซ้ำเล่าโดยไม่สนใจกฎหมาย ใน ระหว่างการเคลื่อนไหวกวาดล้างทางการเมืองในอดีต พรรคใช้กลวิธีเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ อยู่เสมอ พร้อมกับจัดตั้ง องค์กรชั่วคราวเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ อยู่เสมอ อาทิเช่น ทีมปฏิวัติวัฒนธรรมกลางในการนำและเผยแพร่ระบบ ทหารราชย์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนไปทั่วประเทศ

ในระหว่างการปกครองแบบทหารราชย์และหยาบช้าที่ยาวนาน พรรคได้สร้างระบบที่แข็งแกร่งและชั่วร้ายที่สุด ของการก่อการร้ายของรัฐด้วยความรุนแรง โหดเหี้ยม และปิดกั้นข้อมูลข่าวสาร ความไร้มนุษยธรรมและ ระดับการหลอกลวงของมันนั้นอยู่ในระดับมืออาชีพที่เชี่ยวชาญมาก ระดับและขอบเขตของมันไม่เคยมีมาก่อน ในการเคลื่อนไหวทางการเมืองทั้งหมดในอดีต พรรคได้สะสมประสบการณ์และวิธีการที่เป็นระบบและมี ประสิทธิภาพในการลงโทษ ทำร้ายและเข่นฆ่าประชาชนอย่างเหี้ยมโหดที่สุด ชั่วของที่สุด และตลบตะแลงที่สุด เท่าที่จะเป็นไปได้ มีกรณีหนึ่งที่ได้กล่าวไปแล้ว คือ สามีที่ไม่สามารถอดทนต่อการข่มขู่และระบบกวนจากตำรวจ

จนถึงกับสังหารภรรยาที่มีจิตใจดีของตนไป นี่คือผลพวงที่ชั่วร้ายของการก่อการร้ายของรัฐของพรรคคอมมิวนิสต์จีน รวมทั้งการหลอกลวงของสื่อมวลชน แรงกดดันทางการเมือง ความผิดจากการมีความเกี่ยวข้องกัน และการขู่เข็ญ เพื่อที่จะสร้างความวิปริตให้กับธรรมชาติของมนุษย์และยุยงปลุกปั่นความเกลียดชัง

การใช้ทรัพยากรทางการทหารและการเงินของชาติในการดำเนินการปราบปราม

พรรคฯควบคุมกองกำลังทหารแห่งชาติทั้งหมดเอาไว้ ทำให้มันสามารถทำอะไรได้ตามชอบใจโดยปราศจากความเกรงกลัวเมื่อต้องการปราบปรามประชาชน ในการปราบปรามฝ่าหลุนกง เจียงเจ๋อหมินไม่เพียงใช้ตำรวจและตำรวจที่เกี่ยวกับหน่วยเสริมการทหาร แต่ยังใช้กองกำลังทหารติดอาวุธโดยตรงในช่วงเดือนกรกฎาคมและสิงหาคม ค.ศ. 1999 เมื่อสามัญชนมือเปลา่หน้าับแสนนับล้านทั่วประเทศตั้งใจจะไปปักกิ่งเพื่อร้องเรียนให้กับฝ่าหลุนกง ก็มีการจัดวางกำลังทหารไว้ในเมืองปักกิ่ง ถนนหลวงทุกสายที่มุ่งสู่ปักกิ่งล้วนเรียงรายไปด้วยทหารที่ถือปืนมีกระสุนพร้อม พวกเขาพร้อมมือกับตำรวจในการสกัดกั้นและจับกุมผู้ฝึกฝ่าหลุนกงที่จะไปร้องเรียน เจียงเจ๋อหมินได้จัดสรรกองกำลังติดอาวุธโดยตรงเพื่อปูทางสำหรับการปราบปรามแบบนองเลือด

พรรคฯควบคุมการเงินของรัฐ จัดการด้านการธนาคารเพื่อให้การสนับสนุนทางการเงินแก่เจียงเจ๋อหมินในการปราบปรามฝ่าหลุนกง เจ้าหน้าที่ระดับสูงของกระทรวงยุติธรรมของจังหวัดเหลียวหนิงคนหนึ่ง เคยกล่าวไว้ในการประชุมของค่ายแรงงาน หม่าซานเจีย จังหวัดเหลียวหนิงว่า “ทรัพยากรทางการเงินที่ใช้ในการปราบปรามฝ่าหลุนกงนั้น สูงเกินค่าใช้จ่ายในการทำสงครามครั้งหนึ่งเลยทีเดียว”

ไม่เป็นที่แน่ชัดว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ใช้ทรัพยากรทางเศรษฐกิจของรัฐและรายได้จากหยาดเหงื่อแรงงานของประชาชนไปมากน้อยเท่าไรเนในการปราบปรามฝ่าหลุนกง อย่างไรก็ตาม ไม่ยากนักที่จะมองเห็นได้ว่ามันย่อมเป็นตัวเลขจำนวนมหาศาลอย่างแน่นอน ในปี ค.ศ. 2001 ข้อมูลจากภายในกรมความมั่นคงสาธารณะของพรรคคอมมิวนิสต์จีนแสดงว่า ค่าใช้จ่ายที่ใช้เฉพาะการจับกุมผู้ฝึกฝ่าหลุนกงที่จัตุรัสเทียนอันเหมินเพียงแห่งเดียวใช้ถึงวันละ 1.7-2.5 ล้านหยวน หรือเท่ากับปีละ 620-910 ล้านหยวน เจียงเจ๋อหมินใช้ประชากรอย่างน้อยหลายล้านคนในการปราบปรามฝ่าหลุนกงทั่วประเทศ ตั้งแต่ในเมืองจนถึงชนบทห่างไกล ใช้ตำรวจในสถานีตำรวจและกรมมั่นคงสาธารณะ จนถึงบุคลากรในสำนักงาน 610 ทุกสาขา เฉพาะค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับค่าจ้างเพียงอย่างเดียวก็อาจมากกว่า 1 แสนล้านหยวนต่อปี นอกจากนี้ เจียงเจ๋อหมินยังใช้เงินมหาศาลในการขยายค่ายกักกันแรงงานเพื่อกักขังผู้ฝึกฝ่าหลุนกง และสร้างศูนย์ล้างสมองและฐานที่ตั้งตัวอย่างเช่น ในเดือนธันวาคม ค.ศ. 2001 เจียงเจ๋อหมินใช้เงิน 4.2 พันล้านหยวน ในหนึ่งครั้ง เพื่อสร้างศูนย์ล้างสมองและฐานที่ตั้งเพื่อเปลี่ยนความคิดของผู้ฝึกฝ่าหลุนกง เขายังใช้เงินกระตุ้นและส่งเสริมเพื่อเพิ่มจำนวนคนที่เข้าร่วมในการปราบปรามฝ่าหลุนกงอีกด้วย รางวัลนำจับผู้ฝึกฝ่าหลุนกงแต่ละคนมากถึงหลายพันหรือกระทั่งนับหมื่นหยวนในหลายพื้นที่ ค่ายกักกันแรงงานหม่าซานเจีย ในจังหวัดเหลียวหนิง เป็นหนึ่งในสถานที่ที่ชั่วร้ายที่สุดในการปราบปรามฝ่าหลุนกง ครั้งหนึ่ง พรรคได้จ่ายรางวัลให้กับนายซู ผู้อำนวยการค่ายนี้ถึง 50,000 หยวน และนายเซา รองผู้อำนวยการ อีก 30,000 หยวน

เจียงเจ๋อหมิน อดีตเลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นผู้ที่ริเริ่มการรณรงค์ปราบปรามฝ่าหลุนกง และเป็นผู้วางแผนการและสั่งการด้วยตัวเอง เขาอาศัยกลไกของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในการริเริ่มการรณรงค์ปราบปรามฝ่าหลุนกง เขาต้องรับผิดชอบต่ออาชญากรรมครั้งประวัติศาสตร์นี้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ อย่างไรก็ตาม ถ้าไม่มีพรรคคอมมิวนิสต์จีน พร้อมด้วยกลไกความรุนแรงของมันที่จัดทำขึ้นมาโดยผ่านการเคลื่อนไหวทางการเมืองหลายครั้ง เจียงเจ๋อหมินก็ไม่มีทางที่จะริเริ่มและดำเนินการรณรงค์ปราบปรามที่ชั่วร้ายนี้ได้

เจียงเจ๋อหมินและพรรคฯต่างใช้ประโยชน์ซึ่งกันและกัน ทั้งคู่จึงเสี่ยงต่อการถูกประณามจากทุกคนในการต่อต้าน “ความจริง ความเมตตา ความอดทน” เพื่อประโยชน์ส่วนตัวและพรรคฯ การสมรู้ร่วมคิดกันของพวกเขาเป็นสาเหตุที่แท้จริงของการก่อเกิดอาชญากรรมที่น่าสยดสยองและโง่เขลานั้น

V. เจียงเจ๋อหมินทำให้พรรคคอมมิวนิสต์พังจากข้างใน

ด้วยแรงกระตุ้นจากผลประโยชน์ส่วนตัว เจียงเจ๋อหมินใช้ประโยชน์จากความชั่วร้ายซึ่งเป็นลักษณะประจำตัวของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในการริเริ่มการรณรงค์ปราบปรามครั้งมโหฬารที่พุ่งเป้าไปยังผู้บริหารที่ยึดถือ “ความจริง ความเมตตา ความอดทน” เขาริเริ่มการรณรงค์การเคลื่อนไหวเพื่อทำโทษกลุ่มชนในสังคมที่เป็นประโยชน์ที่สุดและมีภัยน้อยที่สุดต่อประเทศชาติและสังคม การปราบปรามครั้งนี้ ไม่เพียงจะลากประเทศและประชาชนไปสู่อาชญากรรมและความหายนะ แต่ยังเป็นการทำลายพรรคที่รากฐานอย่างแท้จริงด้วย

เจียงเจ๋อหมินใช้ประโยชน์จากพรรคด้วยการใช้ทุกวิธีการที่ชั่วร้ายที่มีอยู่ทั่วโลกในการจัดการกับฝ่ายลุนกงอย่างไม่ปราณี ทำให้ทั้งกฎหมาย ศีลธรรมและมนุษยชาติได้รับความเสียหายอย่างใหญ่หลวง ซึ่งเป็นการทำลายความน่าเชื่อถือทุกอย่างจากรากเหง้าในการรักษาอำนาจของระบบการปกครองนี้

ระบอบปกครองของเจียงใช้ทรัพยากรด้านการเงิน สิ่งของและคนที่มีอยู่ทั้งหมดในการปราบปรามฝ่ายลุนกง จึงทำให้ประเทศและสังคมต้องรับภาระอย่างมหาศาล และก่อให้เกิดแรงกดดันอย่างใหญ่หลวงต่อระบบการเงิน พรรคไม่มีทางที่จะยืดระยะเวลาของการปราบปรามไปได้อีก มันทำได้เพียงใช้เงินออมของประชาชน ออกพันธบัตร และล่อลวงให้ต่างประเทศเข้ามาลงทุนเพื่อทำให้มันดำเนินการต่อไปได้

ในระหว่างการปราบปราม พรรคฯและเจียงเจ๋อหมินได้คิดค้นกลยุทธ์ทุกชนิดที่คิดโง่ ป่าเถื่อนและเต็มไปด้วยการหลอกลวง ใช้อำนาจครอบงำทั้งหมดของการหักหลังและการทำชั่วเพื่อที่จะปราบปรามฝ่ายลุนกง

พรรคฯและเจียงเจ๋อหมินใช้เครื่องมือโฆษณาชวนเชื่อที่เป็นที่รู้จักกันทุกชนิดในการกู่ขาวลือ ใส่ร้ายป้ายสีฝ่ายลุนกง และหาข้ออ้างในการปราบปรามและประทุษร้าย แต่ว่าไม่มีเรื่องโกหกใดๆในโลกที่จะคงอยู่ได้ตลอดไป เมื่อการโกหกหนึ่งถูกเปิดโปงออกมาในที่สุด และเมื่อความชั่วร้ายทั้งหมดถูกเปิดเผยออกมาจากความล้มเหลวของการประทุษร้ายและเป็นที่ยอมรับทั่วไปหมด วิธีการโฆษณาชวนเชื่อของพวกเขาจะไม่สามารถหลอกคนได้อีก พรรคฯก็จะสูญเสียความน่าเชื่อถือและความรู้สึกที่ดีในใจของประชาชนอย่างสิ้นเชิง

เมื่อเริ่มต้นการปราบปรามฝ่ายลุนกงในปี ค.ศ. 1999 เจียงเจ๋อหมินตั้งใจจะจัดการกับเรื่องฝ่ายลุนกงให้เสร็จสิ้นภายใน “สามเดือน” แต่พรรคฯประเมินกำลังของฝ่ายลุนกงและพลังของประเพณีนิยมและความเชื่อที่ดำเนินไป

นับแต่โบราณกาลมา พวกชั่วร้ายไม่เคยกำจัดฝ่ายที่ถูกต้องได้เลย มันไม่สามารถขจัดความดีงามไปจากจิตใจประชาชนได้ ห้าปีผ่านไปแล้ว ฝ่ายลุนกงก็ยังคงเป็นฝ่ายลุนกง ยิ่งไปกว่านั้นฝ่ายลุนกงยังแพร่หลายไปอย่างกว้างขวางทั่วโลก เจียงเจ๋อหมินและพรรคฯประสบความสำเร็จอย่างยอดเยี่ยมในการต่อสู้ระหว่างความดีกับความชั่ว และลักษณะที่คิดโง่ โหดเหี้ยม และชั่วร้ายของพวกเขา มันก็ถูกเปิดโปงออกมาจนหมด เจียงเจ๋อหมินผู้ที่มีชื่อเสียงในทางเสื่อมเสีย กำลังถูกรุมล้อมด้วยความยากลำบากทั้งในประเทศและต่างประเทศ และกำลังเผชิญกับการถูกฟ้องร้องและถูกเรียกร้องให้ดำเนินคดีในศาลหลายคดี

เดิมทีพรรคฯตั้งใจจะใช้ประโยชน์จากการปราบปรามนี้เพื่อเสริมความแข็งแกร่งให้กับการปกครองแบบกตขีของมัน แต่ผลลัพธ์คือมันไม่สามารถที่จะ “เพิ่มพูนพลัง” แต่กลับสิ้นสูญพลังของมันเอง ขณะนี้พรรคฯอยู่ใน

สภาพที่ไม่สามารถทำให้ฟื้นคืนมาใหม่ได้อีกแล้ว เสมือนต้นไม้ที่เหี่ยวเฉา และเนาเปื่อย ซึ่งจะโค่นลงเพียงลมกรรโชกในคราวเดียว ความฝันที่จะกอบกู้พรรคคอมมิวนิสต์จีนเอาไว้เป็นสิ่งที่ทวนกระแสประวัติศาสตร์ ซึ่งไม่เพียงแต่จะเปล่าประโยชน์ แต่กลับจะทำลายอนาคตของผู้ที่เข้าไปมีส่วนร่วมด้วย

บทสรุป

อดีตเลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์จีน เจียงเจ๋อหมินเป็นผู้ที่ริเริ่มรณรงค์ วางแผนการ และสั่งการการประทุษร้ายที่ชั่วร้าย เขาใช้ประโยชน์จากอำนาจ ตำแหน่ง วิธีดำเนินการทางวินัย และกลไกการเคลื่อนไหวทางการเมืองของพรรคคอมมิวนิสต์จีนอย่างเต็มที่ในการริเริ่มประหัตประหารฝ่าหลุนกง เขาต้องรับผิดชอบต่ออาชญากรรมทางประวัติศาสตร์นี้อย่างเต็มที่ ในทางตรงกันข้าม หากไม่มีพรรคคอมมิวนิสต์จีน เจียงเจ๋อหมินก็ไม่สามารถริเริ่มรณรงค์และชักนำการประทุษร้ายที่ชั่วร้ายนี้ได้ นับจากวันที่มันถือกำเนิดขึ้นมา พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ต่อต้านความถูกต้องและดีงาม พรรคคอมมิวนิสต์จีนวางพื้นฐานการปกครองของมันอยู่บนการควบคุมจิตใจของประชาชนอย่างเข้มงวด ให้ปฏิบัติตามเฉพาะพรรคเพียงอย่างเดียวเท่านั้นและถือพรรคเป็นศูนย์กลาง โดยใช้การปราบปรามเป็นเครื่องมืออันดับแรกและเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านการประทุษร้าย พรรคคอมมิวนิสต์จีนมีธาตุแท้ที่หวาดกลัว “ความจริง ความเมตตา ความอดทน” และถือว่าฝ่าหลุนกงเป็นศัตรู ดังนั้นการปราบปรามและประทุษร้ายฝ่าหลุนกงจึงเป็นสิ่งที่เลี่ยงไม่ได้ ในขณะที่โจมตี “ความจริง ความเมตตา ความอดทน” เจียงเจ๋อหมินและพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ได้ให้อโอกาสในการเผยแพร่การโกหก ความชั่วร้าย ความรุนแรง พิษร้าย ความโหดร้าย และการทุจริต สิ่งก็ตามมาก็คือการแพร่กระจายของสภาพศีลธรรมที่ตกต่ำลงในประเทศจีน ซึ่งส่งผลกระทบต่อทุกคน

การสมรู้ร่วมคิดกันระหว่างพรรคคอมมิวนิสต์จีนและเจียงเจ๋อหมินได้ผูกชะตากรรมของพวกมันเข้าไว้ด้วยกัน ฝ่าหลุนกงกำลังฟ้องคดีเจียงเจ๋อหมิน วันที่เจียงถูกนำขึ้นพิพากษา จุดจบของพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็จะชัดเจนด้วยตัวของมันเอง

กฎของสวรรค์จะไม่ยอมรับผู้ที่ชักนำการประทุษร้ายที่ไร้มนุษยธรรมต่อกลุ่มคนดีที่ยึดมั่นใน “ความจริง ความเมตตา ความอดทน” การกระทำที่ชั่วร้ายของเจียงเจ๋อหมินและพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะเป็นบทเรียนที่ลึกซึ้งซึ่งตลอดกาลของมนุษยชาติ

บทวิจารณ์พรรคคอมมิวนิสต์ ตอนที่ 6

พรรคคอมมิวนิสต์จีนทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิมอย่างไร

บทนำ

วัฒนธรรมคือจิตวิญญาณของชนชาติ ปัจจัยด้านจิตวิญญาณดังกล่าวมีความสำคัญต่อมนุษยชาติ เช่นเดียวกับปัจจัยด้านเชื้อชาติและดินแดน

การพัฒนาทางวัฒนธรรมบ่งบอกถึงประวัติศาสตร์อารยธรรมของชนชาติ การทำลายวัฒนธรรมของชาติอย่างหมดสิ้นจะนำไปสู่การสูญสิ้นของชนชาติ ชนชาติโบราณหลายชนชาติที่ได้สร้างสรรค์อารยธรรมที่รุ่งเรืองก็ถือว่าได้อัศจรรย์หายไปเมื่อวัฒนธรรมของชนชาติเหล่านั้นสาบสูญไป ถึงแม้ว่าคนของชนชาติเหล่านั้นยังคงอยู่ ประเทศจีนเป็นประเทศเดียวในโลกที่มีอารยธรรมเก่าแก่สืบทอดต่อเนื่องมามากกว่า 5,000 ปี การทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิมของประเทศจีนเป็นอาชญากรรมที่ไม่อาจจะให้อภัยได้

วัฒนธรรมจีนซึ่งเป็นวัฒนธรรมที่เชื่อกันว่าสืบทอดมาจากเทพนั้น เริ่มต้นจากเทพนิยายดังเช่น ผันกู่สร้างสวรรค์และโลก¹ หนี่วาสร้างมนุษย์² เส้นหนงคันทพบสมุนไพรมากมายร้อยชนิด³ และซังเจียประดิษฐ์อักษรจีน⁴ “มนุษย์ดำเนินตามโลก โลกดำเนินตามสวรรค์ สวรรค์ดำเนินตามเต๋าและเต๋าดำเนินตามสิ่งที่เป็นธรรมชาติ”⁵ แนวคิดสายเต๋าว่าด้วยการรวมเป็นหนึ่งเดียวกันของสวรรค์และมนุษย์ถูกล้อมรวมเข้ากับวัฒนธรรมจีน “การศึกษาอันประเสริฐเพาะบ่มคุณธรรมความดี”⁶ นักปราชญ์ขงจื้อตั้งโรงเรียนสอนนักศึกษา 2,000 ปีที่แล้ว และถ่ายทอดแนวคิดขงจื้อซึ่งประกอบด้วยคุณธรรมความดีห้าประการให้แก่สังคมคือ ความเมตตา คุณธรรม มารยาท สติปัญญาและความเชื่อถือศรัทธา ในศตวรรษที่หนึ่งพุทธศาสนาขององค์ศักยมุณีซึ่งเน้นความเมตตา และช่วยเหลือสรรพชีวิตทั้งมวลได้เผยแพร่เข้าสู่ตะวันออกไปสู่ประเทศจีน ยังผลให้วัฒนธรรมจีนมีความหลากหลายและลึกซึ้งยิ่งขึ้น จากนั้นเป็นต้นมา แนวคิดขงจื้อ พุทธศาสนาและหลักธรรมสายเต๋าดำเนินการประกอบรวมกันเป็นองค์บริบูรณ์เป็นความเชื่อของสังคมจีน หนุนเฉิงให้ราชวงศ์ถัง (ค.ศ. 618-907) มีความเจริญรุ่งเรืองถึงขีดสุด เรื่องลือไปทั่วทั้งโลก

ถึงแม้ว่าชนชาติจีนต้องประสบกับการถูกรุกรานและโจมตีหลายครั้งในประวัติศาสตร์ก็ตาม แต่วัฒนธรรมจีนก็แสดงถึงความสามารถยืนหยัดต่อสู้ได้อย่างดีเยี่ยมตลอดมาและแก่นแท้ของวัฒนธรรมก็ยังคงสืบทอดต่อมาเรื่อยๆ การรวมเป็นหนึ่งเดียวของสวรรค์และมนุษย์เป็นตัวแทนความรอบรู้เกี่ยวกับจักรวาลของบรรพบุรุษของเรา สามัญสำนึกว่าดีช่วยยอมได้รับการตอบสนองเป็นเรื่องปรกติธรรมดา คุณธรรมพื้นฐานว่าจะไม่ปฏิบัติกับผู้อื่นในสิ่งที่ไม่อยากให้ปฏิบัติกับตนเอง มีความซื่อสัตย์ ความกตัญญูรู้คุณ ศักดิ์ศรี และความยุติธรรม ที่เป็นบรรทัดฐานของสังคม และมีคุณธรรมความดีห้าประการของนักปราชญ์ขงจื้อ ความเมตตา ความถูกต้อง มารยาท สติปัญญาและความเชื่อถือศรัทธา ซึ่งได้วางรากฐานทางศีลธรรมของสังคมและส่วนตัว ด้วยหลักการเหล่านี้วัฒนธรรมจีนได้สะท้อนออกซึ่งความซื่อสัตย์ ความกรุณา ความสามัคคีและความอดทน แผ่นป้ายวิญญาณของคนจีนทั่วไปจะแสดงถึงความเคารพต่อ “สวรรค์ โลก เจ้าแผ่นดิน พ่อแม่และครูบาอาจารย์” อันเป็นวัฒนธรรมที่ยังรากลึกในขนบธรรมเนียมประเพณีของจีน ซึ่งรวมถึงการเคารพนับถือเทพ (สวรรค์และโลก) จงรักภักดีต่อประเทศชาติ (เจ้าแผ่นดิน) ให้ความสำคัญกับครอบครัว (พ่อแม่) และเคารพนับถือครูบาอาจารย์ วัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนมุ่งประสานกลมกลืนระหว่างมนุษย์กับจักรวาล และเน้นความมีจริยธรรมและศีลธรรมของบุคคล

บนรากฐานของแรงศรัทธาในการบำเพ็ญปฏิบัติตามแนวคิดขงจื้อ คำสอนของพุทธศาสนา และหลักธรรมของสยเต๋า ทำให้ชาวจีนมีความอ่อนทน ทำให้สังคมพัฒนาก้าวหน้า ช่วยค้ำจุนศีลธรรมมนุษย์และความเชื่อที่ถูกต้อง

ไม่เหมือนกับกฎหมายซึ่งกำหนดกฎระเบียบไว้อย่างเข้มงวด วัฒนธรรมเป็นข้อบังคับยับยั้งอย่างอ่อนๆ กฎหมายลงโทษหลังจากก่อความผิด ในขณะที่วัฒนธรรมป้องกันก่อนที่มีการก่อความผิดโดยการอบรมปมศีลธรรม ศีลธรรมของสังคมหนึ่งๆ จะปรากฏให้เห็นในวัฒนธรรมของชนชาตินั้นๆ

ในประวัติศาสตร์จีน วัฒนธรรมดั้งเดิมพัฒนาถึงขีดสูงสุดในสมัยราชวงศ์ถังซึ่งมีความเจริญรุ่งเรืองและเป็นยุคที่ของชนชาติจีนมีความเข้มแข็งมากที่สุด วิทยาศาสตร์ก็มีความเจริญก้าวหน้าเป็นที่เลื่องลือไปทั่วโลก ผู้เชี่ยวชาญจากยุโรป ตะวันออกกลางและญี่ปุ่นต่างเดินทางมาศึกษาที่เมืองฉางอันซึ่งเป็นเมืองหลวงในสมัยราชวงศ์ถัง บรรดาประเทศรอบข้างประเทศจีนต่างยกจีนเป็นประเทศผู้นำของพวกเขา “ประเทศหลายหมื่นชาติต่างนำเครื่องบรรณาการมาให้จีนแม้ว่าพวกเขาจะต้องใช้ล้ามแปลหลายตลบและต้องเบิกทางด้วยภาษีศุลกากร”⁷

หลังจากราชวงศ์ฉิน (221-207 ก่อนคริสต์ศักราช) จีนถูกยึดครองโดยชนกลุ่มน้อยบ่อยครั้ง ซึ่งเกิดขึ้นในสมัยราชวงศ์สุย (581-618 ค.ศ.) ถึง (618-907 ค.ศ.) หยวน (1271-1361 ค.ศ.) และชิง (1644-1911 ค.ศ.) และในช่วงอื่นเมื่อชนกลุ่มน้อยกลุ่มต่างๆ ที่ได้สถาปนาระบอบการปกครองของตนเอง อย่างไรก็ตามชนกลุ่มน้อยเหล่านี้ต่างได้กลืนเข้ากับวิถีของจีน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงพลังการหลอมรวมของวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีน ดังคำกล่าวของนักปราชญ์ขงจื้อ “(เช่นนั้น) หากคนจากแดนไกลไม่ยินยอม เปลี่ยนแปลงพวกเขาด้วยวัฒนธรรมและคุณธรรม(ของเรา)”⁸

นับตั้งแต่การขึ้นสู่อำนาจในปี ค.ศ. 1949 พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ทุ่มเทกำลังทรัพยากรของประเทศไปกับการทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีน เจตนารมณ์ในครั้งนี้ไม่ได้เกิดจากการที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนกระตือรือร้นที่จะมุ่งสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรม และไม่ใช่ว่ามาจากความชื่นชมในอารยธรรมตะวันตกอย่างโง่เขลาเท่านั้น แต่เกิดจากการยึดติดทางความคิดของพรรคต่อการต่อต้านวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีน ดังนั้นการทำลายวัฒนธรรมจีนของพรรคฯ นั้นเป็นไปอย่างมีแผน มีการจัดการและอย่างมีระบบ อีกทั้งมีการสนับสนุนการใช้ความรุนแรงของรัฐ นับตั้งแต่ก่อตั้งมา พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่เคยหยุด “การปฏิวัติ” วัฒนธรรมจีนโดยพยายามทุกวิถีทางในอันที่จะทำลายจิตวิญญาณ(แก่น)ของวัฒนธรรมให้หมดสิ้นไป

สิ่งที่ชั่วร้ายยิ่งกว่าการทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิมของพรรคคอมมิวนิสต์จีนคือการจงใจใช้อย่างผิดๆ และการลักลอบตัดแปลงวัฒนธรรมดั้งเดิม พรรคคอมมิวนิสต์จีนเชิดชูประวัติศาสตร์ส่วนที่ไม่ดีของจีน สิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อผู้คนเบี่ยงเบนจากค่านิยมทางประเพณี เช่นการต่อสู้ภายในวงราชินิกุลเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจ การใช้อุทธรณ์และการวางแผนก่อการ การปกครองด้วยระบอบเผด็จการและการกดขี่ พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้จัดทำมาตรฐานศีลธรรม วิธีคิดและระบบปฏิบัติในแบบฉบับของตนเองจากตัวอย่างประวัติศาสตร์ส่วนที่ไม่ดีเหล่านี้ ในการนี้พรรคคอมมิวนิสต์จีนสร้างความเข้าใจผิดแก่ประชาชนว่า “วัฒนธรรมพรรค” นั้นสานต่อวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนอย่างแท้จริง พรรคคอมมิวนิสต์จีนยังใช้ประโยชน์จากการต่อต้าน “วัฒนธรรมพรรค” ของผู้คนบางกลุ่มในการยุยงให้ประชาชนละทิ้งวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนมากยิ่งขึ้น

การทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิมของพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้นำความหายนะมาสู่ประเทศจีน ไม่เพียงแต่ทำให้ศีลธรรมสูญหายไปจากจิตใจผู้คนเท่านั้น ประชาชนยังถูกโฆษณาชวนเชื่อล้าสมองด้วยทฤษฎีที่ชั่วร้ายของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

1. ทำไมพรรคคอมมิวนิสต์จีนต้องการทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิม

ประเพณีที่สืบทอดยาวนานของวัฒนธรรมของจีน – อยู่บนพื้นฐานของความศรัทธาและเคารพในคุณธรรม

วัฒนธรรมที่แท้จริงของชนชาติจีนเริ่มขึ้นเมื่อประมาณ 5,000 ปีก่อนในสมัยจักรพรรดิหวง ซึ่งตามตำนานเป็นที่เชื่อกันว่าเป็นบรรพบุรุษรุ่นแรกของอารยธรรมจีน ที่จักรพรรดิหวงยังได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้ก่อตั้งลัทธิเต๋าอีกด้วย ซึ่งเรียกว่าแนวคิดหวง-เหล่า (เหลาจื่อ) อิทธิพลที่ลัทธิเต๋ามีต่อแนวคิดขงจื้อสามารถเห็นได้จากคำกล่าวของปราชญ์ขงจื้อที่ว่า “มุ่งมั่นในเต๋า ยึดถือคุณธรรม ยึดถือความเมตตากรุณา และท่อมเทในศิลปะ” และ “ใครถ้าได้ฟังเต๋าในยามเช้า เขาสามารถจะตายในยามเย็นได้โดยไม่นึกเสียดาย”⁹ หนังสือว่าด้วยการเปลี่ยนแปลง (อี้จิง) บันทึกเกี่ยวกับสวรรค์และโลก หยินหยาง การเปลี่ยนแปลงของจักรวาล ความรุ่งเรืองและเสื่อมถอยของสังคม ตลอดจนกฎเกณฑ์ของชีวิตมนุษย์นั้น เรานับถือกันว่าเป็น “คำภีร์เอกในบรรดาคำภีร์ทั้งหลายของจีน”โดยขงจื้อเป็นผู้กล่าวไว้ หนังสือดังกล่าวทำนายได้ไกลเกินกว่าวิทยาศาสตร์ปัจจุบันจะเข้าใจได้ ยิ่งกว่านั้นลัทธิเต๋าและแนวคิดขงจื้อ พุทธศาสนา โดยเฉพาะพุทธศาสนานิกายเซน นั้นมีอิทธิพลต่อปัญญาชนจีนในลักษณะที่ลึกซึ้งแต่ลึกซึ้ง

แนวคิดขงจื้อเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนซึ่งเน้น “การเข้าสู่ทางโลกีย์ของปुरुชน” เน้นจริยธรรมด้านครอบครัว ซึ่งให้ความสำคัญกับความกตัญญูมากที่สุดด้วยคำสอนที่ว่า “ความดีทั้งหมดเริ่มจากความกตัญญู” ปราชญ์ขงจื้อส่งเสริม “ความเมตตากรุณา คุณธรรมความถูกต้อง มารยาท ปัญญาและความเชื่อถือศรัทธา” แต่ยังคงกล่าวอีกว่า “ความกตัญญูและการรักพี่น้องมิใช่เป็นรากฐานของความเมตตากรุณาหรือ?”

จริยธรรมที่มีพื้นฐานมาจากครอบครัวโดยธรรมชาติสามารถโยงไปถึงการชี้นำศีลธรรมของสังคมได้ ความกตัญญูสามารถโยงไปถึงความจงรักภักดีของข้าราชการต่อพระราชินี มีคำกล่าวที่ว่า “คนที่กตัญญูและรักพี่น้องไม่ค่อยจะทำผิดต่อผู้ที่อาวุโสกว่าตน”¹⁰ ความรักต่อพี่น้องเป็นความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง และสามารถโยงไปถึงความถูกต้องและความเที่ยงธรรมในหมู่เพื่อน แนวคิดขงจื้อสอนไว้ว่า ในครอบครัวบิดาควรมีความเมตตาบุตรมีความกตัญญู พี่ชายเป็นมิตร น้องชายมีความเคารพ ตรงนี้ความเมตตาของพ่อสามารถโยงไปถึงความเมตตากรุณาของพระราชินีต่อข้าราชการ トラบเท่าที่สามารถรักษาไว้ซึ่งจารีตประเพณีของครอบครัวเอาไว้ได้ ศีลธรรมทางสังคมย่อมสามารถดำรงอยู่ได้ “บำเพ็ญตน จัดการครอบครัวของตนให้ดี ปกครองประเทศของคนอย่างถูกต้องและทำให้อาณาจักรสงบสุข”¹¹

สายพุทธและสายเต๋าเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมจีนซึ่งมุ่งเน้น “การหลุดพ้นทางโลกีย์” อิทธิพลของสายพุทธและสายเต๋าแทรกซึมอยู่ทั่วทุกด้านในชีวิตของปुरुชนทั่วไป กิจปฏิบัติที่หยั่งรากลึกของสายเต๋ารวมไปถึงการแพทย์แผนจีน ชีกง ฟงสูย (ฮวงจุ้ย) และการทำนายดวงชะตา กิจปฏิบัติเหล่านี้รวมทั้งแนวคิดของสายพุทธเกี่ยวกับสวรรค์และนรก บุญกรรมดีชั่วย่อมได้รับการตอบสนอง อีกทั้งจริยธรรมตามแนวคิดขงจื้อ ประกอบขึ้นเป็นแก่นของวัฒนธรรมจีน

ความเชื่อในแนวคิดขงจื้อ พุทธศาสนา และลัทธิเต๋าคือก่อตั้งระบบศีลธรรมที่มั่นคงให้แก่ชาวจีน เป็นระบบที่ไม่เปลี่ยนแปลง “ตราบเท่าที่สวรรค์คงอยู่”¹² ระบบคุณธรรมนี้ได้วางรากฐานสำหรับการคงอยู่อย่างยั่งยืน ความสุขสงบและความกลมกลืนในสังคม

ความมีศีลธรรมเป็นสิ่งที่อยู่ในระดับจิตวิญญาณ ดังนั้นบ่อยครั้งจึงเป็นเรื่องของนามธรรม วัฒนธรรม นำเสนอระบบศีลธรรมซึ่งเป็นนามธรรมให้เป็นภาษาที่สามารถเข้าใจได้โดยทั่วไป

ยกตัวอย่างเช่น “สี่วรรณกรรมชั้นเอกของจีน” ซึ่งเป็นนวนิยายสี่เรื่องที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในวัฒนธรรมจีน กล่าวคือ การเดินทางสู่ตะวันตก (ไซอิ๋ว)¹³ เป็นนิทานปรัมปรา ความฝันในหอแดง (ความรักในหอแดง)¹⁴ เริ่มด้วยบทสนทนาระหว่างก๊อหนินวิเศษกับเทพแห่งความว่างเปล่าและเต๋าแห่งกาลเวลาไร้จำกัด ณ หน้าผาหวิวซี (หน้าผาเหลวไหล) ณ ภูเขาต้าฟอง— บทสนทนานี้บอกเล่าความนัยของตัวละครในนวนิยาย ผู้กล้าแห่งหนองน้ำ¹⁵ เริ่มเรื่องโดยอามาตย์หงซึ่งรับผิดชอบงานการทหารได้ผลอพลอยปีศาจ 108 ตนเป็นอิสระโดยไม่ตั้งใจ ตำนานเรื่องนี้บอกเล่าที่มาของ “อิทธิฤทธิ์ของเหล่า 108 ผู้กล้า” สามก๊ก¹⁶ เริ่มเรื่องด้วยการเตือนเรื่องภัยพิบัติจากสวรรค์และจบลงด้วยบทสรุปที่สที่สุดจะหลีกเลี่ยงได้ตามลิขิตสวรรค์ นั่นคือ “เรื่องราวต่างๆ บนโลกเกิดขึ้นเหมือนดั่งสายน้ำที่ไหลไปไม่สิ้นสุด ลีขิตจากสวรรค์นั้นกว้างไกลไร้ขอบเขตและกำหนดชะตากรรมของทุกสิ่ง” นวนิยายที่มีชื่อเรื่องอื่นๆ เช่น วรรณกรรมราชวงศ์โจวตะวันออก¹⁷ และ วรรณกรรมเรื่องของหยูเฟย (งักซุย) ฉบับสมบูรณ์¹⁸ ตำนานเหล่านี้ล้วนมีการเริ่มต้นของเรื่องในทำนองที่คล้ายกัน

การใช้นิทานปรัมปราของนักประพันธ์เหล่านี้ไม่ใช่เหตุบังเอิญ แต่เป็นการสะท้อนปรัชญาพื้นฐานของปัญญาชนจีนต่อธรรมชาติและมนุษย์ วรรณกรรมเหล่านี้มีอิทธิพลกับจิตใจของชาวจีนอย่างมาก เมื่อพูดถึง “คุณธรรมความถูกต้อง” ผู้คนจะนึกถึงกวนอู (ค.ศ.160-219) ในวรรณกรรมสามก๊ก แทนที่จะเป็นแค่แนวคิดของ มันเท่านั้น กล่าวคือ คุณธรรมต่อเพื่อนของอยู่เหนือเมฆและสูงส่งเทียมสวรรค์ ความจงรักภักดีของเขาต่อหลิวเป่ย์ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาและพี่น้องร่วมสาบานของเขา ทำให้เขาได้รับการยกย่องนับถือแม้กระทั่งจากศัตรูของเขาเอง ความกล้าหาญของเขาในการต่อสู้ในสถานการณ์ที่คับขันที่สุดนั้นเป็นที่เลื่องลือ การพ่ายแพ้ครั้งสุดท้ายของเขาในการต่อสู้ใกล้เมืองใหม่ และสุดท้ายได้รับการสถาปนาเป็นเทพพร้อมกับลูกชายของเขา เมื่อพูดถึง “ความจงรักภักดี” ชาวจีนจะนึกถึงยู เฟย (งักซุย) (ค.ศ.1103-1141) ขุนพลของราชวงศ์ซ่ง (ซ่ง) ซึ่งรับใช้แผ่นดินของตนด้วยความซื่อสัตย์และจงรักภักดีอย่างหมดหัวใจ และจูเกอเลียง (ขงเบ้ง) (ค.ศ. 181-234) นายกรัฐมนตรี (อามาตย์) เมืองซู่ในสมัยสามก๊กผู้ซึ่ง “ทุ่มเทจนถึงที่สุดจนกระทั่งหัวใจหยุดเต้น”

การยกย่องสรรเสริญความจงรักภักดีและคุณธรรมความถูกต้องของวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนถูกบรรยายไว้อย่างละเอียดมากในผลงานวรรณกรรมของนักประพันธ์เหล่านี้ หลักศีลธรรมที่เป็นนามธรรมถูกนำมาทำให้ชัดเจนและเป็นรูปเป็นร่างในวัฒนธรรมที่แสดงออกมา

สายเต๋าเน้นความจริง สายพุทธเน้นความเมตตา และแนวคิดขงจื้อให้ความสำคัญกับความจงรักภักดี ความอดทน ความเมตตาและคุณธรรมความถูกต้อง “แม้ว่าจะต่างกันในรูปแบบ วัตถุประสงค์ของแต่ละสำนักนั้นเหมือนกัน..... ทุกสำนักถวิลบ้นดาลใจให้ผู้คนหวนกลับไปสู่ความภักดี”¹⁹ นี่เป็นแนวคิดที่มีค่ามากที่สุดของวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนที่มีรากฐานอยู่บนความเชื่อในแนวคิดขงจื้อ พุทธและเต๋า

วัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนบรรจุเต็มไปด้วยแง่คิดและหลักการ เช่นสวรรค์ เต๋า เทพ พระพุทธ พรหมลิขิต ความสัมพันธ์แต่ชาติปางก่อน ความเมตตา คุณธรรมความถูกต้อง มารยาท ปัญญา ความเชื่อถือศรัทธา ความซื่อสัตย์ ความละเอียด ความจงรักภักดี ความกตัญญู เกียรติ เป็นต้น ชาวจีนมากมายที่ไม่รู้หนังสือ แต่พวกเขาคุ้นเคยกับละครเวทีและอุปรากร วัฒนธรรมในรูปแบบเหล่านี้เป็นวิถีสำคัญที่ประชาชนทั่วไปได้เรียนรู้ศีลธรรมตามจารีตประเพณี ดังนั้นการที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนจึงเป็นการทำลายศีลธรรมของชนชาติจีนโดยตรงและเป็นการบ่อนทำลายพื้นฐานของความสุขสงบและความปรองดองในสังคม

ทฤษฎีคอมมิวนิสต์อันชั่วร้ายต่อต้านวัฒนธรรมดั้งเดิม

“ปรัชญา” ของพรรคคอมมิวนิสต์ตรงกันข้ามโดยสิ้นเชิงกับวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีน วัฒนธรรมดั้งเดิมเคารพยำเกรงลิขิตสวรรค์ ดังเช่นปราชญ์ขงจื้อเคยกล่าวไว้ครั้งหนึ่งว่า “ชีวิตและความตายนั้นลิขิตตามดวงชะตา และความร่ำรวยและตำแหน่งนั้นกำหนดโดยสวรรค์”²⁰ สายพุทธและสายเต๋าเป็นรูปแบบของความเชื่อในพระเจ้า และเชื่อในเรื่องวัฏจักรของการกลับมาเกิดใหม่ของชีวิตและความตาย อีกทั้งผลกระทบของความดีและความชั่ว ตรงกันข้ามกับพรรคคอมมิวนิสต์ซึ่งไม่เพียงแต่ไม่เชื่อว่าพระเจ้ามี่จริงเท่านั้น แต่ยังมีวิพากษ์วิจารณ์เต๋าและโจมตีสวรรค์ ปรัชญาขงจื้อเน้นความสำคัญในเรื่องครอบครัว แต่คำประกาศของคอมมิวนิสต์นั้นรณรงค์ให้ล้มเลิกระบบครอบครัวอย่างชัดเจน วัฒนธรรมดั้งเดิมสร้างความแตกต่างระหว่างความเป็นจีนและต่างชาติ แต่คำประกาศของคอมมิวนิสต์รณรงค์จุดจบของชนชาติ วัฒนธรรมขงจื้อเน้นความมีจิตเมตตาต่อผู้อื่น แต่พรรคคอมมิวนิสต์ส่งเสริมการต่อสู้ทางชนชั้น แนวคิดขงจื้อส่งเสริมความจงรักภักดีต่อกษัตริย์และรักแผ่นดิน คำประกาศของคอมมิวนิสต์ส่งเสริมให้ละทิ้งเรื่องชนชาติ

เพื่อให้ได้มาและคงไว้ซึ่งอำนาจในประเทศจีน ก่อนอื่นพรรคคอมมิวนิสต์ต้องปลุกฝังความคิดที่ผิดศีลธรรมบนแผ่นดินจีน เหมาเจ๋อตงเคยกล่าวว่า “เมื่อต้องการจะล้มล้างอำนาจการปกครอง ก่อนอื่นต้องทำเรื่องโฆษณาชวนเชื่อ และพยายามดูในเรื่องอุดมการณ์”²¹ พรรคคอมมิวนิสต์จีนตระหนักดีถึงความรุนแรงของทฤษฎีคอมมิวนิสต์ ซึ่งมีกำลังอาวุธพร้อมนั้นเป็นการปฏิเสธความคิดของตะวันตก และไม่อาจจะเปรียบเทียบได้กับประวัติศาสตร์วัฒนธรรม 5,000 ปีอันลึกซึ้งของจีน “ไม่ทำเลย หรือมีเช่นนั้นก็ทำให้หมด” ดังนั้นพรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนให้หมดสิ้นเพื่อให้ทฤษฎีมาร์กซิสและเลนินสามารถยึดครองการเมืองของจีน

วัฒนธรรมดั้งเดิมเป็นอุปสรรคต่อความเป็นเผด็จการของพรรคคอมมิวนิสต์

เหมาเจ๋อตงกล่าวไว้ว่าเขาไม่ทำตามทั้งเต๋าและสวรรค์²² วัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนจึงเป็นอุปสรรคใหญ่ต่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนในการต่อต้านเต๋าและสวรรค์อย่างไม่ต้องสงสัย

ความจงรักภักดีในวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนไม่ใช่หมายถึงการอุทิศตนอย่างหล้นหลับตา ในความคิดของประชาชน จักรพรรดิคือ “โอรสสวรรค์” โดยมีสวรรค์อยู่เหนือขึ้นไป ไม่ใช่ว่าจักรพรรดิจะดำเนินการทุกสิ่งถูกต้องเสมอไป ดังนั้นจำเป็นต้องมีผู้คอยสังเกตเพื่อทักท้วงเมื่อองค์จักรพรรดิทำผิดอยู่ตลอดเวลา ระบบการลำดับเหตุการณ์ของจีนมีนักประวัติศาสตร์คอยบันทึกทุกคำพูดและการกระทำขององค์จักรพรรดิ ข้าราชการผู้รอบรู้สามารถเป็นอาจารย์ขององค์กษัตริย์ของพวกเขาได้ พฤติกรรมขององค์จักรพรรดิจะถูกประเมินด้วยคำภีร์คำสอนขงจื้อ ถ้าองค์จักรพรรดิทำสิ่งที่ผิดศีลธรรม—ไม่รู้รู้ในเต๋า ประชาชนอาจลุกกันขึ้นมาโค่นล้มองค์กษัตริย์ ดังเช่นกรณีเงินทังโจมตีเจี๋ย หรือพระเจ้าอู่โค่นล้มราชวงศ์โจว²³ มองจากมุมของวัฒนธรรมดั้งเดิม การโค่นล้มเช่นนี้ไม่ถือเป็นความไม่จงรักภักดีหรือเป็นการฝ่าฝืนเต๋า ในทางกลับกันการโค่นล้มถูกมองว่าเป็นการดำเนินการตามเต๋าแทนสวรรค์ เมื่อครั้งที่เหวินเทียนเสียง (ค.ศ. 1236-1283)²⁴ ขุนพลในสมัยราชวงศ์ซ้องถูกจับเป็นเชลย เขาไม่ยอมรับความพ่ายแพ้แก่กองกำลังผู้รุกรานมองโกลเสีย ถึงแม้องค์จักรพรรดิจะได้พยายามเกลี้ยกล่อมให้ยอมแพ้ก็ตาม ทั้งนี้เป็นเพราะตามแนวคิดขงจื้อ “อาณาประชาราษฎร์นั้นสำคัญอันดับหนึ่ง ประเทศชาติอันดับสอง อันดับสุดท้ายคือผู้ปกครอง”²⁵

ไม่ว่าอย่างไร เพด็จการพรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่อาจยอมรับความเชื่อทางจารีตประเพณีเหล่านี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนต้องการยกย่องผู้นำของมันเองและส่งเสริมลัทธิของการมีตัวตน ดังนั้นจึงไม่อาจปล่อยให้แนวคิดที่มีอยู่มาช้านานเช่นสวรรค์ เต่าและเทพที่ควบคุมจากเบื้องบนได้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนตระหนักดีว่าสิ่งที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนทำนั้นถือได้ว่าเป็นความผิดบาปที่ใหญ่หลวงและน่าชังที่สุดต่อสวรรค์และเต่าหากประเมินด้วยมาตรฐานของวัฒนธรรมดั้งเดิม พรรคคอมมิวนิสต์จีนเข้าใจดีว่าตราบไต่ที่วัฒนธรรมดั้งเดิมยังคงอยู่ ประชาชนจะไม่สรรเสริญว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนว่า “ยิ่งใหญ่ รุ่งโรจน์และถูกต้อง” ปัญญาชนยังจะสืบทอดประเพณีในลักษณะ “เสี่ยงชีวิตเพื่อโค่นล้มราชวงศ์” “รักษาคุณธรรมด้วยชีวิต”²⁶ และเชิดชูปวงประชาอยู่เหนือผู้ปกครอง เมื่อเป็นเช่นนั้นประชาชนก็จะไม่กลายเป็นหุ่นกระบอกให้แก่พรรคคอมมิวนิสต์จีน และพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ไม่สามารถจะกำหนดให้ประชาชนมีความคิดในแนวเดียวกัน

การที่วัฒนธรรมดั้งเดิมมีความยำเกรงต่อสวรรค์ แผ่นดินและธรรมชาติกลายเป็นอุปสรรคให้กับพรรคคอมมิวนิสต์จีนในการ “ต่อสู้กับธรรมชาติ” ในความพยายามที่จะ “เปลี่ยนแปลงสวรรค์และแผ่นดิน” วัฒนธรรมดั้งเดิมเห็นคุณค่าของชีวิตมนุษย์โดยสอนว่า “สถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตมนุษย์ต้องจัดการด้วยความระมัดระวังอย่างที่สุด” คำสอนดังกล่าวเป็นอุปสรรคต่อการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์และการปกครองด้วยการข่มขู่ให้เกรงกลัวของพรรคคอมมิวนิสต์จีน มาตรฐานศีลธรรมขั้นสูงสุดของ “เต่าแห่งสวรรค์” ของวัฒนธรรมดั้งเดิมเป็นอุปสรรคต่อการควบคุมบิดเบือนหลักศีลธรรมของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ด้วยเหตุผลดังกล่าว พรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงทำให้วัฒนธรรมดั้งเดิมกลายเป็นศัตรูต่อความพยายามที่จะเสริมอำนาจในการควบคุมของมัน

วัฒนธรรมดั้งเดิมทำลายความถูกต้องในการขึ้นสู่อำนาจปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

วัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนเชื่อในเทพเจ้าและลิขิตสวรรค์ การยอมรับลิขิตสวรรค์หมายความว่าผู้ปกครองต้องมีปัญญา ปฏิบัติตามเต่าและยอมรับในโชคชะตา การเชื่อในเทพเจ้าหมายถึงการยอมรับว่าอำนาจเหนือมนุษย์ชาตินั้นอยู่บนสวรรค์

หลักการปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีนสรุปได้ดังนี้ “จารีตประเพณีไม่อาจพันนาการพวกเร่อีกต่อไป ลูกขึ้นท่านผู้ใช้แรงงาน หลุดพ้นจากความเป็นทาสอีกต่อไป แผ่นดินจะรุ่งเรืองบนรากฐานใหม่ พวกเราไม่มีอะไรเลย พวกเรามีทุกอย่าง”²⁷

พรรคคอมมิวนิสต์จีนส่งเสริมวัตถุนิยมเชิงประวัติศาสตร์ โดยประกาศว่าคอมมิวนิสต์เป็นสวรรค์บนดิน หนทางสู่สวรรค์บนดิน บุกเบิกโดยชนชั้นกรรมากร หรือพรรคคอมมิวนิสต์ ความเชื่อในเรื่องเทพจึงเป็นการทำร้ายความถูกต้องในการขึ้นสู่อำนาจปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์

II. พรรคคอมมิวนิสต์ทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิมอย่างไร

ทุกสิ่งที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนทำลายนั้นมีวัตถุประสงค์ทางการเมือง เพื่อที่จะยึดกุม รักษาและรวบรวมอำนาจการปกครองแบบกดขี่ของมัน พรรคคอมมิวนิสต์จีนต้องเปลี่ยนแปลงนิสัยของมนุษย์ให้เป็นนิสัยมารตามพรรคของมัน และเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนให้เป็นวัฒนธรรมพรรค ซึ่งมีแต่ “การหลอกลวง ความชั่วร้ายและความรุนแรง” การทำลายและการสับเปลี่ยนสิ่งที่จับต้องได้ รวมถึง โบราณวัตถุ โบราณสถาน และหนังสือ โบราณที่มีคุณค่าทางวัฒนธรรม และสิ่งที่จับต้องไม่ได้ เช่น หลักจริยธรรมตามจารีตประเพณี ชีวิตและโลก มันเข้าไปพัวพันในทุกแง่มุมของชีวิตของคน รวมถึงการกระทำ ความคิดและรูปแบบการดำรงชีวิต ใน

ขณะเดียวกันพรรคคอมมิวนิสต์จีนกลับนับถือวัฒนธรรมที่ไม่สำคัญและผิวเผินให้เป็น“แก่นแท้ของวัฒนธรรม” โดยเก็บรักษาและเชิดชู “แก่นของวัฒนธรรม” เหล่านั้นในเป็นหน้ากาก พรรคยังคงรักษาสิ่งที่คล้ายจารีตประเพณีไว้ แต่เปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมประเพณีที่แท้จริงโดยใส่วัฒนธรรมพรรคเข้าแทนที่ มันหลอกลวงประชาชนและสังคมนานาชาติภายใต้หน้ากากของ “การสานต่อและพัฒนา” วัฒนธรรมดั้งเดิมของจีน

การกวาดล้างศาสนาทั้งสามพร้อม ๆ กัน

เนื่องจากวัฒนธรรมดั้งเดิมมีรากฐานจากแนวคิดขงจื้อ พุทธศาสนาและเต๋า ในขั้นแรกของการทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิมของพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็คือ ทำลายสิ่งที่ปรากฏการณ์ของสวรรค์ในโลกมนุษย์ การกำจัดศาสนาทั้งสามนั้นตรงตามเป้าหมายของมัน

ศาสนาหลักทั้งสามได้แก่ แนวคิดขงจื้อ พุทธศาสนาและลัทธิเต๋า ต้องประสบกับถูกทำลายล้างเป็นระยะๆ ในประวัติศาสตร์ ยกตัวอย่างเช่นพุทธศาสนาต้องเผชิญกับภัยพิบัติใหญ่ๆ สี่ครั้งในประวัติศาสตร์ ซึ่งเป็นที่กล่าวขานในประวัติศาสตร์ว่า “สามอู่หนึ่งจวง” หรือการประทุษร้ายพุทธศาสนิกชนโดยจักรพรรดิสี่พระองค์ จักรพรรดิไท่ฮู่²⁸ ของราชวงศ์เว่ยเหนือ (ค.ศ. 386-534) จักรพรรดิอู่จิ่ง²⁹ ของราชวงศ์ถัง (ค.ศ. 618-907) ทั้งสองพระองค์พยายามกวาดล้างพุทธศาสนาเพื่อให้ลัทธิเต๋าเจริญรุ่งเรือง จักรพรรดิอู่³⁰ ของราชวงศ์โจวเหนือ (ค.ศ. 557-581) พยายามกวาดล้างพุทธศาสนาและลัทธิเต๋าพร้อมๆ กัน แต่พระองค์นับถือแนวคิดขงจื้อ จักรพรรดิซื่อจงของราชวงศ์โจวหลัง (ค.ศ. 951-960) พยายามทำการกวาดล้างพุทธศาสนาเพียงต้องการนำพระพุทธรูปมาหล่อเป็นเหรียญเงินตรา โดยมิได้แตะต้องลัทธิเต๋าหรือแนวคิดขงจื้อแต่อย่างใด

มีเพียงพรรคคอมมิวนิสต์จีนเท่านั้นที่ดำเนินการกำจัดศาสนาทั้งสามในเวลาเดียวกัน ภายหลังจากที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนก่อตั้งรัฐบาลได้ไม่นาน มันเริ่มทำลายวัด เผาคัมภีร์พระสูตรและบังคับพระสงฆ์และแม่ชีของศาสนาพุทธให้สึกออกไปใช้ชีวิตฆราวาส การทำลายศาสนสถานของศาสนาอื่นๆ ก็เป็นไปอย่างรุนแรงเช่นกัน พอถึงช่วงทศวรรษ 1960 มีศาสนสถานเหลืออยู่ในประเทศจีนเพียงไม่กี่แห่ง การปฏิวัติวัฒนธรรมครั้งใหญ่ได้นำมาซึ่งความหายนะต่อศาสนาและวัฒนธรรมมากยิ่งขึ้นในการรณรงค์“โล่ทิ้งของเก่าสี่ประการ”³² ความคิดเก่า วัฒนธรรมเก่า ประเพณีเก่าและอุปนิสัยแบบเก่าๆ

ยกตัวอย่างเช่น วัดไป๋หม่า (วัดม้าขาว)³³ เป็นวัดพุทธศาสนาแห่งแรกในจีน ซึ่งสร้างขึ้นเมื่อต้นราชวงศ์ฮั่นตะวันออก (ค.ศ. 25-220) ณ นอกเมืองลั่วหยาง มณฑลเหอหนาน และได้รับการยกย่องว่าเป็น “แหล่งกำเนิดพุทธศาสนาในจีน” และเป็น “บ้านของผู้ก่อตั้ง” ในช่วงการเคลื่อนไหว “โล่ทิ้งของเก่าสี่ประการ” แนนอนวัดไป๋หม่า (วัดม้าขาว) ไม่อาจจะรอดพ้นการปล้นทำลายได้

ใกล้ๆวัดไป๋หม่า (วัดม้าขาว) มีโรงงานผลิตแห่งหนึ่ง เลขาธิการสาขาพรรคฯ นำกลุ่มชาวนาเข้าไปทุบทำลายวัดโดยอ้างว่าเพื่อการปฏิวัติ รูปปั้นดินเหนียวสิบแปดอรหันต์ที่มีอายุกว่า 1,000 ปี ซึ่งสร้างขึ้นในราชวงศ์เหลียว (ค.ศ.916-1125) ถูกทำลายไป คัมภีร์เป่ย์เยี่ย³⁴ ซึ่งพระสงฆ์อินเดียที่มีชื่อเสียงองค์หนึ่งได้นำมาณ ประเทศจีนเมื่อ 2,000 ปีที่แล้วถูกเผาทำลายทิ้งไป ม้าหยกซึ่งเป็นสมบัติล้ำค่าชิ้นหนึ่งถูกทุบทำลายจนแตกกระจาย หลายปีต่อมา เจ้าโนโรตม สีหนุ กษัตริย์เขมรซึ่งลี้ภัยอยู่ในจีนทรงขอไปสักการะที่วัดไป๋หม่า (วัดม้าขาว) โจวเอนไหล ซึ่งเป็นนายกรัฐมนตรีใน ขณะนั้นได้สั่งการให้ทำการขนย้ายคัมภีร์เป่ย์เยี่ยซึ่งเก็บอยู่พระราชวังต้องห้ามในปักกิ่ง และรูปปั้นสิบแปดอรหันต์ซึ่งสร้างขึ้นในสมัยราชวงศ์ชิงจากวัด

ปีหวิ่น (วัดเมฆสิคราม) ณ สวนสาธารณะเชียงซาน³⁵ นอกเมืองปักกิ่งไปยังเมืองลั่วหยางอย่าง เร่งด่วนเพื่อแทนที่คัมภีร์เป่ย์เยียบและรูปปั้นอรหันต์ที่ถูกทำลายไป การปฏิบัติการกำมะลอใน ครั้งนั้นได้แก้ปัญหาความยุ่งยากทางการทูตได้³⁶

การปฏิวัติทางวัฒนธรรมเริ่มขึ้นในเดือนพฤษภาคม ค.ศ.1966 ในความเป็นจริงมันเป็นการ “ปฏิวัติ” วัฒนธรรมจีนในทางที่เสียหาย เริ่มตั้งแต่สิงหาคม ค.ศ.1966 เป็นต้นมา ไฟลามทุ่งของการ “โล่งทิ้งของเก่าสี่ ประการ” ลุกลามไปทั่วแผ่นดินจีน สิ่งที่ถูกจัดเป็นตัวแทนของความเป็น “ศักดินาทุนนิยมและการปรับปรุง แก๊วไซ” ตั้งวัดของพุทธศาสนา อารามเต๋า พระพุทธรูป โบราณสถาน และสถานที่ท่องเที่ยว ภาพศิลปะการเขียน อักษร ภาพวาดและโบราณวัตถุ กลายเป็นเป้าหมายหลักของการถูกทำลายโดยหน่วยพิทักษ์แดง(เร็ดการ์ด)³⁷ ตัวอย่างเช่น พระพุทธรูปแก้วแกะสลัก 1000 องค์บนยอดเขาอายุยืนภายในเขตพระราชวังฤดูร้อน³⁸ ในปักกิ่ง จากผลของการเคลื่อนไหว “โล่งทิ้งของเก่าสี่ประการ” พระพุทธรูปเหล่านั้นถูกทำลายจนขาดหักไม่เหลือ พระพุทธรูปที่สมบูรณณ์แม้แต่องค์เดียว

เมื่อเมืองหลวงของประเทศมีสภาพเช่นนี้ พื้นที่ที่เหลือของประเทศก็มีสภาพเช่นเดียวกัน แม้แต่อำเภอเมือง ในที่ห่างไกลออกไปก็ไม่อาจรอดพ้นจากการถูกทำลาย

วัดเทียนไถในอำเภอไต้ มณฑลซานซี ซึ่งสร้างขึ้นในสมัยไต้เอี้ยนของราชวงศ์ เว่ยเหนือเมื่อ 1,600 ปีก่อนและมีรูปปั้นที่ล้ำค่าและภาพจิตรกรรมฝาผนัง ถึงแม้ว่าวัดนี้จะตั้งอยู่ ณ เชียงเขาค่อนข้างห่างไกลจากตัวอำเภอเมือง กลุ่มคนที่เข้าร่วมการเคลื่อนไหว “โล่งทิ้งของเก่าสี่ ประการ” ก็ไม่สนใจกับความยากลำบาก บุกไปถึงวัดและขโมยรูปปั้นและภาพจิตรกรรมฝาผนัง ไปทั้งหมด ...ที่วัดโหลวกววน³⁹ สถานที่ซึ่งปราชญ์เหลาจื่อ บรรยายและมอบคัมภีร์เต๋าต่อจิง อันมีชื่อเสียงของท่านไว้แก่ชาวโลกเมื่อ 2,500 ปีก่อน วัดนี้ตั้งอยู่ที่อำเภอโจวจื่อ มณฑลซาน ซี ในรัศมี 10 ลี้⁴⁰ รอบๆ ศาลายกพื้นที่ปราชญ์เหลาจื่อทำการบรรยาย เป็นที่ตั้งของ โบราณสถานมากกว่า 50 แห่ง รวมถึง จงเซ็งกง (วัดสักการะนักปราชญ์) ซึ่งจักรพรรดิถังเกาจู่ หลีฮวน⁴¹ ได้สร้างขึ้นเพื่อเป็นการคารวะต่อปราชญ์เหลาจื่อเมื่อ 1,300 ปีก่อน ปัจจุบันนี้วัด โหลวกววนรวมทั้งโบราณสถานอื่นๆ ได้ถูกทำลายไป และนักพจน์เต๋าต่างถูกบังคับให้ออกจาก อาราม ตามกฎเกณฑ์ของลัทธิเต๋า เมื่อบวชเรียนแล้วนักพจน์เต๋าจะไม่โกนหนวดเคราหรือตัด ผมตลอดไป แต่แล้วบัดนี้นักพจน์เต๋าต้องถูกบังคับให้ตัดผม ถูกบังคับให้ถอดชุดของนักพจน์ ออกและใช้ชีวิตเหมือนกับชาวบ้านในสังคม⁴² พวกเขาบางคนได้แต่งงานกับหญิงสาวและ กลายเป็นชายของชาวนาในท้องถิ่นณ สถานที่บำเพ็ญธรรมของนักพจน์เต๋าบงกุเขาเหลา ซานในมณฑลซานตง เช่น วัดไท่ผิงกง(อารามสงบสูงสุด) วัดซ่างซิงกง (อารามใสสะอาด สูงสุด) วัดเซี่ยซิงกง(อารามใสสะอาด) วัดโต้วหมู่ อารามซีฮวาเอี้ยน อารามหนิงเจิน วัด กวนอวี (วัดกวนอู) เป็นต้น พระพุทธรูป เครื่องบูชา คัมภีร์ม้วนพุทธศาสนา โบราณวัตถุ ป้าย จารึกของวัดถูกทุบจนแตกกระจายและเผาทิ้งไปทั้งหมด ...ศาลเช่นไหว้ขงจื่อในมณฑลจี๋หลิน เป็นศาลเช่นไหว้ขงจื่อหนึ่งในสี่แห่งที่มีชื่อเสียงของประเทศถูกทำลายอย่างรุนแรงในช่วง การเคลื่อนไหว “โล่งทิ้งของเก่าสี่ประการ”⁴³

การทำลายศาสนาด้วยวิธีพิเศษเฉพาะ

เลนินเคยกล่าวไว้ว่า “วิธีที่ง่ายที่สุดที่จะทำลายป้อมปราการคือการทำลายจากด้านใน” เนื่องจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นลูกเป็นหลานของมาร์คซิส-เลนิน พรรคคอมมิวนิสต์จีนย่อมเข้าใจคำพูดนี้โดยปริยาย

ใน “คัมภีร์มหายาน มหาปรินิพพาน”⁴⁴ องค์พระพุทธเจ้าศักยมุณีทำนายไว้ว่า หลังจากพระองค์เสด็จปรินิพพาน เหล่ามารจะมากลับชาติมาเกิดเป็นพระภิกษุ เป็นชี และฆราวาสชายหญิงเพื่อทำให้ธรรมะเสื่อมถอยแน่นอนเราไม่สามารถพิสูจน์ว่าสิ่งที่องค์พระพุทธเจ้าศักยมุณีหมายถึงนั้นหมายความว่าอะไรได้อย่างชัดเจนอย่างไรก็ดี การบ่อนทำลายพุทธศาสนาของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเริ่มโดยการได้ “แนวร่วม” จากบุคคลในพุทธศาสนาบางคน พรรคคอมมิวนิสต์จีนถึงกับส่งสายลับแทรกซึมเข้าไปอยู่ในศาสนาเพื่อบ่อนทำลายจากข้างใน ณ ที่ประชุมวิพากษ์วิจารณ์ครั้งหนึ่งในช่วงการปฏิวัติวัฒนธรรม บางคนได้ถามจ้าว ผู้ชู ซึ่งเป็นรองประธานของสมาคมพุทธศาสนาของจีนในเวลานั้นว่า “ท่านเป็นสมาชิกของพรรคคอมมิวนิสต์ ทำไมท่านเชื่อถือในพุทธศาสนา?”

องค์พระพุทธเจ้าศักยมุณีบรรลुरूปร่างในหลักธรรม “ศีล สมาธิ ปัญญา” ดังนั้นก่อนที่พระองค์จะเสด็จปรินิพพาน พระองค์สอนสาวกของพระองค์ให้ “ยึดมั่นและรักษาศีล ต้องไม่ย่อหย่อนหรือละเมิดศีล” พระองค์ทรงกล่าวเตือนว่า “คนที่ผิดศีลจะเป็นที่รังเกียจเดียดฉันท์ของสวรรค์ มังกร ผีและเทพ ชื่อเสียงที่ชั่วร้ายของพวกเขาจะละมือไปกว้างและไกล ... เมื่อชีวิตจบลง พวกเขาจะทนทุกข์ทรมานในนรกเนื่องจากกรรมที่พวกเขาได้ก่อ และจะถูกลงโทษโดยไม่รู้จักจบ แล้วพวกเขาจะออกมา โดยจะทนทุกข์ทรมานต่อไปโดยมีตัวตนเป็นผีและสัตว์ที่หิวโหย พวกมันจะทนทุกข์ทรมานอยู่ในวัฏจักรอย่างนี้โดยไม่รู้จักจบ”⁴⁵

พระภิกษุที่ฝึกฝนการเมืองไม่สนใจในคำเตือนของพระพุทธเจ้า ในปี ค.ศ. 1952 พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ส่งตัวแทนเข้าร่วมการประชุมก่อตั้งสมาคมพุทธศาสนาของจีน ณ ที่ประชุม ศาสนิกชนของสมาคมจำนวนมากเสนอให้ยกเลิกศีล โดยอ้างว่าข้อบัญญัติเหล่านั้นทำให้หนุ่มสาวเสียชีวิตไปเป็นจำนวนมาก บางคนถึงกับสนับสนุนว่า “ประชาชนควรมีอิสระในการนับถือศาสนา พระภิกษุและชีควรมีเสรีภาพที่จะมีคู่ครอง ดื่มสุราและกินเนื้อ ใครก็ไม่ควรเข้ามาแทรกแซง” ณ เวลานั้น อาจารย์ชวีหยุนซึ่งอยู่ในที่ประชุมเห็นว่าพุทธศาสนากำลังจะประสบกับอันตรายของการล่มสลายไปในประเทศจีน จึงลุกขึ้นคัดค้านพร้อมทั้งเรียกร้องให้คงไว้ซึ่งศีลและเครื่องแต่งกายของพุทธศาสนา อาจารย์ชวีหยุนจึงถูกโจมตีและกล่าวหาว่า “ต่อต้านการปฏิวัติ” และถูกกักบริเวณให้อยู่แต่ในกุฏิเจ้าอาวาสให้อดอาหารและน้ำ ไม่นานญาติให้ออกจากกุฏิเพื่อไปใช้ห้องน้ำ อาจารย์ชวีหยุนถูกสั่งให้มอบทรัพย์สินเงินทองและอาวุธปืนออกมา เมื่อได้รับคำตอบว่าไม่มี อาจารย์ชวีหยุนจึงถูกทุบตีอย่างรุนแรงจนกระดูกซี่โครงซี่แรกหักและซี่โครงหัก อาจารย์ชวีหยุนในเวลานั้นมีอายุ 112 ปี ตำรวจทหารผลักอาจารย์ชวีหยุนตกจากเตียงลงไปกับพื้น วันรุ่งขึ้นเมื่อปรากฏว่าอาจารย์ชวีหยุนยังมีชีวิตอยู่พวกเขาก็เริ่มทุบตีอย่างโหดร้ายอีก

สมาคมพุทธศาสนาของจีนก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1952 และสมาคมลัทธิเต๋าของจีนก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1957 ในหนังสือก่อตั้งทั้งสองสมาคมประกาศว่าจะอยู่ “ภายใต้การนำของรัฐบาลของประชาชน” แต่ในความเป็นจริงพวกเขาจะอยู่ภายใต้การนำของพรรคคอมมิวนิสต์จีนซึ่งไม่เชื่อว่าพระเจ้ามีจริง ทั้งสองสมาคมสัญญาว่าจะเข้าร่วมงานการผลิตและการก่อสร้างอย่างแข็งขันและปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาล ทั้งสองสมาคมได้เปลี่ยนแปลงตัวเองเป็นองค์กรของฆราวาส ในขณะที่พระสงฆ์และนักพจนาน์เต๋าที่ยึดมั่นในศีลและหลักธรรมกลับต้องถูกกล่าวร้ายป้ายสีว่าเป็นบุคคลต่อต้านการปฏิวัติหรือสมาชิกของลัทธิที่หลงงมงายและสมาคมลับ ภายใต้คำขวัญ “ชำระสะสางพุทธศาสนาและลัทธิเต๋า” พวกเขาถูกคุมขัง ถูกบังคับให้ “สำนึกผิดโดยการใช้แรงงาน”

หรือแม้กระทั่งถูกประหารชีวิต แม้กระทั่งศาสนาที่ถ่ายทอดมาจากทางตะวันตก เช่นศาสนาคริสต์และนิกายคาทอลิกก็ไม่ได้รับการยกเว้น

จากสถิติตัวเลขในหนังสือ *พรรคคอมมิวนิสต์ประหัตประหารผู้นับถือศาสนาคริสต์* ซึ่งตีพิมพ์ออกมาในปี ค.ศ. 1958 เพียงตัวเลขในเอกสารที่เปิดเผยต่อสาธารณชน ในจำนวนบาทหลวงที่ถูกป้ายข้อหาเป็น “เจ้าของที่ดิน” หรือ “ผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่น” 8,840 รายถูกประหารชีวิตและ 39,200 รายถูกส่งไปยังค่ายกักกันแรงงาน ในจำนวนบาทหลวงที่ถูกป้ายข้อหาเป็นบุคคล “ต่อต้านการปฏิวัติ” 2,450 รายถูกประหารชีวิตและ 24,800 ราย ถูกส่งไปยังค่ายกักกันแรงงาน

46

ศาสนาเป็นหนทางให้คนออกจากสังคมโลกีย์เพื่อบำเพ็ญตนเอง ศาสนาให้ความสำคัญกับการข้ามไปสู่ “อีกฝั่งหนึ่ง” (ฝั่งของการบรรลุแจ้ง) และ “สวรรค์” องค์ศักยมุณีเคยเป็นเจ้าของชายในประเทศอินเดีย เพื่อแสวงหาการหลุดพ้น⁴⁷ สภาวะที่จิตหลุดพ้นและเข้าสู่สภาวะจิตสงบ ปัญญา รั้งแจ้ง และปรินิพพาน⁴⁸ พระองค์ละทิ้งราชบัลลังก์และเดินทางเข้าป่าขึ้นเขาเพื่อบำเพ็ญทุกข ก่อนที่พระเยซูจะบรรลุแจ้ง มารพาพระองค์ขึ้นไปบนยอดเขาแห่งหนึ่ง และแสดงให้เห็นพระองค์ได้เห็นความวิจิตรของอาณาจักรทั้งหลายในโลก มารกล่าวว่า “ถ้าเจ้าคำนับนับถือข้า ข้าจะให้สิ่งเหล่านี้แก่ท่าน” แต่พระเยซูไม่หลงกล แต่พระสงฆ์และบาทหลวงที่ฝักใฝ่การเมืองและที่เข้าเป็นแนวร่วมกับพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้สร้างเรื่องโกหกหลอกลวงต่างๆ เช่น “พุทธศาสนาในโลกมนุษย์” และ “ศาสนาเป็นสังฆกรรม สังคมนิยมก็เช่นกัน” พวกเขาอ้างว่า “ไม่มีอะไรขัดแย้งกันระหว่างฝั่งนี้กับอีกฝั่งหนึ่ง” พวกเขาส่งเสริมให้พระสงฆ์และนักพจนานี้แสวงหาความสุข ชื่อเสียง ความสวยงาม ความมั่งคั่งและตำแหน่งในชีวิตนี้ และทำการเปลี่ยนแปลงหลักธรรมและความหมายของศาสนา

พุทธศาสนาห้ามการฆ่า พรรคคอมมิวนิสต์จีนฆ่าคนราวกับฆ่าแมลงวันในระหว่าง “การปราบปรามบุคคลที่ต่อต้านการปฏิวัติ”⁴⁹ พระสงฆ์ที่ฝักใฝ่การเมืองจึงแต่งเรื่องขึ้นเพื่อสร้างความชอบธรรมว่า “การฆ่าบุคคลที่ต่อต้านการปฏิวัตินั้นคือความเมตตาที่ยิ่งใหญ่กว่า” ในระหว่างการทำ “สงครามต่อต้านการรุกรานของสหรัฐฯ และช่วยเหลือเกาหลี” (ค.ศ. 1950-1953)⁵⁰ พระสงฆ์ถูกส่งไปแนวหน้าเพื่อฆ่าคน

ศาสนาคริสต์เป็นอีกตัวอย่างหนึ่ง ในปี ค.ศ. 1950 อู๋ เอี้ยวจง⁵¹ ได้จัดตั้งองค์การศาสนา “สามตัวเอง” ซึ่งประกอบด้วยหลักการของการปกครองตัวเอง ดูแลเลี้ยงดูตัวเองและถ่ายทอดตัวเอง เขาอ้างว่าหลักการดังกล่าวจะทำให้หลุดพ้นจาก “จักรวรรดินิยม” และเข้าร่วมขบวนการทำ “สงครามต่อต้านการรุกรานของสหรัฐฯ และช่วยเหลือเกาหลี” อย่างแข็งขัน เพื่อนสนิทของเขาคนหนึ่งซึ่งถูกจำคุกกว่า 20 ปีเนื่องจากปฏิเสธที่จะเข้าร่วมองค์การ “สามตัวเอง” และถูกทรมานและถูกหมิ่นเหยียดหยามต่างๆ นานา เมื่อเขาถามอู๋ เอี้ยวจงว่า “ท่านคิดอย่างไรกับสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆที่พระเยซูได้แสดงให้เห็น?” อู๋ตอบว่า “ผมทิ้งสิ่งเหล่านั้นไปหมดแล้ว”

ไม่ยอมรับสิ่งมหัศจรรย์ที่พระเยซูได้แสดงให้เห็นเท่ากับไม่ยอมรับสวรรค์ของพระเยซู ยังจะนับว่าตัวเองเป็นผู้นับถือศาสนาคริสต์ได้อย่างไรในเมื่อตัวเองไม่ยอมรับสวรรค์ของพระเยซู? อย่างไรก็ตามเนื่องจากเป็นผู้ก่อตั้งองค์การศาสนา “สามตัวเอง” อู๋ เอี้ยวจงได้รับการแต่งตั้งเป็นสมาชิกถาวรของคณะกรรมการที่ปรึกษาทางการเมือง ทันที่ที่เขาก้าวเข้าไปในหอประชุมใหญ่ประชาชน⁵² เขาคงลืมคำสอนของพระเยซูจนหมดสิ้น นั่นคือ “ท่านจะรักพระเจ้าเป็นเจ้าด้วยหัวใจทั้งหมด จิตวิญญาณทั้งหมดและด้วยจิตใจทั้งหมดของท่าน นี่เป็นบทบัญญัติข้อที่หนึ่งและเป็นข้อที่สำคัญที่สุด” (แมตทิว 22:37-38) “คืนแก่ซีซ่าในสิ่งที่เป็นของซีซ่า คืนแก่พระเจ้าในสิ่งที่เป็นของพระเจ้า” (แมตทิว 22:21)

พรรคคอมมิวนิสต์จีนยึดทรัพย์สินของวัด บังคับพระสงฆ์และชีให้ศึกษาลัทธิมาร์กซิส-เลนินเพื่อจะล้างสมองพวกเขา และยังบังคับพวกเขาทำงานหนัก เช่น มีการตั้ง“โรงงานพุทธศาสนา”ขึ้นที่เมืองหนิงโป มณฑลเจ้อเจียง มีพระสงฆ์และชีมากกว่า 25,000 คนเคยถูกบังคับให้ทำงานอยู่ที่นั่น เรื่องที่น่าขนลุกยิ่งขึ้นคือพรรคคอมมิวนิสต์จีนส่งเสริมพระสงฆ์และชีมิให้แต่งงานเพื่อที่จะทำให้พุทธศาสนาแตกแยก ตัวอย่างเช่น ก่อนวันที่ 8 มีนาคม ค.ศ. 1951 ซึ่งเป็นวันสตรี สมพันธ์สตรีในเมืองฉางซา มณฑลหูหนาน ออกคำสั่งให้แม่ชีทั้งหมดในจังหวัดตัดสินใจแต่งงานภายในไม่กี่วัน ยิ่งกว่านั้น พระสงฆ์ในวัยหนุ่มและแข็งแรงถูกบังคับให้ไปเป็นทหารและถูกส่งไปสมรภูมิต่างๆเป็นเป้ากระสุนปืนใหญ่!⁵³

องค์กรศาสนาต่างๆในจีนล่มสลายไปจากการปราบปรามอย่างรุนแรงของพรรคคอมมิวนิสต์จีน กลุ่มคนชั้นนำในวงการพุทธศาสนาและลัทธิเต๋าถูกประหารชีวิตประหาร ในจำนวนคนที่ยังเหลือรอดจากการประหารชีวิตหลาย ๆ คนกลับไปใช้ชีวิตฆราวาส และอีกหลาย ๆ คนที่เป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ที่ไม่เปิดเผย แต่ถนัดที่จะนุ่งห่มจีวร⁵⁴ สวมใส่ชุดนักภจนะเต๋า หรือชุดของบาทหลวง แล้วทำการบิดเบือนพระสูตรของพุทธศาสนา คำสอนของลัทธิเต๋าและคัมภีร์ไบเบิล โดยจะคอยหาข้อมูลจากหลักธรรมคำสอนเหล่านี้เพื่อให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนดำเนินการเคลื่อนไหว

การทำลายโบราณวัตถุทางวัฒนธรรม

การทำลายโบราณวัตถุทางวัฒนธรรมเป็นส่วนสำคัญของการทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิมของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ในการรณรงค์ “โล่งทิ้งของเก่าสี่ประการ” หนังสือต่างๆ ซึ่งส่วนใหญ่มีอยู่เพียงเล่มเดียว ภาพการเขียนอักษรและภาพวาดต่างๆ ซึ่งปัญญาชนได้สะสมเอาไว้ นั่น ถ้าไม่ถูกเผาเป็นถ่านก็ถูกย่อยไปทำเป็นเยื่อกระดาษ จางป๋อจวิน⁵⁵ มีหนังสือสะสมอยู่ในตระกูลกว่า 10,000 เล่ม ผู้นำหน่วยพิทักษ์แดง(เร็ดการ์ด) นำหนังสือไปเผาเพื่อฝังไฟ ส่วนที่เหลือก็ถูกส่งไปโรงงานกระดาษเพื่อย่อยทำเยื่อกระดาษ

ผู้เชี่ยวชาญการขึ้นภาพการเขียนอักษรและภาพวาด หง ชิวเซิง เป็นชายแก่ที่ผู้คนเรียกกันว่า “หมอมเหวตา” ทางด้านการเขียนอักษรและภาพวาดโบราณ เขาได้สะสมภาพเขียนอักษรและภาพวาดที่มีชื่อเสียงระดับโลกนับจำนวนไม่ถ้วน เช่นภาพทิวทัศน์ของจักรพรรดิซุยจง แห่งราชวงศ์ซ่ง⁵⁶ ภาพไม้ไผ่ของซู ตงป๋อ⁵⁷ และภาพวาดของเหวิน เจิ้งหมิง⁵⁸และถึง ป๋อฮู่⁵⁹ เป็นเวลานับสิบ ๆ ปี ภาพการเขียนอักษรและภาพวาดโบราณนับร้อยๆ ภาพที่หง ชิวเซิงได้ช่วยรักษาไว้ได้กลายเป็นสมบัติล้ำค่าของประเทศ ภาพการเขียนอักษรและภาพวาดที่ได้ท่วมเทจิตใจและชีวิตเก็บสะสมไว้ถูกป้ายข้อหาเป็น “ของเก่าสี่ประการ” และถูกเผาทิ้ง ภายหลังเหตุการณ์ หงกล่าวทั้งน้ำตาว่า “ภาพการเขียนอักษรและภาพวาดกว่า 100 จีน⁶⁰ (50 กิโลกรัม) ใช้เวลาเผาานานมาก!”⁶¹

“สรรพสิ่งในโลกมาแล้วจากไป
อดีตปัจจุบันหมุนเวียนเปลี่ยนไป
แม่น้ำภูเขาความสง่าไม่เปลี่ยน
และยังคงเป็นที่ประจักษ์จากทางเดินเส้นนี้...”⁶²

หากคนจีนในวันนี้ยังคงจำประวัติศาสตร์ของตนได้บ้าง พวกเขาอาจมีความรู้สึกที่แตกต่างเวลาที่พวกเขาท่องกลอนของเม่ง เฮ่าหราน ภู่เขาและแม่น้ำที่ขึ้นชื่อ โบราณสถานทางประวัติศาสตร์ถูกทำลายจนไม่มีเหลือ ในช่วงที่พายุแห่งการ “โล่งทิ้งของเก่าสี่ประการ” ไม่เพียงแต่ศาลาดอกกล้วยไม้ สถานที่ซึ่งหวาง ซี้จื่อ⁶³ แต่ง “โคลงกลอนซึ่งรวบรวมขึ้นเป็นบทกลอนที่ประพันธ์ขึ้น ณ ศาลาดอกกล้วยไม้”⁶⁴ ถูกทำลายไปเท่านั้น หลุมฝังศพของหวัง ซี้จื่อเองก็ถูกทำลายด้วย บ้านเดิมของอู่ เจินเอิน⁶⁵ ในมณฑลเจียงซูถูกรื้อถอน บ้านเดิมของอู่ จิ้งจื่อ⁶⁶ ในมณฑลอันฮุยถูกทำลาย แผ่นศิลาซึ่งมีบทความที่เขียนด้วยลายมือของซู ตงปอ *กระท่อมริมทางของเฒ่าซีเฒ่า*⁶⁷ ถูก “นักปฏิวัติยูวชน”⁶⁸ ผลักล้มคว่ำและตัวอักษรบนแผ่นศิลาถูกขูดทิ้ง

แก่นของวัฒนธรรมจีนได้ตกทอดและสะสมต่อกันมานับเป็นเวลาหลายพันปี เมื่อถูกทำลายไปมันไม่สามารถจะซ่อมแซมกลับคืนให้เหมือนเดิมได้ แต่แล้วพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ได้ทำลายวัฒนธรรมอย่างป่าเถื่อนภายใต้ข้ออ้างของ “การปฏิวัติ” โดยไม่รู้สึกเสียใจหรือละอายใจ เรารู้สึกสลดใจกับเหตุการณ์ที่พระราชวังฤดูร้อนโบราณ ซึ่งได้ชื่อว่าเป็น “สุดยอดในบรรดาพระราชวัง” ถูกเผาโดยกองกำลังพันธมิตรอังกฤษ-ฝรั่งเศส เรา รู้สึกสลดใจกับการที่พจนานุกรมหย่งเล่อ⁶⁹ อันเป็นผลงานที่ยิ่งใหญ่ถูกเผาทำลายจากไฟสงครามของผู้รุกราน เราจะทราบได้อย่างไรว่าไม่ความเสียหายที่กระทำโดยพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะขยายเป็นวงกว้างยิ่งกว่า ต่อเนื่องยาวนานและทั่วถึงมากกว่าความเสียหายที่กระทำโดยผู้รุกรานอื่นๆ

การทำลายความเชื่อทางจิตวิญญาณ

นอกจากทำลายศาสนาและวัฒนธรรมในเชิงวัตถุสิ่งของแล้ว พรรคคอมมิวนิสต์จีนยังกระทำทุกวิถีทางที่จะทำลายเอกลักษณ์ทางจิตวิญญาณของคนอันก่อเกิดขึ้นจากความเชื่อและวัฒนธรรม

ยกตัวอย่างเช่นการที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนปฏิบัติต่อความเชื่อทางจารีตประเพณี พรรคคอมมิวนิสต์จีนเห็นว่าประเพณีของกลุ่มชนมุสลิม (ศาสนาฮุยก) เป็นประเภทหนึ่งใน “ของเก่าสี่ประการ” นั่นคือ ความคิด วัฒนธรรม ประเพณีและนิสัย ดังนั้นมันจึงบังคับชาวฮุยกให้กินเนื้อหมู บังคับชานามุสลิมและสุเหร่าให้เลี้ยงหมูและกำหนดให้ทุกครัวเรือนส่งมอบหมูสองตัวให้กับทางการทุกปี ยิ่งกว่านั้นหน่วยพิทักษ์แดง(เร็ดการ์ด) ยังบังคับให้องค์กรปันเงินลามะซึ่งเป็นลามะองค์ที่สูงสุดองค์ที่สองของชาวชิเบต ซึ่งเป็นพระพุทธรูปที่ยังมีชีวิตอยู่ ให้กินอุจจาระ พวกเขาออกคำสั่งให้พระสงฆ์สามรูปจากวัดแห่งความสุขในเมืองฮาร์บิน มณฑลเฮยหลงเจียง ซึ่งเป็นวัดพุทธศาสนาที่ใหญ่ที่สุดและสร้างขึ้นในยุคปัจจุบัน (1921) ยืนถือแผ่นป้ายมีข้อความว่า “พระสูตรนรกอะไรกัน – โทหกทั้งเพ”

ในปี ค.ศ. 1971 หลิน เปียว⁷⁰ รองประธานคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์จีน พยายามหนีออกจากประเทศจีน แต่ได้เสียชีวิตเนื่องจากเครื่องบินตกที่เมืองอุนตูเออฮันในมองโกเลีย หลังจากนั้นที่บ้านพักที่เหมาเจี๋ยวาน ในกรุงปักกิ่งของหลินเปียวได้มีการค้นพบคำสอนของปราชญ์ขงจื่อ พรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงเริ่มขบวนการ “วิพากษ์วิจารณ์แนวคิดขงจื่อ” อย่างรุนแรง นักเขียนที่ใช้นามปากกา เหลียง เสี่ยว⁷¹ ได้เขียนบทความในหัวข้อ “ขงจื่อคือใคร” ลงตีพิมพ์ในวารสาร *ซงแดง* ซึ่งเป็นวารสารของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ในบทความได้เขียนบรรยายปราชญ์ขงจื่อเป็น “บุคคลเสียสติที่ต้องการหมุนประวัติศาสตร์ให้ถอยหลัง” และ “นักปลุกระดมที่หลอกลวงและเจ้าเล่ห์” มีการเขียนการ์ตูนและแต่งเพลงล้อเลียนออกมาเป็นระลอกเพื่อทำให้ปราชญ์ขงจื่อแปดเปื้อน

ด้วยวิธีนี้ เกียรติยศและความศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาและวัฒนธรรมจึงถูกทำลายล้าง

การทำลายอย่างต่อเนื่องไม่สิ้นสุด

ประเทศจีนในยุคโบราณ อำนาจการปกครองของรัฐบาลกลางจะแผ่ขยายไปถึงระดับอำเภอเท่านั้น โดยระดับต่ำลงไปจะเป็นการปกครองตนเองโดยระบบผู้อาวุโสของวงศ์ตระกูล ดังนั้นในประวัติศาสตร์จีน การทำลายเช่น “เผาหนังสือและฝังบัณฑิตผู้มีความรู้” โดยจักรพรรดิฉินสื่อหวง⁷² ในสมัยราชวงศ์ฉิน (221-207 ก่อนคริสต์ศักราช) และการเคลื่อนไหวก้าวหน้าเพื่อขจัดพุทธศาสนาในระหว่างศตวรรษที่ห้าและสิบโดย “สามอู่หนึ่งจง” ทั้งสี่ครั้งล้วนเคลื่อนไหวกจากบนลงล่างโดยไม่อาจจะจัดวัฒนธรรมให้สิ้นสุดลงได้แต่อย่างใด วรรณกรรมและแนวคิดและปรัชญาของปราชญ์ขงจื้อและพุทธศาสนายังคงอยู่อย่างแพร่หลายในสังคม ตรงกันข้ามกับขบวนการ “โล่งทิ้งของเก่าสี่ประการ” โดยมีกลุ่มนักเรียนเป็นหัวหอกที่ได้รับการยุยงจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้นเป็นการเคลื่อนไหวก้าวหน้าทั่วประเทศในระดับรากหญ้าด้วย “ความกระตือรือร้นพร้อมๆกัน” การแผ่ขยายอำนาจสู่ทุกหมู่บ้านของพรรคคอมมิวนิสต์จีน โดยอาศัยสาขาพรรคระดับหมู่บ้าน ควบคุมสังคมอย่างเข้มงวดถึงระดับที่การเคลื่อนไหวก้าวหน้าเพื่อ “การปฏิวัติ” ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนขยายเป็นลูกโซ่ต่อไปเรื่อยๆ ไม่สิ้นสุดและส่งผลกระทบต่อคนทุกคนในดินแดนทุกตารางนิ้วของจีน

ไม่มีจักรพรรดิองค์ใดในประวัติศาสตร์ที่ทำการกำจัดสิ่งที่คนคิดว่าเป็นสิ่งที่สวยงามที่สุดและศักดิ์สิทธิ์ที่สุดให้หมดไปจากจิตใจของพวกเขา ด้วยวิธีโฆษณาชวนเชื่อในลักษณะใส่ร้ายป้ายสีและดูหมิ่นเหยียดหยาม บวกกับการใช้ความรุนแรงเหมือนดังที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ทำ การขจัดความเชื่อมักจะได้ผลและยั่งยืนมากกว่าการทำลายสิ่งที่เป็นวัตถุเพียงอย่างเดียว

การปฏิรูปปัญญาชน

ตัวอักษรจีนนั้นได้รวบรวมไว้ซึ่งสิ่งสำคัญของอารยธรรม 5,000 ปี ตั้งแต่ตัวอักษร การออกเสียงคำ การผนวกคำขึ้นเป็นสำนวน สุภาษิต บทประพันธ์ที่มีความนัยโดยแต่งจากการรวบรวมตัวอักษร ล้วนมีความหมายทางวัฒนธรรมที่ลึกซึ้ง พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่เพียงแต่ทำการขจัดตัวอักษรจีนเท่านั้น แต่ยังพยายามที่จะใช้ตัวสะกดอักษรโรมัน(พินอิน)มาแทนที่ตัวอักษรจีน ซึ่งจะกำจัดประเพณีวัฒนธรรมทั้งปวงออกจากตัวอักษรจีนและภาษาจีน แต่แล้วแผนการเปลี่ยนตัวอักษรจีนก็ไม่สำเร็จ ช่วยให้ภาษาจีนไม่ได้รับความเสียหายมากไปกว่านั้น อย่างไรก็ตาม ปัญญาชนจีนผู้ซึ่งได้รับสืบทอดวัฒนธรรมดั้งเดิมเช่นเดียวกันนั้นไม่อาจรอดพ้นจากการถูกทำลาย

ก่อนปี ค.ศ. 1949 ประเทศจีนมีปัญหาชนอยู่ประมาณสองล้านคน ถึงแม้ว่าบางคนจะผ่านการศึกษามาจากประเทศตะวันตก แต่พวกเขาได้รับสืบทอดแนวคิดขงจื้อ แน่แน่นอนพรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่สามารถจะผ่อนคลายการควบคุมต่อพวกเขา เนื่องจากพวกเขาเป็นบุคคลในชนชั้น “บัณฑิต-ขุนนาง วิธีคิดของพวกเขามีบทบาทสำคัญในการหล่อหลอมความคิดของประชาชนคนธรรมดา

ในเดือนกันยายน ปี ค.ศ. 1951 พรรคคอมมิวนิสต์จีนเริ่มขบวนการ “ปฏิรูปความคิด” อย่างกว้างขวางโดยเล็งเป้าหมายไปที่เหล่าปัญญาชนในมหาวิทยาลัยปักกิ่งก่อน และกำหนดให้ “จัดขบวนการเคลื่อนไหวก้าวหน้า (ในหมู่อาจารย์ในวิทยาลัย โรงเรียนระดับมัธยมและระดับประถม และนักศึกษาระดับวิทยาลัย) ให้สารภาพบอกเล่าประวัติของตนตามจริงและอย่างซื่อสัตย์” เพื่อเป็นการกำจัดมูลเหตุที่ต่อต้านการปฏิวัติ⁷³

เหมาเจ๋อตงนั้นไม่ชอบปัญญาชนมาโดยตลอด เขาพูดว่า “พวกปัญญาชนควรที่จะรู้ความจริงประการหนึ่งว่าหลายคนที่เราเรียกกันว่าปัญญาชนนั้น อันที่จริงค่อนข้างเขลา แต่พวกคนงานและชาวนาบางครั้งมีความรู้

มากกว่าพวกปัญญาชนเสียอีก”⁷⁴ “เปรียบเทียบกับพวกคนงานและชาวนา พวกปัญญาชนที่ยังไม่ปฏิรูปนั้นไม่บริสุทธิ์ และจากการวิเคราะห์ครั้งสุดท้าย พวกคนงานและชาวนาเป็นคนที่บริสุทธิ์ที่สุด ถึงแม้มือของพวกเขาจะสกปรกและเท้าของพวกเขาจะเปื้อนขี้วัว...”⁷⁵

ในการปราบปรามกลุ่มปัญญาชน พรรคคอมมิวนิสต์จีนเริ่มต้นด้วยข้อกล่าวหาในรูปแบบต่าง ๆ ตั้งแต่การวิพากษ์วิจารณ์อยู่ ซิวิน⁷⁶ สำหรับ “การเปิดโรงเรียนสอนด้วยเงินขอทาน” จนถึงการทำเจตงโจมตีนักเขียนหู เฟิง⁷⁷ ด้วยตัวเองว่าเป็นบุคคลที่ต่อต้านการปฏิวัติ ในระยะแรก กลุ่มปัญญาชนยังไม่ถูกจัดเป็นชนชั้นพวกปฏิวัติแต่พอถึงปี ค.ศ. 1957 หลังจากที่กลุ่มศาสนาหลักๆ ต้องพ่ายแพ้ไปด้วยการเคลื่อนไหวผ่าน “แนวร่วม” ทำให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนสามารถทุ่มเทกำลังไปจัดการกับกลุ่มปัญญาชน ขบวนการเคลื่อนไหว “ต่อต้านฝ่ายขวา” จึงเริ่มขึ้น

ในปลายเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1957 ด้วยคำขวัญ “รื้อบุบผาบานและรื้อความคิดประชัน” พรรคคอมมิวนิสต์จีนส่งเสริมให้กลุ่มปัญญาชนแสดงความคิดเห็นและวิจารณ์พรรค โดยสัญญาว่าคนพูดจะไม่ถูกเล่นงานภายหลัง กลุ่มปัญญาชนมีความรู้สึกไม่พอใจพรรคคอมมิวนิสต์จีนอยู่นานแล้วต่อกรณีที่มันปกครองในทุกสาขาอาชีพรวมถึงสาขาที่มันไม่มีความชำนาญ รวมทั้งการเข้ามาของผู้บริสุทธิ์ในขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อ “ปราบปรามผู้ต่อต้านการปฏิวัติ” ในช่วง ค.ศ. 1950-1953 และเพื่อ “ขจัดผู้ต่อต้านการปฏิวัติ” ในช่วง ค.ศ. 1955-1957 กลุ่มปัญญาชนเข้าใจผิดคิดว่าในที่สุดพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ได้เปิดใจกว้างแล้ว จึงได้เปิดเผยความในใจที่แท้จริงของตนออกมา การวิพากษ์วิจารณ์ของพวกเขาจึงรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ

หลายปีต่อมา ยังมีคนจำนวนมากเข้าใจว่าเหมาเจ๋อตงเริ่มต้นโจมตีเหล่าปัญญาชนหลังจากที่ทนรำคาญกับการวิพากษ์วิจารณ์ที่รุนแรงของเหล่าปัญญาชนไม่ไหว แต่ความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่

เมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม ค.ศ. 1957 เหมาเจ๋อตงเขียนบทความในหัวข้อ “สิ่งต่างๆ กำลังเปลี่ยนแปลง” และเวียนให้อ่านกันในหมู่ข้าราชการอาวุโสของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ในบทความเขียนไว้ว่า “ในระยะหลังนี้ ฝ่ายขวา... แสดงความมุ่งมั่นออกมาอย่างที่สุดและบ้าคลั่งที่สุด ...ฝ่ายขวาซึ่งต่อต้านคอมมิวนิสต์กำลังดิ้นรนและพยายามกระตุ้นให้เกิดพายุได้ผู้ระดับเจ็ดในประเทศจีน... และมีแนวโน้มที่จะบ่อนทำลายพรรคคอมมิวนิสต์”⁷⁸ หลังจากนั้น เหล่าข้าราชการที่ไม่สนใจกับการเคลื่อนไหว “รื้อบุบผาบานและรื้อความคิดประชัน” กลับกระตือรือร้นและ “มุ่งมั่น” ขึ้นมาทันที ในบันทึกความทรงจำ *อดีตไม่จางหายไปเหมือนควันไฟ* ลูกสาวของจาง ป้อจุนเขียนบรรยายไว้ว่า:

หลี่ เหว่ยฮั่น รัฐมนตรีกระทรวงงานแนวร่วมได้โทรศัพท์เชิญจาง ป้อจุนด้วยตัวเองให้มาประชุม เพื่อแสดงความคิดเห็นของตนเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์จีน จางถูกจัดให้นั่งอยู่ที่โซฟาแถวหน้า โดยที่ไม่รู้ว่าเป็นกับดักที่ถูกวางไว้ จางแสดงความคิดเห็นของเขาต่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนอย่างตรงไปตรงมา ตลอดเวลาระหว่างประชุม “หลี่ เหว่ยฮั่นอยู่ในอารมณ์ที่ผ่อนคลาย จางอาจจะเข้าใจว่าหลี่เห็นด้วยกับสิ่งที่ตนพูด เขาไม่รู้เลยว่าหลี่รู้สึกดีใจที่เห็นเหยื่อติดกับดัก” ภายหลังการประชุม จางถูกจัดเป็นฝ่ายขวาอันดับหนึ่งในประเทศจีน

เราสามารถระบุตัวอย่างวันที่ที่เหล่าปัญญาชนได้เสนอหรือกล่าวสุนทรพจน์เสนอความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในปี ค.ศ. 1957: “สถาบันกำหนดรูปแบบทางการเมือง” โดยจาง ป้อจุน เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม; “พรรคชนะต่อต้านโซเวียตที่หน้าชั้น” โดยหลง หยุน วันที่ 22 พฤษภาคม; “การเยียวยาแก้ไขคณะกรรมการ” โดย

หลั้ว หลงจี วันที่ 22 พฤษภาคม; การกล่าวสุนทรพจน์หัวข้อ “วิจารณ์ระบบสังคมนิยมแบบปักตินาของพรรคคอมมิวนิสต์จีน” ณ มหาวิทยาลัยปักกิ่ง โดยหลิน ซีลิ่ง วันที่ 30 พฤษภาคม; “พรรคควรวุติการชี้นำศิลปะ” โดยอู่กู่ว่ง วันที่ 31 พฤษภาคม; และ “พรรคควบคุมทั้งโลก” โดยอู่อันผิง วันที่ 1 มิถุนายน ปัญญาชนเหล่านี้ล้วนแต่ได้รับเชิญให้ไปแสดงข้อเสนอแนะและกล่าวสุนทรพจน์หลังจากที่เหมาเจ๋อตงได้ล้มมีดแล้วเนื้อจนคมแล้ว เป็นไปตามคาด กลุ่มปัญญาชนเหล่านั้นถูกตราหน้าเป็นฝ่ายขวา และทั่วประเทศมีผู้ที่ถูกตราหน้าเป็นฝ่ายขวาในลักษณะนี้เป็นจำนวนกว่า 550,000 ราย

เป็นประเพณีจีนที่สืบทอดต่อกันมาว่า “บัณฑิตฆ่าได้แต่หยาบไม่ได้” พรรคคอมมิวนิสต์จีนสามารถที่จะดูหมิ่นเหยียดหยามเหล่าปัญญาชนโดยการลิดรอนสิทธิของการดำรงชีวิตของพวกเขาและกระทั่งปรักปรำครอบครัวของพวกเขาด้วย เว้นแต่ว่าพวกเขาจะยอมรับการดูหมิ่นเหยียดหยาม มีปัญญาชนจำนวนมากที่ยอมจำนน ในช่วงเวลานั้นพวกเขาบางคนเปิดเผยความลับของคนอื่นเพื่อปกป้องตัวเอง ซึ่งทำให้คนจำนวนมากหัวใจสลาย คนที่ไม่ยอมให้ดูหมิ่นเหยียดหยามจึงถูกเข่นฆ่าเพื่อเป็นกรณีตัวอย่างให้ปัญญาชนรายอื่นๆ เกรงกลัว

“ชนชั้นบัณฑิต” ตามประเพณี อันเป็นแบบอย่างของศีลธรรมของสังคมจึงถูกลบล้างหายไป เหมาเจ๋อตงกล่าวไว้ว่า

จักรพรรดิฉินสื่อหวงมีอะไรโอ้อวดได้? พระองค์สังหารบัณฑิตในแนวปรัชญาขงจื้อเพียง 460 ราย แต่พวกเราฆ่าปัญญาชนเป็นจำนวน 46,000 ราย ในการปราบปรามผู้ต่อต้านการปฏิวัติของเรา พวกเราไม่ได้ฆ่าปัญญาชนที่ต่อต้านการปฏิวัติด้วยหอกหรือ? ผมเคยถกเถียงกับคนที่สนับสนุนประชาธิปไตยซึ่งกล่าวว่าพวกเรากระทำการเหมือนจักรพรรดิฉินสื่อหวง ผมบอกว่าพวกเขาเข้าใจผิดแล้ว พวกเราเหนือกว่าพระองค์เป็นร้อยเท่า⁷⁹

อันที่จริงแล้ว เหมาได้ทำยิ่งกว่าเข่นฆ่าเหล่าปัญญาชน สิ่งที่น่าเศร้ายิ่งกว่านั้นคือการทำลายจิตวิญญาณและหัวใจของพวกเขา

จัดสร้างวัฒนธรรมที่คงรูปแบบตามประเพณีแต่แก้ไขเปลี่ยนแปลงเนื้อหา

ภายหลังจากที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนทำการปฏิรูปทางเศรษฐกิจและดำเนินนโยบายเปิดเสรีทางการค้าแล้ว พรรคฯได้ทำการซ่อมแซมโบสถ์ต่างๆ รวมทั้งวัดของพุทธศาสนาและอารามเต๋า มันยังจัดงานวัดในประเทศจีน รวมทั้งจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมในต่างประเทศ นี่เป็นความพยายามดิ้นรนครั้งสุดท้ายของพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่จะทั้งใช้ประโยชน์และทำลายวัฒนธรรมประเพณีที่เหลืออยู่ มีเหตุผล 2 ประการในการที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนกระทำเช่นนั้น ประการแรกความเมตตาซึ่งมีอยู่ในมนุษยชาตินั้นเป็นสิ่งที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่อาจจะขจัดให้หมดไปได้ จะทำให้ “วัฒนธรรมพรรค” ดำเนินไปสู่ความล้มเหลวในที่สุด ประการที่สอง พรรคคอมมิวนิสต์จีนตั้งใจที่ใช้วัฒนธรรมประเพณีปกปิดโฉมหน้าที่แท้จริงที่ปกปิดธรรมชาติอันชั่วร้ายแห่ง “การหลอกลวง ความดูร้ายและความรุนแรง”

ปัจจัยสำคัญของวัฒนธรรมอยู่ที่ความหมายทางศีลธรรมที่ผนวกอยู่ข้างใน ในขณะที่รูปแบบผิวเผินให้เพียงความบันเทิง พรรคคอมมิวนิสต์จีนเสริมสร้างส่วนที่ผิวเผินของวัฒนธรรมที่ให้ความบันเทิงเพื่อปกปิดจุดประสงค์ในการทำลายศีลธรรม ไม่ว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะจัดนิทรรศการงานศิลปะและการเขียนอักษรจีน

สักกี่ครั้ง ไม่ว่าจะจัดงานรื่นเริงทางวัฒนธรรมที่มีการร่ายรำม้งและการเชิดสิงโตเป็นจำนวนกี่ครั้ง ไม่ว่าจะจัดเทศกาลอาหารต่าง ๆ มากมายสักกี่ครั้ง หรือไม่ว่าจะก่อสร้างสถาปัตยกรรมชั้นเลิศสักกี่แห่ง พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ล้วนแต่เป็นเพียงแค่การบูรณะส่วนที่เป็นรูปลักษณะภายนอกที่ตื่นเขิน ไม่ใช่ส่วนที่เป็นปัจจัยสำคัญของวัฒนธรรม ในระหว่างนี้พรรคคอมมิวนิสต์จีนมุ่งจัดการแสดงทางวัฒนธรรม ทั้งในและนอกประเทศจีนโดยมีวัตถุประสงค์เพียงเพื่อจะรักษาอำนาจทางการเมืองเอาไว้

ขอยกวัตเป็นตัวอย่างอีกครั้งหนึ่ง วัตเป็นสถานที่สำหรับผู้ป่วย ผู้คนจะได้ยินเสียงระฆังในยามเช้าและเสียงกลองในยามเย็น สวดมนต์ไหว้พระโต้ตะเกียงน้ำมัน คนทั่วไปในสังคมก็สามารถไปสารภาพบาปและกราบไหว้บูชาพระที่วัดได้ด้วย การบำเพ็ญปฏิบัตินั้นต้องมีจิตใจที่บริสุทธิ์และไม่แสวงหาสิ่งใด การสารภาพบาปและกราบไหว้บูชาพระก็ต้องการสภาพแวดล้อมที่จริงจังและเข้มงวด แต่วัดวาอารามถูกเปลี่ยนแปลงเป็นสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อหาผลกำไร ในหมู่ผู้คนที่ไปท่องเที่ยวตามวัดในประเทศจีนทุกวันนี้ จะมีสักกี่คนที่ใคร่ครวญถึงความผิดของตนอย่างจริงจังและเคารพนับถือต่อพระพุทธ หลังจากที่ได้อาบน้ำและผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้ว

การบูรณะสิ่งๆ ที่เหมือนในรูปลักษณะแต่ทำลายความหมายของวัฒนธรรมประเพณีที่อยู่ข้างในเป็นกลุบายที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนกระทำเพื่อทำให้ผู้คนสับสน ไม่ว่าจะเป็นพุทธศาสนา ศาสนาอื่น ๆ หรือวัฒนธรรมที่จัดตั้งจัดทำขึ้น ล้วนเป็นสิ่งที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนตั้งใจทำให้เสื่อมเสียด้วยวิธีนี้

III. วัฒนธรรมพรรค

ในระหว่างที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนทำลายวัฒนธรรมกึ่งเทพที่สืบทอดต่อกันมาแต่อดีต มันค่อย ๆ จัดตั้ง “วัฒนธรรมพรรค” ขึ้นมาผ่านการเคลื่อนไหวทางการเมืองอย่างต่อเนื่อง วัฒนธรรมพรรคได้เปลี่ยนแปลงคนรุ่นสูงอายุ มอมเมาความคิดของคนรุ่นใหม่ อีกทั้งส่งผลกระทบต่อเด็กอีกด้วย วัฒนธรรมพรรคดังกล่าวได้แผ่อิทธิพลเป็นวงกว้างและลึกอย่างมาก ถึงแม้มีคนจำนวนมากได้พยายามเปิดโปงความชั่วร้ายของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ก็ช่วยไม่ได้ที่พวกเขาจะเปลี่ยนแปลงวิธีการแยกแยะความดีความเลว วิธีการวิเคราะห์ คำศัพท์ที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนพัฒนาขึ้น ซึ่งมีวัฒนธรรมพรรคฝังอยู่อย่างหนีไม่พ้น

วัฒนธรรมพรรคไม่เพียงรับช่วงเอาสาระสำคัญของวัฒนธรรมมาคิซซ์-เลนินิสต์ซึ่งมีกำเนิดจากต่างแดน แต่ยังสามารถรวบรวมมูลฐานในแง่ลบที่สั่งสมกันมาจากวัฒนธรรมจีนอันยาวนานนับเป็นพันปี ผนวกกับการปฏิบัติที่รุนแรงและปรัชญาว่าด้วยการต่อสู้จากการโฆษณาชวนเชื่อของพรรค สิ่งชั่วร้ายเหล่านั้นรวมถึงการต่อสู้แย่งชิงอำนาจระหว่างสมาชิกในราชวงศ์ด้วยกัน การรวมตัวเป็นก๊กเป็นเหล่าเพื่อผลประโยชน์ส่วนตน การใช้เล่ห์เหลี่ยมทางการเมืองเพื่อให้ร้ายผู้อื่น การใช้วิธีสกปรกและการก่อกบฏ ในระหว่างการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในช่วงหลายทศวรรษที่ผ่านมา มันได้หล่อเลี้ยง บ่อเพาะและเชิดชูเอกลักษณ์พรรคมาโดยตลอดนั่นคือ “ความหลอกลวง ความชั่วร้าย และความรุนแรง”

ความกดขี่และเผด็จการเป็นธรรมชาติของวัฒนธรรมพรรค วัฒนธรรมนี้ได้รับใช้พรรคในทางการเมืองและการต่อสู้ระหว่างชนชั้น เราสามารถจะเข้าใจวิธีการที่พรรคสร้างสภาพแวดล้อมของความหวาดกลัวและความกดขี่ต่อมวลชนได้จากสี่ตำนานดังนี้

ด้านครอบงำและความคุม

A. วัฒนธรรมของการปิดกั้นโดดเดี่ยว

วัฒนธรรมของพรรคคอมมิวนิสต์เป็นปิดกั้นโดดเดี่ยวอย่างผูกขาด โดยไม่มีอิสระทางความคิด การพูด การสมาคม หรือความเชื่อ กลไกการครอบงำของพรรคคล้ายกับระบบไฮโดรลิก โดยอาศัยการกดดันอย่างหนักและการโดดเดี่ยวเพื่อคงระดับของการควบคุมเอาไว้ มีรอยร้าวแม้เพียงเล็กน้อยก็สามารถทำให้ระบบล้มคลืนลงได้ ตัวอย่างเช่น พรรคปฏิเสฐที่เปิดเจรจากับกลุ่มนักศึกษาในระหว่างการเคลื่อนไหวเมื่อวันที่ 4 มิถุนายนของกลุ่มนักศึกษา⁸⁰ โดยกลัวว่าการปล่อยให้อายุร่วนี้เกิดขึ้น กลุ่มผู้ใช้แรงงาน ชาวนา ปัญญาชนและกองทัพก็จะเรียกร้องให้เปิดเจรจากับด้วย ซึ่งจะยังผลให้ประเทศจีนดำเนินไปสู่ประชาธิปไตยและระบบเผด็จการพรรคเดียวก็จะได้รับการทำลาย ดังนั้นพรรคจึงเลือกที่จะฆ่าแทนการที่จะปฏิบัติตามคำเรียกร้องของกลุ่มนักศึกษา ทุกวันนี้พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้กองกำลัง “ตำรวจไซเบอร์” นับแสนนายในการเฝ้าระวังทางอินเทอร์เน็ตและปิดกั้นเว็บไซต์ต่างชาติใดๆ ที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่ชอบ

B. วัฒนธรรมแห่งความกลัว

เป็นเวลา 55 ปีที่ผ่านมา พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ใช้ความกลัวสะกดจิตใจของชาวจีน มันแกว่งแสและมิดหันเนื้อบึงคับให้ประชาชนปฏิบัติตาม – ประชาชนไม่อาจรู้ว่าจะประสบกับภัยพิบัติเมื่อไร ประชาชนมีชีวิตอยู่ท่ามกลางความกลัวจึงเชื่อฟังอยู่ในโอวาท ผู้สนับสนุนประชาธิปไตย นักวิชาการอิสระ ผู้ที่สงสัยในระบบ(ของพรรคคอมมิวนิสต์จีน) และสมาชิกของกลุ่มต่างๆด้านจิตวิญญาณตกกลายเป็นเป้าหมายของการถูกฆ่าเพื่อเป็นตัวอย่างการตักเตือนต่อสาธารณชน พรรคต้องการตัดไฟกำจัดกลุ่มต่อต้านใดๆ ตั้งแต่ต้นลม

C. วัฒนธรรมการควบคุมระบบร่างแห

การควบคุมสังคมของพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้นเป็นไปทั่วทุกด้าน มีระบบการขึ้นทะเบียนสามโนคร้ว ระบบคณะกรรมการผู้อยู่อาศัยในพื้นที่แต่ละเขต และระดับชั้นต่างๆของโครงสร้างคณะกรรมการพรรค “มีการจัดตั้งสาขาพรรคไว้ ณ ระดับบริษัท” “มีการจัดตั้งสาขาพรรคในทุกหมู่บ้าน” พรรคและสมาชิกสันนิบาตเยาวชนคอมมิวนิสต์มีการจัดกิจกรรมอยู่เป็นประจำ พรรคคอมมิวนิสต์จีนยังให้การสนับสนุนการตั้งคำขวัญ ตัวอย่างเช่น “ระวังประตูของท่านและเฝ้าดูคนของท่าน” “หยุดไม่ให้คนของท่านทำการร้องเรียน” “จัดตั้งระบบให้มั่นคงเพื่อกำหนดหน้าที่ ดำเนินการให้หน้าที่สำเร็จลุล่วงให้ได้ และค้นหาให้รู้ว่าส่วนที่รับผิดชอบ เฝ้าระวังและควบคุมอย่างเคร่งครัด เอาจริงเอาจังกับระเบียบวินัยและกฎระเบียบ และดำเนินมาตรการควบคุมต่างๆ เพื่อป้องกันและบำรุงรักษาตลอด 24 ชั่วโมง” “สำนักงาน 610⁸¹ จะจัดตั้งคณะกรรมการเฝ้าติดตามเพื่อตรวจสอบและติดตามกิจกรรมต่างๆ ในแต่ละภูมิภาคและหน่วยงานต่างๆ เป็นระยะๆและสุ่มตรวจ”

D. วัฒนธรรมของการใส่ร้ายปรักปรำ

พรรคคอมมิวนิสต์จีนละเลยหลักการการปกครองด้วยกฎหมายในสังคมสมัยใหม่ และส่งเสริมการดำเนินนโยบายการปรักปรำ มันใช้อำนาจเบ็ดเสร็จในการลงโทษญาติพี่น้องของบุคคลซึ่งถูกตราหน้าว่าเป็น “เจ้าของที่ดิน” “คนรวย” “พวกปฏิวัติ” “ปัจเจกที่เลว” และ “ฝ่ายขวา” มันเสนอทฤษฎี “ชนชั้นโดยกำเนิด”⁸²

ปัจจุบันพรรคคอมมิวนิสต์จีน “กำหนดความรับผิดชอบต่อผู้นำชั้นต้นและตำหนิพวกเขาอย่างเปิดเผย ถ้าพวกเขาไม่สามารถดำเนินมาตรการเพียงพอในการป้องกันมิให้ผู้ฝึกฝ่าหลุนกงเดินทางไปยังเมืองปักกิ่งเพื่อสร้างความยุ่งยาก ในกรณีที่รุนแรงจะถูกลงโทษทางวินัย” “ถ้าคนๆหนึ่งฝึกฝ่าหลุนกง สมาชิกในครอบครัวทุก

คนจะถูกไล่ออกจากงาน” “ถ้ามีพนักงานคนหนึ่งฝึกฝ่าหลุนกง พนักงานทุกคนในบริษัทจะไม่ได้รับเงินโบนัส” พรรคคอมมิวนิสต์จีนยังออกนโยบายในลักษณะใส่ร้ายปรักปรำโดยจัดแบ่งเด็กเป็น “พวกที่สามารถจะให้การศึกษาและเปลี่ยนแปลง” หรือ “ห้าชนชั้นสีดำ” (เจ้าของที่ดิน ชาวนาร่ำรวย ฝ่ายต่อต้าน คนเลวและฝ่ายขวา) พรรคส่งเสริมให้ปฏิบัติตามพรรคและ “การยึดถือความถูกต้องอยู่เหนือความจงรักภักดีต่อครอบครัว” ระบบต่างๆ เช่น ระบบบุคลากรและเอกสารองค์กร และระบบการโยกย้ายตำแหน่งงาน ถูกจัดตั้งเพื่อการดำเนินการให้เป็นไปตามนโยบาย ประชาชนได้รับการส่งเสริมให้กล่าวหาและเปิดโปงผู้อื่น และบุคคลจะได้รับรางวัลสำหรับความทุ่มเทที่ทำให้แก่พรรค

ด้านการโฆษณาชวนเชื่อ

A. วัฒนธรรมการพูดเพียงฝ่ายเดียว

(ในช่วงของการปฏิวัติวัฒนธรรม แผ่นดินจีนเต็มไปด้วยคำขวัญต่างๆ เช่น) “คำสั่งสูงสุด” “คำพูดหนึ่งประโยค(ของเหมา)มีน้ำหนักเท่ากับคำพูดนับหมื่นประโยค ทุกประโยคเป็นสัจธรรม” สื่อมวลชนทั้งหมดถูกปลุกเร้าให้ใส่ช่องสรรเสริญและร่วมกันพูดให้การสนับสนุนพรรค เมื่อจำเป็น ผู้นำจากทุกระดับชั้นของพรรค รัฐบาล กองทัพ ผู้ใช้แรงงาน ยุวชนสมาคมและองค์กรสตรีต่างๆ จะถูกนำออกมาให้แสดงพลังเพื่อสนับสนุน ทุกคนต้องผ่านขั้นตอนนี้

B. วัฒนธรรมส่งเสริมความรุนแรง

เหมาเจ๋อตงพูดไว้ว่า “ด้วยประชากร 800 ล้านคน จะเป็นไปได้โดยปราศจากการดิ้นรนได้อย่างไร” ในการประท้วงประหารฝ่าหลุนกง เจียงเจ๋อหมิงกล่าวว่า “จะไม่มีการลงโทษหากทำร้ายผู้ฝึกฝ่าหลุนกงจนเสียชีวิต” พรรคคอมมิวนิสต์จีนสนับสนุน “การทำสงครามเต็มรูปแบบ” และ “ระเบิดปรมาณูเป็นเพียงเสื่อกระดาน – ถึงแม้ประชากรครึ่งหนึ่งจะตายไป ประชากรที่เหลืออีกครึ่งหนึ่งจะก่อสร้างบ้านเกิดของเราขึ้นมาใหม่จากซากปรักหักพัง”

C. วัฒนธรรมปลุกปั่นให้เกิดความเกลียดชัง

“อย่าลืมนึกถึงความทุกข์ของชนชั้น(คนจน) และจำกัดด้วยน้ำตาและเลือด” กลายเป็นนโยบายพื้นฐานระดับชาติ ความโหดร้ายทารุณต่อศัตรูได้รับการยกย่องว่าเป็นความดี คำสอนของพรรคคอมมิวนิสต์จีน “กัดความเกลียด แล้วเคี้ยวและกลืนมันลงไป ฟังความเกลียดชังไว้ในหัวใจให้มันงอกเงย”⁸³

D. วัฒนธรรมการโกหกหลอกลวง

(ตัวอย่างการโกหกของพรรคคอมมิวนิสต์จีน) “ผลผลิตต่อหัว⁸⁴ มากกว่าหมื่นจิน” ในช่วงการก้าวกระโดดใหญ่ (ค.ศ. 1958) “ไม่มีคนถูกฆ่าตายแม้แต่คนเดียวที่จตุรัสเทียนอันเหมิน” ระหว่างเหตุการณ์การกวาดล้างหมู่เมื่อวันที่ 4 มิถุนายน ค.ศ. 1989 “เราได้ควบคุมไวรัสซาร์ส” ในปี ค.ศ. 2003 “ปัจจุบันสิทธิมนุษยชนในจีนเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุด” และ “สามตัวแทน”⁸⁵

E. วัฒนธรรมการล้างสมอง

(คำขวัญที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้ในการล้างสมองประชาชน) “ประเทศจีนยุคใหม่จะไม่เกิดถ้าไม่มีพรรคคอมมิวนิสต์” “กำลังสำคัญที่หนุนนำให้การทำงานของเราก้าวไปข้างหน้าคือพรรคคอมมิวนิสต์จีน และทฤษฎีพื้นฐานที่นำพาความคิดของเราคือลัทธิมาร์กซ์-เลนิน”⁸⁶ “รักษาระดับเดียวกันกับคณะกรรมการกลางของพรรคให้มากที่สุด” “ปฏิบัติตามคำสั่งของพรรคหากท่านเข้าใจ ถึงแม้จะไม่เข้าใจ อย่างไรก็ตามให้ปฏิบัติตาม และท่านจะเข้าใจมากขึ้นขณะปฏิบัติตามคำสั่ง”

F. วัฒนธรรมการประจบประแจง

“สวรรค์และผืนปฐพีนั้นยิ่งใหญ่ แต่ความกรุณาของพรรคนั้นยิ่งใหญ่มากกว่า” “เราประสบความสำเร็จได้ด้วยบุญคุณของพรรค” “ฉันเปรียบพรรคเป็นแม่ของฉัน” “ฉันจะปกป้องคณะกรรมการกลางพรรคด้วยชีวิต” “พรรคที่ยิ่งใหญ่เกรียงไกรและถูกต้อง” “พรรคที่ไม่มีวันพ่ายแพ้” และอื่นๆ

G. วัฒนธรรมการส่งเสริม

พรรคจัดตั้งแบบอย่างและตัวอย่างแล้วตัวอย่างเล่า และดำเนินการรณรงค์ “ความก้าวหน้าในลัทธิสังคมนิยมในอุดมคติและตามหลักจริยธรรม” และ “การศึกษาในอุดมคติ” สู้ทำผู้คนยังคงทำในสิ่งที่เคยทำก่อนการรณรงค์โครงการ การบรรยาย ประชุมสัมมนาและการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ต่างๆ กลายเป็น “รายการแสดงอย่างแท้จริง” และมาตรฐานทางศีลธรรมของสังคมตกต่ำเสื่อมถอยลงเรื่อยๆ

ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

A. วัฒนธรรมความอิจฉา

พรรคส่งเสริม “ลัทธิความเท่าเทียมเสมอภาคแบบเด็ดขาด” ดังนั้น “คนที่โดดเด่นก็จะเป็นเป้าหมายของการโจมตี” ผู้คนต่างก็อิจฉาบุคคลที่มีความสามารถมากกว่า และบุคคลที่ร่ำรวยกว่า หรือเรียกอีกนัยหนึ่งว่า “อาการตาแดง หรือ อิจฉาตาร้อน”⁸⁷

B. วัฒนธรรมของการเหยียบย่ำผู้อื่นเพื่อความก้าวหน้าของตน

พรรคคอมมิวนิสต์จีนส่งเสริม “การต่อสู้ต่อหน้าและการเปิดโปงลับหลัง” กล่าวหาเพื่อนร่วมงาน เขียนหนังสือใส่ความ การสร้างขโมลเท็จและขยายความผิดให้เกินจริง – พฤติกรรมไม่ซื่อเหล่านี้ถูกนำมาใช้ในการวัดความใกล้ชิดกับพรรคตลอดจนเพื่อแสวงหาความก้าวหน้าของตน

อิทธิพลแฝงที่มีต่อจิตใจและพฤติกรรมของประชาชน

A. วัฒนธรรมการเปลี่ยนแปลงมนุษย์ให้เป็นเครื่องจักร

พรรคต้องการให้ประชาชนเป็น “ตัวนอตที่ไม่มีวันขึ้นสนิมในเครื่องจักรของการปฏิวัติ” เป็น “เครื่องมือที่วุ่นนอนง่ายของพรรค” หรือ เพื่อ “โจมตีในทิศทางใดๆ ที่พรรคบัญชาพวกเรา” “ทหารของประชาชนหมาฟังคำสั่งของพรรคมากที่สุด พวกเขายกกำลังไปทุกแห่งที่ได้รับคำสั่ง และปักหลักในทุกพื้นที่ที่ถูกระบุ”

B. วัฒนธรรมที่สลายอยู่กับผิด

ในช่วงของการปฏิวัติวัฒนธรรม พรรคคอมมิวนิสต์จีน “เลือกที่จะเอาหญ้าในลัทธิสังคมนิยมมากกว่าพืชผลของระบบทุนนิยม” กองทัพถูกสั่งให้ฆ่ากวาดล้างในเหตุการณ์เมื่อ 4 มิถุนายน เพื่อ “แลกกับความมั่นคง 20 ปี” พรรคคอมมิวนิสต์จีนยัง “กระทำกับคนอื่นในสิ่งที่ตนไม่ต้องการให้เกิดขึ้นกับตน”

C. วัฒนธรรมการล้างสมองตนเองและเชื่อฟังโดยไม่มีเงื่อนไข

“ระดับชั้นที่ต่ำกว่าเชื่อฟังคำสั่งของระดับชั้นที่สูงกว่าและสมาชิกในพรรคทั้งหมดเชื่อฟังคณะกรรมการกลางของพรรค” “ต่อสู้เพื่อกำจัดความคิดที่เห็นแก่ตนเองที่ผ่านเข้ามาในสมอง” “จุดไฟปฏิวัติไว้ในจิตวิญญาณ” “รักษาแนวเดียวกับคณะกรรมการกลางของพรรคให้มากที่สุด” “ความคิดเป็นเอกภาพ ก้าวอย่างเป็นเอกภาพ คำสั่งที่เป็นเอกภาพ และการบังคับที่เป็นเอกภาพ”

D. วัฒนธรรมการรักษาตำแหน่งผู้รับใช้

“ประเทศจีนอาจตกอยู่ในสภาพวุ่นวายถ้าไม่มีพรรคคอมมิวนิสต์” “ประเทศจีนกว้างใหญ่มาก จะมีใครสามารถนำพาประเทศได้นอกจากพรรคคอมมิวนิสต์จีน” “ถ้าประเทศจีนพังจะเป็นความหายนะของโลก ดังนั้นพวกเราต้องช่วยพรรคคอมมิวนิสต์จีนคำจูนการเป็นผู้นำของพรรค” เนื่องจากความกลัวและการปกป้องตัวเองบ่อยครั้งที่กลุ่มคนที่ถูกปราบปรามโดยพรรคคอมมิวนิสต์จีนดูเหมือนจะซ่ายจัดมากกว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนเสียอีก

ตัวอย่างประเภทนี้มีอยู่มากมาย ท่านผู้อ่านอาจได้พบเห็นวัฒนธรรมพรรคคอมมิวนิสต์จีนในด้านต่างๆ ได้จากประสบการณ์ของท่านเอง

คนที่เคยผ่านประสบการณ์การปฏิวัติทางวัฒนธรรมอาจจะยังจำได้เกี่ยวกับการแสดงอุปการกรรมร่วมสมัยที่เป็น “การแสดงแบบฉบับ” บทเพลงและระบำฟ้อนรำต่างๆ ที่แสดงถึงความจงรักภักดีล้วนบรรจุคำพูดของเหมาไว้ในคำร้อง หลายๆ ท่านยังคงจำบทพูดจากละครเรื่อง “นางพญางูขาว”⁸⁸ “สงครามอุโมงค์ใต้ดิน”⁸⁹ และ “สงครามทุ่นระเบิด”⁹⁰ ได้ จากบทพูดของละครดังกล่าว พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ล้างสมองประชาชน โดยการกรอกข้อมูลต่างๆ ดังเช่น พรรค “ช่างสุกใสและยิ่งใหญ่” พรรคได้ต่อสู้กับศัตรู “ด้วยความยากลำบากและกล้าหาญของอาจ” ทหารของพรรค “ได้ทุ่มเทต่อพรรคอย่างที่สุด” พวกเขาช่างยินยอมพร้อมใจที่เสียสละตัวเองเพื่อพรรค และพวกศัตรูช่างโง่เขลาและชั่วร้ายนัก วันแล้ววันเล่า เครื่องมือโฆษณาชวนเชื่อของพรรคคอมมิวนิสต์จีนกรอกใส่ความเชื่อดังกล่าวให้กับประชาชนตามความต้องการของพรรคคอมมิวนิสต์ วันนี้หากหันกลับไปดูระบำประกอบดนตรี “บทกลอนประวัติศาสตร์” – “ตะวันออกเป็นสีแดง” อาจทำให้คนรู้สึกว้าวุ่นทำนองและรูปแบบของการแสดงล้วนเกี่ยวกับ “การฆ่า ฆ่าและฆ่า” ทั้งสิ้น

ในเวลาเดียวกัน พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้จัดสร้างคำปราศรัยและคำปาฐกถาที่เป็นระบบของตนเอง เช่น ภาษาผรุสวาทในการวิจารณ์หมู่ คำพูดประจบประแจงในการสรรเสริญพรรค ระเบียบพิธีการทางราชการที่ซ้ำๆ กันคล้าย “บทความแปดส่วน”⁹¹ ทำให้ประชาชนพูดโดยไม่รู้ตัวโดยมีระบบคิดที่ส่งเสริมแนวคิด “การต่อสู้ทางชนชั้น” และเพื่อ “สรรเสริญเยินยอพรรค” และใช้ภาษาที่กดขี่ขู่เข็ญ แทนการใช้เหตุผลอย่างใจเย็นและมีสติ พรรคคอมมิวนิสต์จีนยังว่ากล่าวให้ร้ายคำพูดทางศาสนาและบิดเบือนความหมายของคำสอนนั้นๆ

สิ่งที่บิดเบือนออกจากความจริงอีกขั้นหนึ่งก็คือเหตุผลที่ผิดหลักตรรกวิทยา วัฒนธรรมพรรคคอมมิวนิสต์จีนทำลายศีลธรรมที่สืบเนื่องต่อกันมาในระดับหนึ่ง เป็นต้นว่า วัฒนธรรมดั้งเดิมให้ความสำคัญกับ “ความเชื่อ” เช่นเดียวกับพรรคคอมมิวนิสต์ แต่สิ่งที่มันส่งเสริมคือ “ความเชื่อและความซื่อสัตย์ต่อพรรค” วัฒนธรรมดั้งเดิมเน้น “ความกตัญญูทวดเทวี” พรรคคอมมิวนิสต์จีนอาจจับบุตรที่ไม่กตัญญูต่อบิดามารดาเข้าคุก แต่เหตุผลที่

แท้จริงคือถ้าเป็นไม่เช่นนั้นแล้ว บิดามารดาเหล่านี้จะกลายเป็น “ภาระ” แก่รัฐบาล แต่เมื่อใดที่เป็นความต้องการของพรรคเด็กก็จำเป็นที่จะต้องขีดเส้นแบ่งเขตแยกตนเองออกจากพ่อแม่อย่างชัดเจน วัฒนธรรมดั้งเดิมเน้น “ความจงรักภักดี” อย่างไรก็ตาม “ประชาชนมีความสำคัญอันดับสูงสุด ประเทศชาติเป็นอันดับสอง ผู้ปกครองอันดับสุดท้าย” “ความจงรักภักดี” ที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนประสงค์คือ “การทุ่มเทแบบไม่ลืมหูลืมตา” – ไม่ลืมหูลืมตาถึงขั้นที่ประชาชนต้องเชื่อฟังพรรคคอมมิวนิสต์จีนโดยไม่มีข้อแม้ และปฏิบัติตามโดยไม่มีข้อสงสัยใดๆ

สำนวนคำพูดที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้เป็นประจำนั้นทำให้เข้าใจผิดได้ง่ายมาก มันเรียกสงครามกลางเมืองระหว่างพรรคก๊กมินตั๋งกับพรรคคอมมิวนิสต์เป็น “สงครามปลดปล่อยอิสราเอล” เหมือนประชาชนได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากการกดขี่ พรรคคอมมิวนิสต์จีนเรียกช่วงเวลาหลัง ค.ศ. 1949 ว่า “หลังการก่อตั้งประเทศ” แต่ในความเป็นจริง ประเทศจีนมีอยู่ก่อนนานแล้ว พรรคคอมมิวนิสต์จีนเพียงแต่จัดตั้งระบอบการเมืองใหม่ระบอบหนึ่ง สามปีของการอดอยากแร้นแค้น⁹² ถูกเรียกว่า “สามปีแห่งภัยพิภพธรรมชาติ” แต่ตามข้อเท็จจริงมันไม่ใช่ภัยพิภพธรรมชาติแต่อย่างใด แต่เป็นหายนะที่เกิดจากการกระทำของมนุษย์ อย่างไรก็ตาม หลังจากได้ยินได้ฟังคำพูดเหล่านี้ทุกเมื่อเชื่อวันและถูกชักจูงที่ละเอียดละน้อย ประชาชนจึงรับเอาความคิดที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนตั้งใจกรอกใส่ให้โดยไม่รู้ตัว

ในวัฒนธรรมที่สืบทอดกันมา ดนตรีถูกนำมาใช้เพื่อยับยั้งกิเลสมนุษย์ หนังสือบทเพลงสัง (เยะซุ) เล่มที่ 24 ของ *บันทึกประวัติศาสตร์ (สี่จี้)* ชื่อมาเจียน (145-85 ก่อนคริสต์ศักราช)⁹³ กล่าวว่าธรรมชาติของมนุษย์นั้นรักสงบ ความรู้สึกจากสิ่งภายนอกนั้นส่งผลต่ออารมณ์และจะกระตุ้นให้เกิดความรักหรือความเกลียดนั้นขึ้นอยู่กับนิสัยและปัญญาของคน ถ้าความรู้สึกเหล่านั้นไม่ได้รับการยับยั้ง คนอาจจะถูกรอบงำจากสิ่งเย้ายวนภายนอกอย่างไม่สิ้นสุดและชักนำจากความรู้สึกภายในให้ทำในสิ่งผิดๆ ดังนั้นชื่อมาเจียนกล่าวว่า จักรพรรดิในอดีตใช้พิธีกรรมและดนตรีเพื่อระงับความรู้สึกของประชาชน บทเพลงควรจะ “สร้างความสนุกสนานแต่ต้องไม่หยาบโลน หรือเศร้าแต่ต้องไม่ทุกข์โศกจนเกินไป” คือแสดงอารมณ์และความปรารถนา แต่ต้องสามารถควบคุมอารมณ์เหล่านี้ได้ ขงจื๊อกล่าวไว้ในคำสอนสังเขปว่า “โคลงสามร้อยบท *ชื่อซันไป* (หนึ่งในหกจินตกวีนิพนธ์รวบรวมและแก้ไขโดยขงจื๊อ) สามารถสรุปออกมาเป็นประโยคเดียวคือ ‘ไม่คิดสิ่งที่ไม่ดี’”

แต่สิ่งที่ดึงดูดใจเช่นดนตรีถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนนำไปใช้เป็นเครื่องมือเพื่อล้างสมองประชาชน เช่นเพลง “สังคมนิยมเป็นสิ่งดี” “ประเทศจีนใหม่จะไม่เกิดถ้าไม่มีพรรคคอมมิวนิสต์” และอื่นๆ เด็กนักเรียนจะเริ่มร้องเพลงเหล่านี้ตั้งแต่ระดับอนุบาลไปจนถึงระดับมหาวิทยาลัย เมื่อร้องเพลงเหล่านี้ประชาชนได้ยอมรับเอาความหมายของบทเพลงเข้าไปในสำนึกโดยไม่รู้ตัว ยิ่งกว่านั้นพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ขโมยท่วงทำนองที่ไพเราะที่สุดของเพลงพื้นเมืองไปใช้โดยใส่เนื้อเพลงที่สรรเสริญพรรค ซึ่งเป็นการทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิมที่สืบทอดมาและส่งเสริมพรรคพร้อมกันไป

เอกสารที่เป็นแบบฉบับของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในคำปราศรัยของเหมา ฌ ที่ประชุม “การสัมมนาว่าด้วยศิลปะวรรณคดีเมืองเอียนอัน”⁹⁴ ได้ยกความพยายามทางวัฒนธรรมและการทหารเป็น “สองแนวหน้าของสงคราม” ในบทความกล่าวไว้ว่ามันไม่เพียงพอที่จะมีกองทัพที่ติดอาวุธเท่านั้น จำเป็นต้องมี “กองทัพศิลปะวรรณคดี” และย้ำว่า “ศิลปะวรรณคดีควรใช้ให้สอดคล้องกับการเมือง” และ “ศิลปะวรรณคดีของชนชั้นกรรมกร... นั้นเป็น ‘พื้นเพองและตัวนอต’ ของกลไกของการปฏิวัติ” ระบบที่สมบูรณ์ของ “วัฒนธรรมพรรค” จึงได้พัฒนาขึ้นมาโดยมี “ลัทธิไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า” และ “การต่อสู้ทางชนชั้น” เป็นแกนหลัก ซึ่งหันหลังให้กับวัฒนธรรมดั้งเดิมโดยสิ้นเชิง

วัฒนธรรมพรรคมีส่วนสำคัญในการช่วยให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนรวบอำนาจและควบคุมสังคมได้อย่างแท้จริง เช่นกองทัพ คุณและกองกำลังตำรวจของมัน วัฒนธรรมพรรคก็เป็นเครื่องจักรของความรุนแรงซึ่งก่อความโหดเหี้ยมอีกแบบหนึ่ง – “วัฒนธรรมความโหดเหี้ยม” ด้วยการทำลายวัฒนธรรมที่สืบทอดมา 5000 ปี วัฒนธรรมความโหดเหี้ยมนี้ได้กัดกร่อนจิตใจของประชาชน และบ่อนทำลายความสามัคคีของชนชาติจีน

ทุกวันนี้ คนจีนจำนวนมากไม่รู้จักระยะสำคัญของวัฒนธรรมดั้งเดิมโดยสิ้นเชิง บางคนถึงกับนำเอา “วัฒนธรรมพรรค” เพียง 50 ปีไปดีเสมอกับวัฒนธรรมจีนที่สืบทอดมา 5000 ปี ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าเศร้าสำหรับคนจีน หลายคนไม่ตระหนักเลยว่าการต่อต้านสิ่งที่เรียกว่าวัฒนธรรมที่สืบทอดมานั้น ในความเป็นจริงสิ่งที่พวกเขาต่อต้านคือ “วัฒนธรรมพรรค” ของพรรคคอมมิวนิสต์จีน หากใช้วัฒนธรรมดั้งเดิมที่แท้จริงของจีนไม่

ประชาชนจำนวนมากหวังอยากจะมีประชาธิปไตยของทางตะวันตกมาแทนที่ระบอบของจีนในปัจจุบัน แต่ในความเป็นจริงประชาธิปไตยของทางตะวันตกนั้นก็ถูกก่อตั้งขึ้นมาบนพื้นฐานของวัฒนธรรมด้วยคือศาสนาคริสต์ ซึ่งถือว่า “ทุกคนนั้นเสมอภาคเท่าเทียมกันในสายตาของพระเจ้า” ดังนั้นจึงเคารพธรรมชาติของมนุษย์และทางเลือก(การตัดสินใจ)ของมนุษย์ “วัฒนธรรมพรรค” ที่เป็นเผด็จการ ไร้มนุษยธรรมของพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะนำมาเป็นพื้นฐานของประชาธิปไตยแบบตะวันตกได้อย่างไร

บทสรุป

นับตั้งแต่ราชวงศ์ซ่ง (ค.ศ. 960 – 1279) ประเทศจีนได้เริ่มเบี่ยงเบนจากวัฒนธรรมดั้งเดิมซึ่งก็ได้ประสบกับการถูกทำลายอย่างต่อเนื่องตั้งแต่นั้นมา หลังจากการเคลื่อนไหวเมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม ค.ศ. 1919⁹⁵ เหล่าปัญญาชนซึ่งกระตือรือร้นต้องการให้เกิดความสำเร็จและประโยชน์ในระยะเวลาอันสั้นเพื่อหาทางออกให้กับประเทศจีนได้ละทิ้งวัฒนธรรมดั้งเดิมและหันเหไปสู่อารยธรรมตะวันตก อย่างไรก็ตาม ความขัดแย้งและความเปลี่ยนแปลงในในแวดวงวัฒนธรรมยังคงมีศูนย์รวมอยู่ที่เนื้อหาทางวิชาการโดยที่ไม่มีเกี่ยวข้องกับจากทางรัฐ หลังจากที่ได้พรรคคอมมิวนิสต์จีนก่อตั้งขึ้น พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ยกระดับความขัดแย้งทางวัฒนธรรมขึ้นไปสู่ระดับของการต่อสู้อย่างเอาเป็นเอาตายเพื่อพรรค ดังนั้นพรรคคอมมิวนิสต์จีนเริ่มโจมตีวัฒนธรรมดั้งเดิมโดยตรง โดยใช้วิธีทำลายและการให้ร้ายทางอ้อมโดย “รับเอาส่วนที่เป็นขยะและตัดส่วนที่สำคัญทิ้งไป”

การทำลายวัฒนธรรมของชาติก็เป็นขั้นตอนของการก่อตั้ง “วัฒนธรรมพรรค” ด้วย พรรคคอมมิวนิสต์จีนลบสำนึกของมนุษย์และวิจารณ์ญาณด้านศีลธรรม ผลักไสให้ประชาชนหันหลังให้กับวัฒนธรรมดั้งเดิม หากวัฒนธรรมของชาติถูกทำลายไปโดยสิ้นเชิง แก่นของชาติจะสูญหายไปกับมันและจะเหลือไว้แต่เพียงชื่อซึ่งไม่มี ความหมายของความเป็นชาติ นี้ไม่ใช่เป็นการเตือนที่เกินกว่าเหตุ

ในเวลาเดียวกัน การทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิมได้นำมาซึ่งความเสียหายทางวัตถุให้แก่พวกเราอย่างคาดไม่ถึง

วัฒนธรรมดั้งเดิมให้ความสำคัญต่อการรวมเป็นหนึ่งของสวรรค์และมนุษย์ และประสานการอยู่ร่วมกันของมนุษย์กับธรรมชาติได้อย่างกลมกลืน พรรคคอมมิวนิสต์จีนยินดีปรีดาที่จะประกาศ “การต่อสู้กับสวรรค์และโลก” วัฒนธรรมของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเกี่ยวข้องโดยตรงในการทำให้สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติของชาติเสื่อมโทรมในทุกวันนี้ ยกตัวอย่างเรื่องแหล่งน้ำ จากการละทิ้งค่านิยมที่สืบทอดมาแต่โบราณที่ว่า “ผู้ดีสงวนความมั่งคั่ง แต่เขาสรางทรัพย์สมบัติอย่างสมควร” คนจีนทำลายทรัพยากรทางธรรมชาติและสร้างมลภาวะให้แก่สิ่งแวดล้อมอย่างไม่บันยะบันยัง ในปัจจุบันกว่าร้อยละเจ็ดสิบห้าของแม่น้ำห้าหมื่นกิโลเมตร (30,000 ไมล์) ในประเทศจีนนั้นปลาไม่สามารถจะอยู่ได้ ปริมาณน้ำบาดาลมากกว่าหนึ่งในสามถูกปนเปื้อนด้วยมลพิษมากกว่า

ทศวรรษแล้ว และเวลานี้สถานการณ์ยิ่งเลวร้ายมากขึ้นเรื่อย ๆ มีปรากฏการณ์ที่ประหลาดเกิดขึ้นในแม่น้ำเว
ยเหอ ดังนี้: เด็กคนหนึ่งขณะเล่นจุดไฟอยู่ที่แม่น้ำซึ่งปนเปื้อนไปด้วยน้ำมัน ทันทีที่สะเก็ดไฟตกลงไปบนผิวน้ำ
เกิดเป็นไฟลุกสูงห้าเมตร (16 ฟุต) ไฟลุกลามไปถึงต้นหลิวสิบกว่าต้นที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียงจนไหม้เกรียม⁹⁶
จะเห็นได้ว่ามันเป็นไปไม่ได้ที่ผู้คนที่ใช้และดื่ม น้ำจากแม่น้ำนี้จะไม่เกิดเป็นโรคมะเร็งหรือโรคประหลาดอื่น ๆ
ปัญหาสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ เช่น การเกิดภาวะทะเลทรายและภาวะดินเค็มทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือของจีน
ตลอดจนมลภาวะที่เกิดขึ้นในเขตพื้นที่อุตสาหกรรม สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นเพราะสังคมไม่เคารพธรรมชาติ

วัฒนธรรมดั้งเดิมเน้นเคารพชีวิต พรรคคอมมิวนิสต์จีนส่งเสริม “การจลาจลหาเหตุผลมาประกอบได้” และ
“การต่อสู้กับมนุษย์นั้นเต็มไปด้วยความสนุกสนาน” เพื่อการปฏิวัติพรรคสามารถสังหารและทำให้ประชาชนอด
ตายนับหลายพันล้านคนได้ สภาพการณ์นี้ทำให้ประชาชนเฉยเมยกับชีวิตและพัฒนาไปสู่การแพร่ขยายของ
สินค้าปลอมและสินค้ามีพิษในตลาด ตัวอย่างเช่นที่เมืองฟู่หยางจังหวัดอันฮุย เด็กทารกที่แข็งแรงในวัยเลี้ยงดู
ด้วยนมจำนวนมากมีพัฒนาการผิดปกติแขนขาสั้น ร่างกายผ่ายผอมอ่อนแอ มีศีรษะใหญ่ผิดปกติ มีเด็กทารก
แปดคนเสียชีวิตจากโรคประหลาดนี้ จากการตรวจสอบพบว่าสาเหตุของความผิดปกติเกิดจากการกินนมผงที่
เป็นพิษซึ่งผลิตโดยผู้ผลิตที่ใจดำและโลภต้องการกำไรมากๆ บางคนป้อนฮอโมนและยาปฏิชีวนะให้กับปู ูงและ
เต่า บางรายผสมแอลกอฮอล์สำหรับงานอุตสาหกรรมในเหล้าไวน์ เคลือบข้าวสารด้วยน้ำมันสำหรับ
อุตสาหกรรม และฟอกแป้งขนมปังให้ขาวด้วยสารเคมีสำหรับอุตสาหกรรม เป็นเวลาแปดปี มีผู้ผลิตรายหนึ่งใน
จังหวัดเหอหนานได้ผลิตน้ำมันสำหรับอาหารนับแสนตันทุกเดือนโดยใช้วัสดุต่างๆที่มีสารก่อมะเร็ง เช่นน้ำมัน
ที่ใช้แล้ว น้ำมันที่สกัดจากเศษอาหารเหลือทิ้ง หรือคราบไขมันจากน้ำล้างผักหรือน้ำล้างอาหารเป็นต้น การ
ผลิตอาหารที่มีพิษไม่ใช่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเฉพาะที่เฉพาะแห่งเท่านั้น หากแต่เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น
โดยทั่วไปในประเทศจีน ปัญหานี้เกี่ยวข้องกับตรงกับการทำทุกวิถีทางในการที่จะให้ได้มาซึ่งความสุขสบาย
ทางวัตถุ ซึ่งเกิดขึ้นภายหลังจากที่วัฒนธรรมถูกทำลายไปและความตกต่ำถดถอยของศีลธรรมมนุษย์

แตกต่างโดยสิ้นเชิงจากวัฒนธรรมพรรคซึ่งผูกขาดและกีดกัน วัฒนธรรมดั้งเดิมมีความซื่อสัตย์อย่างอย่างยิ่ง
ในช่วงที่สมัยยังมีความเจริญรุ่งเรือง แนวคิดของสายพุทธ คริสต์จักร และศาสนาอื่น ๆ ของตะวันตกสามารถอยู่
ร่วมกับแนวคิดของสายเต๋าและแนวคิดของขงจื้อด้วยความปรองดอง วัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนที่แท้จริงมีพรรค
คติที่เปิดกว้างและยอมรับอารยธรรมตะวันตกสมัยใหม่ “เสือสี่ตัว” แห่งเอเชีย (สิงคโปร์ ใต้หวัน เกาหลีใต้และ
ฮ่องกง) ได้สร้างเอกลักษณ์วัฒนธรรม “ขงจื้อใหม่” ให้เป็นที่ประจักษ์ ความเจริญทางเศรษฐกิจของประเทศ
ดังกล่าวได้พิสูจน์ให้เห็นว่าวัฒนธรรมดั้งเดิมไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาสังคมเลย

ในเวลาเดียวกัน วัฒนธรรมดั้งเดิมที่แท้จริงวัดคุณภาพชีวิตมนุษย์บนพื้นฐานความสุขจากภายในจิตใจ
ไม่ใช่ความสุขสบายทางวัตถุจากภายนอก “ข้าพเจ้าอยากให้มีใครกล่าวโทษลับหลัง มากกว่าจะให้มีคน
สรรเสริญเยินยอต่อหน้า ข้าพเจ้าอยากมีความสงบในจิตใจมากกว่าความสุขสบายทางร่างกาย”⁹⁷ เกา หยวนหน
มิง (ค.ศ. 365-427)⁹⁸ มีชีวิตอยู่อย่างยากจน แต่เขามีจิตใจที่เป็นสุข และในยามว่างสนุกกับการ “เก็บ ดอก
เก๊กฮวยใต้รั้วด้านตะวันออก และทอดสายตามองดูภูเขาทางทิศใต้ที่ไกลออกไป”

วัฒนธรรมไม่มีคำตอบสำหรับคำถามว่าจะขยายการผลิตอุตสาหกรรมอย่างไรหรือจะใช้ระบบสังคมอะไร
แต่วัฒนธรรมมีบทบาทสำคัญในการชี้นำด้านศีลธรรมตลอดจนการยับยั้งชั่งใจ การฟื้นฟูวัฒนธรรมดั้งเดิมอย่าง
แท้จริงจะเป็นการหวนคืนของมนุษยชาติสู่สวรรค์ ปฐพีและธรรมชาติ การเคารพในชีวิตตลอดจนความยำเกรง
ต่อเทพ ซึ่งจะทำให้มนุษยชาติอยู่ร่วมกับสวรรค์และปฐพีได้อย่างกลมกลืนและมีอายุยืนยาวตามลิขิตสวรรค์

บทวิจารณ์พรรคคอมมิวนิสต์ ตอนที่ 7

ประวัติศาสตร์แห่งการเข่นฆ่าของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

บทนำ

ห้าสิบห้าปีของประวัติศาสตร์พรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้น เขียนขึ้นมาด้วยเลือดและคำโกหกหลอกลวง เบื้องหลังประวัติศาสตร์นองเลือดนี้ ทิ้งนาศร่าสลดที่สุดเป็นไม่ค้อยมีคนทราบ ภายใต้การปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีน มีคนจีนผู้บริสุทธิ์ ราว 60-80 ล้านคนถูกเข่นฆ่า และทิ้งครอบครัวที่บ้านแตกสาแหรกขาดไว้ เบื้องหลัง หลายคนสงสัยว่าเหตุใดพรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงเข่นฆ่าคนมากมายเช่นนี้ ในขณะที่เมื่อไม่นานมานี้ก็ปราบปรามการประท้วงของมวลชนที่เมืองฮั่นหยวนด้วยอาวุธปืน และยังคงประทุษร้ายผู้ฝึกฝ่าหลุนกงอย่างป่าเถื่อน มีหลายคนพากันสงสัยว่าจะมีวันที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะหันมาเรียนรู้การใช้คำพูดแทนการใช้ปืนหรือไม่

เหมา เจ๋อตง สรุประวัติอุประสงค์ของการปฏิวัติวัฒนธรรมไว้ว่า “...หลังการจลาจล โลกก็กลับสู่สันติสุขอีกครั้ง แต่ในเวลา 7 ถึง 8 ปี ก็จำเป็นต้องเกิดจลาจลอีก”¹ พูดอีกอย่างคือ ควรจะมีการปฏิวัติทางการเมือง ทุก 7-8 ปี และฝูงชนจำเป็นต้องถูกสังหาร ทุกๆ 7-8 ปี

มีแนวคิดสนับสนุนและข้อกำหนดทางด้านปฏิบัติอย่างหนึ่งที่อยู่เบื้องหลังการเข่นฆ่าของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

ทางด้านแนวคิดนั้น พรรคคอมมิวนิสต์จีนเชื่อใน “เผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพ” และ “การปฏิวัติอย่างต่อเนื่องภายใต้เผด็จการชนชั้นกรรมาชีพ” ดังนั้นหลังจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนยึดครองประเทศจีน มันจึงสังหารเจ้าของที่ดินเพื่อเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ทางการผลิตในเขตชนบท มันสังหารนายทุนเพื่อบรรลุเป้าหมายการปฏิรูปทางการค้าและอุตสาหกรรม และเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ทางการผลิตในเขตเมือง หลังจากที่สองชนชั้นนี้ถูกกำจัดแล้ว ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับพื้นฐานทางเศรษฐกิจก็ได้รับการแก้ไข การแก้ไขปัญหาโครงสร้างส่วนบน² ก็ใช้การเข่นฆ่าเช่นเดียวกัน การปราบปรามกลุ่มต่อต้านพรรค หู เฟิง³ และการเคลื่อนไหวต่อต้านฝ่ายขวาได้กำจัดเหล่าปัญญาชน การสังหารชาวคริสต์ ชาวเต๋า ชาวพุทธ และกลุ่มความเชื่อพื้นบ้านอื่นๆก็แก้ปัญหาเรื่องศาสนา การสังหารหมู่ในช่วงการปฏิวัติวัฒนธรรมก็เพื่อก่อตั้งการนำแบบเบ็ดเสร็จของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในทางวัฒนธรรมและการเมือง ส่วนการสังหารหมู่ที่จัตุรัสเทียนอันเหมินในปี 1989 ก็เพื่อป้องกันวิกฤตทางการเมืองและระงับการเรียกร้องประชาธิปไตย ส่วนการประหารประหารฝ่าหลุนกงในปี 1999 ก็เพื่อแก้ปัญหาในเรื่องความเชื่อและการรักษาสุขภาพแบบโบราณ การกระทำเหล่านี้ล้วนแต่จำเป็นสำหรับการเสริมสร้างอำนาจของพรรคคอมมิวนิสต์จีนและรักษาการปกครองของมันไว้ เมื่อได้เผชิญกับวิกฤตกาลทางการเงิน (ราคาสินค้าพุ่งสูงหลังจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนยึดอำนาจในประเทศจีนและเศรษฐกิจของประเทศจีนเกือบจะล่มสลายหลังการปฏิวัติวัฒนธรรม) วิกฤตกาลทางการเมือง (คนบางส่วนไม่ทำตามคำสั่งของพรรค และบางส่วนต้องการมีส่วนร่วมในสิทธิทางการเมือง) และวิกฤตศรัทธา (การล่มสลายของอดีตสหภาพโซเวียต การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองในยุโรปตะวันออก และเหตุการณ์ฝ่าหลุนกง) ยกเว้นเรื่องของฝ่าหลุนกง การเคลื่อนไหวทางการเมืองที่ได้กล่าวมาก่อนเกือบทั้งหมด ใช้เพื่อฟื้นคืนชีพให้กับปีศาจพรรค

คอมมิวนิสต์จีนและกระตุ้นความต้องการการปฏิวัติของมัน พรรคคอมมิวนิสต์จีนยังใช้การเคลื่อนไหวทางการเมืองเหล่านี้ในการทดสอบสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนด้วย กำจัดพวกที่ไม่เป็นไปตามข้อกำหนดของพรรค การเช่นฆ่าเป็นเหตุผลที่จำเป็นในทางปฏิบัติเช่นกัน พรรคคอมมิวนิสต์เริ่มต้นจากกลุ่มหัวขโมยและอันธพาลที่ฆ่าคนเพื่ออำนาจ ทันทีที่มีประเพณีแบบนี้ขึ้นมา ก็จะไม่มีการแก้ไข ความสยดสยองอย่างไม่จบสิ้น กลายเป็นความจำเป็นในการข่มขู่ประชาชน และบังคับให้พวกเขาอมรับด้วยความเกรงกลัวในการปกครองแบบเบ็ดเสร็จของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

โดยผิวเผินดูคล้ายกับว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีน“ถูกบังคับให้ต้องเช่นฆ่า” และกรณีต่างๆนั้นเกิดขึ้นนั้น เป็นการรบกวนปีศาจพรรคคอมมิวนิสต์จีนและกระตุ้นกลไกสังหารของพรรคคอมมิวนิสต์จีนโดยบังเอิญ แท้จริงแล้วกรณีเหล่านี้ช่วยอำพรางความต้องการเช่นฆ่าของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเท่านั้น และการสังหารเป็นระยะๆเป็นสิ่งที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนต้องการ หากปราศจากบทเรียนที่เจ็บปวดเหล่านี้ ผู้คนคงจะเริ่มคิดว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนกำลังปรับปรุงตัวและเริ่มเรียกร้องประชาธิปไตย เหมือนกับนักศึกษาในปี 1989 ที่คิดแบบนักอุดมคติ การเช่นฆ่าแบบซ้ำๆทุก 7-8 ปี ช่วยกระตุ้นความจำเป็นที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ของประชาชน และยังสามารถใช้เตือนคนรุ่นใหม่ - ใครที่คิดต่อต้านพรรคคอมมิวนิสต์จีน หรือต้องการทำลายการนำแบบผูกขาดของพรรคคอมมิวนิสต์จีน หรือพยายามเล่าความจริงของประวัติศาสตร์จีน จะต้องได้รับรสชาติของ “กำปั้นเหล็กของเผด็จการชนชั้นกรรมาชีพ”

การเช่นฆ่ากลายเป็นสิ่งหนึ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับการคงอำนาจของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเอาไว้ ด้วยหนี้เลือดของมันที่เพิ่มขึ้น หากมันยอมวางมีดหนักขาลง ก็จะเท่ากับส่งเสริมให้ประชาชนแก้แค้นพรรคคอมมิวนิสต์จีนต่ออาชญากรรมที่มันเคยก่อเอาไว้ ดังนั้นพรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่เพียงแต่จำเป็นต้องทำการเช่นฆ่าอย่างมากมายให้สิ้นซากเท่านั้น หากแต่การฆ่าจะต้องทำแบบเหี้ยมโหดที่สุดเพื่อประสิทธิภาพในการข่มขู่ประชาชน โดยเฉพาะในระยะเริ่มต้นการปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

เนื่องจากจุดประสงค์ของการสังหารคือ การสร้างความหวาดกลัวให้ถึงที่สุด พรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงเลือกเป้าหมายในการทำลายล้างอย่างไร้กฎเกณฑ์และไร้เหตุผล ในการเคลื่อนไหวทางการเมืองทุกครั้ง พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะใช้ยุทธศาสตร์แบบล้างเผ่าพันธุ์ ตัวอย่างเช่นการปราบปรามพวกผู้ต่อต้านการปฏิวัติเป็นต้น พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่ได้เจาะจงปราบปรามพฤติกรรมพวกปฏิกริยา แต่มุ่งไปที่ประชาชนที่พวกเขากล่าวหาว่าเป็นพวกต่อต้านการปฏิวัติ ใครที่เคยมีชื่อหรือเคยทำงานในกองทัพของก๊กมินตั๋งแม้เพียงไม่กี่วัน แต่หลังพรรคคอมมิวนิสต์จีนครองอำนาจแล้ว เขาไม่ได้เกี่ยวข้องกับใครๆกับการเมือง คนๆนี้ก็ยังจะต้องถูกฆ่า เพราะเขามี “ประวัติที่เป็นพวกปฏิกริยา ” ในขั้นตอนของการปฏิรูปที่ดิน เพื่อที่จะ “ขุดรากถอนโคนต้นตอของปัญหา” พรรคคอมมิวนิสต์จีนมักสังหารเจ้าของที่ดินทั้งตระกูล

ตั้งแต่ปี 1949 พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ประทุษร้ายชาวจีนมากกว่าครึ่งหนึ่งของประชาชนในประเทศ มีการประมาณว่ามีคนเสียชีวิตจากเหตุที่ไม่เป็นธรรมชาติราว 60-80 ล้านคน ซึ่งมากกว่าจำนวนคนที่ตายในสงครามโลกทั้งสองครั้งรวมกัน

เช่นเดียวกับประเทศคอมมิวนิสต์อื่น การสังหารอย่างโหดร้ายของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ยังรวมถึงสมาชิกพรรคเพื่อการกำจัดผู้ที่มีความคิดเห็นแตกต่างกัน ที่ให้ความสำคัญต่อความเป็นมนุษย์มากกว่าชาติพันธุ์ของพรรค กฎของของพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้นใช้กับทั้งสมาชิกพรรคและประชาชนอย่างเท่าเทียมกัน เพื่อคงไว้ซึ่ง “ป้อมปราการที่มองไม่เห็น”

ในสังคมปกติ ผู้คนแสดงความรักและห่วงใยต่อกัน เคารพในความพิเศษของการมีชีวิตและแสดงความขอบคุณต่อพระเจ้า ชาวตะวันตกกล่าวกันว่า “อย่าทำกับผู้อื่นในสิ่งที่ตนไม่ชอบ”⁴ ส่วนชาวตะวันตกกล่าวกันว่า “จงรักผู้อื่นเหมือนกับที่รักตัวเอง”⁵ ในทางกลับกัน สำหรับพรรคคอมมิวนิสต์จีน มันยึดถือ “ประวัติศาสตร์สังคมมนุษย์ที่เคยมีอยู่ทั้งหมด คือประวัติศาสตร์ของการดิ้นรนทางชนชั้น”⁶ ดังนั้นเพื่อรักษาไว้ซึ่ง “การดิ้นรน” ในสังคม จึงต้องสร้างความเกลียดชัง ไม่เพียงแต่ตัวมันเองที่ลงมือฆ่า มันยังส่งเสริมให้ประชาชนฆ่ากันเองด้วย มันพยายามทำให้ประชาชนเฉยชาต่อความทุกข์ยากของผู้อื่น ด้วยการร่ายล้อมประชาชนด้วยการฆ่าฟันเสมอๆ มันต้องการให้พวกเขาตายด้านด้วยการให้ประสบกับความโหดร้ายอมนุษย์เสมอๆ และให้คนซึ่งจะทำให้คนเกิดความคิดในใจขึ้นว่า สิ่งที่ดีที่สุดที่คุณสามารถจะทำได้ก็คือ หลีกเลี้ยงการถูกประทุษร้ายก็พอแล้ว บทเรียนเหล่านี้ถูกสอนโดยผ่านการปราบปรามอย่างป่าเถื่อน ซึ่งทำให้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนสามารถรักษาการปกครองของมันไว้ได้ต่อไป

นอกจากนี้ การทำลายชีวิตจำนวนมากนับไม่ถ้วน พรรคคอมมิวนิสต์จีนยังทำลายวิญญาณของประชาชนจีนอีก ด้วย คนจำนวนมากถูกสร้างเงื่อนไขให้มีปฏิกริยาต่อการคุกคามของพรรคคอมมิวนิสต์จีนด้วยการยอมจำนน ยอมละทิ้งเหตุผลและหลักการของพวกเขาไปโดยสิ้นเชิง อีกนัยหนึ่งวิญญาณของประชาชนได้ตายไปแล้ว ซึ่งนำกลัวยิ่งกว่าการตายทางร่างกายด้วยซ้ำ

I. การสังหารหมู่อันน่าสยดสยอง

ก่อนที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะมีอำนาจ เหมา เจ๋อตง เคยเขียนว่า “เราจะไม่ใช้นโยบายที่ปราณีต่อพวกต่อต้านการปฏิวัติ และต่อกิจกรรมปฏิกริยาของชนชั้นพวกปฏิกริยา”⁷ หรือก็คือ แม้ก่อนที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะยึดปักกิ่งได้ มันก็ตัดสินใจแล้วว่าที่จะทำการกดขี่ ภายใต้คำพูดแบบสวยหรูว่า “เผด็จการประชาธิปไตยของประชาชน” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

การปราบปรามผู้ต่อต้านการปฏิวัติและการปฏิรูปที่ดิน

ในเดือนมีนาคม 1950 พรรคคอมมิวนิสต์จีนประกาศ “คำสั่งปราบปรามรากฐานของพวกปฏิกริยาอย่างเคร่งครัด” ซึ่งในประวัติศาสตร์เป็นที่รู้จักกันว่าเป็นกลุ่มเคลื่อนไหว “ปราบปรามผู้ต่อต้านการปฏิวัติ”

ไม่เหมือนกับจักรพรรดิทั้งหลายในอดีตที่จะทรงประกาศนิโรโทษกรรมทั่วประเทศหลังจากที่ขึ้นครองราชย์ พรรคคอมมิวนิสต์จีนกลับเริ่มต้นการสังหารทันทีที่ได้อำนาจ เหมา เจ๋อตง ได้กล่าวไว้ในเอกสารว่า “ยังมีอีกหลายพื้นที่ ที่ประชาชนยังกลัวและไม่กล้าสังหารผู้ต่อต้านการปฏิวัติอย่างเปิดเผยอย่างกว้างขวาง”⁸ เดือนกุมภาพันธ์ 1951 ศูนย์กลางพรรคคอมมิวนิสต์จีนกล่าวว่า นอกจากจังหวัดเจ้อเจียงและทางใต้ของจังหวัดอันฮุยแล้ว “พื้นที่อื่นๆที่ไม่มีการสังหารอย่างเพียงพอ โดยเฉพาะในเมืองขนาดกลางและขนาดใหญ่ ควรดำเนินการจับกุมและฆ่าจำนวนมากต่อไปและไม่ควรหยุดเร็วเกินไป” เหมาถึงกับออกความเห็นที่ “ในเขตชนบท การสังหารผู้ต่อต้านการปฏิวัติ ควรทำให้มากกว่าในสัดส่วน 1/1000 ของประชากรทั้งหมดที่ถูกสังหาร... ในเขตเมือง ควรมีน้อยกว่า 1/1000”⁹ ประชากรของจีนในเวลานั้น มีราว 600 ล้านคน “บัญชาจากเบื้องสูง” ของเหมานี้ย่อมจะนำความตายมาให้กับประชาชนอย่างน้อย 6 แสนคน ไม่มีใครรู้ว่าตัวเลข 1/1000 นี้มาจากไหน บางทีในความคิดชั่ววูบ เหมาได้ตัดสินใจว่า 6 แสนชีวิตนี้คงเพียงพอในการวางรากฐานความหวาดกลัวในหมู่ประชาชนได้ จึงได้สั่งให้เปิดฉากลงมือ

พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่สนใจว่าผู้ที่ถูกฆ่านั้นสมควรตายจริงหรือไม่ ตามที่กฎหมายลงโทษผู้ต่อต้านการปฏิวัติของสาธารณรัฐประชาชนจีน ที่ประกาศในปี 1951 ได้ระบุว่า พวกที่ “แพร่ข่าวลือ” นั้น สามารถถูกจับ “ประหารได้ทันที”

ในขณะที่การปราบปรามผู้ต่อต้านการปฏิวัติกำลังร้อนแรง ก็มีการปฏิรูปที่ดินอย่างกว้างขวาง อันที่จริง พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้เริ่มการปฏิรูปที่ดินในเขตยึดครองของมณฑลในปลายทศวรรษ 1920 แล้ว โดยผิวเผินการปฏิรูปที่ดินดูเหมือนจะสนับสนุนอุดมคติที่คล้ายคลึงกับอาณาจักรสวรรค์ของพวกกลุ่มกบฏไท่ผิง¹⁰ ที่ประกาศว่าทุกคนจะมีที่ดินทำกิน แต่ที่จริงมันเป็นเพียงข้ออ้างที่จะเช่นฆ่าคน เค้า จู ผู้ที่อยู่ในอันดับที่ 4 ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนตอนหลังได้แต่งคำขวัญสำหรับการปฏิรูปที่ดินว่า “ทุกหมู่บ้านหลังเลือด ทุกครัวเรือนต่อสู้อย่างชิว่่าในหมู่บ้าน เจ้าของที่ดินจะต้องตาย

การปฏิรูปที่ดินสามารถทำได้โดยไม่ต้องมีการเช่นฆ่า ดังเช่นที่รัฐบาลไต้หวันทำโดยการซื้อที่ดินจากเจ้าของที่ดิน แต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนเริ่มต้นขึ้น จากกลุ่มมวยร้ายและกรรมกรสวะสังคมนั้น รู้จักแต่การปล้นด้วยความที่กลัวว่าจะถูกล้างแค้นหลังการปล้นแล้ว พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็เลยจำเป็นต้องฆ่าเหยื่อเพื่อกำจัดต้นตอของปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้

วิธีการสังหารที่พบได้ทั่วไปในระหว่างการปฏิรูปที่ดินเป็นที่รู้จักกันในนามของ การชุมนุมต่อสู้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะถูกรื่องอาชญากรรมขึ้นมาและกล่าวหาเจ้าของที่ดินและชาวนาที่มีฐานะ มันจะถามสาธารณะชนว่าควรลงโทษอย่างไรดี หน้าม้าของพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่ได้เตรียมไว้ล่วงหน้าซึ่งอยู่ท่ามกลางฝูงชนก็จะตะโกนออกมาว่า “เราควรฆ่าพวกมัน” และแล้วพวกเจ้าของที่ดินและชาวนาที่มีฐานะก็จะถูกประหาร ณ ที่นั้นทันที ในเวลานั้น ใครก็ตามที่ครอบครองที่ดินในหมู่บ้านจะถูกจัดเป็น “ผู้กดขี่” ผู้ที่เอารัดเอาเปรียบชาวนาจะถูกเรียกว่า “ผู้กดขี่ที่โหดร้าย” ส่วนผู้ที่มักช่วยเหลือการซ่อมแซมของสาธารณะและบริจาคเงินให้โรงเรียนและช่วยเหลือบรรเทาภัยธรรมชาติ จะถูกเรียกว่า “ผู้กดขี่ใจดี” และสำหรับพวกที่ไม่ได้ทำอะไรเลย จะถูกเรียกว่า “ผู้กดขี่หนึ่งหรือเจียบ” การจัดแบ่งเช่นนี้เป็นเรื่องไร้สาระ เพราะผู้กดขี่ทั้งหมดในที่สุดก็ล้วนถูกประหารทันทีเหมือนกันหมด ไม่ว่าจะเป็นผู้กดขี่ประเภทไหน

ปลายปี 1952 พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ตีพิมพ์จำนวนผู้ถูกประหารชีวิตในฐานะที่เป็น “รากฐานของพวกปฏิกริยา” ซึ่งมีมากถึง 2.4 ล้านคน อันที่จริงแล้วยอดผู้เสียชีวิตของบรรดาอดีตเจ้าหน้าที่ในรัฐบาลก๊กมินตั๋งที่มีตำแหน่งต่ำกว่าระดับประเทศและเจ้าของที่ดิน รวมกันแล้วเท่ากับ 5 ล้านคนเป็นอย่างน้อย

การปราบปรามผู้ต่อต้านการปฏิวัติและการปฏิรูปที่ดินมีผลกระทบโดยตรง 3 ประการ ประการแรก อดีตเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นที่ถูกเลือกผ่านเขตปกครองตนเองของชนกลุ่มน้อยถูกกำจัด พรรคคอมมิวนิสต์จีนสังหารบุคลากรฝ่ายจัดการในระบบเก่าทั้งหมด และก่อตั้งสาขาพรรคในทุกหมู่บ้านเพื่อควบคุมเขตชนบททั้งหมดอย่างเต็มที่ ประการที่สอง ทรัพย์สินสมบัติเงินทองจำนวนมหาศาลได้มาจากการลักขโมยและปล้น ประการที่สาม ประชาชนถูกเขย่าขวัญจากการปราบปรามอย่างรุนแรงต่อเหล่าเจ้าของที่ดินและชาวนาที่มีฐานะ

การรณรงค์ “การต่อต้านสามประการ” และ “การต่อต้านห้าประการ”

การปราบปรามพวกปฏิกริยาและการปฏิรูปที่ดินนั้น มุ่งเน้นในเขตชนบทเสียส่วนใหญ่ ในขณะต่อมาการรณรงค์ การต่อต้านสามประการ และ การต่อต้านห้าประการ อาจถือได้ว่าเป็นการล้างเผ่าพันธุ์แบบเดียวกันในเขตเมือง

การรณรงค์ต่อต้านสามประการเริ่มในเดือนธันวาคม 1951 และมุ่งไปที่การคอร์รัปชัน สุรุ่ยสุร่ายและอำนาจราชการในหมู่เจ้าหน้าที่พรรคคอมมิวนิสต์จีน เจ้าหน้าที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนที่คอร์รัปชันบางคนถูกประหาร แต่ในไม่นานหลังจากนั้น พรรคคอมมิวนิสต์จีนอ้างเหตุผลของการคอร์รัปชันในหมู่เจ้าหน้าที่พรรคว่ามาจากความย่ำแย่ของเหล่านายทุน ดังนั้นจึงมีการรณรงค์ต่อต้านห้าประการ อันได้แก่ การติดสินบน การเลียงภาษี การลักขโมยสมบัติของรัฐ การโกงการก่อสร้าง การจารกรรมข้อมูลทางเศรษฐกิจของรัฐ ซึ่งเริ่มต้นในเดือนมกราคม 1952

การรณรงค์ต่อต้านห้าประการ มีสาระสำคัญอยู่ที่การปล้นทรัพย์สินของนายทุน หรือฆาตกรรมนายทุนเพื่อเอาเงิน เงิน อี้ ผู้ว่านครเซียงไฮ้ในเวลานั้น นั่งเอกเขนกจิบน้ำชาอยู่บนโซฟาเวลานั่งฟังรายงานทุกคืน เขาจะถามอย่างสบายอารมณ์ว่า “วันนี้มีพลร่มกี่คน” ซึ่งหมายถึง “มีนักธุรกิจกระโดดตึกตายไปกี่คนแล้วในวันนี้” ไม่มีนายทุนคนไหนจะรอดพ้นจากการรณรงค์ “ห้าต่อต้าน” พวกเขาถูกกดดันให้จ่ายภาษี “ที่หลบเลี่ยง” ย้อนหลังไปจนถึงต้นรัชสมัยจักรพรรดิฉางสู (ปี 1875 - 1908) แห่งราชวงศ์ชิง (ปี 1644-1911) สมัยที่ตลาดการค้าในเซียงไฮ้เมื่อเริ่มก่อตั้งขึ้น ซึ่งนายทุนคนไหนที่ไม่มีทรัพย์สินมากพอจะจ่ายภาษีขนาดนั้นได้ แม้แต่จะขายเครื่องใช้ในบ้านด้วยก็แล้ว พวกเขาไม่มีทางเลือกจึงต้องจบชีวิตตนเอง แต่พวกเขาไม่กล้าโดดลงไปใต้ม่านน้ำหวังผู้ เพราะหากไม่พบศพของเขา พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็จะกล่าวหาว่าหลบหนีไปฮ่องกง ซึ่งครอบครัวของพวกเขาก็ต้องรับผิดชอบจ่ายภาษีนี้แทน พวกนายทุนจึงต้องโดดจากตึกสูงทิ้งศพไว้ให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนเห็นหลักฐานว่าตายจริง ในเวลานั้นมีการกล่าวกันว่าไม่มีใครกล้าเดินไปใกล้ตึกสูงในเซียงไฮ้ เพราะกลัวจะถูกคนที่กระโดดฆ่าตัวตายหล่นลงมาทับ

จากข้อมูลที่ปรากฏในหนังสือ “ความจริงของการรณรงค์ทางการเมืองหลังการก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีน” ที่มีสี่หน่วยงานของรัฐบาลร่วมกันรวบรวมไว้ รวมทั้งศูนย์วิจัยประวัติศาสตร์พรรคคอมมิวนิสต์จีนพิมพ์ในปี 1996 ซึ่งแสดงว่าในระหว่าง “การรณรงค์การต่อต้านสามประการ และ ห้าประการนั้น มีคนกว่า 323,100 คนถูกจับกุม และกว่า 280 คน ฆ่าตัวตายหรือหายไป ในการรณรงค์ “ต่อต้านหุ ฟาง” ในปี 1955 มีคนกว่า 5 พันคนถูกปรับปรับ และกว่า 500 คนถูกจับกุม กว่า 60 คนฆ่าตัวตาย และอีก 12 คนตายแบบผิดธรรมชาติ ต่อมาในการปราบปรามพวกปฏิวัติกรรม มีประชาชนกว่า 21,300 คนถูกประหาร และฆ่าตัวตายหรือหายตัวไปอีกกว่า 4,300 คน

มหาทุพภิกขภัย (ความอดอยาก)

ยอดผู้ตายสูงสุดถูกบันทึกไว้ในระหว่างการเกิดทุพภิกขภัยครั้งใหญ่ หลังการก้าวกระโดดใหญ่¹²ไม่นาน ในบทความ “มหาทุพภิกขภัย” ในบันทึกประวัติศาสตร์ของสาธารณรัฐประชาชนจีน ระบุว่า “จำนวนผู้ตายแบบผิดธรรมชาติและอัตราการเกิดที่ลดลง จากปี 1959 ถึง 1961 นั้นมีประมาณ 40 ล้านคน... การลดลงของจำนวนประชากรจีนถึง 40 ล้านคน ดูเหมือนจะเป็นทุพภิกขภัยครั้งใหญ่ที่สุดในโลกของศตวรรษนี้”¹³

ทุพภิกขภัยครั้งยิ่งใหญ่ถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนเรียกอย่างบิดเบือนว่า “3 ปี แห่งหายนะภัยทางธรรมชาติ” อันที่จริง สามปีนั้นมีสภาพอากาศค่อนข้างดี ไม่มีหายนะจากภัยธรรมชาติแบบกว้างขวาง เช่นน้ำท่วม ภัยแล้ง พายุเฮอริเคน สึนามิ แผ่นดินไหว น้ำค้างแข็ง ภัยจากความหนาวเย็น พายุลูกเห็บ หรือโรคแมลงระบาด หายนะที่ว่ามันเกิดขึ้นมาจากน้ำมือมนุษย์โดยแท้ นั่นคือนโยบายก้าวกระโดดใหญ่ที่เรียกร้องให้ทุกคนเข้าร่วมการผลิตเหล็กกล้า บังคับให้ชาวนาทิ้งไร่ร่นาปล่อยให้พืชผลเจตนาตายคาไร่ แต่เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นในทุกมณฑลกลับอ้างว่าผลผลิตกลับเพิ่มขึ้น เหนือ อีหลาน เลขาธิการคณะกรรมการพรรคคนที่ 1 ของอำเภอหลิวโจว กุตัวเลขผลผลิต

ข้าวต่อไร่ สูงถึง “65,000 กิโลกรัม ต่อหมู่”¹⁴ ในมณฑลหวนเจียง เรื่องนี้เกิดขึ้นทันทีที่สิ้นสุดการประชุมแบบขยายวงที่ หลู่ซาน เมื่อการเคลื่อนไหวต่อต้านฝ่ายขวาของพรรคคอมมิวนิสต์จีนขยายกว้างออกไปทั่วประเทศ เพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนถูกต้องตลอดกาล ผลผลิตธัญพืชจึงถูกรัฐบาลยึดแทนเงินภาษี เนื่องจากผลผลิตที่ล้นเกิน (ตามที่ถูกรู้เรื่องขึ้น) สิ่งตามมา คือเมล็ดข้าว เมล็ดพืชและอาหารหลักที่ชาวนาได้รับการแบ่งปันให้ถูกยึดทั้งหมด ส่วนชาวนายังถูกกล่าวหาอีกว่าซุกซ่อนพืชผลอีกเมื่ออาหารไม่พอต่อความต้องการ

ครั้งหนึ่ง เหอ อี้หลาน กล่าวว่าพวกเขาต้องพยายามคว้าอันดับหนึ่ง ในการแข่งขันให้ได้ผลผลิตที่สูงที่สุด ไม่ว่าชาวหลิวโจวจะตายไปสักเท่าไร ชาวนาบางคนถูกร่ำทุกออย่างไปหมด เหลือเพียงแต่ข้าวหนึ่งกำมือที่ซ่อนไว้ในโถบัสสาวะ คณะกรรมการพรรคเขตซุนเล่อ มณฑลหวนเจียง ถึงกับออกคำสั่งห้ามปรุงอาหาร เพื่อป้องกันไม่ให้ชาวนาบริโภคมะพร้าวผล มีหน่วยทหารลาดตระเวนออกตรวจตราตอนกลางคืน หากพบแสงไฟ พวกเขาจะเข้าจู่โจมหรือค้น ชาวนาหลายคนไม่กล้าแม้แต่จะต้มสุมนไพรหรือเปลือกไม้ที่พอกินได้ จนต้องอดตายในที่สุด

ในประวัติศาสตร์ก่อนหน้านี้ เมื่อประสบทุพภิกขภัย รัฐบาลจะแจกข้าวต้ม พืชพันธ์ และให้ประชาชนอพยพหนีทุพภิกขภัย แต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนถือว่าการหนีจากทุพภิกขภัยเป็นการเสื่อมเสียชื่อเสียงของพรรค จึงสั่งให้ทหารปิดกั้นถนนเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้เคราะห์ร้ายอพยพหนีทุพภิกขภัย เมื่อเหล่าชาวนาหิวโหยหนักเข้าจึงเข้าไปหยิบฉวยธัญญาหารจากคลังเสบียง พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็สั่งให้ลาดยิงเข้าไปใส่ฝูงชนและกล่าวหาว่าพวกเขา มีรากฐานของพวกต่อต้านการปฏิวัติ ชาวนาจำนวนมากสาละสลวยในหลายจังหวัด เช่น กานซู ซานตง เหอหนาน อันฮุย หูเป่ย์ หูหนาน เสฉวน และกว่างซี ถึงกระนั้นชาวนายังถูกบังคับให้เข้าร่วมงานชลประทาน สร้างเขื่อนและผลิตเหล็กกล้า หลายคนล้มลงกับพื้นขณะทำงานและลุกไม่ขึ้นอีกเลย ในที่สุดผู้ที่เหลือรอดอยู่ก็ไม่มีแรงแม้แต่จะฝังคนที่เสียชีวิตไป หลายหมู่บ้านที่มีคนอดตายตาม ๆ กันจนหมดหมู่บ้าน

ทุพภิกขภัยที่ร้ายแรงที่สุดในประวัติศาสตร์จีน ก่อนมีพรรคคอมมิวนิสต์จีน เคยมีรายงานว่ามี การแลกเปลี่ยนเตี๊ยะระหว่างครอบครัวเพื่อนำมาเป็นอาหาร แต่ไม่มีใครที่กินลูกตัวเอง แต่ภายใต้การปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีน กลับปรากฏเรื่องประชาชนถูกกดดันให้กินคนที่ตายไปแล้ว กินคนที่หนีมาจากท้องที่อื่น และแม้กระทั่งฆ่าและกินลูกของตัวเอง นักเขียนชื่อ ซา ซิง อธิบายในหนังสือของเขาชื่อ “อี ซี ต้า ตี้ วัน” (อ่าว สนธยา) ว่า: ในครอบครัวชาวนาครอบครัวหนึ่ง มีลูกชายและหญิงเหลืออยู่ 2 คนในช่วงมหาทุพภิกขภัย วันหนึ่งลูกสาวถูกพ่อไล่ออกจากบ้านไป พ่อเธอกลับมาเธอก็ไม่พบน้องชาย เห็นแต่ไข่มันสีขาวลอยอยู่ในหม้อและกระตุกกองหนึ่งซึ่งอยู่ถัดจากเตาไฟไป หลายวันต่อมา พ่อก็เติมน้ำเพิ่มลงในหม้อ และเรียกลูกสาวให้เข้าไปหา เด็กน้อยรู้สึกกลัวมากและร้องขอชีวิตจากพ่ออยู่นอกประตู “พ่อจ๋าอย่ากินหนูเลย หนูจะหาฟืนและปรุงอาหารให้พ่อทาน ถ้าพ่อกินหนู จะมีใครทำให้พ่อล่ะ”

สุดท้ายแล้วโศกนาฏกรรมทั้งหมดจะมีมากเพียงไรไม่มีใครทราบ แต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนแอบอ้างเกียรติยศจากเหตุการณ์นี้ว่ามันได้นำพามวลชนต่อสู้กับ “ภัยธรรมชาติ” อย่างกล้าหาญ และโอ้อวดตัวเองว่า “ยิ่งใหญ่ รุ่งโรจน์และถูกต้อง”

หลังการประชุมที่หลู่ซาน ในปี 1959 นายพล เฝิง เต๋อหวยาย¹⁵ ถูกปลดออกจากตำแหน่งเพราะกล้าพูดแทนประชาชน กลุ่มเจ้าหน้าที่รัฐบาลและเจ้าหน้าที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนที่กล้าความจริงถูกปลดออกจากตำแหน่ง ถูกคุมขังและสอบสวน หลังจากนั้น ไม่มีใครกล้าพูดความจริงอีก ในช่วงมหาทุพภิกขภัยนั้นแทนที่จะรายงานความจริง ประชาชนต่างช่วยกันปกปิดความจริงเกี่ยวกับจำนวนผู้ที่ตายจากการอดอยากเพื่อปกป้องตำแหน่ง

การทำงานของพวกเขา จังหวัดกานซูยังปฏิเสธความช่วยเหลือด้านอาหารจากจังหวัดส่านซี โดยอ้างว่าที่จังหวัดกานซูมีอาหารเหลือเฟือ

เหตุการณ์ครั้งนี้ยังเป็นการทดสอบคุณภาพของเจ้าหน้าที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนด้วย ตามบรรทัดฐานของพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้น เหล่าเจ้าหน้าที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนที่อดทนไม่พูดความจริงเรื่องการอดตายของมวลชนหลายสิบล้านคนได้นั้นถือว่า “ได้มาตรฐาน” จากการทดสอบครั้งนี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงเชื่อว่าไม่ว่าอะไรก็ตาม ตัวอย่างเช่นอารมณ์ความรู้สึกของมนุษย์หรือหลักการของสวรรค์ก็ไม่สามารถมาเป็นอุปสรรคขัดขวางเหล่าเจ้าหน้าที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนในการปฏิบัติตามแนวทางของพรรคได้ หลังมหาทุพภิกขภัยนี้ เจ้าหน้าที่ในส่วยจังหวัดที่รับผิดชอบในเหตุการณ์ เพียงแต่เข้าร่วมในการวิพากษ์วิจารณ์ตนเองให้พอเป็นพิธีเท่านั้น หลี่ จิงเฉวียน เลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์จีนจังหวัดเสฉวนที่มีคนอดตายหลายล้านคน ได้รับการส่งเสริมให้เป็นเลขาธิการคนหนึ่งของกรมการเมืองเขตตะวันตกเฉียงใต้ของพรรค

จากการปฏิวัติวัฒนธรรม และกรณีสังหารหมู่ที่จัตุรัสเทียนอันเหมิน ไปจนถึงกรณีของฝ่าหลุนกง

การปฏิวัติวัฒนธรรมเริ่มต้นอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 1966 และล่องเลยไปจนถึงปี 1976 ช่วงเวลานี้เรียกกันว่าเป็น “สิบปีแห่งความหายนะ” แม้แต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนเองก็กล่าวเช่นนั้น หลังจากนั้น ในการให้สัมภาษณ์นักข่าวประเทศยูโกสลาเวีย หู เย่าปัง อดีตเลขาธิการใหญ่พรรค กล่าวว่า “ช่วงนั้นคนเกือบ 100 ล้านถูกพัวพันไปด้วย ซึ่งเท่ากับ 1 ใน 10 ของประชากรจีน”

เอกสารความจริงของการรณรงค์ทางการเมืองหลังจากก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีน รายงานว่า “ในเดือน พฤษภาคม 1984 หลังจากการสืบสวนอย่างเข้มข้น ยินยันฟิสุจัน และจำนวนอีกครั้งนานถึง 31 เดือน โดยคณะกรรมการศูนย์กลางพรรคคอมมิวนิสต์จีน ตัวเลขที่เกี่ยวข้องในการปฏิวัติวัฒนธรรมมีดังนี้ กว่า 4.2 ล้านคน ถูกจับและสอบสวน และกว่า 1.73 ล้าน คนตายอย่างผิดธรรมชาติ อีกกว่า 135,000 คนถูกป้ายสีว่าเป็นพวกต่อต้านการปฏิวัติและถูกประหารชีวิต มีกว่า 237,000 คนถูกฆ่าและกว่า 7.03 ล้านคนพิการจากการถูกทำร้าย และ 71,200 ครอบครัวถูกทำลาย” จากสถิติรวมของการบันทึกประจำปีของมณฑลต่างๆ พบว่า 7.73 ล้านคนตายอย่างไม่เป็นธรรมชาติรวม ระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรม

นอกจากการตีคนจนตาย การเริ่มต้นของการปฏิวัติวัฒนธรรมยังกระตุ้นให้เกิดกระแสการฆ่าตัวตาย ปัญญาชนที่มีชื่อเสียงมากมาย เช่น เหล่า เซ่อ, ฟู่ เหลย, เจียน ป้อจัน, อู๋ ฮั่น และ ชู อันผิง ทั้งหมดจบชีวิตของตนเองในช่วงต้นของการปฏิวัติวัฒนธรรม

การปฏิวัติวัฒนธรรมเป็นช่วงบ้าคลั่งฝ่ายซ้ายสุดขีดที่สุดในประเทศจีน การสังหารกลายเป็นการแข่งขันเพื่อแสดงออกถึงจุดยืนในการปฏิวัติของคน ดังนั้นการกตชี “ศัตรูทางชนชั้น” จึงป่าเถื่อนและโหดร้ายอย่างยิ่ง

นโยบาย “ปฏิรูปและเปิดกว้าง” ทำให้มีการไหลเวียนของข้อมูลข่าวสารอย่างมโหฬาร ซึ่งทำให้นักข่าวต่างชาติสามารถจับตาดูการสังหารหมู่ที่จัตุรัสเทียนอันเหมินในปี 1989 ได้ และรายงานภาพผ่านโทรทัศน์ให้เห็นรถถังไล่กวาดและบดขยี้นักศึกษาจนตาย

10 ปีต่อมา ในวันที่ 20 กรกฎาคม 1999 เจียง เจ๋อหมิน เริ่มการปราบปรามฝ่าหลุนกง เมื่อถึงปลายปี 2002 ข้อมูลภายในจากแหล่งข่าวของรัฐบาลจีน ยืนยันว่ามีการปกปิดยอดผู้เสียชีวิตกว่า 7000คน ในที่คุมขัง ค่ายกักกันแรงงาน คุก รวมทั้งโรงพยาบาลโรคจิต โดยมีสถิติของคนที่ถูกสังหารเฉลี่ยวันละ 7 คน

ทุกวันนี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนมีแนวโน้มในการสังหารน้อยกว่าในอดีตที่มีคนนับล้าน นับสิบล้านถูกสังหาร ซึ่งมีเหตุผลสำคัญอยู่ 2 ประการ หนึ่งคือ พรรคได้ทำให้จิตใจชาวจีนบิดเบือนไปตามวัฒนธรรมพรรค พวกเขามี

ลักษณะยอมจำนน และเห็นแก่ตัวมากขึ้น อีกเหตุหนึ่งคือ เนื่องจากการคอร์รัปชันและคดโกงของเจ้าหน้าที่พรรคคอมมิวนิสต์จีน เศรษฐกิจจีนกลายเป็น“เศรษฐกิจแบบถ่ายโอน” อาศัยทุนต่างชาติเป็นสำคัญในการค้า การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและความมั่นคงของสังคม พรรคคอมมิวนิสต์จีนจำได้ถึงการคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจ หลังเหตุการณ์ที่เทียนอันเหมินในปี 1989 และรู้ดีว่าการเปิดฉากสังหารอย่างเปิดเผยจะทำให้ทุนต่างชาติถอนออกไป ซึ่งจะเป็นภัยต่อระบอบการปกครองแบบผูกขาดของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

แต่กระนั้น พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ไม่เคยเลิกการฆ่าสังหารโดยแอบทำอยู่หลังฉาก ที่แตกต่างกันออกไปก็คือ ทุกวันนี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนพยายามทุกวิถีทางที่จะซ่อนหลักฐานการนองเลือด

II. การสังหารอย่างโหดร้ายป่าเถื่อนที่สุด

ทุกสิ่งทีพรรคคอมมิวนิสต์จีนทำเป็นไปก็เพื่อจุดมุ่งหมายประการเดียว คือการได้มาและคงอยู่ซึ่งอำนาจ การเข่นฆ่าเป็นวิธีการที่สำคัญมากในการรักษาอำนาจเอาไว้ ประชาชนถูกสังหารยิ่งมากและการสังหารยิ่งโหดมากขึ้นเท่าไร ก็ยิ่งสร้างความหวาดกลัวได้มากเท่านั้น ความน่ากลัวเช่นนี้เกิดขึ้นก่อนสงครามต่อต้านญี่ปุ่นด้วยซ้ำ

การสังหารหมู่ในภาคเหนือ ระหว่างสงครามต่อต้านญี่ปุ่น

ประธานาธิบดี ฮูเวอร์ ของสหรัฐอเมริกา เคยกล่าวไว้ขณะที่แนะนำหนังสือชื่อ“ศัตรูภายใน” ของบาทหลวง เรย์มอนด์ เจ เดอ เจเกอร์¹⁶ ว่า หนังสือเล่มนี้ได้เปิดโปงความสยดสยองในแนวทางของคอมมิวนิสต์อย่างหมดเปลือก เขาขอแนะนำหนังสือนี้ให้กับผู้ที่ประสงค์จะเข้าใจพลังมารชนิดนี้ในโลก

ในหนังสือนี้ เดอ เจเกอร์ เล่าเรื่องเกี่ยวกับวิธีการใช้ความรุนแรงในการสร้างความหวาดกลัวให้กับประชาชน เพื่อให้ยอมจำนน ตัวอย่างเช่น วันหนึ่งพรรคคอมมิวนิสต์จีนเรียกให้ทุกคนไปรวมกันที่จัตุรัสในหมู่บ้าน ครูได้นำนักเรียนไปที่จัตุรัส ทั้งนี้เพื่อดูการสังหารหมู่ผู้รักชาติ 13 คน หลังจากประกาศขอกว่าหาที่ป้ายสีให้กับเหยื่อแล้ว พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็สังครุที่กำลังอกสั่นขวัญแขวนให้นำนักเรียนร้องเพลงรักชาติ บนเวทีในขณะที่ร้องเพลงนั้น คนที่อยู่บนเวทีไม่ใช่คนเต็มราแต่เป็นเพศฆมาตที่ถือดาบคมกริบอยู่ในมือ เพฆฆมาตเป็นทหารหนุ่มคอมมิวนิสต์ที่มีรูปร่างกำยำ ท่าทางดุร้าย แล้วทหารคนนั้นเดินไปอยู่ข้างหลังเหยื่อคนแรก แล้วเงือดาบขึ้น ฟันจับลงไป ศีรษะของเหยื่อรายแรกก็กระเด็นสู่พื้น เลือดพุ่งกระฉูดออกราวกับน้ำพุในขณะที่ศีรษะกลิ้งไปบนพื้น เพลงที่เด็กๆกำลังร้องอยู่กลับกลายเป็นเสียงกรีดเสียงร้องไห้ ส่วนครูยังคงให้จังหวะเพื่อให้เพลงดำเนินต่อไป เสียงระฆังดังอยู่อย่างนั้นท่ามกลางความโกลาหลอันสยดสยอง

เพฆฆมาตฟันฉับ 13 ครั้ง ศีรษะของคน 13 คนกระเด็นตกบนพื้น จากนั้นทหารคอมมิวนิสต์หลายคน ก็เข้ามาแหะอกเหยื่อและตัดหัวใจออกมาเพื่อเป็นอาหารอันโอชะ ความโหดเหี้ยมสยดสยองทั้งหมดนี้กระทำขึ้นต่อหน้าเด็ก ๆ ซึ่งทำให้เด็กทุกคนมีสีหน้าซีดขาว หลายคนเริ่มอาเจียน ครูจึงตะคอกทหารเหล่านั้น แล้วนำเด็กเข้าแถวกลับโรงเรียนไป

หลังจากนั้นบาทหลวง เดอ เจเกอร์ มักเห็นเด็กถูกบังคับให้ดูการสังหาร เด็ก ๆ จึงเคยชินกับภาพนองเลือดและมีชาต่อการเข่นฆ่า บางคนถึงกับเริ่มสนุกสนานกับความตื่นเต้น

เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนรู้สึกว่าการสังหารแบบธรรมดาไม่อาจสร้างความหวาดกลัวและตื่นเต้นพอ พวกเขาจึงคิดค้นการทรมานแบบโหดร้ายนานาชนิดขึ้นมา ตัวอย่างเช่น บังคับให้กลืนเกลือจำนวนมาก ๆ โดยไม่ให้ดื่มน้ำ

ทำให้เหยื่อทรمانจากความกระหายจนเสียชีวิต หรือเปลื้องผ้าเหยื่อ บังคับให้กลับไปบนพื้นที่รอยด้วยเศษแก้วแตก หรือเจาะรูในแม่น้ำที่กลายเป็นน้ำแข็งให้เป็นช่องแล้วโยนเหยื่อลงไป เหยื่อไม่แข็งตายก็จมน้ำตาย

บาทหลวง เดอ เจเกอร์ เขียนว่าสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนคนหนึ่งในจังหวัดส่านซี ได้คิดวิธีทรمانที่ทรหดอย่างหนึ่งขึ้นมา วันหนึ่งขณะที่เขาเดินเล่นอยู่ในเมือง เขาหยุดอยู่หน้าภัตตาคารในเมืองแห่งหนึ่งและจ้องมองหม้อต้มอาหารขนาดใหญ่ หลังจากนั้นเขาได้ซื้อหม้อใหญ่แบบนี้มาหลายใบแล้วเริ่มจับคนที่ต่อต้านพรรคคอมมิวนิสต์จีนทันที ในระหว่างการพิจารณาความที่เร่งรีบ ก็มีการเติมน้ำให้เต็มหม้อเหล่านี้แล้วต้มจนเดือด หลังการตัดสินเหยื่อ 3 คนถูกจับเปลื้องผ้าออกแล้วโยนลงไป ในหม้อที่มีน้ำเดือดอยู่เต็ม ทั้งสามถูกต้มจนตาย ที่ปิงซาน เดอ เจเกอร์ได้เห็นผู้เป็นพ่อคนหนึ่งที่ถูกถลกหนังทั้งเป็น สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนบังคับให้ลูกชายของเขาเข้าร่วมการทรمانที่ไร้มนุษยธรรมนี้ ให้เขาดูพ่อของเขาตายด้วยความเจ็บปวดอย่างสุดแสนทรमानและฟังพ่อของเขาร้องโหยหวน สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้เทน้ำส้มสายชูและน้ำกรดลงไปบนตัวของเขา แล้วหนังของเขาก็ลอกหลุดออกอย่างรวดเร็ว มันเริ่มจากหลัง ขึ้นไปที่หัวไหล่ ไม่นานหนังทั้งตัวก็ลอกออกมา เหลือเพียงหนังติดอยู่บนศีรษะ พ่อของเขาตายภายในไม่กี่นาที

ภัยแดงที่สยดสยองในช่วง “สิงหาคมสีแดง” และการกักคนในกวางซี

หลังจากได้อำนาจเบ็ดเสร็จในประเทศ พรรคคอมมิวนิสต์จีนหาได้ยุติความรุนแรงแต่อย่างใด ระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรม ความรุนแรงยิ่งเลวร้ายมากขึ้น

ในวันที่ 18 สิงหาคม 1966 เหมา เจ๋อตง พบกับตัวแทนหน่วยพิทักษ์แดง(เรดการ์ด) ตัวแทนบนหอสังเกตการณ์ที่จัตุรัสเทียนอันเหมิน ช่ง ปินปิ่น ลูกสาวของ ช่ง เหวินเจียง ผู้นำคอมมิวนิสต์ ใส่ปลอกแขนสัญลักษณ์หน่วยพิทักษ์แดงให้เหมา เมื่อเหมาได้ยินชื่อ ช่ง ปินปิ่น ที่แปลว่าสุขภาพและอ่อนโยน เหมาจึงกล่าวว่า “เราต้องการความรุนแรงมากกว่า” ช่ง ปินปิ่น จึงเปลี่ยนชื่อเป็น ช่ง เย่าอู่ ซึ่งแปลว่า “ต้องการความรุนแรง”

ในไม่ช้า การโจมตีด้วยความรุนแรงก็แพร่กระจายไปอย่างรวดเร็วทั่วประเทศ คนรุ่นหนุ่มสาวที่ได้รับการศึกษาเรื่องคอมมิวนิสต์ต่อเทวนิยมจึงไม่มีความกลัวหรือเกรงต่อสิ่งใด ภายใต้การนำโดยตรงของพรรคคอมมิวนิสต์จีนและคำสอนของเหมา พวกหน่วยพิทักษ์แดงจึงคลั่งไคล้ ไม่ใส่ใจอะไร ถือตนเองอยู่เหนือกฎหมาย เริ่มการทุบตีประชาชนและเข้ารื้อค้นบ้านเรือนประชาชนทั่วประเทศ ในหลายพื้นที่ “พวกชนชั้นเลวทรามทั้ง 5” (เจ้าของที่ดิน ชาวนารวย พวกต่อต้านการปฏิวัติ พวกชั่วร้าย และฝ่ายขวา) รวมทั้งครอบครัวของพวกเขาถูกกำจัดโดยนโยบายแบบล้างเผ่าพันธุ์ ตัวอย่างที่โดดเด่นคือที่อำเภอต้าซิง ใกล้กรุงปักกิ่ง ซึ่งนับจากวันที่ 27 สิงหาคม ถึง 1 กันยายน 1966 มีคนถูกฆ่า 325 คน ใน 48 กองพันของ 13 คอมมูนประชาชน คนที่ถูกฆ่า มีอายุมากที่สุด 80 ปี ส่วนคนที่มีอายุน้อยที่สุด คือ 38 วัน คนใน 22 ครอบครัวถูกฆ่าจนหมดสิ้นไม่มีใครเหลือรอดเลย

การทุบตีคนจนตายเป็นภาพที่พบเห็นทั่วไป บนถนนซาตาน กลุ่มผู้ชายในหน่วยพิทักษ์แดงทรमानหญิงชราคนหนึ่งด้วยโซ่เหล็กและเข็มขัดหนังจนเธอขยับเขยื้อนไม่ได้ และยังมีผู้หญิงในหน่วยพิทักษ์แดงคนหนึ่งกระโดดย่ำบนตัวเธอและกระตืบท้องเธอ หญิงชราเสียชีวิตอยู่ตรงนั้นเอง ... ใกล้กับประตูฉงเหวินเหมิน เมื่อพวกหน่วยพิทักษ์แดงค้นหบ้านของภรรยาฆ่าซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินจนพบ พวกเขาก็บังคับเพื่อนบ้านรอบๆให้หิ้วกาน้ำร้อนติดมือมา แล้วเทน้ำร้อนลงบนคอเสื้อของหญิงฆ่าจนเนื้อตัวสุก หลายวันต่อมาภรรยาของเธอเสียชีวิตในห้อง บนตัวมีหนองน้ำไปทั่ว... ยังมีวิธีฆ่าต่างๆมากมาย รวมทั้งการตีจนตายด้วยกระบอง ไข่เคียว หรือรัดคอด้วยเชือกจนตาย...

แต่ไม่มีวิธีใดฆ่าเถื่อนอำมหิตเท่ากับการฆ่าทารก โดยนักฆ่าจะเหยียบบนขาข้างหนึ่งของทารก แล้วดึงขาอีกข้างหนึ่ง ฉีกร่างออกเป็นสองส่วน (*Investigation of Daxing Massacre by Yu Luowen*)¹⁷

การกินเนื้อคนในมณฑลกว่างซี ยิ่งมีความอำมหิตกว่าการสังหารหมู่ที่อำเภอต้าซิง ดังที่ เจิ้ง อี้ เขียนบรรยายไว้ในหนังสือ“ความทรงจำสีเลือด” อธิบายการกินเนื้อคนเป็นสามขั้นตอนว่า¹⁸

เมื่อเริ่มต้นในระยะแรกเมื่อความสยดสยองทำกันแบบหลบ ๆ ซ่อน ๆ ในที่ลับ เอกสารบันทึกประจำปีของมณฑลกว่างซีรายงานว่า ในเวลาเที่ยงคืนพวกนักฆ่าจะย่องไปหาเหยื่อ และผ่าร่างเอาหัวใจและตับออกมา แต่เนื่องจากพวกเขายังขาดประสบการณ์และยังกลัวอยู่ พวกเขาจึงนำปอดไปแทน ดังนั้นจึงต้องกลับไปอีกครั้งเมื่อพวกเขาต้มหัวใจและตับเสร็จแล้ว บางคนจะนำเหล้ามาจากบ้าน บางคนนำเครื่องปรุงมา แล้วนักฆ่าทั้งหมดก็กินอวัยวะมนุษย์ในความเงิบ ภายใต้อาสงจากเตาไฟ

ระยะที่สองเป็นช่วงสูงสุดของเหตุการณ์สยองนี้ ซึ่งทำกันอย่างเปิดเผยต่อสาธารณะ ในช่วงนี้นักฆ่าที่ชำนาญมีประสบการณ์ในการตัดหัวใจและตับของเหยื่อออกมาในขณะที่ยังมีชีวิต และยังสามารถสอนคนอื่นอีกทั้งยังพัฒนาเทคนิคให้สมบูรณ์ขึ้นไปอีก ตัวอย่างเช่นเมื่อผ่าร่างกายคนที่ยังมีชีวิตอยู่ให้เปิดอก นักฆ่าเพียงแค่ตัดผ่านช่องท้องของเหยื่อแล้วเหยียบบนร่าง (ถ้าเหยื่อถูกมัดไว้กับต้นไม้ นักฆ่าก็เพียงแค่กดท้องน้อยของเหยื่อด้วยหัวเข้า) แล้วหัวใจและอวัยวะอื่นก็จะหลุดออกมาได้ง่าย หัวหน้านักฆ่ามีสิทธิ์ได้หัวใจ ตับ และอวัยวะเพศไป ขณะที่คนอื่นจะเอาส่วนที่เหลือ ฉากสังหารที่มหาอำมหิตเหล่านี้จะถูกประดับไปด้วยธงและคำขวัญต่าง ๆ

ระยะที่สามนั้นยิ่งบ้าคลั่ง การกินคนกลายเป็นการเคลื่อนไหวขนาดใหญ่ ในอำเภออยู่ชว่น มีสภาพเหมือนสุนัขป่ากินศพในระหว่างช่วงเกิดโรคระบาด ผู้คนพากันบ้าคลั่งกับการกินคนอื่น โดยเริ่มจากเหยื่อมักจะถูก “วิพากษ์วิจารณ์ในที่สาธารณะ” แล้วตามด้วยการฆ่าและการกินคนเสมอ ทันทีที่เหยื่อล้มลงที่พื้น ไม่ว่าจะป็นหรือตายแล้ว ผุ่ชงก็จะหยิบมีดที่เตรียมมา กลุ่มรุมเหยื่อ ตัดเฉือนร่างกายส่วนที่สามารถคว้าได้ในตอนนั้น ในช่วงระยะนี้ประชาชนทั่วไปได้เข้าร่วมการกินเนื้อคนแทบทั้งหมด พายุของ “การต่อสู้ทางชนชั้น” ได้พัดพาความไม่รู้สึกผิดต่อบาปและธรรมชาติของมนุษย์ออกไปจากใจประชาชนอย่างหมดสิ้น การกินเนื้อคนจึงแพร่กระจายไปราวกับโรคระบาด และผู้คนก็เริ่ดรอยกับอาหารเนื้อคน ทุกส่วนของร่างกายคนล้วนกินได้ หัวใจ เนื้อ ตับ ไต ข้อศอก เท้า เอ็น และถูกปรุงด้วยวิธีการต่างๆ เช่น ต้ม ทอด นึ่ง อบ และทำบาร์บีคิว ผู้คนดื่มเหล้าหรือไวน์และเล่นเกมในระหว่างการกินเนื้อคนไปด้วย ในช่วงที่การเคลื่อนไหวขึ้นสู่ระยะสูงสุด แม้แต่ห้องอาหารขององค์กรสูงสุดของรัฐบาล คณะกรรมการปฏิบัติของอำเภออยู่ชว่น ก็มีเมนูเนื้อคนบริการ

ท่านผู้อ่านอย่าเข้าใจผิดคิดว่าเทศกาลกินเนื้อคนนี้เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นของประชาชนเองโดยปราศจากการจัดการใดๆ พรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นองค์กรอำนาจแบบเบ็ดเสร็จที่ควบคุมทุกอณูของสังคม หากปราศจากการส่งเสริมบงการและชักใยอยู่เบื้องหลังของพรรคคอมมิวนิสต์จีนแล้ว ขบวนการกินคนนี้จะยอมไม่อาจเกิดขึ้นได้อย่างเด็ดขาด

บทเพลงหนึ่งที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนเขียนขึ้นเพื่อสรรเสริญตนเองมีใจความว่า “สังคมนัก¹⁹ ทำให้คนกลายเป็นผี แต่สังคมนักใหม่ทำให้ผีกลายเป็นคน” ทว่าการสังหารและการกินเนื้อคนเหล่านี้ บ่งบอกว่า พรรคคอมมิวนิสต์จีนสามารถเปลี่ยนคนให้กลายเป็นอสุรกายหรือปีศาจได้ เพราะพรรคคอมมิวนิสต์จีนเองนั้นดูร้ายป่าเถื่อนกว่าอสุรกายหรือปีศาจใดๆ เสียอีก

การประทัดประหารฝ่าหลุนกง

ในขณะที่ประชาชนจีนกำลังก้าวเข้าสู่ยุคคอมพิวเตอร์และการท่องอวกาศ และสามารถพูดเรื่องสิทธิมนุษยชน เสรีภาพ และประชาธิปไตยกันได้ในที่รโหฐาน หลายคนคิดว่าความชั่วร้ายที่หน้าขนพองสยองเกล้าและน่าสะอิดสะเอียนนั้นได้กลายเป็นอดีตไปแล้ว พรรคคอมมิวนิสต์จีนหันมาใส่ชุดพลเรือนและพร้อมที่จะติดต่อกับโลกภายนอกแล้ว

แต่นั้นยังห่างไกลจากความจริงมาก เพราะเมื่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนพบว่ามียุคกลุ่มคน ที่ไม่กลัวเกรงต่อการเช่นฆ่าและทรมานอย่างอำมหิตของมัน มันจึงใช้วิธีการที่บ้าคลั่งยิ่งขึ้น กลุ่มคนที่ถูกประทุษร้ายด้วยวิธีนี้คือผู้ฝึกฝ่าหลุนกง

ความรุนแรงของหน่วยพิทักษ์แดงและการกินเนื้อคนในมณฑลกว่างซี มุ่งกำจัดร่างของเหยื่อ โดยการฆ่าคนในเวลาไม่กี่นาทีหรือไม่กี่ชั่วโมง แต่ผู้ฝึกฝ่าหลุนกงถูกประทุษร้าย บังคับให้เลิกเชื่อใน “ความจริง ความเมตตา ความอดทน” อีกทั้งการทรมานยังยาวนานหลายวัน หลายเดือน หรือหลายปี คาดกันว่ามีผู้ฝึกฝ่าหลุนกงเสียชีวิตจากการทรมานกว่า 1 หมื่นคนแล้ว

ผู้ฝึกฝ่าหลุนกงที่ถูกทรมานด้วยวิธีการต่างๆและหนีรอดมาจากรัฐมาได้ บันทึกถึงวิธีการทรมานนี้ด้วยวิธีที่จะกล่าวต่อไปนั้นเป็นเพียงแค่ว่าอย่าง

การทุบตีอย่างทารุณเป็นวิธีที่ใช้บ่อยที่สุด นอกจากตำรวจและผู้คุมคุกจะลงมือตีผู้ฝึกเองแล้ว พวกเขายังยุยงให้นักโทษอื่นให้ร่วมทุบตีผู้ฝึกด้วย ผู้ฝึกหลายคนหูหนวกจากการทุบตี ใบหูถูกตีจนหลุด ลูกตาแตก ฟันหัก และกระดูก กระดูกสันหลัง ซี่โครง ไหล่ปลาร้า สะโพก แขน และขาหัก ขาและแขนต้องถูกตัดทิ้งเพราะความบอบช้ำจากการทุบตี นักทฤษฎีกรรมบางหยาบเข้ามาจนถึงขนาดจิกและบีบอวัยวะผู้ฝึกชาย และเตะอวัยวะเพศผู้ฝึกหญิง ถ้าผู้ฝึกไม่ยอมจำนน การทรมานอาจไปจนถึงถูกตีจนหนึ่งหลุดและเนื้อแตก ร่างกายของผู้ฝึกนั้นถูกทำให้พิการอย่างสิ้นเชิงด้วยการทรมานและอาบไปด้วยเลือด กระนั้นยามก็ยังจะเหน้าเกลื่อราดตัวพวกเขา และยังคงใช้กระบองไฟฟ้าช็อตพวกเขาอยู่นั่นเอง กลิ่นเลือด หนึ่งใหม่และเสียงกรีดร้องด้วยความทรมานนั้นน่าสังเวชยิ่งนัก ในขณะที่เดียวกันผู้ทำการทรมานก็ยังใช้ถุงพลาสติกคลุมศีรษะของผู้ฝึกพยายามที่จะทำให้พวกเขายอมจำนนด้วยความกลัวที่จะหายใจไม่ออก

การช็อตด้วยไฟฟ้าเป็นอีกวิธีที่ใช้กันบ่อยในค่ายกักกันแรงงานเพื่อทรมานผู้ฝึกฝ่าหลุนกง ตำรวจจะใช้กระบองไฟฟ้าช็อตตามเนื้อเยื่ออ่อนส่วนต่างๆของร่างกายผู้ฝึก รวมถึงที่ปาก กระหม่อมศีรษะ หน้าอก อวัยวะเพศ สะโพก ขาอ่อน ฝ่าเท้า เต้านมของผู้ฝึกหญิงและอวัยวะเพศของผู้ฝึกชาย ตำรวจบางคนใช้กระบองไฟฟ้าหลายอันช็อตผู้ฝึกในเวลาเดียวกันจนกระทั่งได้กลิ่นใหม่ของเนื้อและส่วนที่ได้รับบาดเจ็บเกิดรอยแผลลึกลับเป็นสีม่วงดำ บางครั้งก็ช็อตศีรษะและรูดหัวหนังพร้อมๆกัน ตำรวจใช้กระบองไฟฟ้าครวละ 10 อันหรือมากกว่านั้น ทุบตีผู้ฝึกพร้อมๆกันเป็นเวลานาน กระบองไฟฟ้าแต่ละอันมีกระแสไฟฟ้าวาว 1 หมื่นโวลต์ เมื่อมันทำงานจะเห็นเป็นแสงสีฟ้าและมีเสียงแบบไฟฟ้าสถิต เมื่อกระแสไฟฟ้าผ่านเข้าไปในร่างกาย จะรู้สึกเหมือนถูกไฟเผาหรือถูกงูกัด เมื่อถูกช็อตแต่ละครั้งก็จะเจ็บปวดเหลือประมาณ ผิวหนังของเหยื่อจะแดงแล้วแตกออก ใหม่ แผลจะกลายเป็นหนองระบม และยังมีกระบองที่มีกระแสไฟฟ้าแรงขึ้นไปอีก ซึ่งทำให้เหยื่อรู้สึกเหมือนถูกตีที่ศีรษะด้วยค้อนเลยทีเดียว

ตำรวจยังใช้บูหรี่เผาผู้ฝึก ที่มีมือ หน้า ฝ่าเท้า หน้าอก หลัง หัวนม และอื่นๆ พวกเขาใช้ไฟแช็คเผาผู้ฝึกที่มีมือและอวัยวะเพศ แ่่งเหล็กพิเศษถูกเผาในเตาไฟฟ้าจนแดง แล้วนำมาเผาขาของผู้ฝึก ตำรวจยังใช้ถ่านแดงเผา

ใบหน้า ผู้ฝึกที่ถูกทรมานอย่างแสนสาหัส แต่งยังไม่ตายสนิท ยังมีลมหายใจและชีพจรอยู่เล็กน้อย ก็จะถูกตำรวจเผาให้ตายทั้งเป็น ตำรวจก็จะอ้างว่าการตายนี้เกิดจากการเผาตัวตาย

ตำรวจตีผู้ฝึกหญิงที่เต้านมและอวัยวะเพศ ข่มขืนและร่วมกันข่มขืนผู้ฝึกหญิง นอกจากนั้นตำรวจยังเปลื้องผ้าพวกเขาแล้วผลักเข้าไปในห้องขังนักโทษชายซึ่งพวกหล่อนก็ถูกข่มขืนหมู่มืดในที่นั้นเอง มีการใช้กระบอกไฟฟ้าช็อตเต้านมและอวัยวะเพศ ใช้ไฟแช็คคลนหัวนมและสอดปลายกระบอกไฟฟ้าเข้าไปในช่องคลอดแล้วช็อต พวกเขาผูกแปรงสีฟัน 4 ตั้วเข้าด้วยกัน ใส่เข้าไปในช่องคลอดแล้วถูและบิดไปมา พวกเขาใช้ตะขอเหล็กเกี่ยวของลับผู้หญิง ผู้ฝึกผู้หญิงถูกเอามือผูกไปหลังและเอาหัวนมเกี่ยวเข้ากับตาขอซึ่งต่อเข้ากับเส้นลวดที่มีกระแสไฟฟ้าไหลเวียนอยู่

พวกเขาบังคับให้ผู้ฝึกฝ่าหลุนกงใส่“เสื่อรัด”²⁰ โดยผูกแขนและมือไขว้ไว้ข้างหลัง แล้วดึงแขนทั้งสองขึ้นไปข้ามหัวไหล่ไปตรึงไว้ที่หน้าอก แล้วผูกขาทั้งสองและแขวนห้อยไว้นอกหน้าต่าง โดยมีผ้ายึดปากและใส่หูฟังให้ฟังข้อความดำประณามฝ่าหลุนกงโดยไม่หยุด ตามคำให้การของพยานผู้เห็นเหตุการณ์ ผู้ที่ถูกทรมานด้วยกรรมวิธีนี้แขนจะหัก เส้นเอ็นฉีก หัวไหล่ข้อมือ และข้อศอกหลุดอย่างรวดเร็ว ผู้ที่ถูกทรมานแบบนี้เป็นเวลานานกระดูกสันหลังจะหักและเสียชีวิตอย่างเจ็บปวดทรมานที่สุด

ผู้ฝึกยังถูกโยนเข้าไปในคุกใต้ดินที่มีแต่อุจจาระเกลื่อนกลาดไปหมด พวกเขาทำการตอกไม้ไผ่เข้าไปในซอกเล็บของผู้ฝึกและบังคับให้อยู่แต่ในห้องที่อับชื้นที่มีเชื้อราสีเขียว เหลือง แดง ขาวและอื่นๆ ขึ้นอยู่ตามเพดานผนัง และพื้นห้อง ซึ่งทำให้แผลเน่าเป็นหนอง และยังมีการใช้สุนัข งู และแมงป่องกัดผู้ฝึก และฉีดยาทำลายระบบประสาท นี่เป็นเพียงตัวอย่างบางตัวอย่างของการทรมานผู้ฝึกในค่ายกักกันแรงงาน

III. การต่อสู้อย่างป่าเถื่อนในพรรค

เนื่องจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้รวบรวมสมาชิกให้เป็นหนึ่งบนพื้นฐานของธรรมชาติพรรค ไม่ใช่จริยธรรมหรือความยุติธรรม คำถามสำคัญจึงเป็นเรื่องความภักดีของสมาชิก โดยเฉพาะสมาชิกระดับสูง ต่อผู้นำสูงสุดของพรรค พรรคจึงจำเป็นต้องสร้างบรรยากาศที่น่าสะพรึงกลัวด้วยการฆ่าสมาชิกของตนเอง ให้ผู้ที่อยู่รอดได้เห็นว่ามีผู้นำเผด็จการสูงสุดต้องการให้ใครตาย คนนั้นก็ตายไปอย่างเอินจอนาง

การต่อสู้ภายในของพรรคคอมมิวนิสต์เป็นที่รู้จักกันดี สมาชิกทั้งหมดของคณะกรรมการการเมืองของพรรคคอมมิวนิสต์รัสเซีย ใน 2 สมัยแรก นอกจากเลนินที่ตายไปก่อน และสตาลิน ที่เหลือทั้งหมดถูกฆ่าหรือไม่ก็ฆ่าตัวตาย 3 ใน 5 ส่วนของเหล่านายพลถูกสังหาร และ 3 ใน 5 ส่วนของเหล่าผู้บัญชาการใหญ่ก็ถูกสังหาร ผู้บัญชาการระดับรองลงมาทั้งหมด 10 คนก็ถูกสังหาร ผู้บัญชาการเหล่าทัพ 57 นายจาก 85 นายล้วนถูกสังหาร เช่นเดียวกับผู้บัญชาการกรม 110 นาย ใน 195 นายก็ถูกสังหาร

พรรคคอมมิวนิสต์จีนมักสนับสนุน “การต่อสู้อย่างโหดร้ายและการโจมตีอย่างไร้ความปราณี” กลยุทธ์นี้ไม่เพียงพุ่งเป้าไปยังคนนอกพรรค ดังเช่น ระยะเวลาแรกของการปฏิวัติในจังหวัดเจียงซี พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้สังหารคนมากมายในกลุ่มต่อต้านบอลเชวิค²¹ เหลือเพียงไม่กี่คนที่ต่อสู้ในสงคราม ครั้งถัดมาในเมืองเอียนอาน พรรคจัดรณรงค์การปรับแก้แนวทาง ต่อมา หลังจากมันเริ่มการสถาปนาอำนาจทางการเมือง มันได้กำจัด เกา กัง, เหยา ซูชี่,²² หู เฟิง และเฟิง เต่อหวาย เมื่อถึงในช่วงการปฏิวัติวัฒนธรรม สมาชิกอาวุโสเกือบทั้งหมดในพรรคถูกกำจัดไปหมด ไม่มีอดีตเลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์จีนคนใดมีจุดจบที่ดีเลย

อดีตประธานาธิบดี หลิว เส้าฉี ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นบุคคลสำคัญอันดับ 2 ของชาติ ได้ตายอย่างอเน็จอนาจ ในวันเกิดครบรอบ 70 ปีของเขา เหมา เจ๋อตง กับ โจว เอินไหล²³ บอก หวัง ตงซิง (หัวหน้าองค์กรรักษาของเหมา) ให้นำวิทยุไปมอบเป็นของขวัญวันเกิดแก่ หลิว เส้าฉี เพื่อให้เขาได้ฟังรายงานการประชุมเต็มคณะครั้งที่ 8 ของคณะกรรมการกลาง ชุดที่ 12 ซึ่งบอกว่า “ให้ขับไล่คนทรยศ สายลับ และคนที่ทิ้งเพื่อน คือ หลิว เส้าฉี ออกไป จากพรรคตลอดกาล และให้ทำการเปิดโปง พร้อมกับวิพากษ์วิจารณ์ หลิว เส้าฉี และผู้คบคิดก่ออาชญากรรม ทรยศและเป็นกบฏต่อไป”

หลิว เส้าฉี ถูกกระทบกระเทือนทางจิตใจอย่างหนักและอาการป่วยของเขาก็ทรุดลงอย่างรวดเร็ว เพราะเขา ถูกตรึงไว้บนเตียงเป็นเวลานาน และเคลื่อนไหวไม่ได้ ทั้งคอ หลัง สะโพก และสันเท้าของเขาเจ็บปวดเพราะ กลายเป็นหนองเนื่องจากการนอนกดทับ เมื่อเขารู้สึกปวดมาก เขาจะบีบกำเสื่อผ้า สิ่งของ หรือมือของคนอื่นไว้ และไม่ยอมให้จากไป ดังนั้น จึงมีคนใส่ขวดพลาสติกแข็งไว้ในมือทั้งสองของเขาแทน เมื่อเขาตาย ขวดพลาสติก ทั้งสองบุบกลายเป็นรูปนาฬิกาทรายจากการบีบของเขา

ในเดือน ตุลาคม ปี 1969 ร่างกายของ หลิว เส้าฉี เริ่มเน่าเปื่อยไปทั่ว และส่วนติดเชื่อเป็นหนองส่งกลิ่นเหม็นเน่ารุนแรง เขาผ่าฝอยมรากับรางรถไฟและจวนจะตาย แต่ผู้คุมพิเศษจากศูนย์กลางพรรคก็ยังไม่ยอมให้ เขาอาบน้ำหรือพลิกตัวเขาเพื่อเปลี่ยนเสื่อผ้า แต่กลับฉีกเสื่อผ้าของเขาออก ห่อเขาด้วยผ้าห่ม ส่งเขาจากปักกิ่ง ไปไคฟงทางเครื่องบิน แล้วขังเขาไว้ในชั้นใต้ดินของบ้านก้ออริ้ว เมื่อไข้ขึ้นสูง พวกเขาไม่เพียงไม่ให้อาหารแก่เขา แต่ ยังส่งหมอกที่จะรักษากลับไป เมื่อ หลิว เส้าฉี ตาย ร่างของเขาเน่าเปื่อยอย่างที่สุด และมีผอมกระเซอะกระเซิง ยาว 2 ฟุต อีกสองวันต่อมา ในเวลาเที่ยงคืน เขาถูกเผาในฐานะผู้ป่วยติดเชื่อโรคติดต่อ เตียง หมอน และสิ่ง อื่นๆที่เหลือถูกเผาทั้งหมด บนใบมรณะบัตรของเขา เขียนไว้ว่า “หลิว เว่ยหวาง อาชีพ ว่างงาน สาเหตุการตาย เป็นโรค พรรคคอมมิวนิสต์จีนทรمانประธานาธิบดีของชาติจนตายเยี่ยงนี้ โดยไม่มีแม้คำอธิบายที่ชัดเจน

IV. การส่งออกการปฏิวัติ เช่นมาชีวิตในโพ้นทะเล

นอกเหนือจากการฆ่าชาวจีนในประเทศและคนในพรรค ด้วยความยินดีด้วยวิธีสารพัดแล้ว พรรคคอมมิวนิสต์จีนยังมีส่วนในการฆ่าคนชาติอื่น รวมทั้งชาวจีนโพ้นทะเล ด้วยการ “ส่งออกการปฏิวัติ” กรณีเขมรแดงเป็นตัวอย่างเด่นชัด

พอล พต ปกครองกัมพูชาเพียง 4 ปี แต่ชาวกัมพูชากว่า 2 ล้านคน รวมทั้งชาวจีนกว่า 2 แสนคน ได้ถูกฆ่าตายในประเทศเล็กๆ ที่มีประชากรเพียง 8 ล้านคน ในระหว่างปี 1975-1978

อาชญากรรมของเขมรแดงนั้นนับไม่ถ้วน แต่เราจะไม่กล่าวถึงในที่นี้ แต่จะพูดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับพรรคคอมมิวนิสต์จีน

พอล พต นั้นบุชา เหมา เจ๋อตง มาก เริ่มต้นจากปี 1965 เขาไปเยี่ยมประเทศจีน 4 ครั้ง เพื่อรับฟังหมาสั่งสอนเป็นการส่วนตัว เดือนพฤศจิกายนปี 1965 พอล พต อาศัยอยู่ในจีนนาน 3 เดือน เงิน ป้อด้า และ จาง ชุนเจี๋ย ร่วมอภิปรายทฤษฎีกับเขา ได้แก่เรื่อง “อำนาจรัฐได้มาจากปากกระบอกปืน” “การต่อสู้ทางชนชั้น” “เผด็จการชนชั้นกรรมาชีพ” เป็นต้น ต่อมาสิ่งเหล่านี้กลายเป็นพื้นฐานในการปกครองกัมพูชาของเขา หลังจากกลับสู่กัมพูชา พอล พต ได้เปลี่ยนชื่อพรรคของเขาเป็น พรรคคอมมิวนิสต์กัมพูชา และก่อตั้งฐานที่มั่นปฏิวัติตามแบบการปฏิวัติแบบชนบทล้อมเมืองของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

ปี 1968 พรรคคอมมิวนิสต์กัมพูชาได้จัดตั้งกองทัพขึ้นอย่างเป็นทางการ ในปลายปี 1969 มีกำลังคนเพียง 3 พันคน แต่ในปี 1975 ก่อนการโจมตีและครอบครองกรุงพนมเปญ มันมีกำลังรบติดอาวุธอย่างดีประมาณ 8 หมื่นคน ทั้งหมดนี้ก็เนื่องมาจากการสนับสนุนของพรรคคอมมิวนิสต์จีนอย่างแน่นนอน หนังสือเรื่อง “สนับสนุนเวียดนามและต่อสู้กับอเมริกาของ” หวัง เซียนเกิน²⁴ กล่าวว่า ในปี 1970 จีนให้อาวุธแก่ทหารของพล พต 3 หมื่นคน เดือนเมษายน 1975 พล พต ก็ยึดพนมเปญได้ จากนั้น 2 เดือนเขาก็ไปเยือนปักกิ่งและรับคำแนะนำอีก จึงเป็นที่แน่ชัดว่าถ้าการเช่นฆ่าคนของเขมรแดงไม่ได้รับการหนุนหลัง ทั้งทางทฤษฎีและวัตถุ จากพรรคคอมมิวนิสต์จีน มันย่อมไม่อาจเกิดขึ้นได้

ตัวอย่างเช่น หลังจากลูกชาย 2 คนของเจ้าสีหนุถูกสังหารโดยพรรคคอมมิวนิสต์กัมพูชา เจ้าสีหนุก็ถูกพรรคคอมมิวนิสต์กัมพูชาส่งไปปักกิ่ง ตามคำสั่งของ โจว เอ็นไหล เป็นที่รู้กันดีว่า เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์กัมพูชาฆ่าประชาชน “มันไม่เว้นแม้แต่เด็กในครรภ์” เพื่อป้องกันปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต แต่ด้วยการเรียกร้องขอยกเว้นจาก โจว เอ็นไหล ในเรื่องของเจ้าสีหนุ พล พต จึงเชื่อฟังอย่างว่างาย

โจว เอ็นไหล ช่วยเจ้าสีหนุด้วยการเอ่ยปากเพียงคำเดียว แต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนกลับไม่คัดค้านการฆ่าชาวจีน 2 แสนกว่าคนโดยพรรคคอมมิวนิสต์กัมพูชา ในเวลานั้น ชาวจีนในกัมพูชาได้ไปที่สถานทูตจีนเพื่อขอความช่วยเหลือ แต่ไม่ได้รับความสนใจแต่อย่างใด

ในเดือนพฤษภาคม 1998 เมื่อมีการฆ่าและข่มขืนคนเชื้อสายจีนระบอบอย่างกว้างขวางในอินโดนีเซีย พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ไม่เอ่ยปากสักคำ หรือเสนอการช่วยเหลือใดๆ ทว่ากลับปิดข่าวในประเทศจีน ดูเหมือนรัฐบาลจีนจะไม่ใส่ใจชะตากรรมของชาวจีนโพ้นทะเลเหล่านั้น ไม่มีแม้แต่การช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมด้วยซ้ำไป

V. การทำลายครอบครัว

เราไม่มีทางจะนับจำนวนผู้ที่ถูกสังหารจากการรณรงค์ทางการเมืองของพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้เลย ในหมู่ประชาชนก็ไม่มีทางที่จะทำการสำรวจทางสถิติได้ เพราะการปิดกั้นข่าวสารและอุปสรรคในระหว่างพื้นที่ เชื้อชาติและภาษาท้องถิ่นที่ต่างกัน รัฐบาลของพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะไม่มีวันสำรวจเรื่องนี้ เพราะนั่นคือการขุดหลุมศพให้ตัวเอง พรรคคอมมิวนิสต์จีนชอบที่จะละเว้นรายละเอียดในเวลาที่เขาเขียนประวัติศาสตร์ตนเอง

จำนวนครอบครัวที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนทำลายไปจึงยากที่จะรู้ได้ ในบางกรณีคนหนึ่งตายและครอบครัวแตกสลาย ในบางกรณีทั้งครอบครัวตายหมด หรือแม้ไม่มีใครตาย คนจำนวนมากก็ยังถูกบังคับให้หย่าร้าง พ่อกับลูกชาย แม่กับลูกสาว ถูกบังคับให้ตัดขาดจากกัน บางคนพิการ บางคนเสียสติ บางคนตายไปก่อนวัยอันควร เพราะความเจ็บป่วยร้ายแรงจากการถูกทรมาน บันทึกโศกนาฏกรรมของครอบครัวเหล่านี้ไม่มีความสมบูรณ์อย่างยิ่ง

สำนักข่าวโยมิอูริของญี่ปุ่น เคยรายงานไว้ว่ากว่าครึ่งของชาวจีนเคยถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนปราบปราม ซึ่งหากเป็นจริง จำนวนครอบครัวที่ถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนทำลายอาจมีถึง 100 ล้านครอบครัว

จาง จื่อซิน²⁵ กลายเป็นชื่อที่รู้จักอย่างกว้างขวางเนื่องจากรายงานเรื่องราวของเธอที่มีอยู่จำนวนมากมาย คนจำนวนมากรู้ว่าเธอถูกทรมานทางร่างกาย ถูกข่มขืน และทรมานทางจิตใจ สุดท้ายกลายเป็นบ้าและถูกยิงเสียชีวิตหลังจากถูกตัดสิน แต่คนจำนวนมากอาจไม่รู้อย่างมีเรื่องที่ไม่โหดร้ายอีกเรื่องหนึ่งที่อยู่เบื้องหลังโศกนาฏกรรมนี้ คือแม้แต่สมาชิกครอบครัวของเธอก็ยังต้องเข้าร่วม“การศึกษาสำหรับครอบครัวของผู้ที่ถูกกักขังจนตาย”

หลิน หลิน ลูกสาวของ จาง จื่อชิน เล่าว่าตอนต้นฤดูใบไม้ผลิปี 1975:

คน ๆ หนึ่งจากศาลเมืองเสิ่นหยางมาหาฉันและพูดดัง ๆ ว่า “แม่ของคุณเป็นพวกต่อต้านการปฏิวัติที่ตายยากจริง ๆ หล่อนปฏิเสธที่จะรับการปฏิรูปและเป็นพวกดีอีร์ที่แก้ไขไม่ได้แล้ว หล่อนต่อต้าน ประธานเหมาผู้นำผู้ยิ่งใหญ่ของเรา ต่อต้านความคิดของเหมา เจ๋อตงผู้คงกระพัน รวมทั้งยังต่อต้านทิศทางการปฏิวัติพวกชนชั้นกรรมาชีพของประธานเหมา เพราะอาชญากรรมซ้ำซ้อนเช่นนี้ รัฐบาลจึงพิจารณาเพิ่มโทษหล่อน ถ้าหล่อนถูกประหาร คุณจะคิดอย่างไร” ฉันตกใจมากและไม่รู้จะตอบอย่างไร ใจฉันแหลกสลาย แต่ฉันพยายามสงบใจและกลั้นน้ำตา พ่อบอกฉันว่าเราไม่ควรร้องไห้ต่อหน้าผู้อื่น หาไม่แล้วก็ไม่มีความหวังที่เราจะประกาศตัดความสัมพันธ์จากแม่ได้ พ่อตอบแทนฉันว่า “ถ้าเป็นเช่นนั้น รัฐบาลมีสิทธิ์ที่จะทำอะไรก็ได้ตามที่เห็นว่าสมควรต้องทำ”

คน ๆ นั้นถามอีกว่า “คุณจะไปเก็บร่างของหล่อนไหมเมื่อหล่อนถูกประหารแล้ว จะเก็บของ ๆ หล่อนที่อยู่ในคุกไหม” ฉันก้มหน้า ไม่พูดอะไร พ่อตอบแทนฉันอีกครั้งหนึ่งว่า “เราไม่ต้องการอะไรทั้งนั้น” พ่อกุมมือฉันและน้องชาย แล้วเราก็เดินออกไปจากโรงเตี๊ยม เราเดินฝ่าหิมะที่หนา กลับบ้านอย่างทุลักทุเล เราไม่ได้ทำอาหารทาน พ่อฉีกขนมปังข้าวโพดอันเดียวที่มีอยู่ในบ้านให้น้องกับฉันทาน ท่านบอกว่า “รีบกินแล้วเข้านอนเร็ว ๆ” ฉันนอนบนเตียงดินอย่างเงิบ ๆ ส่วนพ่อนั่งบนม้านั่งและจ้องมองไฟอย่างงงงวย หลังจากนั้นครู่หนึ่ง ท่านก็มองมาที่เตียงและคิดว่าเราหลับกันแล้ว ท่านลุกขึ้น ค่อย ๆ เปิดหีบเสื้อผ้าที่เรานำมาจากบ้านเก่าในเมืองเสิ่นหยาง และหยิบภาพถ่ายของแม่ออกมา ท่านจ้องมองภาพโดยไม่อาจกลั้นน้ำตาไว้ได้

ฉันลุกขึ้นจากเตียง พิงศีรษะกับแขนของพ่อ และเริ่มร้องไห้เสียงดัง พ่อปลอบฉันและพูดว่า “อย่าทำอย่างนั้น เราจะให้เพื่อนบ้านได้ยินเสียงร้องไห้ไม่ได้” น้องชายฉันตื่นขึ้นเมื่อได้ยินฉันร้องไห้ พ่อโอบกอดเราทั้งสองแนบแน่นไว้ในวงแขน คินนี้เราไม่รู้ว่าเราเสียน้ำตาไปมากเท่าไร แต่เราไม่สามารถร้องไห้ได้อย่างอิสระ²⁶

อาจารย์ของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งเคยมีครอบครัวที่มีความสุข แต่ต้องพบกับความหายนะเมื่อมีการรณรงค์แก้ไขพวกเอียงขวา ในช่วงของการเคลื่อนไหวต่อต้านฝ่ายขวา ภรรยาของอาจารย์คนนีในอดีตเคยรักกับชายคนหนึ่งที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นพวกฝ่ายขวา ซึ่งต่อมาคู่รักคนนี้ก็ถูกส่งไปชนบทและได้รับความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส เพราะหล่อนเป็นเด็กสาวหล่อนจึงไม่อาจทนได้ หล่อนจึงทิ้งคนรักของหล่อนและแต่งงานกับอาจารย์คนี่แทน เมื่อคนรักเก่ากลับมา เธอก็กลายเป็นแม่ของลูกหลายคนและไม่มีทางที่จะชดใช้การทรยศของหล่อนในครั้งนั้น หล่อนยืนยันขอหย่าจากสามีเพื่อไถ่บาปตามความรู้สึกผิดของเธอ ในเวลานั้นสามีของเธออายุ 50 กว่าแล้ว เขาไม่สามารถยอมรับการเปลี่ยนแปลงแบบฉับพลันนี้ได้จึงเสียสติไป เขาฉีกเสื้อผ้าตนเองออกหมดแล้ววิ่งออกไปเพื่อเที่ยวหาสถานที่ใหม่ในการเริ่มต้นชีวิตใหม่ สุดท้ายภรรยาของเขาก็ทิ้งเขาและลูก ๆ ประกาศิตให้แยกจากกันของพรรคคนนี้เป็นปัญหาที่ไม่อาจแก้ไขได้และเป็นโรคของสังคมที่ไม่อาจเยียวยาได้ ที่เพียงแต่แทนที่การพราดจากกันด้วยการพราดจากกัน

ครอบครัวเป็นหน่วยพื้นฐานของสังคมจีน และเป็นด่านสุดท้ายของวัฒนธรรมจีนดั้งเดิมที่ต้านทานวัฒนธรรมพรรค นี่จึงเป็นสาเหตุว่าทำไมการทำลายครอบครัวจึงโหดร้ายที่สุดในประวัติศาสตร์การเช่นฆ่าของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

เพราะพรรคคอมมิวนิสต์จีนผูกขาดทรัพยากรของสังคมไว้ทั้งหมด เมื่อใครก็ตามถูกจัดเป็นฝ่ายตรงข้ามกับการเผด็จการ เขาหรือเธอจะเผชิญกับวิกฤตของชีวิต จะถูกสังคมตำหนิและหยามเหยียดอย่างไร้ศักดิ์ศรี เพราะพวกเขาถูกปฏิบัติด้วยความอยุติธรรม ครอบครัวจึงเป็นที่หลบภัยแห่งสุดท้ายซึ่งจะปกป้องประโลมประชาชน แต่นโยบายของการพิพัตน์(กับผู้ที่ตกเป็นเหยื่อ)ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะกัดกันสมาชิกครอบครัวไม่ให้ปกป้องประโลมซึ่งกันและกัน มิฉะนั้น พวกเขาจะเสี่ยงกับการถูกระบุว่าเป็นฝ่ายตรงข้ามกับเผด็จการ จาง จื่อซัน เป็นตัวอย่างที่เด่นชัด เธอถูกบีบให้หย่าร้าง สำหรับคนมากมาย การที่สมาชิกครอบครัวถูกประกาศว่าเป็นผู้ทรยศถูกวิพากษ์วิจารณ์ในที่สาธารณะ หรือถูกประณาม การถูกกัดกันจากครอบครัว ก็เหมือนฟางเส้นสุดท้ายที่ทำให้ลายจิตวิญญาณของพวกเขา ทำให้คนหลายคนถึงกับฆ่าตัวตายในที่สุด

VI. รูปแบบและผลที่ตามมาของการเข่นฆ่า

แนวคิดเรื่องการเข่นฆ่าของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

พรรคคอมมิวนิสต์จีนมักอวดอ้างว่ามันมีความสามารถพิเศษและสร้างสรรค์ในการพัฒนาลัทธิมาร์กซ์-เลนิน แต่ที่จริงคือมันพัฒนาความชั่วร้ายอย่างคาดไม่ถึง ในประวัติศาสตร์โลก มันใช้แนวคิดเรื่องความเป็นเอกภาพของสังคมหลอกลวงประชาชนและปัญญาชน ใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในการทำลายความเชื่อเพื่อส่งเสริมเรื่องอเทวนิยม มันใช้ลัทธิคอมมิวนิสต์ในการปฏิเสธรวมสิทธิส่วนบุคคล และใช้ทฤษฎีการปฏิวัติด้วยความรุนแรงของเลนินในการปกครองประเทศ ในขณะที่เดียวกันมันก็รวบรวมและส่งเสริมด้านที่ชั่วร้ายที่สุดของวัฒนธรรมจีนที่บิดเบือนไปจากวัฒนธรรมกระแสหลักของจีน

พรรคคอมมิวนิสต์จีนคิดค้นทฤษฎีและกรอบของ “การปฏิวัติ” และ “การปฏิวัติอย่างต่อเนื่อง” ภายใต้เผด็จการชนชั้นกรรมาชีพ มันใช้ระบบนี้เปลี่ยนแปลงสังคมและทำให้เผด็จการของพรรคมันคง ทฤษฎีของมันมี 2 ส่วนหลัก คือ ฐานทางเศรษฐกิจ และ โครงสร้างส่วนบนภายใต้เผด็จการชนชั้นกรรมาชีพ โดยฐานทางเศรษฐกิจเป็นตัวกำหนดโครงสร้างส่วนบน ในทางกลับกัน โครงสร้างส่วนบนก็แสดงออกมาจากฐานเศรษฐกิจ เพื่อเสริมความแข็งแรงให้กับโครงสร้างส่วนบน โดยเฉพาะอำนาจของพรรค มันต้องเริ่มการปฏิวัติจากฐานทางเศรษฐกิจอันได้แก่

1) สังหารเจ้าของที่ดินเพื่อเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ทางการผลิต²⁷ ในเขตชนบท และ 2) สังหารนายทุนเพื่อเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ทางการผลิตในเมือง

ภายในโครงสร้างส่วนบน การสังหารก็ทำกันซ้ำ ๆ เพื่อรักษาการควบคุมแบบเบ็ดเสร็จของพรรค ทางด้านอุดมการณ์ อันได้แก่

1) แก้ปัญหาทัศนคติทางการเมืองของปัญญาชนที่มีต่อพรรค

ในช่วงเวลาอันยาวนานที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนผลักดันการรณรงค์ทางการเมืองหลายต่อหลายครั้ง เพื่อเปลี่ยนแปลงความคิดของปัญญาชน มีการกล่าวหาลัทธิปัจเจกชนนิยมของชนชั้นกลาง อุดมการณ์ของชนชั้นกลาง ทัศนคติที่ไม่สนใจทางการเมือง แนวคิดที่ปราศจากชนชั้น เสรีนิยมเป็นต้น พรรคคอมมิวนิสต์จีนทำลายเกียรติของปัญญาชนด้วยการล้างสมองและกำจัดความสำนึกภูมิพิศอบของพวกเขา พรรคคอมมิวนิสต์จีนเกือบจะกำจัดความคิดอิสระของพวกเขาได้อย่างสมบูรณ์ และคุณสมบัติที่ดีอื่นๆของปัญญาชน รวมทั้งประเพณี

การพูดเพื่อความเป็นธรรมและการอุทิศชีวิตเพื่อเชิดชูความยุติธรรม ประเพณีนี้สอนไว้ว่า “เมื่อร่ำรวยและมีชื่อเสียงก็อย่าลืมตัว เมื่อยากจนและไร้ชื่อเสียงก็อย่าหันเหไปจากเจตนารมณ์ของตน ไม่ยอมถูกบังคับให้สยบต่ออำนาจที่เหนือกว่า”²⁸ “เราควรคิดถึงชาติก่อนและสิ่งสุดท้ายที่จะเรียกร่องคือส่วนแบ่งที่จะหาความสุขให้ตัวเอง”²⁹ “คนธรรมดาทุกคนต้องถือว่าตนเองมีความรับผิดชอบต่อความสำเร็จและล้มเหลวของประเทศ”³⁰ “ในยามตกอับ ควรรักษาความเป็นสุภาพบุรุษที่สมบูรณ์แบบ ไนยามรุ่งโรจน์ เขาควรส่งเสริมความสมบูรณ์ของชาติด้วย”³¹

2) ผลักดันการปฏิวัติวัฒนธรรมและชนเผ่าประชาชนเพื่อบรรลุการนำอย่างสมบูรณ์ทั้งทางวัฒนธรรมและการเมือง

พรรคคอมมิวนิสต์จีนปลุกกระดุมมวลชนทั้งในและนอกพรรค เริ่มต้นการสังหารผู้คนจากวงการอักษรศาสตร์ ศิลปะ มหรสพ และการศึกษา พรรคคอมมิวนิสต์จีนพุ่งเป้าโจมตีไปยังผู้ที่มีชื่อเสียงมากมาย เช่น “หมู่บ้านสามครอบครัว”³² หลิว เส้าฉี อู๋ ฮั่น เหล่า เซอ และเจียน ป่อจั้น ต่อมาจำนวนผู้ที่ถูกสังหารเพิ่มขึ้นใน “กลุ่มเล็กภายในพรรค” เป็น “กลุ่มเล็กในกองทัพ” และในที่สุด การฆ่าก็ขยายวงออกจากภายในพรรคและกองทัพไปจนถึงประชาชนทั่วประเทศ การต่อสู้ด้วยอาวุธนั้นทำลายที่ร่างกายคน ส่วนการโจมตีวัฒนธรรมทำลายที่จิตวิญญาณของคน มันเป็นช่วงของการจลาจลและความรุนแรงที่สุดภายใต้การควบคุมของพรรคคอมมิวนิสต์จีน จิตมารของคนถูกขยายถึงขีดสุดด้วยความต้องการของพรรคที่จะฟื้นฟูอำนาจของมันในยามวิกฤต ทุกคนสามารถฆ่าคนได้ตามชอบใจในนามของ “การปฏิวัติ” และ “การปกป้องแนวทางปฏิวัติของประธาน เหมา” นี่เป็นการกำจัดธรรมชาติของมนุษย์ทั่วทั้งประเทศอย่างไม่เคยปรากฏที่ไหนมาก่อน

3) พรรคคอมมิวนิสต์จีนยิงนักศึกษาที่จัตุรัสเทียนอันเหมิน เมื่อวันที่ 4 มิถุนายน 1989 ตอบโต้การเรียกร้องระบบประชาธิปไตยหลังการปฏิวัติวัฒนธรรม

นี่เป็นครั้งแรกที่กองทัพของพรรคคอมมิวนิสต์จีนสังหารพลเรือนในที่สาธารณะ เพื่อปราบปรามการประท้วง การคอร์รัปชัน การฉ้อฉล และการสมรู้ร่วมคิดกันใหม่เจ้าหน้าที่รัฐกับนักธุรกิจ และเรียกร้องเสรีภาพของสื่อมวลชน การพูดและการชุมนุมชน ในระหว่างการสังหารหมู่ที่จัตุรัสเทียนอันเหมินครั้งนี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้สร้างฉากการเผายานพาหนะของกองทัพและสังหารทหารโดยประชาชน เพื่อยุยงให้เกิดความเกลียดชังระหว่างทหารและพลเรือนก่อนลงมือปฏิบัติการสังหารหมู่ของกองทัพ

4) การฆ่าคนที่มีความเชื่อแตกต่างกัน

อาณาจักรแห่งความเชื่อคือเส้นชีวิตของพรรคคอมมิวนิสต์จีน เพื่อที่จะให้แนวคิดนอกกรีตของมันสามารถหลอกลวงประชาชนได้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงกำจัดทุกศาสนาและระบบความเชื่อต่างๆเมื่อเริ่มการปกครองของมัน เมื่อต้องเผชิญกับความเชื่อทางจิตใจในยุคใหม่คือฝ่าหลุนกง พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ชักมีดนักฆ่าออกมาอีกครั้ง ยุทธศาสตร์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนคือจะฉกฉวยประโยชน์จากหลักการของฝ่าหลุนกง คือ “ความจริง ความเมตตา ความอดทน” และความจริงที่ว่าผู้ฝึกจะไม่โกหก จะไม่ใช้ความรุนแรง และจะไม่สร้างความไม่สงบในสังคม หลังจากได้ประสบการณ์ในการประท้วงประหารฝ่าหลุนกง มันก็พัฒนาตนเองในการกำจัดประชาชนที่มีความเชื่ออื่น ครั้งนี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนและ เจียง เจ๋อหมิน ก้าวออกมาข้างหน้า ดำเนินการเอง แทนที่จะใช้ประชาชนกลุ่มอื่น

5) การฆ่าคนเพื่อปกปิดความจริง

สิทธิในการรับรู้ของประชาชนเป็นจุดอ่อนอีกจุดหนึ่งของพรรคคอมมิวนิสต์จีน พรรคคอมมิวนิสต์จีนฆ่าประชาชนเพื่อปิดกั้นข้อมูล ในอดีต “การรับฟังสถานีวิทยุของศัตรู” เป็นความผิดร้ายแรงที่ต้องถูกจำคุก ปัจจุบัน เจียง เจ๋อหมิน สั่งการให้ “ฆ่าอย่างไร้ปราณีในทันที” ต่อผู้ฝึกฝ่าหลุนกงที่แพร่ภาพ เกี่ยวกับความจริงของการประท้วงประท้วงฝ่าหลุนกง สอดแทรกเข้าไปในรายการของสถานีซึ่งเป็นทีวีของรัฐ เช่น หลิว ฉินจุน ที่กระทำการดังกล่าว ถูกจับทรมาณจนตาย พรรคคอมมิวนิสต์จีนระดมคนของ หน่วย 610 (หน่วยงานคล้ายกับเกสตาโป ของนาซีเยอรมัน หน่วย 610 นี้ถูกตั้งขึ้นเพื่อประท้วงประท้วงฝ่าหลุนกง) ตำรวจ อัยการ ศาล และตำรวจ อินเทอร์เน็ต ให้ตรวจตราการกระทำของประชาชนในทุกย่างก้าว

6) การลิดรอนสิทธิของการดำรงชีพของประชาชน เพื่อผลประโยชน์ของ พรรคคอมมิวนิสต์จีนเอง

อันที่จริงทฤษฎีปฏิวัติอย่างต่อเนื่องของพรรคคอมมิวนิสต์จีนหมายถึง มันจะไม่ยอมละทิ้งอำนาจของมัน ปัจจุบันการฉ้อฉลและคอร์รัปชันในพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่าง การนำแบบเผด็จการ เบ็ดเสร็จของพรรคกับสิทธิในการดำรงชีพของประชาชน เมื่อประชาชนรวมตัวกันปกป้องสิทธิของพวกเขาตามกฎหมาย พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็จะกวัดแกว่งมีดนักฆ่าของมันและใช้ความรุนแรงกับพวกที่ถูกเรียกว่า “หัวโจก” ของการเคลื่อนไหวเหล่านี้ มันได้จัดเตรียมกำลังตำรวจติดอาวุธกว่าหนึ่งล้านคนเพื่อการนี้ ทุกวันนี้พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้เตรียมสำหรับการฆ่าอย่างเพียงพอ ยิ่งกว่าเมื่อตอนสังหารหมู่ที่จัตุรัสเทียนอันเหมินในปี 1989 ซึ่งมันต้องระดมพลจากกองทัพในสนามมาชั่วคราว แต่ขณะที่บังคับประชาชนไปสู่หนทางแห่งความพินาศ มันก็ผลักดันตัวเองไปสู่ทางตันด้วย มันได้ก้าวไปสู่ระยะอันตรายอย่างยิ่ง จนถึงกับ “มองต้นไม้และใบหญ้าที่พัดไหวเป็นศัตรู” ดังคำพังเพยของจีน

เราสามารถมองจากที่กล่าวมาข้างต้นแล้วว่า พรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นปีศาจร้ายโดยธรรมชาติ ไม่ว่ามันจะเปลี่ยนแปลงเวลาและสถานที่เพื่อรักษาการควบคุมแบบเบ็ดเสร็จของมันไว้ต่อไป มันก็จะไม่มีวันเปลี่ยนประวัติของการเข่นฆ่า มันฆ่าประชาชนในอดีต กำลังฆ่าอยู่ในขณะนี้ และจะยังคงฆ่าต่อไปในอนาคต

รูปแบบการสังหารต่างกันในสภาพการณ์ที่ต่างกัน

ก. นำหน้าด้วยการโฆษณาชวนเชื่อ

พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้วิธีการต่างๆ ในการฆ่าประชาชน ซึ่งขึ้นอยู่กับช่วงเวลา ส่วนใหญ่แล้ว มันจะทำการโฆษณาชวนเชื่อก่อนการฆ่า มันพูดเสมอว่า “มีเพียงการฆ่าที่สามารถระงับความไม่พอใจของประชาชนได้” ราวกับว่า ประชาชนเรียกร้องให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนฆ่า ในความเป็นจริง “ความไม่พอใจของประชาชน” เกิดจากการปลุกปั่นของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

ตัวอย่างเช่น ละครเรื่อง “ผู้หญิงผมขาว”³³ ซึ่งบิดเบือนเทพนิยายท้องถิ่น และเรื่องที่ถูกขึ้นเกี่ยวกับเจ้าของที่ดินที่เก็บค่าเช่าและคุกน้ำในละครเรื่อง “หลิว เหวินไฉ” ทั้งสองเรื่องนี้ล้วนใช้เป็นเครื่องมือในการ “สอน” ให้ประชาชนเกลียดชังเจ้าของที่ดิน พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะป้ายสีความเลวให้กับศัตรูของมันเสมอ ดังเช่นกรณีของอดีตประธานาธิบดี หลิว เส้าฉี โดยเฉพาะการจับฉากเรื่องการเผาตัวตายที่จัตุรัสเทียนอันเหมิน เมื่อเดือนมกราคม 2001 เพื่อปลุกระดมความเกลียดชังฝ่าหลุนกง แล้วทวิการฆ่าแบบล้างเผ่าพันธุ์ต่อฝ่าหลุนกง เป็นสองเท่าตัว พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่เพียงไม่เคยเปลี่ยนวิธีการฆ่าประชาชน แต่ยังทำให้มันสมบูรณ์แบบยิ่งยวดด้วย

การใช้เทคโนโลยีสื่อสารสมัยใหม่ ในอดีตมันสามารถหลอกแต่ประชาชนจีนเท่านั้น แต่ปัจจุบันมันสามารถหลอกคนได้ทั่วโลก

ข. ปลุกระดมมวลชนให้ฆ่ากัน

พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่เพียงฆ่าประชาชนด้วยกลไกเผด็จการของมันเท่านั้น แต่ยังปลุกระดมให้ประชาชนฆ่ากันเองด้วย แม้ว่าตอนเริ่มต้นของการรณรงค์ทางการเมืองพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะใช้กฎหมายและกฎระเบียบในการดำเนินการ แต่สุดท้ายมันจะปลุกระดมมวลชนให้เข้าร่วม ไม่มีอะไรจะยับยั้งการฆ่าได้ ตัวอย่างเช่น เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนทำการปฏิรูปที่ดินของมัน คณะกรรมการปฏิรูปที่ดินสามารถจะตัดสินความเป็น-ความตายของเจ้าของที่ดินได้เลยทีเดียว

ค. ทำลายจิตวิญญาณ ก่อนลงมือสังหารร่างกาย

อีกรูปแบบหนึ่งของการฆ่าคือการบดขยี้จิตวิญญาณของมนุษย์ก่อนที่จะลงมือฆ่า ในประวัติศาสตร์จีนนั้น แม้แต่ยุคที่โหดร้ายและป่าเถื่อนที่สุดของราชวงศ์ฉิน(221-207 ปีก่อนคริสตกาล) ก็ยังไม่มีการทำลายจิตวิญญาณของคน พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่เคยให้โอกาสคนที่อาจจะตายแบบผู้เสียสละ พวกเขาประกาศนโยบายต่างๆ เช่น “การผ่อนผันสำหรับผู้ที่สารถาพและจะลงโทษอย่างรุนแรงกับผู้ที่ขัดขืน” และ “ทางเดียวที่จะรอดได้คือยอมก้มหัวยอมรับความผิดเสีย” พรรคคอมมิวนิสต์จีนบีบบังคับให้ประชาชนเลิกความคิดและความเชื่อของตน ทำให้พวกเขาตายเหมือนสุนัขอย่างไร้ศักดิ์ศรี เพราะการตายอย่างมีศักดิ์ศรีจะเป็นตัวอย่างให้กับคนข้างหลัง ก็มีแต่การทำให้คนตายอย่างไร้เกียรติและอับอายเท่านั้นที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะบรรลุเป้าหมายการ “ให้การศึกษา” แก่ผู้ที่ยกย่องเหยื่อ เหตุผลที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนประหารประชาชนด้วยความโหดร้ายและรุนแรงอย่างที่สุด ก็คือผู้ฝึกฝาลงทุนยึดถือความเชื่อของตนยิ่งกว่าชีวิต เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่อาจทำลายศักดิ์ศรีของพวกเขาได้ มันจึงทำทุกอย่างเท่าที่จะทำได้เพื่อทำลายร่างกายของพวกเขา

ง. การฆ่าคน โดยการสร้างพันธมิตรและความบาดหมาง

เมื่อจะฆ่าคน พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะใช้ทั้งไม้อ่อนและไม้แข็ง แก่งเป็นมิตรกับบางคนและเป็นศัตรูกับคนอื่น ๆ พรรคคอมมิวนิสต์จีนมักจะพยายามทำลาย “ส่วนน้อย” ของประชากรโดยการใช้สัดส่วน 5% “คนส่วนใหญ่” มักจะดี มักเป็นเป้าหมายของการ “ให้การศึกษา” ซึ่งประกอบด้วยความน่ากลัวและความอาทร การให้การศึกษาผ่านความน่ากลัวเพื่อแสดงให้คนเห็นว่าผู้ที่ต่อต้านพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะมีจุดจบที่ไม่ดี ทำให้คนอื่นอยู่ห่างๆจากผู้ที่ถูกพรรคโจมตีไป การให้การศึกษาด้วย “ความอาทร” ทำให้ประชาชนเห็นว่าหากพวกเขาสามารถได้รับความไว้วางใจจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนและยืนอยู่เคียงข้างพรรคคอมมิวนิสต์จีน ไม่เพียงจะมีความปลอดภัย แต่ยังจะได้รับการสนับสนุนหรือได้รับประโยชน์อื่นๆด้วย ครั้งหนึ่ง หลิน เปียว³³ เคยกล่าวไว้ว่า “คนส่วนน้อย(ที่ถูกปราบปราม)ในวันนี้และคนส่วนน้อยของวันพรุ่งนี้ ต่อไปจะมีคนส่วนมากในไม่ช้า” ผู้ที่เรingersกับการอยู่รอดจากการเคลื่อนไหว(ทางการเมือง)ในแต่ละครั้ง มักจะกลายเป็นเหยื่อในครั้งถัดมา

จ. ตัดไฟตั้งแต่ต้นลมและฆ่าอย่างปิดลับแบบนอกกฎหมาย

เมื่อเร็ว ๆ นี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้พัฒนารูปแบบการฆ่าด้วยการตัดปัญหาตั้งแต่เนิ่นๆและสังหารด้วยวิธีการนอกกฎหมาย ตัวอย่างเช่น เมื่อกรรมการประท้วงหยุดงานหรือการประท้วงของชาวนามีมากขึ้นในหลายๆ

แห่ง พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะกำจัดการเคลื่อนไหวด้วยการจับกุม “หัวใจ” และลงโทษอย่างรุนแรง เมื่อเสรีภาพและสิทธิมนุษยชนมีแนวโน้มเป็นที่รู้จักกันมากขึ้นทั่วโลก พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะไม่ตัดสินประหารผู้ฝึกฝ่าหลุนกงให้ถึงตาย แต่ด้วยการยุบส่งเสริมของ เจียง เจ๋อหมิน ว่า “ไม่มีใครต้องรับผิดชอบต่อการตายของผู้ฝึกฝ่าหลุนกง” ผู้ฝึกฝ่าหลุนกงจึงถูกรับรองจนตายอย่างน่าสยดสยองทั่วประเทศ แม้ว่ารัฐธรรมนูญจีนได้กำหนดสิทธิในการร้องเรียนขอความเป็นธรรมไว้ให้กับประชาชน แต่ พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ใช้ตำรวจลับหรือว่าจ้างพวกอันธพาลท้องถิ่นให้จับกุมผู้ร้องเรียนและส่งกลับบ้านไป หรือส่งเข้าค่ายกักกันแรงงาน

ฉ. การสังหารคนหนึ่งเพื่อเตือนคนอื่น

การประทุษร้าย จาง จื่อชิน ยวี หลัวเคอะ และ หลิน เจา³⁵ เป็นตัวอย่างในเรื่องนี้

ช. การใช้การปราบปรามเพื่อปกปิดความจริง

ผู้มีชื่อเสียงและได้รับการสนับสนุนจากนานาชาติมักถูกปราบปรามแต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะไม่ฆ่าพวกเขา ทั้งนี้เพื่อเป็นหน้าฉากให้เขาแอบฆ่าคนที่มีชื่อเสียงน้อยกว่า ตัวอย่างเช่น ในระหว่างการรณรงค์ปราบปรามผู้ต่อต้านการปฏิบัติ พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่ได้ฆ่าเจ้าหน้าที่ระดับสูงของพรรคก๊กมินตั๋ง อย่างเช่น นายพล หลง หยุน ฟู จิวอี้ และ ตู ยวีหมิง แต่จะฆ่าพวกเจ้าหน้าที่และทหารระดับต่ำลงมาของพรรคก๊กมินตั๋ง

การสังหารของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในช่วงเวลาอันยาวนาน ได้ทำลายจิตวิญญาณของประชาชนจีนปัจจุบันในจีน ผู้คนมีแนวโน้มที่จะเขินขมก เมื่อพวกก่อการร้ายโจมตีอเมริกา เมื่อวันที่ 11 กันยายน 2001 ชาวจีนจำนวนมากต่างเชียร์การโจมตีครั้งนั้นผ่านหน้ากระดานข้อความบนอินเทอร์เน็ตของจีนแผ่นดินใหญ่ ส่งเสริม “การทำสงครามเบ็ดเสร็จ” ซึ่งทำให้ผู้คนหวาดผวาไปทั่ว

บทสรุป

เนื่องจากการปิดกั้นข้อมูลของพรรคคอมมิวนิสต์จีน เราจึงไม่มีทางทราบว่ามีคนสักเท่าไรที่เสียชีวิตจากการเคลื่อนไหวปราบปรามในกรณีต่างๆ ในช่วงที่มันยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งอย่างน้อยมีคนเสียชีวิตถึง 60 ล้านคนในการเคลื่อนไหวครั้งก่อนๆ นอกจากนี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนยังสังหารชนกลุ่มน้อยในซินเจียง ทิเบต มองโกเลียส่วนใน ยูนนาน ฯลฯ ข้อมูลในกรณีเหล่านี้ยากจะหาพบ หนังสือพิมพ์ฟวอชิงตันโพสต์ เคยประมาณการว่า มีผู้เสียชีวิตจากการปราบปรามของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ราว 80 ล้านคน³⁶

นอกเหนือจากจำนวนผู้เสียชีวิต เราไม่มีทางทราบว่ามีกี่คนที่พิการ ป่วยทางจิต มีความเคียดแค้น ซึมเศร้า หรือหวาดผวา ต่อการประทุษร้ายที่เคยได้รับ ทุกชีวิตที่ดับดับไปเป็นโศกนาฏกรรมที่ขมขื่น ซึ่งทั้งความทุกข์ทรมานไว้ให้กับสมาชิกครอบครัวผู้อยู่ข้างหลัง

หนังสือพิมพ์โยมิอูริของญี่ปุ่นเคยรายงาน³⁷ไว้ว่า รัฐบาลกลางของจีนเคยทำการสำรวจความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการปฏิวัติวัฒนธรรม ใน 29 จังหวัดและเขตปกครองที่ขึ้นตรงกับรัฐบาลกลาง ผลสำรวจพบว่ามีคนเกือบ 600 ล้านคนที่ถูกประทุษร้ายหรือถูกใส่ร้ายในระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรม ซึ่งเท่ากับครึ่งหนึ่งของประชากรจีนเลยที่เดียว

สตาลินเคยกล่าวว่าการตายของคนๆหนึ่งคือโศกนาฏกรรม แต่ความตายของคน 1 ล้านคนเป็นเพียงตัวเลขทางสถิติ เมื่อได้รับรายงานว่าคนจำนวนมากในจังหวัดเสฉวนอดอยากเสียชีวิต หลี่ จิงฉวน อดีต

เลขานุการพรรคของเสฉวน ได้กล่าวว่า “มีราชวงศ์ไหนบ้างที่ไม่มีคนตาย” ส่วน เหมา เจ๋อตง กล่าวว่า “ความสูญเสียเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ในการต่อสู้ มักมีการตายเกิดขึ้นเสมอ” นี่คือนัยต่อชีวิตของคอมมิวนิสต์ซึ่งยึดถือความเชื่อแบบอเทวนิยม นั่นคือสาเหตุการตายของคน 20 ล้านคน จากการปราบปรามของระบอบปกครองสตาลิน ซึ่งเท่ากับ 10% ของประชากรอดีตสหภาพโซเวียตในเวลานั้น ส่วนพรรคคอมมิวนิสต์จีนสังหารคนไปอย่างน้อย 80 ล้านคน หรือเกือบเท่ากับ 10% ของประชากรจีน(เมื่อสิ้นสุดการปฏิวัติวัฒนธรรม) ฝ่ายเขมรแดงก็สังหารคนไป 2 ล้านคน หรือ 1 ใน 4 ของประชากรกัมพูชาตอนนั้น ด้านเกาหลีเหนือมียอดผู้ที่อดตายกว่า 1 ล้านคน นี่คือนับรวมที่พรรคคอมมิวนิสต์ต่างๆก่อกำเนิดมา

ลัทธิมาร์สเวยประชาชนและใช้เลือดบูชาปีศาจร้าย ตั้งแต่เริ่มต้น พรรคคอมมิวนิสต์สังหารประชาชนอย่างต่อเนื่อง เมื่อมันไม่สามารถสังหารคนนอกพรรค มันก็จะฆ่าคนในพรรคของมันเองเพื่อสะกดเตือน “การต่อสู้ทางชนชั้น” ของมัน “การต่อสู้ระหว่างพรรค” และใช้เหตุผลที่ผิดหลักตรรกวิทยาอื่นๆอีก มันยังสังเวยชีวิตเลขาธิการพรรค จอมพล นายพล รัฐมนตรี และเจ้าหน้าที่รัฐอื่นๆ บนแท่นบูชาของลัทธิมาร์กอีกด้วย

หลายคนคิดว่าควรใช้เวลากับพรรคคอมมิวนิสต์จีนในการปรับปรุงตนเอง โดยกล่าวว่ามันลดการเข่นฆ่าของมันลงแล้วในขณะนี้ ประการที่หนึ่งการฆ่าคนหนึ่งคนยังคงทำให้คนที่ฆ่าเป็นฆาตกร ยิ่งไปกว่านั้นเพราะการฆ่าเป็นวิธีหนึ่งที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้เพื่อรักษาระบอบปกครองที่น่ากลัวเอาไว้ มันจะเพิ่มหรือลดการฆ่าตามความต้องการของมัน การฆ่าของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นสิ่งที่ไม่อาจคาดเดาได้ เมื่อประชาชนขาดความหวาดกลัว พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะฆ่าให้มากขึ้นเพื่อสร้างความรู้สึกหวาดกลัว เมื่อประชาชนรู้สึกกลัวแล้ว การฆ่าจำนวนน้อยๆจะรักษาความรู้สึกกลัวเอาไว้ได้ และเมื่อประชาชนเอาแต่หวาดกลัวพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็เพียงแต่ประกาศว่าจะฆ่าโดยไม่ต้องลงมือฆ่าจริง ก็พอเพียงพอที่จะรักษาความหวาดกลัวไว้ต่อไปได้ หลังจากมีประสบการณ์การเคลื่อนไหวทางการเมืองและการสังหารนับครั้งไม่ถ้วน ประชาชนก็เกิดการตอบสนองแบบฉับพลันต่อความกลัวพรรคคอมมิวนิสต์จีน ดังนั้นพรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่จำเป็นแม้แต่จะกล่าวถึงการเข่นฆ่าเพียงการโฆษณาชวนเชื่อเรื่องการวิพากษ์มวลชน ก็พอที่จะกระตุ้นความจำที่น่าหวาดกลัวของประชาชนได้แล้ว

พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะปรับระดับความรุนแรงของการสังหารเมื่อความรู้สึกหวาดกลัวของประชาชนมีการเปลี่ยนแปลง ระดับปริมาณของการสังหารจึงไม่ใช่เป้าหมายของพรรคคอมมิวนิสต์จีน กฎแฉสำคัญคือการสังหารอย่างต่อเนื่องเพื่อรักษาอำนาจ พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่เคยปราณีหรือวางมีดนักฆ่าลง ตรงกันข้ามประชาชนกลับเชื่อมากยิ่งขึ้น ทันทีที่ประชาชนลุกขึ้นเรียกร้องอะไรที่มากกว่าความอดทนของพรรคคอมมิวนิสต์จีน มันจะไม่ลังเลที่จะสังหารทันที

ด้วยความต้องการที่จะรักษาระดับความหวาดกลัว การฆ่าแบบสุ่มจะบรรลุเป้าหมายที่ต้องการด้วยผลสูงที่สุด ในการฆ่าอย่างขนานใหญ่ในอดีต ชื่อเสียง อาชญากรรม และมาตรฐานการลงโทษของเป้าหมายจะถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนตั้งใจเก็บไว้ให้คลุมเครือ ผู้คนมักจะลดบทบาทตนเองให้อยู่ในระดับที่ตนเองคิดว่าปลอดภัยเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้ตกเป็นเป้าของการฆ่า ระดับที่ปลอดภัยของแต่ละคนนี่มักจะเข้มงวดมากกว่าที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนต้องการเสียอีก ดังนั้นในการเคลื่อนไหวแต่ละครั้งนั้น ผู้คนมักจะทำตัวซ้วยึดติดมากกว่าฝ่ายขวา ดังนั้นการรณรงค์เคลื่อนไหวมักจะขยายตัวเกินระดับที่วางไว้ เพราะผู้คนในระดับต่างๆจะบังคับตนเองให้มากเพื่อให้มั่นใจในความปลอดภัยของตน ระดับยิ่งต่ำลงเท่าใด ขบวนการเคลื่อนไหวก็จะโหดเหี้ยมมากขึ้นเพียงนั้น สังคมที่ยินยอมอาสาเพิ่มความหวาดกลัวในวงกว้างขวางนั้นก็เกิดจากการฆ่าแบบสุ่มของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

ในประวัติศาสตร์การฆ่าอันยาวนาน พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้แปลงร่างตนเองไปเป็นฆาตกรฆ่าต่อเนื่องผู้ไร้ศีลธรรม การฆ่าตอบสนองค้นหาเพื่อแสวงหาอำนาจสูงสุดจอมปลอมในการตัดสินความเป็น-ความตายของ

ผู้คน การฆ่าช่วยลดความกลัวในกันบ้างจิตใจของมัน การฆ่าได้ยับยั้งความวุ่นวายในสังคมและความไม่พอใจที่เกิดขึ้นจากการฆ่าครั้งก่อนๆ ทุกวันนี้เห็นเลือดที่ทับถมของพรรคคอมมิวนิสต์จีนทำให้ทางแก้ไขด้วยความเมตตาถูกรูณาเป็นไปไม่ได้เลย มันได้แต่อาศัยแรงกดดันและอำนาจเผด็จการที่จะรักษาตัวเองจนนาทีสุดท้าย แม้ว่าบางครั้งมันจะปลอมตัวโดยการแก้ไขชดเชยให้กับเหยื่อที่ถูกฆาตกรรม ความกระหายเลือดของพรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่เคยเปลี่ยนไปเลย โอกาสที่มันจะเปลี่ยนแปลงในอนาคตก็ยังไม่น่าจะเป็นไปได้เข้าไปใหญ่

บทวิจารณ์พรรคคอมมิวนิสต์ ตอนที่ 8

พรรคคอมมิวนิสต์จีนกลายเป็นลัทธิมาร์กได้อย่างไร

บทนำ

การล่มสลายของกลุ่มประเทศคอมมิวนิสต์ ที่มีสหภาพโซเวียตเป็นผู้นำในช่วงต้นคริสต์ทศวรรษ 1990 เป็นความล้มเหลวอย่างชัดเจนของลัทธิคอมมิวนิสต์ หลังมีอายุมาเกือบหนึ่งศตวรรษ แต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนเอาตัวรอดมาได้เป็นอย่างดีเหนือความคาดหมายและยังคงควบคุมประเทศจีน ซึ่งมีพลเมืองถึง 1 ใน 5 ของโลก จึงมีคำถามเกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ว่า พรรคคอมมิวนิสต์จีนในปัจจุบันยังคงเป็นคอมมิวนิสต์อย่างแท้จริงหรือไม่

ไม่มีใครในประเทศจีน รวมทั้งสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีน ที่ยังเชื่อในลัทธิคอมมิวนิสต์ หลังจาก 50 กว่าปีของระบอบสังคมนิยมจีน ในที่สุดพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ต้องยอมรับกรรมสิทธิ์ของเอกชน แม้กระทั่งการมีตลาดหุ้น มีการแสวงหาการลงทุนของต่างชาติเพื่อก่อตั้งแหล่งทุนใหม่ๆ ในขณะที่เดียวกัน ก็ขูดรีดแรงงานจากกรรมกรและชาวนาเพื่อให้ได้ประโยชน์มากที่สุด ซึ่งตรงกันข้ามกับอุดมคติของลัทธิคอมมิวนิสต์อย่างสิ้นเชิง แม้จะประนีประนอมกับลัทธิทุนนิยม พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ยังคงรักษาอำนาจเบ็ดเสร็จในการควบคุมประชาชนจีนต่อไป มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญในปีค.ศ.2004 ซึ่งยังคงเน้นย้ำอย่างแข็งขันว่า “ประชาชนจีนทุกเผ่าพันธุ์จะต้องยึดมั่นต่อไปในเผด็จการประชาธิปไตย และแนวทางสังคมนิยม ภายใต้การนำของพรรคคอมมิวนิสต์จีน และการชี้นำของลัทธิของมาร์กซ์-เลนิน ความคิดเหมาเจ๋อตง ทฤษฎีของเติ้งเสี่ยวผิง และแนวคิดที่สำคัญเกี่ยวกับตัวแทนสามฝ่าย

“เสือดาวนั้นตายไปแล้ว แต่หนังของมันยังคงอยู่”¹ ทุกวันนี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้นเหลือเพียงแต่“หนัง”ของมัน พรรคคอมมิวนิสต์จีนสืบทอดหนังเสือดาวผืนนี้ไว้เพื่อใช้มันในการรักษาการปกครองประเทศจีน อะไรคือธาตุแท้ของการสืบทอดหนังเสือดาวผืนนี้ มันคือองค์กรของพรรคคอมมิวนิสต์จีนใช่ไหม

I. ลักษณะลัทธิของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

พรรคคอมมิวนิสต์คือเนื้อแท้ของลัทธิมาร์กซ์ที่ทำร้ายมนุษยชาติ

แม้ว่าพรรคคอมมิวนิสต์ไม่เคยเรียกตัวมันเองว่าศาสนา แต่พฤติกรรมของมันก็เหมือนศาสนาในทุกๆด้าน (ตารางที่ 1) ตั้งแต่เมื่อเริ่มต้นก่อตั้งพรรค มันถือว่าลัทธิของมาร์กซ์เป็นสัจธรรมที่แท้จริงของโลก มันบูชามาร์กซ์อย่างเคร่งครัดในฐานะพระเจ้าของมัน และเคี่ยวเข็ญประชาชนให้เข้าร่วมการต่อสู้ไปจนชั่วชีวิตของพวกเขา เพื่อสร้าง “สวรรค์ของคอมมิวนิสต์บนโลก”

พรรคคอมมิวนิสต์นั้นแตกต่างอย่างลิบลับจากศาสนาที่ถูกต้องทั้งหลาย ศาสนาที่ถูกต้องดั้งเดิมทั้งหมดที่คนนับถือกันทั่วไป ซึ่งเชื่อถือในพระเจ้าหรือเทพ และความเมตตากรุณา และมีจุดประสงค์ที่จะสอนมนุษย์ให้มีศีลธรรมและรักษาจิตวิญญาณเอาไว้ พรรคคอมมิวนิสต์ไม่เชื่อในพระเจ้าหรือเทพ และต่อต้านศีลธรรมแบบดั้งเดิม

พรรคคอมมิวนิสต์ได้ทำอะไรไว้บ้างที่ยืนยันว่ามันเป็นลัทธิมาร หลักการสำคัญของพรรคคอมมิวนิสต์จีนอยู่บนพื้นฐานของการต่อสู้ทางชนชั้น การปฏิวัติโดยใช้ความรุนแรงและเผด็จการชนชั้นกรรมาชีพ ซึ่งเรียกกันว่า “การปฏิวัติของคอมมิวนิสต์” ที่เต็มไปด้วยเลือดและความรุนแรง ความสยดสยอง

ตารางที่ 1 ลักษณะที่เป็นศาสนาของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

รูปแบบพื้นฐานของศาสนา	รูปแบบที่คล้ายกันของพรรคคอมมิวนิสต์จีน
1. วัด โบสถ์ วิหาร ธรรมาสถ์	คณะกรรมการพรรคทุกระดับนั้น มีนโยบายพรรค ที่ครอบคลุมตั้งแต่ ที่ประชุมพรรค จนถึงสื่อสารมวลชน ทั้งหมด ที่ควบคุมโดยพรรคคอมมิวนิสต์จีน
2. หลักคำสอนต่างๆ	ลัทธิมาร์กซ์-เลนิน ความคิดของเหมา เจ๋อตง ทฤษฎีของเติ้ง เสี่ยวผิง ทฤษฎีตัวแทน 3 ฝ่ายของ เจียง เจ๋อหมิน และ ธรรมนูญพรรค
3. พิธีอุปสมบท	พิธีสาบานเพื่อแสดงความจงรักภักดีต่อพรรคคอมมิวนิสต์ จีนตลอดกาล
4. การยึดมั่นอยู่ในศาสนาเดียว	สมาชิกต้องเชื่อฟังพรรคคอมมิวนิสต์เท่านั้น
5. นักบวช พระสงฆ์	เลขาธิการพรรค และผู้ปฏิบัติงานทุกระดับชั้นในพรรค
6. การบูชาเทพหรือพระเจ้า	ประณามสาปแช่งเทพทั้งหมด และสถาปนาตัวเองเป็นพระเจ้านิรันดร์
7. เรียกการตายว่าเป็นการขึ้นสวรรค์ หรือตกนรก	เรียกการตายว่า “เป็นการไปพบท่านมาร์กซ์”
8. พระคัมภีร์	ทฤษฎี หรือ ข้อเขียนของผู้นำพรรค
9. การเทศน์สอน	การประชุมต่างๆ และสุนทรพจน์ของผู้นำพรรค
10. การสวดมนต์ การศึกษาพระคัมภีร์	การศึกษาทางการเมือง การพบปะเป็นประจำเพื่อประชุม หรือทำกิจกรรมของเหล่าสมาชิกพรรค
11. บทเพลงสรรเสริญ	เพลงสรรเสริญเยินยอพรรค
12. การบริจาค	การบังคับจ่ายค่าสมาชิก การถ่ายโอนงบประมาณของรัฐ ที่ได้จากหยาดเหงื่อแรงงานของประชาชนเพื่อมาใช้ในพรรค
13. การลงโทษทางวินัย	การลงโทษตามวินัยพรรค มีตั้งแต่การคุมขังที่บ้าน การตรวจสอบและไล่ออกจากพรรคคอมมิวนิสต์จีน จนถึงการทรมานจนตาย และอีกทั้งยังมีการลงโทษญาติมิตรของผู้ถูกลงโทษอีกด้วย

สีแดงฉานภายใต้ระบอบคอมมิวนิสต์นั้นยืนยงอยู่ราวหนึ่งศตวรรษ ซึ่งนำความหายนะมาสู่หลายสิบล้านคนทั่วโลก และมีชีวิตนับสิบล้านที่ต้องสูญเสียไป ความเชื่อในคอมมิวนิสต์ ที่สร้างนรกขึ้นมาบนโลกนั้นไม่ใช่อะไรเลยนอกเสียจากลัทธิที่ชั่วร้ายที่สุดในโลก

ลักษณะลัทธิของพรรคคอมมิวนิสต์นั้น สามารถสรุปได้ เป็น 6 หัวข้อ

1. การกู้เรื่องหลักการและการกำจัดผู้ที่ไม่เห็นด้วย

พรรคคอมมิวนิสต์จีนถือว่าลัทธิมาร์กซ์เป็นหลักของศาสนาของมันและโอ้อวดว่ามันเป็น สัจธรรมที่ไม่มีวันดับสลาย หลักการของพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้น ไม่มีความเมตตาและขันติ ตรงกันข้าม มันมีแต่ความมโหฬาร ลัทธิมาร์กซ์เป็นผลผลิตของลัทธิทุนนิยมในระยะแรก เมื่อการผลิตยังต่ำและวิทยาศาสตร์ยังด้อยพัฒนา มัน

ไม่ได้มีความเข้าใจอะไรเลยเกี่ยวกับมนุษยชาติกับสังคมหรือ มนุษยชาติกับธรรมชาติเลย โชคร้ายที่ทฤษฎีนอกคอกนี้ถูกพัฒนาจนกลายเป็นขบวนการคอมมิวนิสต์สากลไป และทำร้ายโลกมนุษย์อยู่นานร่วมศตวรรษก่อนที่ประชาชนจะยกเลิกหลักการนี้ หลังจากที่ค้นพบว่าในทางปฏิบัติของมันไม่ถูกเอาเสียเลย

ผู้นำพรรคนี้ตั้งแต่เลนินเป็นต้นมา ได้มีการแก้หลักการของลัทธิมาโดยตลอด ตั้งแต่ทฤษฎีการปฏิวัติอย่างรุนแรงของเลนิน จนถึงทฤษฎีการปฏิวัติอย่างต่อเนื่องภายใต้เผด็จการชนชั้นกรรมาชีพของ เหมา เจ๋อตง และทฤษฎีตัวแทน 3 ฝ่ายของ เจียง เจ๋อหมิน ประวัติศาสตร์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้นเต็มไปด้วยทฤษฎีนอกคอกและเหตุผลที่ผิดหลักตรรกวิทยา แม้ว่าทฤษฎีเหล่านี้จะนำไปสู่ความหายนะอย่างต่อเนื่องในทางปฏิบัติ และมีความขัดแย้งในตัวเอง แต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ยังอ้างว่ามันถูกต้องเสมอและบังคับประชาชนให้ศึกษาทฤษฎีของมัน

การกำจัดผู้ที่ไม่เห็นด้วย เป็นมาตรการที่มีประสิทธิภาพที่สุดของลัทธิมาร์กคอมมิวนิสต์ในการเผยแพร่หลักการคำสอนของมัน เนื่องจากหลักการและพฤติกรรมของมันน่าขันอย่างยิ่ง พรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงต้องบังคับให้คนยอมรับ และใช้ความรุนแรงกำจัดผู้ที่ไม่เห็นด้วย หลังจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนยึดครองอำนาจในประเทศจีน มันก็ริเริ่มการปฏิรูปที่ดิน เพื่อกำจัดชนชั้นเจ้าของที่ดิน ทำการปฏิรูปสังคมนิยมในด้านอุตสาหกรรมและพาณิชย์กรรมเพื่อกำจัดนายทุน ใช้ขบวนการถอนรากถอนโคนพวกปฏิวัติเพื่อกำจัดศาสนาที่สืบทอดมาแต่โบราณกาลของชาวบ้านและข้าราชการท้องถิ่นที่ทำหน้าที่อยู่ก่อนคอมมิวนิสต์จะยึดอำนาจ ใช้ขบวนการต่อต้านพวกขวาจัดเพื่อสยบปัญญาชน และใช้การปฏิวัติวัฒนธรรมเพื่อขูดรากถอนโคนวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีน พรรคคอมมิวนิสต์จีนสามารถรวบรวมเงินให้เป็นเอกภาพภายใต้ลัทธิมาร์กคอมมิวนิสต์ และบรรลุการให้ทุกคนอ่านหนังสือปกแดง ให้มีการแสดง “ระบำแห่งความภักดี” และ “ขอคำสั่งจากพรรคในตอนเช้า และรายงานต่อพรรคในตอนเย็น” ในช่วงหลังจากการปกครองของเหมากับเต็ง พรรคคอมมิวนิสต์จีนอ้างว่าฝ่าหลุนกง ซึ่งเป็นการบำเพ็ญปฏิบัติแบบโบราณที่สอนให้คนเชื่อใน ความจริง ความเมตตา ความอดทน จะกลายเป็นคู่แข่งกับมันและในหมู่มวลชน ดังนั้นมันจึงพยายามกำจัดฝ่าหลุนกงและเริ่มการปราบปรามแบบล้างเผ่าพันธุ์ฝ่าหลุนกง ซึ่งต่อเนื่องมาจนถึงทุกวันนี้

2. ส่งเสริมทัศนคติในการบูชาผู้นำและอำนาจสูงสุด

จากมาร์กซ์ จนถึง เจียง เจ๋อหมิน มีภาพของผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์จีนแสดงอยู่อย่างโดดเด่นเพื่อการบูชาอำนาจเผด็จการสมบูรณ์แบบของผู้นำคอมมิวนิสต์จะห้ามการทำทายเป็นใดๆ เหมา เจ๋อตง ถูกเปรียบให้เป็น “ตะวันแดง” และ “ผู้ปลดปล่อยผู้ยิ่งใหญ่” พรรคคอมมิวนิสต์จีนยกย่องว่างานเขียนของเขา “หนึ่งประโยค(ที่เขาเขียน) เท่ากับหมื่นประโยค(ของคนธรรมดา)” ในฐานะสมาชิกพรรคทั่วไปคนหนึ่ง เต็ง เสี่ยวผิงได้บัญชาการเมืองของจีนประจวบเจ้าเหนือหัว ส่วนทฤษฎีตัวแทน 3 ฝ่ายของ เจียง เจ๋อหมิน นั้นเป็นแค่บทความที่มีมากกว่า 40 ตัวอักษรไปเพียงนิดหน่อยรวมทั้งเครื่องหมายวรรคตอนด้วย แต่ในการประชุมใหญ่เต็มคณะครั้งที่ 4 ของพรรคคอมมิวนิสต์จีน กลับป่าวประกาศว่า “เป็นคำตอบที่สร้างสรรค์ต่อคำถามที่ว่าสังคมนิยมคืออะไร จะสร้างสรรค์สังคมนิยมอย่างไร เรากำลังสร้างพรรคชนิดไหน และจะสร้างพรรคกันอย่างไร” พรรคยังอวดอ้างอย่างร้ายแรงเกี่ยวกับทฤษฎีตัวแทนสามฝ่าย แม้ว่าในกรณีนี้เป็นเรื่องกำมะลอเมื่ออ้างว่ามันเป็นความต่อเนื่องและพัฒนาการของลัทธิมาร์กซ์-เลนิน ความคิดเหมา เจ๋อตง และทฤษฎีของเต็ง เสี่ยวผิง

การฆ่าประชาชนผู้บริสุทธิ์อย่างโหดร้ายของสตาลิน ความหายนะอย่างใหญ่หลวงจากการริเริ่มการปฏิวัติวัฒนธรรมของ เหมา เจ๋อตง การสังหารหมู่นักศึกษาที่เทียนอันเหมินของ เต็ง เสี่ยวผิง และการปราบปราม

ฝ่าหลุนกงอย่างต่อเนื่องของ เจียง เจ๋อหมิน เป็นผลลัพธ์ที่น่ากลัวของพรรคคอมมิวนิสต์ผู้เป็นเผด็จการนอกศาสนา

ในด้านหนึ่ง พรรคคอมมิวนิสต์จีนกำหนดเงื่อนไขไว้ในรัฐธรรมนูญว่า “อำนาจทั้งปวงในสาธารณรัฐประชาชนจีนเป็นของปวงชน ประชาชนใช้อำนาจรัฐโดยผ่านทางองค์กรสภาประชาชนแห่งชาติและสภาท้องถิ่นในแต่ละระดับ” “ไม่มีองค์กรหรือปัจเจกชนใดๆที่มีอภิสิทธิ์เหนือกฎหมายและรัฐธรรมนูญ”² ในอีกด้านหนึ่ง รัฐธรรมนูญพรรคคอมมิวนิสต์จีนกำหนดไว้ว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนคือแกนกลางของการนำในการผลักดันสังคมนิยมแบบจีน ซึ่งมีอำนาจเหนือประชาชนและประเทศ ประธานคณะกรรมการประจำสภาประชาชนแห่งชาติจีนได้กล่าว “สุนทรพจน์ครั้งสำคัญ” ทั่วประเทศว่า องค์กรสูงสุดของอำนาจรัฐจะต้องยึดมั่นในการชี้นำของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ตามหลักการประชาธิปไตยรวมศูนย์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้น ทว่าทั้งพรรคต้องเชื่อฟังคณะกรรมการกลางพรรค เมื่อมองถึงแก่นของมันแล้ว อันที่จริงสิ่งที่สภาประชาชนแห่งชาติจีนยืนยันก็คือการขึ้นต่อเผด็จการของเลขาธิการใหญ่พรรค ซึ่งในทางกลับกันก็ได้รับการปกป้องในรูปของกฎหมาย

3. การล้างสมองด้วยความรุนแรง การบังคับควบคุมจิตใจ การมีองค์กรจัดตั้งที่เข้มงวด และห้ามลาออกเมื่อเป็นสมาชิกแล้ว

องค์กรจัดตั้งของพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้นเข้มงวดอย่างยิ่งยวด ก่อนที่จะรับเข้าพรรคต้องได้รับการรับรองจากสมาชิกพรรค 2 คน สมาชิกใหม่ต้องสาบานว่าจะจงรักภักดีต่อพรรคไปตลอดกาล สมาชิกพรรคต้องจ่ายค่าสมาชิก จะต้องเข้าร่วมกิจกรรมของพรรค และเข้าร่วมกลุ่มศึกษาการเมือง องค์กรพรรคนั้นแทรกซึมอยู่ทุกระดับในรัฐบาล องค์กรของพรรคนั้นแทรกซึมอยู่ในทุกระดับของรัฐบาล มีองค์กรพื้นฐานของพรรคคอมมิวนิสต์จีนอยู่ในทุกหมู่บ้าน เมือง และชุมชน พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่เพียงควบคุมสมาชิกพรรคและกิจการของพรรค แต่ยังควบคุมผู้ที่ไม่ได้เป็นสมาชิกด้วย เพราะระบอบปกครองทั้งหมดต้อง “แนบแน่นอยู่กับการนำของพรรค” ในช่วงหลายปีที่มีการรณรงค์เพื่อการต่อสู้ทางชนชั้น ผู้เผยแพร่ศาสนาของพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่เรียกว่า เลขาธิการพรรคระดับต่างๆ มักจะไม่รู้ตัวพวกเขา กำลังทำอะไรบ้างนอกจากการบังคับกดขี่ผู้คน

“การวิจารณ์และวิจารณ์ตนเอง” ในที่ประชุมพรรคเป็นมาตรการที่ดำเนินไปไม่รู้จักจบสิ้นในการควบคุมจิตใจของสมาชิกพรรค ตลอดการคงอยู่ของพรรคคอมมิวนิสต์จีน มันได้จัดให้มีการเคลื่อนไหวทางการเมืองในระดับต่างๆ เพื่อ ชำระความบริสุทธิ์ให้สมาชิกพรรค แก้ไขบรรยากาศภายในพรรค จับกุมผู้ทรยศ กวาดล้างพวกต่อต้านบอลเชวิค³ ควบคุมวินัยพรรค และทดสอบความรู้สำนึกต่อพรรคเป็นระยะๆ นั่นคือใช้ความรุนแรงและความหวาดกลัวในการทดสอบการอุทิศตนของสมาชิกพรรค เพื่อให้มั่นใจว่าพวกเขาจะก้าวตามมันไปตลอดกาล

การเข้าร่วมกับพรรคคอมมิวนิสต์จีน เหมือนกับการเซ็นสัญญาที่ไม่อาจยกเลิกได้ในการขายร่างกายและจิตวิญญาณ เนื่องด้วยกฎของพรรคนั้นอยู่เหนือกฎหมายของชาติ พรรคสามารถจะถอดถอนสมาชิกได้ตามชอบใจ ในขณะที่สมาชิกแต่ละคนไม่อาจลาออกโดยไม่ถูกลงโทษอย่างรุนแรง การลาออกจากพรรคนั้นถือว่าไม่จงรักภักดี อันจะนำมาซึ่งผลลัพธ์ที่น่าสะพรึงกลัว ในระหว่างช่วงการปฏิวัติวัฒนธรรม เมื่อลัทธิมารพรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้อำนาจอย่างเบ็ดเสร็จนั้น เป็นที่ทราบกันดีว่า หากพรรคต้องการให้ท่านตาย ท่านก็จะมีชีวิตอีกต่อไปไม่ได้ หากพรรคต้องการให้ท่านอยู่ ท่านจะตายไม่ได้ ถ้ามีคนฆ่าตัวตาย เขาก็จะถูกตราหน้าว่า “กระทำความผิดอาญาแล้วชี้ขาดหนีการลงโทษจากประชาชน” และครอบครัวของเขาจะถูกฟัวพันและได้รับการลงโทษไปด้วย

กระบวนการตัดสินใจภายในพรรคนั้น ดำเนินไปอย่างปิดลับคล้ายกล่องดำ เนื่องจากโครงสร้างภายในพรรค นั้นถูกปิดเป็นความลับอย่างสมบูรณ์ เอกสารของพรรคถือเป็นเรื่องปิดลับทั้งหมด พรรคกลัวว่าอาชญากรรมที่ ตนก่อตั้งขึ้นจะถูกเปิดเผย พรรคคอมมิวนิสต์จีนมักจะจัดการกับผู้ที่ไม่เห็นด้วยโดยฟ้องด้วยข้อหา “เปิดเผย ความลับของรัฐบาล”

4. การส่งเสริมความรุนแรง การสังหารหมู่ และการสังเวชีพีให้พรรค

เหมา เจ๋อตง กล่าวว่า “การปฏิวัติไม่ใช่งานเลี้ยงมือค่ำ หรือการเขียนบทความ หรือการวาดภาพ อีกทั้งการ เย็บปักถักร้อย มันจึงไม่อาจมีความประณีต ทำแบบสบายๆและนุ่มนวล มีความพอดี มีเมตตา มีมารยาท สงบ เสงี่ยมและใจกว้างได้ การปฏิวัติคือ การกบฏ การกระทำที่ใช้ความรุนแรง ที่ชนชั้นหนึ่งล้มคว่ำอีกชนชั้นหนึ่ง”⁴

เติ้ง เสี่ยวผิง แนะนำว่า “ฆ่าคน 200,000 คน เพื่อแลกกับความมั่นคง 20 ปี”

เจียง เจ๋อหมิน สั่ง “จงทำร้ายมัน(ผู้ฝึกฝาลูกคน) ทางร่างกาย ทำลายชื่อเสียงมัน และทำให้มันล้มละลาย”

พรรคคอมมิวนิสต์จีนส่งเสริมความรุนแรงและได้เช่นฆ่าคนนับจำนวนไม่ถ้วนตลอดช่วงการเคลื่อนไหวทาง การเมืองที่ผ่านมาของมัน มันสอนคนให้ปฏิบัติต่อศัตรู “เย็นชายิ่งกว่าความหนาวเหน็บของฤดูหนาว” สีแดงของ ธงแดงนั้นเข้าใจว่าเป็นสีแดงเพราะ “ถูกย้อมด้วยเลือดของผู้ที่เสียสละถูกทรมาณเพื่อเพื่อนมนุษย์” พรรค คอมมิวนิสต์จีนบูชาสีแดงเพราะมันเสพติดเลือดและการสังหารผลาญชีวิต

พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้จัดนิทรรศการแบบอย่างของ “วีรชน” เพื่อปลุกเร้าให้คนเสียสละเพื่อพรรค เมื่อ จาง ซือเต๋อ ตายข้างเตาเผาขณะที่กำลังทำงานผลิตฝ้ายอยู่ เหมา เจ๋อตง ยกย่องการตายของเขาว่า “หนักเทียมเขา ไท่ซัน”⁵ ในระหว่างปีแห่งความบ้าคลั่งนั้น “คำพูดที่ส่งเสริมความกล้า” อย่างมากมาย ตัวอย่างเช่น “ไม่เกรงกลัว ความยากลำบากและความตาย” หรือ “พลีชีพอย่างขมขื่น เสริมสงมতিที่กล้าหาญ ว่าเรากล้าทำให้สุริยันและ จันทราให้ส่องแสงบนฟ้าใหม่” สร้างความทะเยอทะยานอย่างเป็นทางการแก่คนกลางการขาดแคลนเสบียงทาง วัตถุเป็นอย่างมาก

ในปลายปี ค.ศ. 1970 เวียดนามส่งทหารไปเขมร ล้มระบอบปกครองของเขมรแดงซึ่งได้รับการอุปถัมภ์จาก พรรคคอมมิวนิสต์จีนและได้ก่อกวนสงคราม แม้พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะโกรธแค้นมาก มันก็ไม่อาจส่งทหารไป ช่วยเขมรแดงได้เพราะจีนกับกัมพูชาไม่มีพรมแดนติดกัน แต่กลับเริ่มสงครามสั่งสอนเวียดนามทางด้านชายแดน จีนเวียดนามโดยอ้างว่าเป็นการป้องกันประเทศ ซึ่งทหารจีนได้สังเวชีพีและเลือดเนื้อไปนับหมื่นคนเพื่อการ ต่อสู้ระหว่างพรรคคอมมิวนิสต์ด้วยกันที่ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับเขตชายแดนหรืออธิปไตยของประเทศแม้แต่น้อย ถึง กระนั้นหลายปีต่อมา พรรคคอมมิวนิสต์จีนยังหน้าไม่อายจัดวันรำลึกต่อการที่ต้องพลีชีพอย่างไร้เหตุผลของชีวิต ที่ไร้เดียงสาในวัยสดใสเป็นจำนวนมากมายในฐานะ “วิญญาณวีรชนปฏิวัติ” และยังมีบึงอาชญากรรมเพลง “วีรกรรม อันทรงงามที่ย้อมด้วยเลือด” มีทหารจีนผู้เสียสละต้องตายไป 154 คนเมื่อปี ค.ศ. 1981 ในการยึดภูเขาฟาฟา ใน จังหวัดกวางสีคิ่น แต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนกลับคืนพรมแดนให้กับเวียดนามอย่างง่าย ๆ หลังจากจีนกับเวียดนาม ทำการสำรวจเขตพรมแดนร่วมกัน โดยไม่แฉต่อวีรกรรมของพวกเขา

เมื่อการระบาดของโรคซาร์สกำลังคุกคามชีวิตของประชาชนเมื่อต้นปี ค.ศ. 2003 พรรคคอมมิวนิสต์จีนรีบ รื้อรื้อโรงพยาบาลวิสาห แล้วส่งพวกเธอไปดูแลผู้ป่วยโรคซาร์สในโรงพยาบาล พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะปลัก คนวัยหนุ่มสาวไปสู่นิวทอนาที่อันตรายเสมอ เพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่ยิ่งใหญ่ให้กับมันตามสโลแกนว่า “ไม่ หวาดหวั่นต่อความยากลำบากและความตาย” แต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่มีคำอธิบายว่าสมาชิกพรรค 65 ล้าน คนที่เหลือของมันไปอยู่ที่ไหน และพวกเขาได้สร้างภาพลักษณ์อะไรให้พรรคบ้าง

5. การปฏิเสธความเชื่อต่อเทพ-พระเจ้า และการทำลายธรรมชาติของมนุษย์

พรรคคอมมิวนิสต์จีนส่งเสริมความเชื่อแบบอเทวนิยม และอ้างว่าศาสนาเป็นเหมือนฝันต่อจิตวิญญาณ ซึ่งเป็นพิษต่อประชาชน มันใช้อำนาจของมันบดขยี้ศาสนาทั้งหมดในจีน แล้วอุปโลกน์ตัวเองเป็นพระเจ้า เพื่อการมอบอำนาจอย่างสมบูรณ์แบบให้กับลัทธิพรรคคอมมิวนิสต์จีน

ในขณะที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนทำลายล้างศาสนานั้น มันก็ทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิมพร้อมกันไปด้วย โดยมันอ้างว่าประเพณี ศิลปะ และหลักจริยธรรมนั้นเป็นของศักดินา งมงายและปฏิบัติต่อการปฏิบัติ จึงทำการกำจัดทิ้งไปในนามของการปฏิวัติ ระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรมนั้น มีเรื่องน่าเกลียดระบอบไปทั่วและได้ทำลายวัฒนธรรมประเพณีมากมาย เช่น คู่สมรสต่างกล่าวหาซึ่งกันและกัน นักเรียนทุบตีครูของตน พ่อกับลูกหันมาเผชิญหน้ากัน เรดการ์ด(หน่วยพิทักษ์แดง)ฆ่าผู้บริสุทธิ์โดยไม่รับผิดชอบ รวมทั้งก่อจลาจล ทุบตี ทำลาย และลักขโมยไปทั่ว นี่เป็นผลลัพธ์ตามธรรมชาติของการทำลายธรรมชาติของมนุษย์โดยพรรคคอมมิวนิสต์จีน

หลังการก่อตั้งระบอบปกครอง พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็บังคับให้ชนกลุ่มน้อย ปฏิญาณว่าจะภักดีต่อการนำของคอมมิวนิสต์ และยอมละทิ้งวัฒนธรรมอันอุดมสมบูรณ์และมีสีสันที่เผ่าพันธุ์ต่างๆได้สร้างมา

วันที่ 4 มิถุนายน ค.ศ. 1989 สิ่งที่เรียกว่า “กองทัพปลดแอกประชาชน” ได้สังหารหมู่นักศึกษาจำนวนมากในปักกิ่ง ซึ่งทำให้ความหวังต่อการเมืองของประเทศและจิตใจของชาวจีนต้องดับวูบลงอย่างสิ้นเชิง นับจากนั้นมา ผู้คนทั้งหมดต่างพากันหันไปสนใจแต่เรื่องการหาเงิน จากปี ค.ศ.1999 จนถึงวันนี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ทำการปราบปรามฝ่าหลุนกงอย่างเหี้ยมโหด ต่อต้านหลักธรรม “ความจริง ความเมตตา ความอดทน” อันเป็นเหตุเร่งรัดให้มาตรฐานศีลธรรมตกต่ำลง

นับแต่ศตวรรษใหม่เริ่มต้นขึ้น ก็เกิดวัฏจักรใหม่ของการล้อมรั้วยึดครองที่ดิน⁶ และการยึดเงินและทรัพย์สินอย่างผิดกฎหมายโดยเจ้าหน้าที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนที่โกงกินซึ่งร่วมมือกับพวกค้ำกำไรเกินควร ผลักดันให้ประชาชนมากมายต้องอดอยากและไร้ที่พักพิง จำนวนผู้ร้องเรียนเพื่อความเป็นธรรมต่อรัฐเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว และความขัดแย้งในสังคมเพิ่มความรุนแรงขึ้น มีการประท้วงขนาดใหญ่และบ่อยครั้งขึ้น ซึ่งถูกปราบปรามอย่างรุนแรงด้วยกำลังทหารและตำรวจ ชาติผู้ที่เป็นเผด็จการฟาสซิสต์ของ“สาธารณรัฐ” เด่นชัดยิ่งขึ้น และสังคมได้สูญเสียสติ สัมปชัญญะในด้านจริยธรรมไปแล้ว

วายร้ายในอดีตจะไม่ทำร้ายเพื่อนบ้านของเขา ดังคำพูดที่ว่า หม่าจิ้งจอกจะล่าเหยื่อในที่ๆไกลจากบ้านของมัน แต่ทุกวันนี้เมื่อผู้คนที่ต้องการจะหลอกลวงใคร เขาก็มักจะพุ่งเป้าไปที่ญาติหรือเพื่อนฝูง และเรียกมันว่า “การพิฆาตผู้คุ้นเคย”

ในอดีต ชนชาติจีนนั้นรักความบริสุทธิ์เหนือสิ่งอื่นใด แต่ทุกวันนี้ผู้คนหัวเราะเยาะใส่คนจน หาใช่โสเภณีไม่ ประวัติศาสตร์ของการทำลายธรรมชาติมนุษย์และศีลธรรมในประเทศจีนนั้นปรากฏอย่างชัดเจนในบทกลอนที่ว่า

“ในทศวรรษ 50 ผู้คนมุ่งช่วยเหลือกัน

ในทศวรรษ 60 ผู้คนต่างแข่งขันกัน

ในทศวรรษ 70 ผู้คนหลอกต้มซึ่งกันและกัน

ในทศวรรษ 80 ผู้คนสนใจแต่ตัวเอง

ในทศวรรษ 90 ผู้คนจะเอาเปรียบทุกคนที่เข้าหา”

6. การยึดอำนาจทางทหารผูกขาดทางเศรษฐกิจและความทะเยอทะยานทางการเมืองและเศรษฐกิจอย่างบ้าคลั่ง

จุดประสงค์เดียวในการก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์จีนคือการยึดอำนาจด้วยกำลังอาวุธ และก่อตั้งระบบกรรมสิทธิ์ของรัฐ ซึ่งรัฐผูกขาดการวางแผนด้านเศรษฐกิจเพียงลำพัง ความทะเยอทะยานอย่างบ้าคลั่งของพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้นเหนือกว่าลัทธิมาร์กซ์โดยทั่วไปที่มุ่งสะสมแต่เงินเท่านั้น

ในประเทศที่มีกรรมสิทธิ์ของสาธารณะแบบสังคมนิยมซึ่งปกครองโดยพรรคคอมมิวนิสต์ องค์กรพรรคที่ยึดกุมอำนาจยิ่งใหญ่ไว้(นั่นคือ คณะกรรมการพรรคและสาขาในระดับต่างๆ) จะครอบงำหรือเข้าควบคุม โครงสร้างพื้นฐานตามปกติของรัฐไว้ องค์กรพรรคที่ครอบงำอยู่จะควบคุมกลไกรัฐและถ่ายโอนงบประมาณของรัฐบาลจากทุกระดับโดยตรง เหมือนผีดูดเลือด พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ดูดเอาความมั่งคั่งจำนวนมหาศาลของชาติไป

II. ความเสียหายที่ลัทธิพรรคคอมมิวนิสต์จีนสร้างขึ้น

เมื่อเอ่ยถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างกรณีโอมชินริเกียว(แปลว่าสัจจะอันสูงสุด)สังหารผู้คนด้วยแก๊สทำลายประสาทชาลิน การฆ่าตัวตายเพื่อขึ้นสวรรค์ของกลุ่มวิหารสุริยะ หรือการฆ่าตัวตายหมูกว่า 900 ศพ ของสาวกจิม โจนส์ แห่งวิหารประชานัน ผู้คนจะตัวสั่นด้วยความกลัวและโกรธเคือง อย่างไรก็ตาม ลัทธิมาร์กซ์พรรคคอมมิวนิสต์จีนที่ก่ออาชญากรรมยิ่งเลวร้ายกว่านับพันเท่า ทำลายชีวิตคนนับไม่ถ้วนได้นั้น เพราะพรรคคอมมิวนิสต์จีนมีลักษณะหลายประการซึ่งลัทธิทั่วไปไม่มี ดังจะกล่าวต่อไป

ลัทธิมาร์กกลายเป็นศาสนาประจำชาติ

ในประเทศส่วนใหญ่ หากท่านไม่ได้นับถือศาสนาใดๆ ท่านก็ยังมีชีวิตอยู่ได้อย่างสุขตามอัตภาพ โดยปราศจากอำนาจเขียนหรือฟังหลักการของศาสนานั้นๆ แต่ในประเทศจีนมันเป็นไปได้ที่ใครจะอยู่โดยไม่ได้สัมผัสกับหลักการและการโฆษณาชวนเชื่อของลัทธิพรรคคอมมิวนิสต์จีน เพราะตั้งแต่ยึดอำนาจได้ มันก็เปลี่ยนลัทธิมาร์กให้เป็นศาสนาประจำชาติไปแล้ว

พรรคคอมมิวนิสต์จีนเริ่มอัดฉีดคำสั่งสอนทางการเมืองให้พลเมืองตั้งแต่ชั้นอนุบาลและปฐม ไม่มีใครที่จะได้รับการศึกษาหรือตำแหน่งงานที่สูงขึ้นโดยไม่ผ่านการสอบเรื่องการเมือง ไม่มีคำถามใดของข้อสอบทางการเมืองที่อนุญาตให้คิดได้อย่างอิสระ ผู้ที่เข้าสอบถูกกำหนดให้จำคำตอบที่เป็นมาตรฐานซึ่งจัดทำโดยพรรคคอมมิวนิสต์จีนเพื่อที่จะได้สอบผ่าน ชาวจีนผู้โชคร้ายถูกบังคับให้ทบทวนคำสั่งสอนของพรรคคอมมิวนิสต์จีนซ้ำๆ แม้จะเป็นเด็ก เพื่อล้างสมองตัวเองครั้งแล้วครั้งเล่า เมื่อเจ้าหน้าที่คนหนึ่งได้รับการสนับสนุนให้มีตำแหน่งสูงขึ้นในรัฐบาล ไม่ว่าเขาจะเป็นสมาชิกพรรคหรือไม่ก็ตาม เขาก็ต้องเข้าสู่โรงเรียนของพรรค เขาจะไม่ได้รับการเลื่อนขั้นจนกว่าเขาจะทำได้ตามข้อกำหนดของการศึกษาจากโรงเรียนพรรค

ในประเทศจีน ซึ่งพรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นศาสนาประจำชาติ กลุ่มที่มีความคิดเห็นแตกต่างออกไปจะไม่ได้รับอนุญาตให้คงอยู่ แม้แต่ “พรรคประชาธิปไตย” ซึ่งพรรคคอมมิวนิสต์จีนจัดตั้งขึ้นมาเองแท้ๆ เพื่อให้เป็นจากประกอบทางการเมือง และนิยายปฏิรูปแห่งการพึ่งตนเองสามประการ (บริหารตนเอง เกื้อหนุนตนเอง และโฆษณาตัวเอง) ก็จะต้องยอมรับการนำของพรรคคอมมิวนิสต์จีนอย่างเป็นทางการ การภักดีต่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้นเป็นสิ่งสำคัญอันดับแรกก่อนที่จะมีความเชื่ออื่นใดได้ ซึ่งเป็นไปตามตรรกษาลัทธิของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

การควบคุมสังคมอย่างสุดขีด

ลัทธิมาร์กกลายเป็นศาสนาประจำชาติได้ เพราะพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ควบคุมสังคมอย่างเบ็ดเสร็จและตัดสิทธิ์เสรีของปัจเจกชน การควบคุมชนิดนี้ไม่เคยมีมาก่อน เนื่องจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ตัดทอนกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินของประชาชน ซึ่งเป็นรากฐานหนึ่งของเสรีภาพ ก่อนค.ศ. 1980 คนที่อาศัยอยู่ในเมืองยังชีพได้โดยการทำงานในวิสาหกิจที่พรรคควบคุมอยู่เท่านั้น ส่วนชาวนาชาวไร่ในชนบทก็ยังชีพโดยการทำงานในพื้นที่เพาะปลูกที่เป็นของคอมมูนของพรรค ไม่มีใครที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ในประเทศสังคมนิยมอย่างจีน องค์กรของพรรคคอมมิวนิสต์จีนมีอยู่ทั่วทุกหนแห่ง ตั้งแต่รัฐบาลกลางลงไปจนถึงระดับรากหญ้าของสังคมนิยมทั้งหมู่บ้านและชุมชน พรรคคอมมิวนิสต์จีนควบคุมทั่วทั้งสังคมโดยผ่านคณะกรรมการพรรคและสาขาในทุกระดับ การควบคุมอย่างเข้มงวดเช่นนี้ได้ทำลายเสรีภาพส่วนบุคคลลงไป ได้แก่ เสรีภาพในการย้ายถิ่นที่อยู่ (ระบบการลงทะเบียนที่อยู่อาศัย) เสรีภาพในการพูด (มีพวกฝ่ายขวา 500,000 คนถูกปราบปรามเพราะการพูดอย่างเสรีของพวกเขา) เสรีภาพในการคิด (หลิน เจา และ จาง จื่อชวิน⁷ ต่างถูกสำเร็จโทษเพราะตั้งข้อสงสัยในพรรคคอมมิวนิสต์จีน) และเสรีภาพในการได้รับข้อมูลข่าวสาร (พรรคคอมมิวนิสต์จีนห้ามการอ่านหนังสือต้องห้ามหรือฟัง “สถานีวิทยุของศัตรู” การใช้อินเทอร์เน็ตก็ถูกตรวจสอบควบคุมด้วย)

บางคนพูดว่า ปัจจุบันพรรคคอมมิวนิสต์จีนอนุญาตให้มีกรรมสิทธิ์ของเอกชนแล้ว แต่อย่าลืมว่า นโยบายปฏิรูปและการเปิดกว้างนี้มีขึ้นเมื่อสังคมนิยมได้มาถึง จุดที่ประชาชนไม่มีอะไรจะกิน และเศรษฐกิจของประเทศใกล้จะล่มสลายแล้ว พรรคคอมมิวนิสต์จีนจำเป็นต้องยอมถอยบ้างเพื่อรักษาเอาตัวรอด ถึงกระนั้น แม้จะปฏิรูปและเปิดกว้างแล้ว พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ไม่เคยผ่อนคลายการควบคุมประชาชน การปราบปรามผู้ฝึกฝ่าหลุนกงอย่างเหี้ยมโหด ซึ่งยังคงดำเนินอยู่นั้น จะเกิดขึ้นได้เฉพาะในประเทศที่ควบคุมโดยพรรคคอมมิวนิสต์เท่านั้น หากพรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นยักษ์ใหญ่ทางเศรษฐกิจอย่างที่มันต้องการแล้ว มันต้องเพิ่มระดับการควบคุมประชาชนขึ้นมากขึ้นอย่างแน่นอน

การสนับสนุนความรุนแรงและการชิงชังชีวิต

ลัทธิมาร์กเกือบทั้งหมดนั้นจะควบคุมสาวกของมัน และต่อต้านพลังจากภายนอกโดยใช้ความรุนแรง อย่างไรก็ตาม มีน้อยมากที่จะใช้วิธีการที่รุนแรงอย่างไร้ความปราณีเท่ากับของพรรคคอมมิวนิสต์จีน แม้กระทั่งจำนวนของผู้ที่เสียชีวิตจากฝีมือพวกลัทธิมาร์กต่าง ๆ ทั่วโลก ก็ยังไม่อาจเทียบได้กับจำนวนประชาชนที่ถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนสังหาร พรรคคอมมิวนิสต์จีนมองว่าประชาชนเป็นเพียงทางผ่านไปสู่เป้าหมายของมันเท่านั้น การเช่นฆ่าเป็นเพียงอีกวิธีการหนึ่งเท่านั้น ดังนั้นพรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงไม่มีข้อจำกัดหรือการยับยั้งชั่งใจในการปราบปรามประชาชน ทุกคน ไม่ว่าจะเป็นผู้สนับสนุน สมาชิก หรือกระทั่งผู้นำของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเอง ล้วนสามารถตกเป็นเป้าหมายของการปราบปรามได้ทั้งสิ้น

พรรคคอมมิวนิสต์จีนเคยอุปถัมภ์เขมรแดงในประเทศกัมพูชา ซึ่งเป็นแบบอย่างของพรรคคอมมิวนิสต์ที่เหี้ยมโหดทั้งไม่เคยใส่ใจในชีวิตพลเมือง ในระหว่างช่วงเวลา 3 ปี 8 เดือนที่มันปกครอง พรรคคอมมิวนิสต์กัมพูชากายใต้การนำของพอลพต ซึ่งมีความคิดแบบเหมา เจ๋อตง เป็นแรงดลใจและเครื่องมือชี้หน้า ได้เช่นฆ่าชาวเขมรไป 2 ล้านคน หรือเท่ากับ 1 ใน 4 ของประชากรประเทศเล็ก ๆ นี้ เพื่อกวาดล้างระบบกรรมสิทธิ์ของเอกชน ในจำนวนผู้ที่ถูกฆ่านั้นเป็นคนเชื้อสายจีนถึง 2 แสนคน

รัฐบาลกัมพูชาในยุคต่อมา ได้จัดตั้งพิพิธภัณฑ์ซึ่งรวบรวมเอกสาร และจัดแสดงนิทรรศการเกี่ยวกับความร้ายกาจของเขมรแดงในครั้งนั้น เพื่อรำลึกถึงเหยื่อและอาชญากรรมของพรรคคอมมิวนิสต์ พิพิธภัณฑ์นี้ในอดีตเป็นคูกของเขมรแดง ซึ่งแต่เดิมเป็นโรงเรียนมัธยม พอล พต ได้สั่งแปลงสภาพอาคารเรียนไปเป็นคูก“เอส-21” ซึ่งถูกใช้เป็นการเฉพาะในการจัดการกับนักโทษทางความคิด ปัญญาชนจำนวนมากถูกกักขังที่นั่นและถูกทรมานจนตาย บนอาคารนี้ได้มีการจัดแสดงเครื่องมือที่ใช้ทรมานและภาพถ่ายขาวดำของเหยื่อก่อนที่จะเสียชีวิต มีรายงานมากมายของวิธีการทรมานที่อำมหิต เช่น การเชือดคอ เจาะสมอง เขียวเด็กทารกลงพื้น และฆ่า วิธีการทรมานทั้งหมดนี้ถูกสอนโดย “ผู้เชี่ยวชาญทางเทคนิค” ซึ่งพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ส่งมาสอนให้กับเขมรแดง พรรคคอมมิวนิสต์จีนยังช่วยผู้ฝึกหัดช่างภาพให้มีความชำนาญในการถ่ายภาพนักโทษก่อนที่พวกเขาจะถูกประหาร เพื่อใช้เป็นหลักฐานหรือไม่ก็เพื่อการบันเทิง

ในคูก“เอส-21”นี้มีเครื่องเจาะศีรษะเครื่องหนึ่งก็ถูกประดิษฐ์ขึ้นเพื่อสกัดสมองมนุษย์ไปทำเป็นอาหารที่ทรงคุณค่าสำหรับพวกผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์กัมพูชา นักโทษทางความคิด ถูกจับมัดกับเก้าอี้ตรงหน้าเครื่องเจาะศีรษะ ซึ่งเหยื่อจะหวาดกลัวอย่างสุดขีด ในขณะที่หัวเจาะจะหมุนเจาะเข้าไปในศีรษะทางด้านหลังอย่างรวดเร็ว และสกัดเนื้อสมองออกมาก่อนที่เหยื่อจะเสียชีวิต

III. ธาตุแท้ของลัทธิพรรคคอมมิวนิสต์

อะไรทำให้พรรคคอมมิวนิสต์มีความชั่วร้าย กดขี่บีฑาอย่างร้ายกาจเช่นนั้น เมื่อปีศาจพรรคคอมมิวนิสต์นี้มาสู่โลก มันมาพร้อมกับภารกิจที่น่าสยดสยอง มีข้อความหนึ่งซึ่งอยู่ตอนท้ายของการแถลงการณ์ลัทธิคอมมิวนิสต์ (*The Communist Manifesto*) อันลือลั่นว่า

ชาวคอมมิวนิสต์จะรู้สึกเสียเกียรติในการปกปิดทัศนคติหรือเป้าหมายของพวกเขา พวกเขาประกาศก้องอย่างเปิดเผยว่าเป้าหมายสุดท้ายของพวกเขา นั้น ซึ่งจะบรรลุได้โดยใช้กำลังโค่นล้มเงื่อนไขทางสังคมที่มีอยู่ทั้งหมดเท่านั้น ทำให้ชนชั้นปกครองตัวสั้นกลัวต่อการปฏิวัติของคอมมิวนิสต์ กรรมกรไม่มีอะไรจะเสียนอกจากโซ่ตรวนที่พันธนาการอยู่ โลกกำลังรอให้พวกเขาไปกำชัยและครอบครอง

ภารกิจของปีศาจตนนี้คือการใช้ความรุนแรงในการทำทลายมนุษยชาติ เพื่อทำลายล้างโลกดั้งเดิม ทำลายกรรมสิทธิ์เอกชน ทำลายคุณลักษณะ อิสระภาพ และเสรีภาพของชนชั้นกลาง เพื่อจัดการแสวงหาประโยชน์ส่วนบุคคล กำจัดสถาบันครอบครัวและให้ชนชั้นกรรมกรปกครองโลก

พรรคการเมืองนี้ ซึ่งประกาศความต้องการของมันอย่างเปิดเผยในการที่จะ “ทุบตี ทำลาย และปล้นสะดม” นั้น ไม่เพียงแต่ปฏิเสธทัศนคติที่ชั่วร้าย แต่ยังประกาศความถูกต้องของตนเองในการแถลงการณ์ลัทธิคอมมิวนิสต์ว่า “การปฏิวัติคอมมิวนิสต์คือการแตกหักอย่างถึงรากถึงโคนกับความสัมพันธ์แบบเก่า ไม่ต้องสงสัยเลยว่าการพัฒนาของมันนั้นเกี่ยวข้องกับการแตกหักอย่างถึงที่สุดกับความคิดเก่า”

ความคิดแบบเก่ามาจากไหนกัน ตามกฎธรรมชาติของพวกเขา อเทวนิยม นั้น ความคิดแบบเก่ามาจากกฎของธรรมชาติและสังคม มันเป็นผลมาจากการเคลื่อนที่อย่างเป็นระบบของจักรวาล ส่วนผู้ที่เชื่อในเทพนั้นประเพณีและคุณค่าทางศีลธรรมของมนุษย์เป็นสิ่งที่เทพมอบให้ ไม่ว่าจะจุดเริ่มต้นของสิ่งเหล่านี้จะมาจากไหน สิ่งที่เป็นรากฐานของศีลธรรม บรรทัดฐานด้านพฤติกรรม และมาตรฐานในการจำแนกความชั่วความดีนั้นค่อนข้างมั่นคง

ซึ่งเป็นพื้นฐานในการควบคุมพฤติกรรมของคนและรักษากฎเกณฑ์ของสังคมเอาไว้เป็นเวลานานนับพันๆปี ถ้ามนุษย์สูญเสียบรรทัดฐานและมาตรฐานด้านศีลธรรมในการตัดสินสิ่งชั่วดี มนุษย์จะมีเสื่อมถอยจนกลายเป็นสัตว์หกรอกหรือ เมื่อคำประกาศของคอมมิวนิสต์ประกาศว่ามันจะ“แตกหักอย่างถึงที่สุดกับความสัมพันธ์เก่า” เท่ากับมันคุกคามต่อรากฐานการดำรงอยู่ของสังคมมนุษย์ พรรคคอมมิวนิสต์จึงมุ่งไปสู่การเป็นลัทธิมาร ซึ่งนำการทำลายล้างมาสู่มนุษยชาติ

แถลงการณ์ลัทธิคอมมิวนิสต์ทั้งหมดซึ่งจัดออกมาให้เป็นหลักชี้หน้า สำหรับพรรคคอมมิวนิสต์นั้น สิ่งที่แผ่ซ่านไปทั่วอย่างสุดซึ้งที่สุดคือการไม่มีความเมตตากรุณาและขันติแม้แต่น้อย มาร์กซ์และเอนเงิล คิดว่าพวกเขาได้ค้นพบกฎการพัฒนาของสังคมโดยผ่านทฤษฎีวิวัฒนิยมวิพากษ์วิธี ดังนั้นด้วย“สัจจะ”ที่มีอยู่ในมือ พวกเขาจึงตั้งคำถามกับทุกสิ่ง และปฏิเสธทุกสิ่ง พวกเขาขัดแย้งตภาพลวงตาของลัทธิคอมมิวนิสต์ให้กับประชาชนและไม่ลดละในการสนับสนุนการใช้ความรุนแรงในการทำลายโครงสร้างทางสังคมและรากฐานทางวัฒนธรรมที่ดำรงอยู่ แถลงการณ์ลัทธิคอมมิวนิสต์เป็นผลให้พรรคคอมมิวนิสต์ที่เกิดขึ้นใหม่เป็นปีศาจชั่วช้าตนหนึ่ง ที่ต่อต้านกฎสวรรค์ ทำลายล้างธรรมชาติมนุษย์ และปรากฏตัวออกมาอย่างยโสโอหัง เห็นแก่ตัวที่สุดและไร้การยับยั้งชั่งใจ

IV. ทฤษฎีวันโลกแตกของพรรคคอมมิวนิสต์ - ความหวาดกลัวต่อการจบสิ้นของพรรค

มาร์กซ์และเอนเงิลได้เพาะวิญญูณชั่วร้ายไว้ในพรรคคอมมิวนิสต์ เลนินได้ก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์ในประเทศรัสเซียโดยผ่านการใช้ความรุนแรงของพวกว้ายร้าย ที่โค่นล้มรัฐบาลในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อที่สร้างขึ้น หลังจากการปฏิวัติในเดือนกุมภาพันธ์ ทำให้การปฏิวัติของชนชั้นกลางในรัสเซียล้มเหลว เขายึดครองรัฐบาลและบรรลุการตั้งฐานที่มั่นของลัทธิคอมมิวนิสต์ อย่างไรก็ตาม ความสำเร็จของเลนินไม่ได้ทำให้กรรมาชนมีชัยชนะต่อโลก ในทางกลับกัน ความในพรรคตอนแรกของการแถลงการณ์ลัทธิคอมมิวนิสต์ที่ว่า “พลังเก่าของยุโรปทั้งหมดได้เข้าสู่ขั้วตกลงร่วมกันที่จะกำจัดปีศาจตนนี้” ทันทีหลังจากพรรคคอมมิวนิสต์ถือกำเนิด มันก็ต้องเผชิญกับวิกฤตในการอยู่รอดและหวาดเกรงว่าจะถูกขับไล่ได้ทุกเมื่อ

หลังการปฏิวัติเดือนตุลาคม⁹ คอมมิวนิสต์รัสเซีย หรือบอลเชวิก ไม่ได้นำเสนอสันติภาพหรือความสมบูรณ์พูนสุขมาให้กับประชาชน นอกจากการเข่นฆ่าอย่างป่าเถื่อน ทหารในแนวหน้าก็พ่ายในสงครามและการปฏิวัติให้เศรษฐกิจสังคมแย่งลง ดังนั้นประชาชนจึงเริ่มก่อกบฏ สงครามกลางเมืองแพร่ระบาดไปทั่วประเทศ ชาวนาก็ปฏิเสธที่จะจัดส่งอาหารให้กับเมืองต่างๆ การจลาจลขนานใหญ่ระหว่างพวกคอสมแซกเกิดขึ้นใกล้แม่น้ำดอน และการทำสงครามกับกองทัพแดงได้นำมาซึ่งการนองเลือดที่โหดร้าย ความป่าเถื่อนโหดร้ายของพวกนักฆ่าที่ทำสงครามครั้งนี้สามารถเห็นได้จาก บทประพันธ์ อย่างเช่นโซโลคอฟ ชื่อ “ไทโคดอน” (Tikhii Don) และเรื่องอื่นๆ เกี่ยวกับแม่น้ำดอน กองทัพที่นำโดยอดีตกองทัพขาวคือนายพล อเล็กซาน ไวลียวิก คอลแซค และนายพลแอนตัน เดนิกิน เกือบจะคว่ำพรรคคอมมิวนิสต์รัสเซียได้ในจุดหนึ่ง แม้จะเป็นกลุ่มอำนาจทางการเมืองที่เกิดขึ้นใหม่ แต่พรรคคอมมิวนิสต์ก็ถูกต่อต้านจากเกือบทั่วประเทศ บางทีคงเป็นเพราะลัทธิคอมมิวนิสต์นั้นชั่วร้ายเกินกว่าจะชนะใจประชาชนได้

ประสบการณ์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนคล้ายคลึงกับของรัสเซีย นับจากกรณีมารี (Mari Incident) และการสังหารหมู่เมื่อวันที่ 12 เมษายน¹⁰ จากนั้นก็ถูกปราบปรามอีก 5 ครั้ง ในเขตควบคุมของคอมมิวนิสต์จีน และใน

ที่สุดก็ถูกบีบบังคับให้เกิดการเดินทัพทางไกล 25,000 กม. (Long March) พรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้นเผชิญกับวิกฤตถูกขับไล่อพยพครั้ง

พรรคคอมมิวนิสต์เกิดขึ้นพร้อมกับนโยบายที่จะทำลายล้างโลกเก่าโดยทุกวิถีทาง ซึ่งมันพบว่าตนเองต้องเผชิญกับปัญหาจริง ๆ ว่าจะอยู่รอดอย่างไรโดยไม่ถูกกำจัดทิ้งขับไล่ พรรคคอมมิวนิสต์มีชีวิตอยู่ภายใต้ความหวาดหวั่นต่อความตายของตัวมันเสมอมา การอยู่รอดได้กลายเป็นเรื่องสำคัญสูงสุดของลัทธิคอมมิวนิสต์ เป็นศูนย์รวมของทุกสิ่งสำหรับตัวมัน เมื่อพันธมิตรคอมมิวนิสต์สากลเกิดความแตกแยก ทำให้วิกฤตของการอยู่รอดของพรรคคอมมิวนิสต์จีนยิ่งเลวร้ายลง ตั้งแต่ปีค.ศ. 1989 ความหวาดหวั่นต่อวันโลกแตกของพรรคยิ่งใกล้เข้ามาทุกทีและวันมรณะของมันก็เข้ามาใกล้ขึ้นแล้ว

V. อารุสสำคัญสำหรับการอยู่รอดของคอมมิวนิสต์ คือ การต่อสู้อย่างเหี้ยมเกรียม

พรรคคอมมิวนิสต์ได้เข้ามาตลอดในเรื่องวินัยเหล็ก การภักดีอย่างสมบูรณ์ และวินัยการจัดตั้งองค์กร ผู้ที่เข้าร่วมกับพรรคคอมมิวนิสต์จีนต้องสาบานว่า

ข้าพเจ้าต้องการเข้าร่วมกับพรรคคอมมิวนิสต์จีน เพื่อสนับสนุนธรรมนูญของพรรค ปฏิบัติตามการบังคับบัญชาของพรรค ปฏิบัติตามพันธกิจของสมาชิก สนองตอบการตัดสินใจของพรรค ทำตามกฎระเบียบของพรรคอย่างเข้มงวด รักษาความลับของพรรค ภักดีต่อพรรค ทำงานอย่างขยันขันแข็ง อุทิศตนชั่วชีวิตเพื่อลัทธิคอมมิวนิสต์ พร้อมเสมอที่จะสละชีพเพื่อพรรคและประชา และจะไม่มีวันทรยศต่อพรรค (ธรรมนูญพรรคคอมมิวนิสต์จีน บทที่หนึ่ง ข้อหก)

พรรคคอมมิวนิสต์จีนเรียกการอุทิศจิตวิญญาณต่อพรรคเหมือนกับที่ลัทธิกำหนดต่อสาวกว่า “ธรรมชาติพรรคโดยสำนัก” มันเรียกร้องให้สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนพร้อมที่จะยกเลิกต่อความเชื่อและหลักการของตนตลอดเวลาพร้อมกับเชื่อฟังเจตนาของพรรคและผู้นำพรรคอย่างสมบูรณ์ หากพรรคต้องการให้ท่านมีเมตตา ท่านต้องมีเมตตา หากพรรคต้องการให้ท่านชั่วร้าย ท่านต้องชั่วร้าย มิฉะนั้นท่านจะไม่บรรลุมาตรฐานของสมาชิกพรรค ไม่ได้แสดงสำนึกที่เด็ดเดี่ยวของธรรมชาติพรรค

เหมา เจ๋อตง กล่าวว่า “ปรัชญามาร์กซิสต์คือปรัชญาแห่งการต่อสู้” เพื่ออุปถัมภ์คำจูนความสำนึกแห่งธรรมชาติพรรค พรรคคอมมิวนิสต์จีนเชื่อในกระบวนการของการต่อสู้ภายในพรรคเป็นระยะ ๆ ผ่านการผลักดันการต่อสู้ภายในและภายนอกพรรคอย่างต่อเนื่อง พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้กำจัดผู้ที่มีความเห็นไม่ลงรอยและสร้างความน่าสะพรึงกลัวสีแดงขึ้นมา ในขณะที่เดียวกัน พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะกวาดล้างสมาชิกพรรคอย่างต่อเนื่อง สร้างกฎที่เข้มงวดแบบลัทธิของมัน และสนับสนุนเจตนาดีของสมาชิกเกี่ยวกับ “ธรรมชาติพรรค” ทั้งนี้เพื่อเสริมศักยภาพในการต่อสู้ของพรรค นี่คืออาวุธล้ำค่าที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้ในการยืดอายุของมัน

ในบรรดาผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์จีน เหมา เจ๋อตง เป็นผู้ที่ชั่วชงที่สุดในการใช้อาวุธล้ำค่านี้ในการต่อสู้ภายในพรรค ความโหดเหี้ยมของการต่อสู้และวิธีการทำร้ายเริ่มต้นตั้งแต่ปีค.ศ. 1930 ในเขตควบคุมของคอมมิวนิสต์จีน ที่เรียกกันในขณะนั้นว่า “เขตโซเวียต”

ในปีค.ศ. 1930 เหมา เจ๋อตง ริเริ่มการปฏิวัติอันนำสะพริงกั้วในเขตโซเวียต ในจังหวัดเจียงซี ที่รู้จักกันในนามว่า การกวาดล้างกลุ่มต่อต้านบอลเชวิก หรือกลุ่มเอบี ทหารในกองทัพแดง สมาชิกพรรคและสันนิบาตพรรค และพลเรือนในฐานะที่มั่นคอมมิวนิสต์ร่วมหลายพันคนถูกฆาตกรรมอย่างโหดเหี้ยม เหตุการณ์นี้เกิดจากการควบคุมอย่างเผด็จการของเหมา หลังจากหมาก่อตั้งฐานเขตโซเวียตในเจียงซี ในไม่ช้าเขาก็ถูกทำลาย โดยผู้นำกองทัพแดงและองค์กรพรรคท้องถิ่นในเขตตะวันตกเฉียงใต้ของจังหวัดเจียงซีนำโดยหลี่ เหวินหลิน เหมาไม่อาจอดกลั้นต่อแรงต่อต้านในองค์กรภายใต้จุมูกของเขาได้ เขาจึงใช้วิธีการที่ดุเดือดในการปราบปรามสมาชิกพรรคที่เขาสงสัยว่ามีความคิดต่อต้านเขา เพื่อสร้างบรรยากาศเหี้ยมเกรียมเหมาะต่อการปราบปรามทั่วไป เหมาไม่ลังเลที่จะเริ่มต้นกับกองกำลังที่อยู่ในการควบคุมของเขาโดยตรง จากช่วงปลายเดือนพฤศจิกายนจนถึงกลางเดือนธันวาคมของปีนั้น กองทัพแดงแนวหน้าสุดได้ผ่าน “การแก้ไขทางการทหารอย่างรวดเร็ว” มีการจัดตั้งองค์กรเพื่อการกวาดล้างผู้ต่อต้านการปฏิวัติในทุกระดับของกองทัพ นับจากกองพล กรม กองพัน กองร้อย และหมวดทหาร มีการจับกุมและฆ่าสมาชิกพรรคที่มาจากรอบครัวเจ้าของที่ดินหรือชาวนาร่ำรวย และพวกที่ได้อบรมเรียนต่างๆ ภายในเวลาไม่ถึงเดือน จากเหล่ากองทัพแดงกว่า 40,000 คนนั้น มี 4,400 คนถูกคัดเป็นทหารกลุ่มเอบีไป ทั้งนี้รวมถึงผู้นำทหารกว่าสิบนาย ทั้งหมดทุกคนถูกการประหาร

ในระยะต่อมา เหมาเริ่มการลงโทษพวกต่อต้านในเขตโซเวียต ในเดือนธันวาคม ปีค.ศ.1930 เขาสั่งให้ หลี่ เส้าจิว เลขาธิการใหญ่กรมการเมืองของกองทัพแดงแนวหน้าสุดและประธานคณะกรรมการกวาดล้าง ไปเป็นตัวแทนคณะกรรมการชายแดนทั่วไปและให้ไปที่เมืองฟูเทียน ในจังหวัดเจียงซี ซึ่งเป็นที่ตั้งของรัฐบาลคอมมิวนิสต์ หลี่ เส้าจิว ได้จับกุมสมาชิกคณะกรรมการปฏิบัติการระดับจังหวัดหลายคนและแปดผู้นำของกองทัพแดงที่ 20 รวมถึง ตวน เหลียงปี้ และ หลี่ ไปฟาง เขาใช้วิธีการที่โหดเหี้ยมโหด เช่นการทุบตีและเผาร่างกาย ผู้ที่ถูกทรมานแบบนี้จะมีแผลทั่วร่างกาย นิ้วหัก ร่างกายพุพอง ไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ ตามเอกสารหลักฐานในเวลานั้นระบุว่า เหลือเหล่านี้ร้องครวญครางเสียงดังลั่นสนั่นฟ้า วิธีการทรมานที่ไร้ความปราณีเหี้ยมโหดที่สุดนั้นไร้ซึ่งความเป็นมนุษย์

วันที่ 8 ธันวาคม ภรรยาทั้งสองของ หลี่ ไปฟาง คือ หม่า หมิง และ โจว เหมี่ยน ไปเยี่ยมสามีในคุก แต่กลับถูกจับกุมในฐานะสมาชิกกลุ่มเอบีและถูกทรมานอย่างทารุณ ทั้งสองถูกทุบตีอย่างรุนแรงตามเนื้อตัวและอวัยวะเพศถูกเผา รวมทั้งเต้านมถูกกรีดด้วยมีด ภายใต้การทรมานที่โหดร้าย ตวน เหลียงปี้ ยอมรับว่า หลี่ เหวินหลิน จิน หวางป่าง หลิว ตี้ โจว เหมี่ยน และหม่า หมิง รวมทั้งคนอื่นๆเป็นผู้นำกลุ่มเอบีและมีสมาชิกกลุ่มเอบีมากมายในโรงเรียนของกองทัพแดง

จากวันที่ 7 ธันวาคม จนถึงเย็นวันที่ 12 ธันวาคม เพียง 5 วัน หลี่ เส้าจิวและพวกได้จับกุมผู้ถูกกล่าวหาว่าอยู่ในกลุ่มเอบีกว่า 120 คน และตัวการสำคัญอีกหลายสิบคนที่ต่อต้านการปฏิวัติ ในการกวาดล้างกลุ่มเอบีในฟูเทียน กว่า 40 คนถูกประหารชีวิต ปฏิบัติการโหดครั้งนี้ของ หลี่ เส้าจิว ได้จุดชนวนให้เกิดเหตุการณ์กรณิฟูเทียน¹¹ ในวันที่ 12 ธันวาคม ค.ศ.1930 ซึ่งสร้างความสะพริงกั้วทั่วเขตโซเวียต (จากประวัติการสืบสวนของการกวาดล้าง”กลุ่มเอบี”ของเหมา เจ๋อตง ในเขตโซเวียต จังหวัดจิงเซียงโดย เกา หัว)

เหมาอาศัยทฤษฎีและการปฏิบัติของการดิ้นรนต่อสู้แบบนี้ ค่อยแสวงหาและก่อตั้งการนำอย่างสมบูรณ์ในพรรคของเขา ตั้งแต่เขตโซเวียต จนถึงเขียโนอัน หลังจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนยึดอำนาจในปีค.ศ.1949 เขาก็สืบทอดการต่อสู้ภายในพรรคแบบนี้เรื่อยมา ตัวอย่างเช่น ในการประชุมวงกว้างครั้งที่ 8 ของคณะกรรมการกลางพรรคชุดที่ 8 ที่เมืองลูซาน ปีค.ศ.1959 เหมา เจ๋อตง ก็จุดชนวนการโจมตีอย่างฉับพลันต่อ เฝิง เตอะหวาย และถอดเขาออกจากตำแหน่ง¹² ผู้นำในศูนย์กลางพรรคที่เข้าร่วมประชุมต่างถูกเรียกให้แสดงจุดยืน ผู้ที่กล้า

แสดงความเห็นแตกต่างออกไปถูกตราหน้าว่าเป็นพวกต่อต้านพรรคในกลุ่มของเผิง เตอะหวาย ระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรม สหายร่วมรบในคณะกรรมการกลางพรรคถูกลงโทษคนแล้วคนเล่า แต่ทั้งหมดยอมศิโรราบโดยไม่ต่อสู้เลย ใครจะกล้าเอ่ยคัดค้าน เหมา เจ๋อตง แม้เพียงคำเดียวได้ละ พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะเน้นย้ำในวินัยเหล็ก การภักดีต่อพรรคและวินัยองค์กร อยู่เสมอ เรียกร้องให้เชื่อฟังอย่างสมบูรณ์ต่อท่านผู้นำที่อยู่สูงกว่า ธรรมชาติชนิดนี้ของพรรคได้ถูกปลูกฝังในการต่อสู้ทางการเมืองอย่างต่อเนื่อง

ระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรม หลี่ ลีซาน ซึ่งในอดีตเคยเป็นผู้นำในพรรคคอมมิวนิสต์จีน ถูกกดดันจนถึงขีดสุดของความอดทนของเขา ในวัย 68 ปี เขาถูกสอบสวนเฉลี่ยเดือนละ 7 ครั้ง ส่วนภรรยาของเขา หลี่ ซา ถูกนับว่าเป็นสายลับของ “พวกลัทธิแก๊งโซเวียต” และถูกส่งเข้าคุกไป โดยไม่มีข่าวความเป็นตายร้ายดีของเธอเลย หลี่ ลีซาน หมดอาลัยตายอย่างยั้งและไม่มีทางเลือกใด เขาจึงฆ่าตัวตายโดยกินยานอนหลับปริมาณมาก ก่อนการตายของเขา หลี่ ลีซานเขียนจดหมายถึง เหมา เจ๋อตง เพื่อสะท้อนออกมาอย่างแท้จริงของธรรมชาติของพรรค ซึ่งสมาชิกพรรคคนหนึ่งที่ไม่ว่าจะละทิ้งมัน แม้แต่ในวาระที่ใกล้จะตาย

ท่านประธาน,

ตอนนี้ผมได้ก้าวไปบนเส้นทางแห่งการทรยศต่อพรรคโดยการฆ่าตัวตาย และไม่มีทางที่จะแก้ต่างในความผิดของตน มีเพียงสิ่งเดียว นั่นคือครอบครัวของผมทั้งหมดและตัวผมไม่เคยร่วมมือกับศัตรูของรัฐ ผมขอเรียกร้องเพียงประเด็นเดียว คือให้รัฐบาลกลางได้สวนและตรวจสอบข้อเท็จจริง และสรุปผลบนพื้นฐานของความเป็นจริง...

หลี่ ลีซาน

22 มิถุนายน ค.ศ. 1967¹³

ในขณะที่ปรัชญาการต่อสู้ของ เหมา เจ๋อตง ในที่สุดก็ได้ลากประเทศจีนไปสู่ความความหายนะที่ไม่เคยมีมาก่อน การรณรงค์ทางการเมืองชนิดนี้ และการต่อสู้ภายในพรรค ซึ่งจะเกิดขึ้นอย่างกว้างขวางทุก ๆ 7-8 ปี นั้นเป็นหลักประกันการอยู่รอดของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ทุกครั้งที่มีการรณรงค์จะมีคนส่วนน้อยจำนวน 5% ที่จะถูกปราบปราม และอีก 95% ที่เหลือจะกลายเป็นผู้ที่เชื่อฟังอย่างแนบแน่นต่อแนวทางพื้นฐานของพรรค ซึ่งจะเสริมพลังสามัคคีขององค์กรและศักยภาพในการทำลายล้าง การดิ้นรนต่อสู้เหล่านี้ยังช่วยกำจัดสมาชิก “ที่วอกแวก” ซึ่งไม่ปรารถนาจะเลิกทำตามความรู้สึกผิดชอบชั่วดี และยังเป็นการโจมตีต่อกลุ่มพลังใดๆที่คิดต่อต้านพรรค พวกสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่มีความกระหายในการต่อสู้มากที่สุดและใช้วิธีการอันธพาลได้ดีที่สุดก็จะได้อยู่ในอำนาจโดยผ่านกลไกการต่อสู้นี้ ผู้นำลัทธิพรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นคนที่ไม่มี ความเกรงกลัวใดๆ มีประสบการณ์การต่อสู้ที่อุดมสมบูรณ์และเต็มเปี่ยมด้วยจิตวิญญาณพรรค การต่อสู้อย่างโหดร้ายนี้ยังให้ “บทเรียนเลือด” และการล้างสมองด้วยความรุนแรง ในขณะที่เดียวกันมันก็เป็น การเพิ่มพลังให้กับพรรคคอมมิวนิสต์จีนอย่างต่อเนื่อง เสริมความต้องการที่จะต่อสู้ต่อไป คำประกันการอยู่รอดของมัน และป้องกันไม่ให้มันกลายเป็นกลุ่มที่รักสงบไม่ยอมต่อสู้

ธรรมชาติชนิดนี้ของพรรคได้มาโดยตรงจากธรรมชาติลัทธิพรรคคอมมิวนิสต์จีน พรรคคอมมิวนิสต์จีนตัดสินใจแตกหักกับหลักการดั้งเดิมทั้งหมดเพื่อบรรลุเป้าหมายของมัน และใช้การต่อสู้ทุกวิถีทางอย่างไม่ลังเลกับพลังใดๆที่ขวางกั้นมัน ดังนั้นมันจึงต้องฝึกฝนและผูกมัดสมาชิกทั้งหมดให้กลายเป็นเครื่องมือของพรรคที่ไม่มีหัวใจ ไม่รู้จักความยุติธรรมและไร้ความศรัทธา ธรรมชาติชนิดนี้ของพรรคคอมมิวนิสต์จีน เริ่มต้นจากความเกลียดชังสังคมนิยมและประเพณี การประเมินตัวเองแบบหลงละเมอ และความเห็นแก่ตัวอย่างที่สุดและการดู

ถูกชีวิตผู้อื่น เพื่อบรรลุสิ่งที่มันเรียกว่าอุดมคติ มันจะใช้ความรุนแรงโดยไม่คำนึงถึงอะไรทั้งสิ้นในการทำลายโลกรอบตัวและกำจัดผู้คัดค้านทั้งหมด ลัทธิมาร์กซ์นั้นย่อมจะพบกับการต่อต้านจากผู้ที่มีความรู้สึกผิดชอบชั่วดีอย่างแน่นอน ดังนั้นมันจึงต้องกำจัดความรู้สึกผิดชอบชั่วดีและความเมตตากรุณาของคนเพื่อให้คนศรัทธาในคำสอนที่ชั่วร้ายของมัน ดังนั้นเพื่อที่จะกำกับการอยู่รอดของมัน ก่อนอื่นพรรคคอมมิวนิสต์จีนต้องทำลายความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของประชาชน ความเมตตากรุณาและมาตรฐานทางศีลธรรม เปลี่ยนประชาชนให้เป็นทาสและเครื่องมือที่แสนเชื่อง ตามตรรกของพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้น ชีวิตและผลประโยชน์ของพรรคย่อมอยู่เหนือทุกสิ่งแม้กระทั่งผลประโยชน์ร่วมกันของสมาชิกพรรคทั้งหมด ดังนั้นสมาชิกพรรคคนหนึ่งคนใดจึงต้องพร้อมที่จะสละชีพเพื่อพรรค

เมื่อมองดูประวัติศาสตร์พรรคคอมมิวนิสต์จีน จะพบว่าบุคคลที่ยังคงรักษาความตั้งใจของปัญญาชนแบบดั้งเดิม อย่างเช่น เจิน ตู๋ชิว และ ชู ชิวไป หรือผู้ที่ยังคงห่วงใยผลประโยชน์ของประชาชน อย่าง หู เย่าปิง และ จ้าว จื่อหยาง หรือผู้ที่ตัดสินใจที่จะเป็นข้าราชการมือสะอาดและรับใช้ประชาชนอย่างแท้จริงอย่าง จู หรงจี นั้นไม่ว่าพวกเขาจะทุ่มเทให้กับพรรคมากมายเพียงไร และไม่ว่าเขาจะปราศจากความทะเยอทะยานส่วนตัวอย่างไร พวกเขา ก็จะถูกกวาดล้าง หรือปลดออก หรือถูกควบคุมอย่างไม่อาจเลี่ยงได้ ด้วยข้ออ้างเพื่อผลประโยชน์และวินัยของพรรค

ความสำนึกในธรรมชาติของพรรค หรือสมรรถภาพในการทำลายล้างของพรรคที่ถูกฝังลึกอยู่ในกระดูกของพวกเขาก็เป็นเวลานานในช่วงหลายปีของการต่อสู้ดิ้นรน มักจะทำให้พวกเขายอมประนีประนอมหรือศิโรราบเมื่ออยู่ในภาวะวิกฤต เพราะในจิตใจใต้สำนึกของพวกเขา นั้น การอยู่รอดของพรรคเป็นเรื่องสำคัญสูงสุด พวกเขายอมที่จะเสียสละตัวเองและเผ่าดูพลั้งชั่วร้ายภายในพรรค ฆาตกรรมก่อกรรมทำเข็ญ แทนที่จะทำทนายการอยู่รอดของพรรคด้วยความคิดที่มีสติสัมปชัญญะและความเมตตาของพวกเขาเอง นี่เป็นผลที่เฉียบขาดของกลไกการต่อสู้ของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ซึ่งเปลี่ยนคนดีให้กลายเป็นเครื่องมือของมัน และใช้ธรรมชาติของพรรคในการจำกัดหรือแม้กระทั่งกำจัดความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของมนุษย์อย่างถึงที่สุด การต่อสู้ด้านแนวทางหลายสิบครั้งของพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ตีผู้นำสุดยอดหรือผู้ที่กำลังจะขึ้นมาเป็นผู้นำอีกหลายสิบคนให้ตกลงไป ไม่มีผู้นำสูงสุดคนใดมีจุดจบที่ดี แม้ เหมา เจ๋อตง จะเป็นราชาอยู่ถึง 43 ปี หลังจากการตายของเขาไม่นาน ภรรยาและหลานของเขาก็ถูกจำคุก ซึ่งได้รับการสดุดีว่าเป็นชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ของลัทธิเหมา นี่เป็นเรื่องน่าขันหรือละครตลกหรือไร

หลังจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนยึดอำนาจทางการเมืองได้แล้ว ก็มีการรณรงค์ทางการเมืองอย่างไม่จบสิ้นเกิดการต่อสู้ทั้งในพรรคจนถึงนอกพรรค นี่เป็นกรณีที่เด่นชัดในยุค เหมา เจ๋อตง และยังคงดำเนินต่อไปในยุคหลังจากเหมา คือ “ยุคปฏิรูปและเปิดกว้าง” ในปีค.ศ.1980 เมื่อประชาชนเริ่มจะมีเสรีภาพนิดหน่อยในทางความคิด พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็จุดชนวนการรณรงค์ต่อต้านเสรีนิยมชนชั้นกลาง และเสนอหลักการพื้นฐานสี่ประการ¹⁴ เพื่อรักษาการนำแบบเบ็ดเสร็จของมันต่อไป ปีค.ศ.1989 นักศึกษาที่เรียกร้องประชาธิปไตยอย่างสันติถูกปราบปรามอย่างนองเลือดเพราะพรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่อนุญาตให้มีความทะเยอทะยานในระบอบประชาธิปไตย ปีค.ศ.1990 เมื่อเห็นว่าผู้ฝึกฝ่าหลุนกง ซึ่งเชื่อใน หลักธรรม ความจริง ความเมตตา ความอดทนเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็ว จึงต้องพบกับการปราบปรามแบบกวาดล้างให้สิ้นซาก ซึ่งเริ่มต้นในปีค.ศ.1999 เพราะพรรคคอมมิวนิสต์จีนทนไม่ได้ต่อธรรมชาติและความคิดที่ดั่งงามของมนุษย์ มันต้องใช้ความรุนแรงทำลายความรู้สึกผิดชอบของมนุษย์เพื่อกำกับการอำนาจของมัน นับตั้งแต่เริ่มศตวรรษที่ 21 อินเทอร์เน็ตได้เชื่อมโยง

โลกเข้าไว้ด้วยกัน แต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ใช้เงินจำนวนมหาศาลในการตั้งเครือข่ายสกัดกัน เสรีภาพแบบออนไลน์ เพราะพรรคคอมมิวนิสต์จีนกลัวประชาชนจะได้รับข้อมูลข่าวสารอย่างอิสระ

VI. การเสื่อมทรุดของลัทธิมารพรรคคอมมิวนิสต์จีน

แก่นแท้ของการปกครองของลัทธิมารพรรคคอมมิวนิสต์จีนคือการต่อต้านธรรมชาติของมนุษย์และหลักการของสวรรค์ พรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นที่รู้จักดีในความโหดเหี้ยมทารุณ เห็นแก่ตัว และพฤติกรรมที่โหดเหี้ยมแบบไม่บันยะบันยัง มันนำความหายนะมาสู่ประเทศชาติและประชาชนเสมอมา และไม่เคยยอมรับความผิดของมันเอง และไม่เคยเผยแพร่สันดานที่แท้ของมันออกมา พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่เคยลังเลที่จะเปลี่ยนสโลแกนคำขวัญและป้ายของมัน ซึ่งมันถือว่าเป็นกลวิธีเพื่อรักษาการควบคุมของมันไว้ มันจะทำทุกอย่างเพื่อคงอำนาจต่อไป โดยไม่คำนึงถึงจริยธรรม ความยุติธรรมและชีวิตคนแต่อย่างใด

องค์กรควบคุมจัดการและกระบวนการทางสังคมของลัทธิมารนี้ นำมันไปสู่การล่มสลายของมันเองอย่างหนีไม่พ้น ผลจากการรวมศูนย์อำนาจทำให้ความคิดเห็นของสาธารณะและกลไกการตรวจสอบได้ถูกทำลาย ไม่เหลือพลังที่จะหยุดยั้งพรรคคอมมิวนิสต์จีนจากการลื่นไถลไปสู่ความเสื่อมและแตกสลาย

วันนี้พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้กลายเป็นพรรคปกครองที่ฉ้อฉลและคดโกงที่สุดในโลก ตามสถิติอย่างเป็นทางการของจีน กว่า 20 ปีที่ผ่านมา ในบรรดาสมาชิกพรรค เจ้าหน้าที่ และข้าราชการ จำนวน 20 ล้านคนนั้น มีอยู่ 8 ล้านคนที่ถูกพบว่ามีความผิดเกี่ยวกับการคอร์รัปชันและระเบียบวินัย หรือถูกลงโทษตามกฎหมายของพรรคหรือรัฐบาล หากนับรวมพวกที่ไม่สามารถตรวจสอบได้เข้าไปด้วย ประมาณว่ามีเจ้าหน้าที่พรรคและรัฐบาลที่คดโกงถึงราว 2 ใน 3 ที่เดียว ซึ่งมีเพียงส่วนน้อยที่ถูกไต่สวนและเปิดโปง

การแสวงหาผลประโยชน์ด้วยวิธีการคอร์รัปชันและการข่มขู่ ได้กลายเป็นแรงยึดเหนี่ยวเอกภาพที่มีอำนาจมากที่สุดในการเป็นหนึ่งอันเดียวกันของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในทุกวันนี้ เจ้าหน้าที่ที่คอร์รัปชันรู้ว่าหากปราศจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนพวกเขาจะหมดโอกาสในการแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัว และหากพรรคคอมมิวนิสต์จีนล้มลง พวกเขาไม่เพียงแต่จะสูญเสียอำนาจและตำแหน่ง แต่จะถูกสอบสวนด้วย ในบทกวีเรื่อง “สวรรค์ลงโทษ” ซึ่งเปิดโปงปฏิบัติการหลังฉากของเจ้าหน้าที่พรรคคอมมิวนิสต์จีน ฉิน ฟาง ผู้ประพันธ์ได้เผยความลับสุดยอดของพรรคคอมมิวนิสต์จีนโดยผ่านปากของ หาว เซียงโซว รองผู้อำนวยการสำนักเทศบาลนครพรรคคอมมิวนิสต์จีนว่า “การคอร์รัปชันได้สร้างความมั่นคงให้อำนาจการเมืองของเรา”

ชาวจีนมองเห็นชัดว่า “ถ้าเราต่อสู้กับคอร์รัปชัน พรรคก็จะล้มลง ถ้าเราไม่ต่อสู้กับคอร์รัปชัน ชาติก็จะย่อยยับ” อย่างไรก็ตาม พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะไม่เสี่ยงกับวาระสุดท้ายของมันเองเพื่อต่อสู้กับคอร์รัปชัน สิ่งที่มีนจะทำการฆ่าพวกคอร์รัปชันบางคนเพื่อเป็นการเสียสละในการรักษาภาพลักษณ์ของมัน ซึ่งจะยืดอายุของมันออกไปได้อีกสองสามปี โดยยอมจ่ายส่วนที่คอร์รัปชันมาจำนวนเล็กน้อย ทุกวันนี้เป้าหมายประการเดียวของพรรคคอมมิวนิสต์จีนคือการรักษาอำนาจของมันและหลบหลีกวันตายของมัน

ในประเทศจีนทุกวันนี้ ศีลธรรมและจริยธรรมได้เสื่อมถอยจนเกินกว่าจะยอมรับได้ สินค้ากำมะลอ โสเภณี ยาเสพติด การสมรู้ร่วมคิดระหว่างเจ้าหน้าที่และแก๊งมิจฉาชีพ องค์กรที่ควบคุมอาชญากรรม การพนัน การติดสินบน คอร์รัปชันทุกชนิดมีอยู่ดาษดื่น พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้เพิกเฉยต่อความเสื่อมทรามด้านจริยธรรมอย่างมาก ในขณะที่เจ้าหน้าที่ระดับสูงจำนวนมากเป็นตัวการที่อยู่เบื้องหลังเรียกค่าคุ้มครองจากผู้ที่ถูกขูดรีด ไซ่ เซ่าซิง ผู้เชี่ยวชาญของมหาวิทยาลัยหนานกิง ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับองค์กรมาเฟียและอาชญากรรม ได้คาดคะเน

ว่ามีสมาชิกองค์กรอาชญากรรมในประเทศจีนไม่น้อยกว่า 1 ล้านคน ลักษณะของแต่ละองค์กรที่เคยจับได้มักจะเผยให้เห็นว่าพวกคอมมิวนิสต์ที่คอร์รัปชันอยู่เบื้องหลังเสมอ ทั้งผู้พิพากษา ตำรวจ และเจ้าหน้าที่อื่นๆของรัฐ

พรรคคอมมิวนิสต์จีนกล่าวว่าประชาชนจีนจะฟื้นคืนสติสัมปชัญญะและจริยธรรม ดังนั้นมันจึงไม่กล้าที่จะยอมให้ประชาชนมีความเชื่อในศาสนาหรือมีเสรีภาพทางความคิด มันจะทำทุกอย่างในการปราบปรามคนดีที่มีความเชื่อศรัทธา เช่นชาวคริสเตียนใต้ดินที่เชื่อในพระเยซูและพระเจ้า และพวกฝ่าหลุนกงที่ยึดมั่นในความจริง ความเมตตา ความอดทน พรรคคอมมิวนิสต์จีนกล่าวว่าประชาธิปไตยจะทำให้การปกครองแบบพรรคเดียวของมันจบสิ้นลง ดังนั้นมันจึงไม่กล้าให้เสรีภาพทางการเมืองแก่ประชาชน มันจะรีบเร่งจับกุมกักขังพวกเสรีนิยมและนักสิทธิมนุษยชน และให้เสรีภาพจอมปลอมแก่ประชาชน ตราบเท่าที่ท่านไม่สนใจการเมืองหรือต่อต้านการนำของพรรคคอมมิวนิสต์จีน มันก็อาจจะยอมให้ท่านทำตามความปรารถนาของท่านได้ทุกแบบ ซึ่งแม้มันจะหมายถึงว่าท่านจะทำชั่วอย่างไร้จริยธรรม ซึ่งผลลัพธ์ก็คือพรรคคอมมิวนิสต์จีนเสื่อมลงเรื่อยๆอย่างรวดเร็ว และจริยธรรมทางสังคมในประเทศจีนก็ประสบกับความตกต่ำลงอย่างฮวบฮาบหนักแล้ว

“ปิดทางสู่สวรรค์ และเปิดประตูสู่นรก” เป็นคำที่เหมาะสมที่สุดในการอธิบายความชั่วร้ายของลัทธิพรรคคอมมิวนิสต์จีนในการทำลายล้างสังคมจีนทุกวันนี้

VII. ภาพสะท้อนการปกครองที่ชั่วร้ายของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

พรรคคอมมิวนิสต์คืออะไร

คำถามง่ายๆนี้หาคำตอบได้ไม่ยากนัก ภายใต้การเสแสร้งว่า“เพื่อมวลชน” ในหน้ากากของพรรคการเมือง ที่แท้คือพรรคคอมมิวนิสต์ได้หลอกลวงประชาชนนับล้าน และมันไม่ใช่พรรคการเมืองในความหมายโดยทั่วไป ทว่าเป็นลัทธิมารอันตรายที่ถูกครอบงำโดยปีศาจชั่วตนหนึ่ง พรรคคอมมิวนิสต์คือสิ่งมีชีวิตที่แสดงบทบาทอยู่ในโลกนี้โดยผ่านองค์กรพรรค สิ่งที่ควบคุมพรรคคอมมิวนิสต์จีนคือปีศาจชั่วที่เข้าไปครอบงำอยู่ตั้งแต่แรก และปีศาจชั่วตนนี้เองที่กำหนดธรรมชาติที่ชั่วร้ายของพรรคคอมมิวนิสต์

ผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์ที่กำลังแสดงบทบาทเป็นผู้นำลัทธินั้น เป็นเพียงกระบอกเสียงของปีศาจชั่วและพรรค เมื่อจุดมุ่งหมายและความต้องการของเขาไปทางเดียวกับพรรคได้และสามารถถูกมันใช้ประโยชน์ได้ พวกเขาจะถูกเลือกเป็นผู้นำ แต่เมื่อพวกเขาไม่อาจเป็นไปตามความต้องการของพรรค พวกเขาจะถูกโยนทิ้งอย่างไร้ความปรานี กลไกการต่อสู้ของพรรค จะคำประกันว่ามีแต่พวกเจ้าเล่ห์ที่สุด ชั่วร้ายที่สุด เขี้ยมเกรียมที่สุด จึงสามารถอยู่ในตำแหน่งผู้นำลัทธิพรรคคอมมิวนิสต์ได้อย่างมั่นคง ผู้ที่เคยอยู่ในตำแหน่งผู้นำพรรคหลายสิบคนได้ตกลงมาจากความสง่างาม ซึ่งได้พิสูจน์ความจริงของข้อโต้แย้งนี้ ที่จริงผู้นำสูงสุดของพรรคนั้นกำลังเดินอยู่บนเชือกเล็กๆที่ขึงตึงเส้นหนึ่ง พวกเขาสามารถก้าวออกมาจากแนวทางของพรรคและเหลือไว้ซึ่งชื่อเสียงที่ดั่งงามในประวัติศาสตร์ อย่างเช่นกอร์บาเชฟ ซึ่งเคยทำมาแล้ว หรือไม่ก็เป็นเหยื่อของพรรคเหมือนกับอดีตเลขาธิการใหญ่ของพรรคหลายคน

ประชาชนเป็นเป้าหมายของการตกเป็นทาสและการกดขี่ ภายใต้การปกครองของพรรค ประชาชนไม่มีสิทธิที่จะปฏิเสธพรรค แต่ถูกบังคับให้คำจูนพรรคและยอมรับการนำอย่างสมบูรณ์ ทั้งยังถูกกำหนดให้รับการล้างสมองอย่างสม่ำเสมอภายใต้การควบคุมจากพรรค พรรคคอมมิวนิสต์จีนบังคับคนทั้งชาติให้เชื่อและสนับสนุนลัทธิมารนี้ สิ่งนี้จะพบเห็นได้บ่อยมากในโลกทุกวันนี้ และเราต้องรู้จักจำแนกทักษะในการกดขี่ชนิดที่ไร้ที่เปรียบของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

สมาชิกพรรคเป็นมวลสารที่ใช้ประกอบเป็นร่างของพรรค ในจำนวนนี้มีหลาย ๆ คนที่เป็นคนซื่อสัตย์และดีงาม หรือแม้แต่ค่อนข้างประสบความสำเร็จในชีวิตสังคม พวกเขาเหล่านี้เป็นผู้ที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนอยากจะเกณฑ์เข้ามาเพราะชื่อเสียงและความสามารถของพวกเขาอาจถูกนำมารับใช้พรรค คนอื่น ๆ อีกหลายคนพยายามทำงานหนักเพื่อเข้าร่วมกับพรรคและช่วยเหลือชีวิตที่ชั่วร้ายนี้ เพราะความต้องการเป็นข้าราชการและมีสถานะภาพสูงทางสังคม และยังมีผู้ที่เลือกที่จะเข้าร่วมกับพรรคเพราะต้องการบรรลุความสำเร็จในชีวิต และตระหนักดีว่าภายใต้กฎของคอมมิวนิสต์พวกเขาไม่อาจทำเช่นนั้นได้นอกเสียจากจะเข้าร่วมกับพรรค บางคนเข้าร่วมเพราะต้องการได้รับการจัดสรรห้องพักอาศัยหรือเพียงต้องการแก้ภาพลักษณ์ที่ดีขึ้น ดังนั้นในหมู่สมาชิกพรรคหลายสิบล้านคนจึงมีทั้งคนดีและคนเลว แต่ไม่ว่าจะด้วยเหตุใด ทันทึที่ท่านปฏิบัติตนสาบานต่อหน้าธงพรรค ซึ่งจะด้วยความเต็มใจหรือไม่ก็ตาม นั้นหมายถึงท่านได้อาสาอุทิศตนต่อพรรค ท่านก็จะเข้าสู่กระบวนการล้างสมองด้วยการเข้าร่วมการศึกษาทางการเมืองทุกสัปดาห์ มีสมาชิกจำนวนน้อยมากที่มีความคิดของตนเองเหลืออยู่ ส่วนใหญ่จะไม่มีเหลืออยู่เลย ซึ่งจะถูกปีศาจชั่วพรรคคอมมิวนิสต์จีนควบคุมได้ง่าย อันเป็นผลจากการปลูกฝังความเชื่อโดยพรรค คนเหล่านี้จะทำหน้าที่อยู่ในพรรคเหมือนเซลล์ในร่างกายมนุษย์ จะทำงานไม่มีหยุดเพื่อการคงอยู่ของพรรค แม้ตัวเขาเองก็เป็นส่วนหนึ่งของพลเมืองที่ตกเป็นทาสของพรรค สิ่งที่น่าเศร้ายิ่งกว่าคือ หลังจากท่านผูกมัดเข้ากับ"ธรรมชาติพรรค" มันก็ยากจะขจัดออกไป วันใดที่ท่านแสดงด้านที่เป็นมนุษย์ของท่านออกมา ท่านก็จะถูกกวาดล้างหรือปราบปราม ท่านไม่สามารถถอนตัวออกจากพรรคตามต้องการ สำหรับพรรคที่มีแต่ทางเข้าไม่มีประตูออกนั้น ย่อมจะถือว่าท่านเป็นพวกทรยศ ฉะนั้นจึงเป็นคำตอบว่าทำไมผู้คนจึงมักแสดงธรรมชาติสองลักษณะออกมา คือ ในชีวิตด้านการเมืองของพวกเขาจะแสดงธรรมชาติพรรคคอมมิวนิสต์ออกมา แต่ในชีวิตประจำวันจะแสดงธรรมชาติของความเป็นมนุษย์ออกมา

ฝ่ายบริหารของพรรคเป็นกลุ่มที่ประคองอำนาจในระหว่างสมาชิกพรรค แม้ว่าพวกเขาอาจมีทางเลือกระหว่างดีกับเลว สามารถจะตัดสินใจด้วยตัวเองบ้างในบางโอกาส บางเวลา และบางสถานการณ์ แต่ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของทั้งหมด พวกเขาต้องทำตามคำสั่งของพรรค คำสั่งเผด็จการที่ว่า "ทั่วทั้งพรรคเชื่อฟังคณะกรรมการกลาง" ฝ่ายบริหารคือผู้นำในระดับต่าง ๆ กัน พวกเขาเป็นกระดูกสันหลังของพรรค พวกเขาเองก็เป็นเพียงเครื่องมือของพรรคเช่นกัน พวกเขาถูกลอก ถูกใช้ และตกเป็นเหยื่อในระหว่างการเคลื่อนไหวทางการเมืองในอดีตด้วยเช่นกัน ข้อบ่งชี้โดยรากฐานของพรรคคอมมิวนิสต์จีนคือ เพื่อทดสอบว่าท่านปฏิบัติตามผู้นำลัทธิอย่างแม่นยำและอุทิศตนอย่างจริงจังหรือไม่

เหตุใดผู้คนจึงยังไม่ตระหนัก

พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้แสดงความชั่วร้ายเลวทรามมาโดยตลอด 50 กว่าปีของการปกครองประเทศจีน แต่ทำไมชาวจีนจึงขาดความเข้าใจความเป็นจริงต่อธรรมชาติที่ชั่วร้ายของพรรคคอมมิวนิสต์จีน เพราะชาวจีนโง่มนักหรือ ไม่ใช่ ชาวจีนเป็นชนชาติหนึ่งที่ฉลาดที่สุดในโลกและอุดมด้วยวัฒนธรรมโบราณและมรดกตกทอดกว่า 5000 ปี พวกเขายังคงมีชีวิตอยู่ภายใต้การปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีน และหวาดกลัวอย่างยิ่งที่จะแสดงความไม่พอใจของพวกเขาออกมา คำตอบอยู่ที่วิธีการควบคุมความคิดจิตใจคนโดยพรรคคอมมิวนิสต์จีน

ถ้าชาวจีนมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและสามารถโต้แย้งได้อย่างเปิดเผยเกี่ยวกับข้อดีและข้อเสียของพรรคคอมมิวนิสต์จีน เราย่อมจะสามารถจินตนาการได้ว่าชาวจีนย่อมจะมองเห็นธรรมชาติที่ชั่วร้ายของพรรคคอมมิวนิสต์จีน และปลดปล่อยตนเองจากอิทธิพลของลัทธิมาร์กซ์ได้อย่างแน่นอน โชคร้ายที่ชาวจีนสูญเสียเสรีภาพทางความคิดและการแสดงออกของพวกเขาไปกว่าครึ่งศตวรรษที่ผ่านมาเมื่อเกิดการปกครองของพรรค

คอมมิวนิสต์จีนขึ้น จุดประสงค์เบื้องหลังการปราบปรามฝ่ายขวาในหมู่ปัญญาชนเมื่อปีค.ศ.1957 นั้นคือการจำกัดเสรีภาพในการแสดงออกและเพื่อควบคุมจิตใจคน ในสังคมที่ขาดเสรีภาพขั้นพื้นฐาน เยาวชนส่วนมากที่ศึกษาของมาร์กซ์และแองเจิลอย่างเต็มที่ในช่วงปฏิวัติวัฒนธรรม กลับถูกระบุว่าเป็น“พวกต่อต้านพรรค” และต่อมาถูกปราบปราม เพราะการถกเถียงเรื่องความถูกต้องของพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้นเป็นสิ่งที่พูดออกมาไม่ได้

มีชาวจีนไม่มากที่จะกล้าคิดว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นลัทธิมาร อย่างไรก็ตามการยืนยันที่จะทำเช่นนั้นสำหรับผู้ที่อาศัยอยู่ในประเทศจีน ย่อมจะพบว่ามันไม่ยากเลยที่จะหาหลักฐานรองรับข้อถกเถียงนี้ ทั้งจากประสบการณ์ส่วนตัวของพวกเขาและของคนในครอบครัวหรือเพื่อนฝูง

ชาวจีนไม่เพียงแต่ขาดเสรีภาพทางความคิด พวกเขายังถูกปลูกฝัง ด้วยการสั่งสอนและวัฒนธรรมพรรค ฉะนั้นทั้งหมดที่ประชาชนจะได้ยินก็มีแต่เสียงสรรเสริญพรรคและจิตใจของพวกเขาจะถูกทำให้เสื่อมจากความคิดใดๆนอกเหนือจากความคิดที่สนับสนุนพรรคคอมมิวนิสต์จีน ยกตัวอย่างการสังหารหมู่ที่ จัตุรัสเทียนอันเหมิน เมื่อเกิดการยิงขึ้นในวันที่ 4 มิถุนายน 1989 ประชาชนจำนวนมากก็วิ่งไปแอบในพุ่มไม้ตามสัญชาตญาณ อีกไม่นานต่อมาแม้จะอยู่ในความเสี่ยง พวกเขาก็ออกมาจากที่ซ่อนและร้องเพลง “อองเตอซีของนาล” (เพลงคอมมิวนิสต์สากล)ร่วมกัน ชาวจีนเหล่านี้ช่างกล้าหาญ บริสุทธิ์ และน่ายกย่องมาก แต่ทำไมพวกเขาจึงร้องเพลง “อองเตอซีของนาล” ซึ่งเป็นเพลงประจำพรรคคอมมิวนิสต์ ในขณะที่เผชิญอยู่กับการเข่นฆ่าของคอมมิวนิสต์ เหตุผลนั้นง่ายมาก คือการได้รับการศึกษาในวัฒนธรรมพรรค ประชาชนผู้หนึ่งสาธยายทั้งหลายรู้จักก็แต่ลัทธิคอมมิวนิสต์ พวกที่อยู่ที่จัตุรัสเทียนอันเหมินไม่รู้จักเพลงอื่นนอกจาก “อองเตอซีของนาล” และเพลงอื่นๆอีกเล็กน้อยที่ยกย่องพรรคคอมมิวนิสต์

ทางออกคืออะไร

พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้มุ่งไปสู่วาระสุดท้ายอย่างสมบูรณ์แล้ว แต่น่าเศร้าที่มันยังคงพยายามผูกชะตากรรมของมันไว้กับชาติจีนก่อนการดับสลายของมัน

พรรคคอมมิวนิสต์จีนที่กำลังตาย ทั้งอ่อนแอลงอย่างเห็นได้ชัด และการควบคุมจิตใจประชาชนที่กำลังคลาคลาง ด้วยความก้าวหน้าของการสื่อสารและอินเทอร์เน็ต พรรคคอมมิวนิสต์จีนพบว่ามันเป็นสิ่งที่ยากมากในการควบคุมข้อมูลและบังคับการแสดงความคิดเห็น ในขณะที่เจ้าหน้าที่ที่คอร์รัปชันก็ปล้นและกดขี่ประชาชนมากยิ่งขึ้น สาธารณชนเริ่มตื่นขึ้นจากภาพหลอนเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์จีน และพวกเขาหลายคนก็เริ่มไม่เชื่อฟังพรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่เพียงล้มเหลวในการบรรลุเป้าหมายเรื่องการเพิ่มการควบคุมทางความคิดโดยการปราบฝ่ายหลุนงของมัน แต่ยังกลับทำให้ตัวมันอ่อนแอลงไปอีกในขณะที่มันเผยความหยาบช้าของมันออกมาอย่างหมดเปลือก ในจังหวะเหมาะนี้ทำให้ประชาชนคิดทบทวนเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์จีน เปิดทางให้ประชาชนชาวจีนสามารถปลดปล่อยตนเองจากการผูกมัดทางความคิด และแตกหักจากการควบคุมของปีศาจชั่วคอมมิวนิสต์

การมีชีวิตอยู่ภายใต้การปกครองที่ชั่วร้ายของพรรคคอมมิวนิสต์จีนมากกว่า 50 ปี ทำให้ชาวจีนไม่จำเป็นต้องใช้การปฏิวัติที่รุนแรง พวกเขาเพียงแค่ต้องการการการกอบกู้จิตวิญญาณของพวกเขาเองเท่านั้น สิ่งนี้สามารถสำเร็จได้ด้วยการช่วยเหลือตนเอง และก้าวแรกของการบรรลุเป้าหมายนี้คือการเริ่มสำนึกได้ในธรรมชาติที่ชั่วร้ายของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

วันนั้นจะมาถึงเมื่อประชาชนละทิ้งองค์กรของพรรคที่ยึดติดอยู่กับเครื่องมือของรัฐ และให้ระบบสังคมได้ทำหน้าที่อย่างอิสระ ได้รับการสนับสนุนโดยแกนพลังของสังคม ด้วยการจากไปขององค์กรพรรคเผด็จการ

ประสิทธิภาพของรัฐบาลก็จะดีขึ้นและเข้มแข็งขึ้น และวันนั้นก็อยู่เพียงแค่หัวมุมนี้เอง ที่จริงเมื่อต้นปีค.ศ.1980 นักปฏิรูปภายในพรรคได้เสนอความคิด “แยกพรรคออกจากรัฐบาล” ในการพยายามที่จะกีดกันพรรคออกจาก รัฐบาล ความพยายามของนักปฏิรูปในพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้รับการพิสูจน์แล้วว่าไม่เพียงพอและไม่สำเร็จ เพราะไม่ได้มีการปฏิเสธแนวคิดเรื่อง “การนำอย่างสมบูรณ์ของพรรค”

วัฒนธรรมพรรคเป็นสิ่งแหว่งแวมที่จำเป็นสำหรับการอยู่รอดของลัทธิมารคอมมิวนิสต์ การดึงพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่ครอบงำอยู่ในใจประชาชนออกมาอาจยากกว่าการกวาดล้างพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่ครอบงำอยู่ในภาคส่วนต่างๆของรัฐ แต่ก็ยังเป็นทางเดียวที่จะถอนรากถอนโคนลัทธิขั้วคอมมิวนิสต์ให้หมดสิ้นได้ สิ่งนี้จะสำเร็จได้โดยผ่านความพยายามของประชาชนจีนเองเท่านั้น ด้วยการปรับจิตใจของพวกเขาให้เที่ยงธรรมและคืนสู่ธรรมชาติดั้งเดิมของมนุษย์ มวลชนจะฟื้นคืนจริยธรรมและประสบความสำเร็จในการเปลี่ยนไปสู่สังคมที่ปราศจากคอมมิวนิสต์ การรักษาให้หายขาดจากการครอบงำของลัทธิขั้วร้ายนี้ ต้องอาศัยการรับรู้ในธรรมชาติและอันตรายของปีศาจชั่ว และขจัดมันไปจากใจประชาชน กวาดล้างมันไป ไม่ให้มันมีที่หลบซ่อนอีกต่อไป พรรคคอมมิวนิสต์เน้นการควบคุมความคิด เพราะมันไม่ใช่อะไรทั้งนั้นนอกจากความคิดอย่างหนึ่งในตัวมันเอง ความคิดนี้จะสลายไปเมื่อชาวจีนทั้งหมดปฏิเสธการหลอกลวงของคอมมิวนิสต์ที่มีอยู่ในใจพวกเขา ลบวัฒนธรรมพรรคทิ้งไป ปลุกจิตสำนึกของตนขึ้นมา ดำเนินชีวิตโดยไม่อยู่ในอิทธิพลของวัฒนธรรมขั้วคอมมิวนิสต์ เมื่อประชาชนช่วยเหลือตนเอง พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็จะดับสลายไป

ชาติที่ปกครองโดยคอมมิวนิสต์จะยากจน เป็นเผด็จการ ถูกปราบปรามอยู่เสมอ ซึ่งมีไม่กี่ชาติที่ยังเหลืออยู่ ได้แก่ จีน เกาหลีเหนือ เวียดนาม และคิวบา ซึ่งกำลังนับถอยหลังสู่วันสิ้นสูญ

ด้วยสติปัญญาของชาวจีนที่มีแรงบันดาลใจจากประวัติศาสตร์จีนที่รุ่งโรจน์ ประเทศจีนที่ปราศจากการครอบงำของลัทธิมารคอมมิวนิสต์จะเป็นชาติที่มุ่งสู่ความรุ่งเรืองที่แท้จริง

บทสรุป

พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่เชื่อถือลัทธิคอมมิวนิสต์อีกต่อไป จิตวิญญาณของมันได้ตายไปแล้ว แต่เงาของมันยังคงอยู่ มันเพียงสืบทอดเชื้อคลุมของลัทธิคอมมิวนิสต์ และยังคงแสดงธรรมชาติของลัทธิที่ชั่วร้าย ยโสโอหัง เห็นแก่ตัว และใช้การทำลายล้างอย่างโหดร้ายป่าเถื่อนตามอำเภอใจ พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้สืบทอดคำปฏิเสธกฎสวรรค์ของคอมมิวนิสต์ และการปฏิเสธธรรมชาติอันไม่เปลี่ยนแปลงของมนุษย์

ทุกวันนี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนสืบต่อการปกครองประเทศจีนด้วยวิธีการต่อสู้ที่มันชำนาญมาหลายสิบปี ใช้ระบบการจัดตั้งแบบถึยบควบคุมไปกับการปกครองในรูปของ “การครอบงำโดยพรรค” และการโฆษณาชวนเชื่อที่ชั่วร้ายซึ่งทำหน้าที่เสมือนศาสนาประจำชาติ หลักลักษณะของพรรคคอมมิวนิสต์ที่สรุปไว้ข้างต้นนั้น ยืนยันอย่างหนักแน่นว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนจัดเป็นลัทธิมารที่ไม่เคยทำดี มีแต่ทำชั่ว

ในขณะที่มันใกล้จะตาย ลัทธิมารขั้วคอมมิวนิสต์ที่กำลังเร่งการคอร์รัปชันของมันและการเสื่อมทราม เรื่องที่น่าหนักใจที่สุดคือมันกำลังทำทุกอย่างด้วยความดีดั่ง เพื่อจุดชาติจีนก้าวลงเหวของการคอร์รัปชันและความเสื่อมไปกับมันด้วย

ชาวจีนจำเป็นต้องช่วยตัวเอง พวกเขาจำเป็นต้องไตร่ตรองและสลัดให้หลุดจากพรรคคอมมิวนิสต์จีน

บทวิจารณ์พรรคคอมมิวนิสต์ ตอนที่ 9

ธาตุแท้ที่เป็นอณูพาลของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

บทนำ

ขบวนการเคลื่อนไหวของคอมมิวนิสต์ที่โหมประโคมอยู่นานกว่าศตวรรษนั้น มีแต่นำเสนอความยากจน ความป่าเถื่อน และเผด็จการมาสู่มนุษยชาติ จากการล่มสลายของสหภาพโซเวียตและประเทศในยุโรป ตะวันออกทำให้ความหายนะและละครน้ำเน่านี้ปิดฉากสุดท้ายลงไปในช่วงตอนปลายของศตวรรษที่แล้ว ไม่ว่าจะ เป็นพลเมืองโดยทั่วไปหรือแม้กระทั่งเลขาธิการใหญ่ของพรรคคอมมิวนิสต์ ก็ล้วนแต่ไม่มีใครเชื่อมั่นทานหลอก เด็กของลัทธิคอมมิวนิสต์อีกต่อไป

ระบอบคอมมิวนิสต์นั้นมิได้มีที่มาจาก “ลิขิตของสวรรค์”¹ หรือการเลือกตั้งตามระบอบประชาธิปไตย ทุกวันนี้เมื่ออุดมการณ์ของมันถูกทำลายไป ความชอบธรรมในการครองอำนาจของมันจึงต้องเผชิญกับการท้าทาย อย่างไม่เคยมีมาก่อน

พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่ต้องการลงจากเวทีตามกระแสประวัติศาสตร์ มันจึงใช้วิธีการที่หยาบช้ำ ซึ่ง วิวัฒนาการขึ้นในช่วงหลายสิบปีของการรณรงค์ทางการเมือง การต่อสู้อย่างบ้าคลั่งครั้งใหม่ก็เพื่อรักษา ความชอบธรรมและเพื่อฟื้นฟูอำนาจที่ดับสูญไปของมัน

นโยบายปฏิรูปและเปิดกว้างของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นการอำพรางเจตนาของพรรคที่ดิ้นรนจะรักษา ผลประโยชน์ของพวกพ้องและการปกครองแบบเผด็จการไว้ต่อไป ถึงแม้จะมีการควบคุมอย่างเข้มงวดรวมทั้ง การประสบความสำเร็จทางเศรษฐกิจ โดยผ่านการทำงานอย่างหนักของประชาชนชาวจีนในช่วง 20 ปีที่ผ่านมา ก็หาได้ทำให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนยอมวางมีดนักฆ่าลง แต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนกลับขโมยเอาความสำเร็จ เหล่านี้จากประชาชนชาวจีนมาใช้เป็นข้ออ้างเพื่อที่จะรักษาอำนาจของพวกมัน ทำให้พฤติกรรมที่ไม่มีศีลธรรม ของมันยิ่งหลอกหลวงและชวนให้หลงเข้าใจผิดมากยิ่งขึ้นไปอีก สิ่งที่น่าหวาดหวั่นที่สุดคือพรรคคอมมิวนิสต์จีน ทำทุกวิถีทางเพื่อทำลายรากฐานทางศีลธรรมของชาติ มันพยายามที่จะปรับเปลี่ยนพลเมืองจีนทุกคนให้เป็นคน เจ้าเล่ห์ในระดับต่าง ๆ กัน เพื่อที่จะสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการที่พรรคคอมมิวนิสต์จีน จะ “ก้าวหน้า ไปตามกาลเวลา”

ในวันนี้ ซึ่งเป็นช่วงเวลาประวัติศาสตร์จะจารึกไว้ ยิ่งจำเป็นที่เราที่จะต้องเข้าใจอย่างแจ่มชัดว่าเพราะเหตุใด พรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงกระทำตนเยี่ยงเหล่าวายร้าย และเราจำเป็นต้องเปิดโปงธาตุแท้ที่ร้ายกาจของมันเพื่อ ประชาชาติจีนจะสามารถบรรลุสันติภาพและความมั่นคงที่ยั่งยืน ได้เข้าสู่ยุคที่ปราศจากพรรคคอมมิวนิสต์จีน โดยเร็วที่สุด และสร้างอนาคตของชาติจีนใหม่อันงดงามขึ้นมา

I. พรรคคอมมิวนิสต์จีนไร้ซึ่งคุณธรรมอย่างไม่เคยเปลี่ยนแปลง

พรรคคอมมิวนิสต์จีนทำการปฏิรูปเพื่อใครกันหรือ

จากประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา เมื่อใดก็ตามที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนเผชิญกับวิกฤตการณ์ มันจะแสดงการ ปรับตัวสักหน่อยเพื่อหลอกให้ประชาชนเกิดมายาภาพเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์จีน ซึ่งครั้งแล้วครั้งเล่ามา

ภาพเหล่านี้จะแตกสลายลงทุกครั้งไป ทุกวันนี้พรรคคอมมิวนิสต์จีนกำลังไขว่คว้าเอาประโยชน์ระยะสั้นเฉพาะหน้า และในการทำเช่นนั้นมันได้สร้างภาพความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจขึ้นมา และภาพลวงตานี้ชักนำให้คนหลงเชื่อในภาพเพื่อฝันของพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้อีกครั้งหนึ่ง อย่างไรก็ตามมูลฐานของความขัดแย้งทางผลประโยชน์ระหว่างพรรคคอมมิวนิสต์จีนกับผลประโยชน์ของชาติและประชาชนได้กำหนดไว้ว่าความมั่งคั่งจอมปลอมนี้จะไม่ยืนยง “การปฏิรูป” ที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนสัญญาไว้นั้นมีจุดมุ่งหมายเพียงหนึ่งเดียวคือ การรักษาอำนาจของมันเอาไว้ต่อไปเท่านั้น มันเป็นการปฏิรูปที่กะพร่องกะแพร่ง แบบผักชีโรยหน้า การพัฒนาแบบลำเอียงนี้ยังมีวิกฤตของสังคมอันใหญ่หลวงซุกซ่อนอยู่ข้างใต้ ทันททีที่วิกฤตการณ์ปะทุขึ้น ประเทศชาติและประชาชนจะทุกข์ยากอีกครั้งหนึ่ง

การเปลี่ยนแปลงผู้นำของพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้น ผู้นำรุ่นใหม่ไม่เคยมีส่วนร่วมในการปฏิวัติคอมมิวนิสต์มาก่อน จึงทำให้พวกเขาขาดบารมีและความน่าเชื่อถือในการบริหารประเทศ ในระหว่างช่วงวิกฤตความชอบธรรมนั้น การปกป้องผลประโยชน์ของพรรคจึงกลายเป็นหลักประกันแห่งการรักษาผลประโยชน์ส่วนตัวภายในพรรค ชาติทุกข์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้นเห็นแก่ตัว ไม่รู้จักพอ ความหวังที่จะให้พรรคอุทิศตนเองเพื่อการพัฒนาประเทศอย่างสันตินั้นเป็นเพียงความหวังลมๆแล้งๆ

ลองมาดูสิ่งที่หนังสือพิมพ์ พีเพิลเดลี(People's Daily)กระบอกเสียงของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ตีพิมพ์บนหน้าแรกของฉบับวันที่ 12 กรกฎาคม 2004 “ประวัติศาสตร์ตรรกวิทยาได้สอนสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนว่า สิ่งที่จะต้องเปลี่ยนแปลงก็ต้องเปลี่ยนแปลง มิฉะนั้นความเสื่อมจะตามมา สิ่งที่ไม่ควรเปลี่ยนแปลงจะต้องคงไว้ไม่ให้เปลี่ยน หากไม่แล้ว มันจะนำมาซึ่งการทำลายตัวเอง”

อะไรเล่าที่ไม่ควรเปลี่ยนแปลง พีเพิลเดลีอธิบายว่า “แนวทางพื้นฐานของพรรคที่ว่า ‘หนึ่งศูนย์กลาง สองจุดพื้นฐาน’ จะต้องยืนหยัดอย่างเด็ดเดี่ยวยาวนานนับร้อยๆปี โดยไม่โอนอ่อนแม้แต่น้อย”²

ประชาชนอาจไม่เข้าใจว่า “ศูนย์กลาง” และ “จุดพื้นฐาน” หมายถึงอะไรแต่ทุกคนก็รู้ดีว่าวิญญูณชั่วร้ายคอมมิวนิสต์ตัดสินใจที่จะรักษาผลประโยชน์ร่วมกันของมันและอำนาจเผด็จการไว้ นั่นไม่ได้เปลี่ยนไปเลย ลัทธิคอมมิวนิสต์ล้มเหลวไปทั่วโลกและกำลังร่อแร่ลงไปเรื่อยๆ อย่างไรก็ตาม ของที่ยิ่งเสื่อมลง ก็ยิ่งมีผลทำลายล้างที่รุนแรงมากขึ้น โดยเฉพาะในตอนที่มีมันดินร่นก่อนที่จะสิ้นลมหายใจเหือกสุดท้าย ดังนั้นการพูดถึงการพัฒนาประชาธิปไตยกับพรรคคอมมิวนิสต์จึงเสมือนกับการบอกให้เสือผลัดเปลี่ยนหนังของมัน

ประเทศจีนควรทำอะไรเมื่อปราศจากพรรคคอมมิวนิสต์

ในขณะที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนกำลังเสื่อมสลายไป ประชาชนได้ค้นพบอย่างคาดไม่ถึงว่า พรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้นได้ใช้วิธีการที่ชั่วร้ายสารพัดอย่างปล่อยพิษเข้าไปในชีวิตของประชาชนในทุกๆด้าน

อย่างเช่น เมื่อตอนที่เหมา เจ๋อตงเสียชีวิตนั้น ชาวจีนร้องไห้คร่ำครวญอย่างขมขื่นต่อหน้าภาพเหมา เจ๋อตงพร้อมกับพูดว่า “ประเทศจีนจะอยู่กันต่อไปได้อย่างไรโดยไม่มีประธานเหมา” ยี่สิบปีต่อมา เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์ สูญเสียความชอบธรรมในการปกครองประเทศ พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ปลุกกระดมโฆษณาชวนเชื่อรอบใหม่ ทำให้ประชาชนกังวลว่า “ประเทศจีนจะทำอย่างไรดีหากไม่มีพรรคคอมมิวนิสต์”

ในความเป็นจริง การควบคุมทางการเมืองที่แผ่ซ่านไปทั่วของพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ฝังลึกอยู่ในวัฒนธรรมและจิตใจชาวจีนยุคปัจจุบัน กระทั่งแม้แต่บรรทัดฐานที่ชาวจีนใช้วิจารณ์พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ยังใช้มาตรฐานของพรรคคอมมิวนิสต์จีนมาวัด หรือไม่ก็มาจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนเสียเอง หากในอดีต พรรคคอมมิวนิสต์จีนควบคุมประชาชนโดยทำการปลุกฝังธาตุของมันไว้ในผู้คนแล้ว วันนั้นก็เป็นเวลาพรรคคอมมิวนิสต์จีนกำลังเก็บ

เกี่ยวผลประโยชน์สิ่งที่มีมันปลูกไว้ เพราะสิ่งที่ปลูกฝังไว้มันได้แทรกซึมเข้าไปในจิตใจและทุกเซลล์ของประชาชนจริง ๆ ผู้คนพากันคิดตามตรรกะของพรรคคอมมิวนิสต์จีนและใช้มันในการตัดสินใจความถูกต้องทุกเรื่องอย่างเช่นเรื่องการฆ่านักศึกษาที่ประท้วง เมื่อวันที่ 4 มิถุนายน 1989 โดยพรรคคอมมิวนิสต์จีน มีบางคนพูดว่า “ถ้าฉันเป็นต๋ิง เสี่ยวผิง ฉันก็จะปราบการประท้วงด้วยรถถังเหมือนกัน” และในการประทุษร้ายฝ่าหลุนกง บางคนก็พูดว่า “ถ้าฉันเป็น เจียง เจ๋อหมิน ฉันก็จะกำจัดฝ่าหลุนกงเหมือนกัน” เกี่ยวกับการห้ามการพูดแสดงความคิดเห็นอย่างเสรี บางคนก็บอกว่า “ถ้าฉันเป็นพรรคคอมมิวนิสต์จีน ฉันก็จะห้ามเหมือนกัน” เหล่านี้ล้วนสะท้อนให้เห็นว่าความจริงและความรู้สึกผิดชอบได้สูญสิ้นไปหมด เหลือเพียงตรรกะของพรรคคอมมิวนิสต์จีน นี่เป็นเพียงหนึ่งในวิธีการที่ชั่วร้ายและหยาบช้าที่สุดที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้ตามธาตุแท้ที่เป็นอันธพาล ทราบเท่าที่พิชไร้ยางศิลป์ที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนปลูกฝังไว้ยังอยู่ในใจประชาชน พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็จะยังสามารถได้รับพลังในการรักษาชีวิตที่ไร้ศีลธรรมของมันสืบต่อไป

“ประเทศจีนจะทำอะไรหากปราศจากพรรคคอมมิวนิสต์จีน” แนวคิดนี้สอดคล้องพอดีกับเป้าหมายของพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่ต้องการให้ประชาชนยึดถือเหตุผลตามตรรกะของมัน

ประเทศจีนผ่านประวัติศาสตร์อารยธรรมอันยาวนานมากกว่า 5 พันปีได้โดยปราศจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนอันที่จริงก็ไม่มีประเทศใดในโลกที่หยุดการพัฒนาทางสังคมเมื่อมีการล่มสลายของระบอบปกครองหนึ่ง ๆ แต่หลังการปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา ประชาชนจีนกลับไม่นึกถึงความจริงข้อนี้ อีกต่อไป การโฆษณาชวนเชื่ออย่างต่อเนื่องยาวนานของพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ฝึกให้คนจีนคิดว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นเสมือนมารดาของพวกเขา การเมืองของพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่แพร่ไปทั่วทุกแห่งหนทำให้ประชาชนไม่สามารถคิดถึงการใช้ชีวิตโดยปราศจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้

ไม่มี เหม่า เจ๋อตง ประเทศจีนก็ไม่ได้ล่มสลาย แล้วประเทศจีนจะล่มสลายเพราะปราศจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนกระนั้นหรือ

ต้นเหตุของความวุ่นวายที่แท้จริงคืออะไร

คนจำนวนมากรู้จักและไม่ชอบเล่ห์เหลี่ยมของพรรคคอมมิวนิสต์จีน และรังเกียจการต่อสู้ดิ้นรนและการหลอกลวงของมัน แต่ในขณะที่เดียวกัน พวกเขาก็กลัวการเคลื่อนไหวทางการเมืองของพรรคคอมมิวนิสต์จีนและความวุ่นวายที่มันสร้างขึ้น และกลัวว่าการจลาจลจะกลับมาเยือนประเทศจีนอีกครั้ง ดังนั้นเมื่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนขู่เชิญประชาชนด้วย “ความวุ่นวาย” ประชาชนจึงนิ่งเงียบยอมรับการปกครองภายใต้กฎของพรรคคอมมิวนิสต์จีน และรู้สึกหมดหวังเมื่อต้องเผชิญกับพลังอำนาจกดขี่ของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

แต่ในความเป็นจริงแล้ว ด้วยกำลังทหารและตำรวจพร้อมอาวุธหลายล้านคนนั้นได้ทำให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนนั่นเองที่เป็นต้นเหตุที่แท้จริงของความวุ่นวาย คนธรรมดาทั่วไปย่อมไม่มีความสามารถที่จะก่อความวุ่นวายอย่างนั้นได้ มีแต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนที่กำลังตกต่ำเท่านั้นที่จะบังอาจกล้านำประเทศสู่ความวุ่นวายเมื่อมีแววว่าจะเกิดการเปลี่ยนแปลง “ความมั่นคงอยู่เหนือสิ่งอื่นใด” และ “ขจัดต้นตอของความไม่มั่นคงทั้งหมดแต่เนิ่น ๆ” คำขวัญเหล่านี้กลายเป็นพื้นฐานทฤษฎีของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในการกดขี่ประชาชน ใครคือต้นเหตุของความไม่มั่นคงในประเทศจีนละ ไม่ใช่พรรคคอมมิวนิสต์จีนหรือที่เชี่ยวชาญการกดขี่ พรรคคอมมิวนิสต์จีนยุยงให้เกิดความวุ่นวายและใช้ความโกลาหลที่มันสร้างขึ้นมาบีบบังคับประชาชน นี่เป็นการกระทำทั่วไปของเหล่าวายร้ายทั้งหลาย

II. พรรคคอมมิวนิสต์จีนยอมสละการพัฒนาเศรษฐกิจ

การอ้างความดีความชอบในความสำเร็จจากความขยันขันแข็งของประชาชน

พรรคคอมมิวนิสต์จีนอ้างความชอบธรรมในการจัดวางการพัฒนาเศรษฐกิจในช่วง 20 กว่าที่ผ่านมา อันที่จริงการพัฒนานั้นค่อย ๆ ประสบผลสำเร็จโดยประชาชนจีนหลังจากโชครวนของพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่พันธนาการประชาชนอยู่ได้ผ่อนคลายเป็นต้นไป ดังนั้นจึงไม่ใช่คุณความดีของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเลย แต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนกลับอ้างเอาความดีความชอบจากการพัฒนาเศรษฐกิจครั้งนี้ และเรียกร้องให้ประชาชนสำนักบุญคุณของมันราวกับว่าความสำเร็จเช่นนั้นจะไม่มีวันเกิดขึ้นโดยปราศจากพรรคคอมมิวนิสต์จีน แต่เราต่างทราบกันดีว่า จริง ๆ แล้วประเทศที่ไม่เป็นคอมมิวนิสต์ต่างก็มีความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่รวดเร็วกว่ามานานแล้ว

นักกีฬาเหรียญทองโอลิมปิกนั้นจะต้องขอบคุณพรรค และพรรคก็ไม่ลังเลเลยที่จะใช้สร้างภาพลักษณ์ของ “มหาประเทศแห่งการกีฬา” เพื่อสรรเสริญตัวเอง เมื่อประเทศจีนประสบทุกข์ภัยจากการระบาดของโรคซาร์สนั้น พีเพิลเดลีก็ลงรายชื่อนว่า จีนเอาชนะไวรัสนี้ได้ด้วยการ “อาศัยทฤษฎีพื้นฐานของพรรค อาศัยแนวทางหลักการและประสบการณ์พื้นฐานของพรรค” ความสำเร็จในการส่งยานอวกาศเสินโจว 5 ประสบความสำเร็จได้ก็เพราะเจ้าหน้าที่ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีด้านอวกาศ แต่ก็ถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้เป็นหลักฐานแอบอ้างว่า มีเพียงพรรคคอมมิวนิสต์จีนเท่านั้นที่สามารถนำประชาชนจีนขึ้นสู่ตำแหน่งประเทศมหาอำนาจในโลก เมื่อจีนได้เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกปี 2008 นั้น อันที่จริงนั้นมันคือการที่ประเทศตะวันตกได้หยิบยื่นช่อมะกอก(สันติภาพ)เพื่อสนับสนุนให้จีนปรับปรุงด้านสิทธิมนุษยชน แต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนกลับใช้เป็นข้ออ้างความชอบธรรมในการบริหารประเทศและใช้ในการปราบปรามประชาชนชาวจีนเสียแทน “ศักยภาพของตลาดการค้าที่ยิ่งใหญ่” ของประเทศจีน ซึ่งนักลงทุนต่างชาติพากันค้นหา เป็นสิ่งที่เกิดจากความต้องการบริโภคของคนจีน 1.3 พันล้านคน แต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนกลับเอาหน้าโดยฉวยโอกาสนี้และใช้มันเป็นอาวุธอันแหลมคมในการขู่เข็ญสังคมตะวันตกให้ร่วมมือกับกฎของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

พรรคคอมมิวนิสต์จีนปิดความผิดทุกอย่างไปที่ปฏิกริยาตอบโต้และแรงจูงใจแอบแฝงของปัจเจกชน ในขณะที่รับเอาความดีความชอบทุกอย่างไว้ให้กับผู้นำของพรรค พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะหาผลประโยชน์จากทุก ๆ ความสำเร็จทุกอย่างเพื่ออ้างความชอบธรรมของมันให้ดูดียิ่งขึ้น แม้แต่ความผิดที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้กระทำก็ถูกพลิกผันให้กลายเป็นความดีความชอบไปได้เพื่อรับใช้จุดประสงค์ของมัน ตัวอย่างเช่น เมื่อไม่อาจปกปิดความจริงเกี่ยวกับการแพร่ระบาดของโรคเอชไอวีได้อีกต่อไป พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็รีบสร้างภาพลักษณ์ใหม่ขึ้นมาทันที มันได้ใช้เครื่องโฆษณาชวนเชื่อด้วยการใช้ตั้งแต่ ดาราชื่อดังไปจนถึงเลขาธิการใหญ่ของพรรคมาใช้บิดเบือน เพื่อให้ต้นตอความผิดพลาดของพรรคคอมมิวนิสต์จีนกลับกลายเป็นเสมือนข่าวดีของผู้ที่ประสบทุกข์ เป็นผู้ยับยั้งโรคเอชไอวี เป็นผู้ต่อสู้กับโรคระบาด ในการจัดการกับเรื่องความเป็นความตายอย่างนี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนคิดแต่เพียงว่าจะใช้เรื่องนี้เพื่อสรรเสริญตัวเองได้อย่างไร ซึ่งจะมีก็แต่นักวางแผนชั่วร้ายอย่างพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่มีความต่ำช้าพอที่สามารถแย่งชิงความดีความชอบใส่ตัว อย่างไม่รีรังอายในภาวะเช่นนี้ โดยที่ไม่ใส่ใจชีวิตผู้คนแม้แต่หน่อย

ข้อเสียเปรียบทางเศรษฐกิจเนื่องจากการขาดวิสัยทัศน์

เมื่อต้องเผชิญกับ “วิกฤตการณ์ความชอบธรรมในการบริหารประเทศ”. พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ผลักดันนโยบายปฏิรูปและเปิดกว้าง ในช่วงทศวรรษ 1980 เพื่อรักษาอำนาจเอาไว้ ความกระหายในความสำเร็จเฉพาะหน้าทำให้ประเทศจีนได้รับความเสียหาย ซึ่งนักเศรษฐศาสตร์เรียกว่า “คำสาปของผู้มาทีหลัง”

นิยามของ “คำสาปของผู้มาทีหลัง” หรือ “ความได้เปรียบของผู้มาทีหลัง” ตามที่นักวิชาการพูดกัน หมายถึงประเทศด้อยพัฒนาที่เริ่มการพัฒนาช้า สามารถจะลอกเลียนแบบประเทศที่พัฒนาแล้วได้ในหลาย ๆ ด้าน การลอกเลียนแบบนั้นทำได้ 2 แนวทาง คือ การเลียนแบบระบบสังคม หรือการเลียนแบบโครงสร้างอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี การเลียนแบบระบบสังคมจะทำได้ยากกว่าเพราะการปฏิรูประบบสังคมจะเป็นอันตรายต่อผลประโยชน์ที่ครอบครองอยู่ของกลุ่มสังคมหรือกลุ่มการเมืองเดิม ดังนั้นประเทศด้อยพัฒนาจึงโน้มเอียงมากกว่าที่จะเลียนแบบเทคโนโลยีของประเทศพัฒนาแล้ว แม้ว่าการทำเช่นนี้จะก่อให้เกิดการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วในระยะสั้น แต่อาจส่งผลถึงความเสียหายในหลายประการหรือกระทั่งความล้มเหลวในการพัฒนาในระยะยาว

จึงเป็นที่แน่ชัดว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนเลือกที่จะทำตามหลัก “คำสาปของผู้มาทีหลัง” ซึ่งเป็นเส้นทางไปสู่ความล้มเหลว ในช่วง 2 ทศวรรษที่ผ่านมา “การเลียนแบบทางเทคโนโลยี” ของประเทศจีนได้นำไปสู่ความสำเร็จบางด้าน ซึ่งก็ถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้เป็นประโยชน์โดยนำเรื่องนี้มาอ้างเพื่อพิสูจน์ความชอบธรรมของมัน และต่อต้านการปฏิรูปทางการเมืองที่จะเป็นผลเสียต่อผลประโยชน์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ซึ่งทำให้สูญเสียผลประโยชน์ระยะยาวของประเทศ

ความเสียหายที่เจ็บปวดจากการพัฒนาเศรษฐกิจของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

ในขณะที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนคุยไม่เกี่ยวกับความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจของมันนั้น ในความเป็นจริงแล้วเศรษฐกิจจีนในวันนี้ยังอยู่ในตำแหน่งของโลกที่ต่ำกว่า สมัยจักรพรรดิเฉียน หลง แห่งราชวงศ์ซิงเสียอีก (ค.ศ.1711-1799) ในสมัยนั้นค่าจีดีพี (ความเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ) ของจีนเท่ากับ 51% ของทั่วโลก ส่วนในสมัยที่ ดร.ซุน ยัตเซ็น จัดตั้งสาธารณรัฐจีนในปี 1911 นั้น (ช่วงก๊กมินตั๋ง or กมต.) ค่าจีดีพีของจีนเป็น 27% ของทั่วโลก และตกลงในปี 1923 แต่ก็ยังคงสูงถึง 12% แต่ในปี 1949 เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนยึดอำนาจได้ ค่าจีดีพีเท่ากับ 5.7% และในปี 2003 มันกลับต่ำกว่า 4% ของทั่วโลกด้วยซ้ำไป เมื่อเปรียบเทียบช่วงเสื่อมถอยทางเศรษฐกิจในระหว่างยุคก๊กมินตั๋ง ซึ่งมีเหตุมาจากสงครามที่ยาวนานหลายสิบปี แต่การเสื่อมถอยทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่องในระหว่างยุคพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้นอยู่ในช่วงที่ประเทศมีสันติ

ทุกวันนี้เพื่อสร้างความชอบธรรมของมัน พรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงกระหายอย่างยิ่งต่อความสำเร็จและผลประโยชน์เฉพาะหน้า การปฏิรูปเศรษฐกิจแบบฟิสิกัลฟิการ์ที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนริเริ่มผลักดันเพื่อรักษาผลประโยชน์ของมันนั้น ทำให้ประเทศต้องเสียหายอย่างหนัก ความเจริญอย่างรวดเร็วทางเศรษฐกิจในช่วง 20 กว่าปีที่แล้วมา สร้างขึ้นโดยใช้ทรัพยากรอย่างไม่ยับยั้งหรือไม่ก็สิ้นเปลือง โดยหาประโยชน์แลกเปลี่ยกับการเสื่อมโทรมอย่างร้ายแรงของสิ่งแวดล้อม จีดีพีส่วนใหญ่ของจีนนั้นได้มาจากการแลกกับอนาคตของคนรุ่นหลัง ในปี 2003 ผลผลิตของประเทศจีนที่เกือหนุนต่อเศรษฐกิจโลกมีไม่ถึง 4% แต่กลับบริโภคเหล็ก ซีเมนต์และวัตถุดิบอื่นๆ มากถึง 1 ใน 3 ของการบริโภคทั้งโลก³

จากปี 1980 จนถึงปี 1990 เขตทะเลทรายในประเทศจีนได้ขยายตัวกว้างขึ้นจาก 1,000 ตร.กม. เป็น 2,460 ตร.กม. พื้นที่เพาะปลูกต่อคนลดลงจาก 2 หมู่ ในปี 1980 เป็น 1.43 หมู่ ในปี 2003⁴ การขยายพื้นที่เพื่อการพัฒนาทำให้ประเทศจีนสูญเสียพื้นที่เพาะปลูกไป 100 ล้านหมู่ ในเวลาเพียงไม่กี่ปี แต่พื้นที่ที่ยึดมาถูกใช้ในการพัฒนาจริงๆ เพียง 43% ทุกวันนี้ปริมาณน้ำเสียที่ปล่อยออกมาคือ 43.95 พันล้านตัน ซึ่งเกินกว่าปริมาณของสิ่งแวดล้อมถึง 82% ในแม่น้ำ 7 สายหลักของจีน มีน้ำที่ไม่เหมาะกับการบริโภคของคนและสัตว์ 40.9% ส่วนทะเลสาบประมาณ 75% เกิดมลภาวะน้ำเน่าเสียในระดับที่ต่างกัน⁵ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติในประเทศจีนไม่เคยรุนแรงเท่านี้มาก่อน ทั้งประเทศจีนและโลกล้วนไม่อาจทนต่อการเจริญเติบโตแบบสกปรกเช่นนี้ได้ ประชาชนถูกหลอกโดยภาพลวงตาที่สวยงามของอาคารสูงและแมนชั่น จนไม่ระวังต่อวิกฤตของระบบนิเวศที่ใกล้ปะทุออกมา เมื่อถึงเวลาที่ธรรมชาติเรียกร้องค่าเสียหายจากมนุษย์แล้วละก็ มันจะเป็นวันแห่งหายนะของประชาชาติจีน

เมื่อเปรียบเทียบกับรัสเซีย ซึ่งเลิกล้มระบอบคอมมิวนิสต์แล้ว รัสเซียก็ผลักดันการปฏิรูปเศรษฐกิจและการเมืองไปพร้อมกัน หลังจากมีประสบการณ์จากช่วงความเจ็บปวดระยะสั้น รัสเซียก็เริ่มดำเนินการพัฒนาอย่างรวดเร็ว จากปี 1999 ถึง 2003 จีดีพีของรัสเซียเพิ่มขึ้น 29.9% มาตรฐานความเป็นอยู่ของพลเมืองก็ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ในวงการธุรกิจตะวันตกไม่เพียงเริ่มถกเถียงกันเกี่ยวกับ “ปรากฏการณ์เศรษฐกิจแบบรัสเซีย” แต่ยังเริ่มลงทุนในรัสเซียในฐานะแหล่งลงทุนที่ร้อนแรงอย่างกว้างขวาง รัสเซียขยับจากลำดับที่ 17 ของประเทศที่นำลงทุน ในปี 2002 ขึ้นมาเป็นลำดับที่ 8 ในปี 2003 และเป็นครั้งแรกที่ได้เป็นหนึ่งใน 10 ประเทศที่นำลงทุนมากที่สุดในโลก

แม้แต่อินเดียซึ่งในสายตาของชาวจีนส่วนใหญ่แล้วถือว่าเป็นประเทศที่ยากจนมากและเต็มไปด้วยความขัดแย้งทางเชื้อชาติ ก็ยังมีการพัฒนาที่น่าพอใจ โดยมีอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ 7-8% ต่อปี ตั้งแต่มีการปฏิรูปเศรษฐกิจในปี 1991 อินเดียมีระบบกฎหมายที่ค่อนข้างสมบูรณ์ในเศรษฐกิจการตลาด มีระบบการเงินที่เข้มแข็ง มีระบบประชาธิปไตยที่พัฒนาแล้ว และประชาชนที่มีคุณภาพทางอารมณ์ที่มั่นคง ซึ่งประชาคมโลกยอมรับว่าอินเดียเป็นประเทศที่มีศักยภาพในการพัฒนาสูงมาก

อีกด้านหนึ่ง พรรคคอมมิวนิสต์จีนเพียงปฏิรูปเศรษฐกิจโดยปราศจากการปฏิรูปการเมือง ภาพลวงตาของเศรษฐกิจที่เฟื่องฟูในช่วงสั้นๆ กลายเป็นอุปสรรคต่อ “วิวัฒนาการของระบบสังคม” ตามธรรมชาติ การปฏิรูปที่ขาดๆ แหว่งๆ นี้เป็นเหตุให้เกิดการเสียสมดุลเพิ่มขึ้นในสังคมจีนและทำให้ความขัดแย้งในสังคมให้มากขึ้น ผลสำเร็จทางการเงินที่ประชาชนได้รับมากกลับไม่ได้รับการปกป้องโดยระบบสังคมที่มั่นคง ยิ่งกว่านั้น ในกระบวนการแปรรูปทรัพย์สินของรัฐเป็นของเอกชน ผู้กุมอำนาจในพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ฉวยโอกาสใช้ตำแหน่งของพวกเขาในการหาเงินเข้ากระเป๋าของตน

พรรคคอมมิวนิสต์จีนหลอกหลวงชาวนาครั้งแล้วครั้งเล่า

พรรคคอมมิวนิสต์จีนอาศัยชาวนาในการยึดอำนาจ ในเขตควบคุมของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ในช่วงแรกของการตั้งตัว ได้อุทิศทุกสิ่งทุกอย่างให้กับพรรคคอมมิวนิสต์จีน แต่ครั้งพรรคคอมมิวนิสต์จีนควบคุมประเทศได้ ชาวนากลับได้รับการปฏิบัติแบบเลือกปฏิบัติอย่างรุนแรง

หลังจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนจัดตั้งรัฐบาล มันได้สร้างระบบที่ไม่ยุติธรรมขึ้นมา คือระบบการลงทะเบียนที่อยู่อาศัย ระบบนี้บังคับให้แบ่งประชาชนเป็น 2 พวก คือชาวนชนบทและชาวเมือง ซึ่งก่อให้เกิดการแบ่งแยกและความเป็นปฏิปักษ์อย่างไร้เหตุผลขึ้นในประเทศ ชาวนาไม่ได้รับการประกันสุขภาพ ไม่มีสวัสดิการการจ้างงาน

ไม่มีบ้านญาติ ไม่มีสิทธิ์กู้ยืมเงินจากธนาคาร ชาวนาเป็นชนชั้นที่ยากจนที่สุดในประเทศจีน แต่กลับแบกรับภาระหนักที่สุด พวกเขาต้องจ่ายเงินให้กองทุนชดเชย กองทุนสวัสดิการสาธารณะ กองทุนการบริหารจัดการ ค่าการศึกษาพิเศษ ค่าคุมกำเนิด ค่าองค์กรการทหารและฝึกอบรม ค่าก่อสร้างถนนในเขตชนบท และเงินชดเชยบริการทางการแพทย์ นอกเหนือจากค่าใช้จ่ายเหล่านี้แล้ว พวกเขาจะต้องขายเมล็ดข้าวที่ผลิตได้ส่วนหนึ่งให้กับรัฐในราคาบังคับของเขตปกครอง และเสียภาษีการเกษตร ภาษีที่ดิน ภาษีพิเศษของการผลิตในท้องถิ่น และภาษีโรงฆ่าสัตว์ เพิ่มเติมจากภาษีสารพัดที่ต้องจ่ายอยู่แล้ว ในขณะที่ชาวเมืองไม่ต้องเสียภาษีเหล่านี้

เมื่อต้นปี 2004 นายกยเหวิน เจียเป่า จัดทำ “เอกสารหมายเลข 1” ระบุว่า ชาวชนบทของจีนกำลังเผชิญกับช่วงที่ยากลำบากที่สุดนับตั้งแต่เริ่มต้นการปฏิรูปเศรษฐกิจ เมื่อปี 1978 รายได้ของชาวนาส่วนใหญ่ไม่ดีขึ้นหรือกระทั่งลดต่ำลง พวกเขาอยากจนยิ่งขึ้น ช่องว่างรายได้ระหว่างเมืองกับชนบทเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

เจ้าหน้าที่ระดับสูงได้กระจายเงิน 5 แสนหยวน (2.5 ล้านบาท) ให้กับฟาร์มต้นไม้อินจิงหวัดเสฉวนเพื่อใช้ในโครงการปลูกป่า หัวหน้าฟาร์มต้นไม้อินจิงนั้น ชักเงิน 2 แสนเข้ากระเป๋าตัวเอง เหลืออีก 3 แสนหยวนให้กับโครงการ ซึ่งการส่งต่อเงินจำนวนนี้ไปสู่หน่วยงานระดับต่างๆ ทำให้เม็ดเงินลดน้อยลงตามลำดับ จนเมื่อถึงมือชาวไร่ในท้องถิ่นผู้ปลูกต้นไม้ตามโครงการก็เหลือเงินเพียงเล็กน้อย แต่รัฐบาลไม่ต้องกังวลว่าชาวไร่จะไม่ยอมทำงานตามโครงการนี้เนื่องจากเงินทุนไม่พอ เพราะชาวไร่เหล่านั้นอยากจนมาก พวกเขายอมทำงานแม้จะมีค่าจ้างอันน้อยนิด นี่เป็นเหตุผลหนึ่งว่าเหตุใดราคาสินค้าที่ผลิตในจีนจึงถูกมาก

การใช้ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจกดดันประเทศตะวันตก

หลายคนเชื่อว่าการค้าขายกับจีนจะช่วยส่งเสริมเรื่องสิทธิมนุษยชน เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและการปฏิรูปประชาธิปไตยในจีน หลังจากผ่านมากว่าหนึ่งทศวรรษจึงเป็นที่แน่ชัดว่าข้อสันนิษฐานนี้เป็นเพียงความเพ้อฝัน การเปรียบเทียบการทำธุรกิจในประเทศตะวันตกกับในประเทศจีน พบว่าความยุติธรรมและความโปร่งใสที่พบในสังคมตะวันตกนั้นกลับเป็นตรงกันข้ามกับในจีนที่มีแต่การเล่นพรรคเล่นพวก การติดสินบนและการฉ้อฉล หลายๆ บริษัทของชาวตะวันตกกลายเป็นจำเลยผู้ชักนำให้เกิดการคอร์รัปชันที่ร้ายแรงยิ่งขึ้นในจีน บางบริษัทถึงกับช่วยเหลือพรรคคอมมิวนิสต์จีนปกปิดการละเมิดสิทธิมนุษยชนและการประหารชีวิตประชาชนจีน

พรรคคอมมิวนิสต์จีนทำตัวเหมือนมาเฟียโดยการเล่นไพ่เศรษฐกิจในด้านนโยบายต่างประเทศ อย่างการเซ็นสัญญาสั่งซื้อเครื่องบินของจีนว่าจะเซ็นกับฝรั่งเศสหรือสหรัฐอเมริกา นั้น ก็ขึ้นอยู่กับว่าประเทศไหนจะนั่งเจียบต่อประเด็นสิทธิมนุษยชนของพรรคคอมมิวนิสต์จีน นักธุรกิจและนักการเมืองตะวันตกหลายคนถูกควบคุมและผลักดันโดยผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่ได้รับจากจีน บริษัทเทคโนโลยีด้านข้อมูลบางแห่งจากอเมริกาเหนือได้จำหน่ายสินค้าพิเศษแก่ พรรคคอมมิวนิสต์จีนในการปิดกั้นอินเทอร์เน็ต และบางเว็บไซต์ถึงกับยอมตกลงเซ็นเซอร์ตัวเองและคัดกรองข้อมูลที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่ชอบออกไป เพื่อที่จะได้รับอนุญาตให้เข้าตลาดจีน

จากข้อมูลของกระทรวงพาณิชย์จีน ในเดือนเมษายน 2004 จีนได้เซ็นสัญญาต่างๆ รับการลงทุนจากต่างประเทศมูลค่ารวม 990 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ การสูบฉีดเลือดปริมาณมหาศาลเพื่อหล่อเลี้ยงระบบเศรษฐกิจจีนจากเงินทุนต่างประเทศนั้นปรากฏชัดมาก แต่ในกระบวนการของการลงทุนนั้น ทุนต่างประเทศหาได้นำหลักการพื้นฐานของแนวคิดประชาธิปไตย เสรีภาพและสิทธิมนุษยชน ไปสู่ประชาชนจีนแต่อย่างใด พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้ประโยชน์จากความร่วมมือที่ปราศจากเงื่อนไขของรัฐบาลและนักลงทุนต่างชาติบาง

ประเทศ คำชมตามมารยาทของบางประเทศไปโฆษณาชวนเชื่อเพื่อหลอกลวงประชาชนของมัน เจ้าหน้าที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนมีความซ้ำซ้อนมากขึ้นเรื่อยๆในการใช้ประโยชน์จากความมั่งคั่งทางด้านเศรษฐกิจแบบฉาบฉวยนี้ โดยทำการการสมรู้ร่วมคิดกับธุรกิจต่างๆ ทำให้รัฐไม่ได้รับความมั่งคั่งและกีดขวางการปฏิรูปทางการเมือง

III. วิธีการล้างสมองของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเปลี่ยนแปลงจากแบบโจ่งแจ้งเป็นแบบแนบเนียน

ผู้คนมักจะได้ยินว่า “ฉันรู้ว่าในอดีตพรรคคอมมิวนิสต์จีนพูดโกหกบ่อยเกินไป แต่ตอนนี้มันกำลังพูดความจริงแล้ว” ในทางกลับกัน นี่คือนี่คือสิ่งที่ผู้คนจะพูดกันเมื่อหวนระลึกถึงความผิดอย่างร้ายแรงแต่ละครั้งที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนกระทำในอดีต สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นความสามารถของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในการหลอกลวงประชาชน

ประชาชนพัฒนาความรู้สึกต่อต้านนิยายหลอกลวงของพรรคคอมมิวนิสต์จีนขึ้นมา ซึ่งทำให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนต้องปรับปรุงการโกหกและโฆษณาชวนเชื่อของมันให้แนบเนียนและเป็นแบบ “มีออาซีฟ” มากยิ่งขึ้น วิวัฒนาการจากโฆษณาชวนเชื่อแบบใช้สโลแกนประโยคสั้นๆเพื่อจูงใจประชาชนในอดีตมาเป็นการโกหกที่สละสลวยและแนบเนียนขึ้น โดยเฉพาะภายใต้เงื่อนไขการปิดกั้นข้อมูลข่าวสารที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนทำขึ้นทั่วประเทศ มันจะสร้างเรื่องบนพื้นฐานความจริงบางส่วนเพื่อให้สาธารณชนไขว้เขว ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายและหลอกลวงผู้คนได้มากกว่านิยายหลอกลวง

นิตยสารภาษาอังกฤษไชนาสโคป (*Chinascop*) ได้ตีพิมพ์บทความในเดือนตุลาคม 2004 วิเคราะห์กรณีที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้วิธีการที่แนบเนียนยิ่งขึ้นในการหลอกลวงเพื่อปกปิดความจริง เมื่อโรคซาร์สระบาดในประเทศจีนในปี 2003 โลกภายนอกพากันสงสัยว่าจีนปกปิดข้อมูลเกี่ยวกับการแพร่ระบาดของโรค และพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ปฏิเสธไปเรียบร้อยแล้วหลายครั้ง ดังนั้นเพื่อจะค้นหาว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนพูดความจริงเกี่ยวกับรายงานเรื่องโรคซาร์สหรือไม่ ผู้เขียนบทความของนิตยสารดังกล่าวจึงอ่านรายงานกว่า 400 ชิ้นเกี่ยวกับเรื่องโรคซาร์สที่เผยแพร่ในเว็บไซต์ของสำนักข่าวซินหัวตั้งแต่ต้นเดือนเมษายน 2003

รายงานเหล่านั้นระบุว่าทันทีที่เกิดโรคซาร์สขึ้น ทั้งรัฐบาลกลางและระดับท้องถิ่นได้ส่งผู้เชี่ยวชาญไปให้การรักษาผู้ป่วยในทันที แต่เมื่ออาการเริ่มดีขึ้นก็ได้ให้ผู้ป่วยเหล่านี้ออกจากโรงพยาบาลในทันที และเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาการกักตุนอาหารและสินค้าเนื่องจากต้องการหลีกเลี่ยงที่ต้องออกไปนอกบ้านเมื่อโรคเริ่มระบาดอย่างกว้างขวาง และรัฐบาลก็ไม่รื้อที่ที่จะสกัดกั้นข้าวลื้อและทำการป้องกันข้าวไม่ให้แพร่ออกไป เพื่อที่จะแน่ใจว่าสังคมจะไม่วุ่นวาย แม้ว่ามีกลุ่มต่อต้านจีนจำนวนหนึ่งที่สงสัยเรื่องการปกปิดความจริงของรัฐบาลจีนอย่างไม่มียุทธศาสตร์ แต่ประเทศส่วนใหญ่ไม่เชื่อข่าวลือเหล่านี้ งานแสดงสินค้าเมืองกว้างโจวที่กำลังจะเริ่มขึ้นนั้นจะมีนักธุรกิจทั่วโลกเข้าร่วมมากที่สุด นักท่องเที่ยวต่างประเทศได้รับการยืนยันว่าประเทศจีนปลอดภัยเพียงพอ โดยเฉพาะผู้เชี่ยวชาญขององค์การอนามัยโลก(ที่ถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนหลอก)ได้แถลงต่อสาธารณะว่ารัฐบาลจีนได้ออกมาให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีและใช้มาตรการที่เหมาะสมในการจัดการกับโรคซาร์ส จนเชื่อได้ว่าจะไม่เป็นปัญหา และผู้เชี่ยวชาญได้เข้าไปตรวจสอบพื้นที่ในจังหวัดกวางตง (หลังจากที่ล่าช้าไป 20 กว่าวัน)

รายงานกว่า 400 ชิ้นนี้ทำให้ผู้เชี่ยวชาญเข้าใจว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้นโปร่งใสในช่วงสี่เดือนนั้น มีความรับผิดชอบในการป้องกันสุขภาพของประชาชน และได้ให้ความเชื่อมั่นแก่ประชาชนว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่ได้ปกปิดอะไรเอาไว้ แต่หลักฐานในวันที่ 20 เมษายน 2003 สำนักข้อมูลของสภาแห่งรัฐได้ประกาศในการ

แถลงข่าวต่อสื่อมวลชนว่าโรคซาร์สนั้นได้ระบาดขึ้นในประเทศจีนจริงๆ และยอมรับอย่างอ้อมๆว่ารัฐบาลได้ปกปิดเรื่องการแพร่ระบาดของโรคเอาไว้ ตรงจุดนี้เองผู้เขียนจึงได้ตระหนักเห็นความจริงและเข้าใจถึงวิธีการหลอกลวง ฉ้อฉล ที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้ ซึ่งมีพัฒนาการที่ก้าวหน้าตามยุคสมัย

การเลือกตั้งทั่วไปในไต้หวันนั้น พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้วิธีการที่แนบเนียนและละเอียดอ่อนทำการชี้แนะชาวจีนว่า การเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งนี้จะนำไปสู่หายนะ ได้แก่การเพิ่มขึ้นของอัตราการฆ่าตัวตาย ตลาดหุ้นพังทลาย และการเพิ่มขึ้นของโรคประหลาด โรคจิต การอพยพออกจากเกาะ การทะเลาะวิวาทในครอบครัว ทศกศิตที่เมินเฉยต่อชีวิต ตลาดชบเซา การยิงคนอย่างสุ่มสี่สุ่มห้าบนท้องถนน การประท้วงและการชุมนุมเรียกร้อง การยึดอาคารทำเนียบประธานาธิบดี ความวุ่นวายต่างๆในสังคม เรื่องเล่นตลกทางการเมือง ฯลฯ พรรคคอมมิวนิสต์จีนใส่ความคิดเหล่านี้เข้าไปในหัวของชาวจีนแผ่นดินใหญ่ทุกวันเพื่อชักจูงให้ประชาชนเชื่อว่าภัยพิบัติเหล่านี้เป็นความหายนะจากผลของการเลือกตั้งประธานาธิบดี ดังนั้นประเทศจีนจึงไม่ควรมีการเลือกตั้งตามระบอบประชาธิปไตย

สำหรับกรณีฝ่าหลุนกง พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้ทักษะที่สูงยิ่งกว่าในการวางแผนหลอกลวงเพื่อป้ายสีฝ่าหลุนกง พรรคคอมมิวนิสต์จีนจัดละครหลายฉากขึ้นมาหลายเรื่องซ้อนกัน ไม่น่าแปลกใจที่ชาวจีนจำนวนมากที่หลงเข้าใจผิด การโฆษณาชวนเชื่อที่ชั่วร้ายมีลักษณะหลอกลวงสูง จนเหยื่อเชื่ออย่างสนิทใจและคิดว่าพวกเขาได้รับรู้ความจริง

การล้างสมองและการโฆษณาชวนเชื่อ ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในหลายสิบปีที่ผ่านมา นั้น มีความซับซ้อนและโกหกได้แนบเนียนยิ่งขึ้น ซึ่งก็เป็นเรื่องธรรมชาติของผู้ที่ไร้ศีลธรรมอย่างมัน

IV. การหลอกลวงในเรื่องสิทธิมนุษยชนของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

จากการแย่งประชาธิปไตยเพื่อยึดอำนาจกลายเป็นปลอมแปลงประชาธิปไตยเพื่อคงไว้ซึ่งการปกครองด้วยการกดขี่

“ในประเทศระบอบประชาธิปไตยนั้น อำนาจอธิปไตยควรจะอยู่ในมือประชาชน ซึ่งสอดคล้องกับหลักการของสวรรค์และโลกมนุษย์ หากประเทศใดอ้างว่าตนเป็นประชาธิปไตยแต่อำนาจอธิปไตยไม่อยู่ในมือของประชาชน นั่นก็เป็นกรนอกกลุ่มทางและถือว่าเป็นการฉ้อโกง และประเทศนี้ไม่ใช่ประเทศที่ปกครองระบอบประชาธิปไตย ประชาธิปไตยจะเป็นจริงไปได้อย่างไรหากไม่สิ้นสุดการปกครองของพรรคและไม่มี การเลือกตั้งผู้แทนราษฎร ให้อำนาจของประชาชนกลับไปสู่มือของประชาชน”

คำอ้างอิงนี้ฟังคล้ายสิ่งที่มาจากบทความที่เขียนโดยพวก “ศัตรูโพ้นทะเล” ซึ่งเจาะจงที่จะต่อว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนหรือเปล่า อันที่จริงคำพูดประโยคนั้นมาจากบทความในหนังสือพิมพ์ “ซินหัวเดลี” ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเอง ฉบับวันที่ 27 กันยายน 1945

พรรคคอมมิวนิสต์จีนซึ่งเคยป่าวประกาศ “การเลือกตั้งโดยประชาชน” และ “เรียกร้องให้คืนสิทธิของประชาชนให้กับประชาชน” กลับปฏิบัติต่อ “สิทธิในการออกเสียงของประชาชน”ว่าเป็นสิ่งต้องห้ามตั้งแต่มันได้อำนาจ ประชาชนซึ่งถือกันว่าเป็นนายและเจ้าของประเทศ” ไม่มีสิทธิ์อะไรเลยในการตัดสินใจด้วยตนเอง จึงไม่มีคำพูดใดจะอธิบายธาตุแท้ที่เป็นอันธพาลของพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้อย่างเพียงพอ

หากท่านวาดฝันว่า อะไรที่เกิดขึ้นไปแล้วก็ปล่อยให้มันผ่านไปและลัทธิพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่ชั่วร้าย ซึ่งเฟื่องฟูในการเข่นฆ่าและปกครองประเทศด้วยการหลอกลวงจะปฏิรูปตนเองกลายเป็นผู้มีเมตตาและตั้งใจจะคืนสิทธิ์ของประชาชนให้กับประชาชนแล้วละก็ ท่านก็คิดผิดแล้ว ลองมาดูซิว่าหนังสือพิมพ์พีเพิลเดลีกระบอกเสียงของพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้พูดอะไรไว้เมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน 2004 ซึ่งเป็นเวลา 60 ปีหลังจากคำแถลงต่อสาธารณชนที่กล่าวไปข้างต้น “การควบคุมระบบความคิดอย่างเข้มงวดเป็นรากฐานทางปรัชญาและการเมืองสำหรับเสริมความเข้มแข็งให้กับการปกครองของพรรค”

เมื่อเร็ว ๆ นี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้นำเสนอสิ่งใหม่ที่เรียกว่า “หลักไม่สามประการ”⁶ อันดับแรกคือ “การพัฒนาโดยไม่มีการโต้แย้ง” คำว่า “การพัฒนา” นั้นเป็นของปลอม แต่คำว่า “ไม่มีการโต้แย้ง” เป็นจุดประสงค์แท้จริงของพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่เน้น “หนึ่งเสียง หนึ่งมติ”

ในปี 2000 เมื่อตอนที่ เจียง เจ๋อหมิน ถูกไมเคิล วอลเลซ นักข่าวซีบีเอสชื่อดังถามว่า ทำไมประเทศจีนไม่จัดให้มีการเลือกตั้งโดยประชาชน เขาตอบว่า “คนจีนมีการศึกษาค่ำเกินไป”

แต่ในวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 1939 พรรคคอมมิวนิสต์จีนเคยร้องตะโกนในหนังสือพิมพ์ซินหัวเดลีว่า “พวกเขา (พรรคก๊กมินตั๋ง) คิดว่าการเมืองแบบประชาธิปไตยในประเทศจีนจะไม่เป็นจริงในวันนี้ แต่คงจะเป็นได้สักวันในอนาคต พวกเราหวังว่าการเมืองแบบประชาธิปไตยนั้นควรรองจนกว่า ความรู้และระดับการศึกษาของชาวจีนเท่ากับประชาชนของประเทศชนชั้นกลางในยุโรปและอเมริกา... มีแต่เพียงการอยู่ภายใต้ระบอบประชาธิปไตยเท่านั้นที่จะให้การศึกษาศึกษาและฝึกฝนประชาชนได้”

การตีสองหน้าซึ่งแตกต่างระหว่างสิ่งที่ซินหัวเดลีว่าไว้ในปี 1939 กับสิ่งที่ เจียง พุดในปี 2000 นั้น สะท้อนให้เห็นภาพที่แท้จริงของชาติผู้ที่กลับกลอกของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเท่านั้น

ภายหลังการนองเลือดที่จัตุรัสเทียนอันเหมินในปี 1989 พรรคคอมมิวนิสต์จีนกลับเข้าสู่เวทีโลกด้วยบันทึกทางด้านสิทธิมนุษยชนที่น่าสังเวช ประวัติศาสตร์ได้ให้ทางเลือกหนึ่งกับพรรคคอมมิวนิสต์จีน คือการเคารพต่อประชาชนของตนและปรับปรุงสิทธิมนุษยชนอย่างจริงจัง หรือการทารุณกรรมในประเทศจีนต่อไปในขณะที่เสแสร้งต่อโลกภายนอกแสดงความเคารพในสิทธิมนุษยชน เพื่อหลบเลี่ยงจากการประณามของนานาชาติ

โชคร้ายที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนเอาแต่ยึดอยู่กับชาติผู้ที่เผด็จการของมัน มันจึงเลือกทางที่สองโดยไม่ลังเลเลย มันได้รวบรวมคนจำนวนมากที่ไร้ศีลธรรม แต่มีความสามารถทางวิทยาศาสตร์และศาสนศาสตร์ แล้วให้พวกนี้เผยแพร่บทความไปต่างประเทศ เพื่อโฆษณาชวนเชื่อ ส่งเสริมเรื่องความก้าวหน้าจอมปลอม ด้านสิทธิมนุษยชนของพรรคคอมมิวนิสต์จีน มันแต่งเรื่องสิทธิมนุษยชนแบบหลอกๆ ขึ้นมา เช่น “สิทธิของการอยู่รอด” หรือสิทธิของการมีที่พักอาศัยและอาหาร พร้อมกับยกเหตุผลโต้แย้งเอาไว้ว่า เมื่อคนหิว เขาไม่มีสิทธิ์ที่จะพูด กระนั้นหรือ และหากเมื่อคนที่หิวพูดไม่ได้แล้ว ควรหรือไม่ที่จะอนุญาตให้คนท้องอืดแทนคนที่หิว พรรคคอมมิวนิสต์จีนพยายามหลอกลวงชาวจีนและประเทศประชาธิปไตยของตะวันตกโดยการเล่นเกมส์สิทธิมนุษยชน กระทั่งกล่าวอ้างอย่างห้าวหาญว่า “ปัจจุบันเป็นยุคที่ดีที่สุดของสิทธิมนุษยชนในจีน”

มาตรา 35 ของรัฐธรรมนูญจีนระบุว่า พลเมืองของสาธารณรัฐประชาชนจีนมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น ตีพิมพ์ ชุมนุม รวมกลุ่ม ตั้งสมาคม ประท้วงและเดินขบวน พรรคคอมมิวนิสต์จีนเพียงแต่เล่นคำเท่านั้น ภายใต้การปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีน คนจำนวนนับไม่ถ้วนถูกริดรอนสิทธิด้านความเชื่อ การพูด การตีพิมพ์ การชุมนุมและการต่อสู้ทางกฎหมายของพวกเขา พรรคคอมมิวนิสต์จีนถึงกระทั่งออกคำสั่งว่าการร้องเรียนของกลุ่มคนบางกลุ่มถือว่าผิดกฎหมาย มีมากกว่าหนึ่งครั้ง ในปี 2004 ที่พลเรือนบางกลุ่มได้ยื่นคำขอเดินขบวนในปักกิ่ง แทนที่จะอนุญาตให้ทำได้ รัฐบาลกลับจับกุมผู้ยื่นคำขอเหล่านั้น นโยบาย “หนึ่งประเทศ

สองระบบ” สำหรับฮ่องกง ซึ่งรับรองโดยรัฐธรรมนูญจีนนั้น ก็เป็นอนุบายอย่างหนึ่งด้วย พรรคคอมมิวนิสต์จีนพูดถึงการไม่เปลี่ยนแปลงในฮ่องกงเป็นเวลา 50 ปี แต่มันกลับพยายามรวบสองระบบเป็นหนึ่งระบบโดยพยายามผ่านกฎหมายเผด็จการที่เรียกว่า กฎหมายพื้นฐานมาตรา 23 หลังจากฮ่องกงกลับมาเป็นของจีนได้เพียง 5 ปี⁷

วิธีการใหม่ที่ชั่วร้ายของพรรคคอมมิวนิสต์จีนคือการใช้ “วาทะที่ที่ผ่อนคลายเป็น” ในการปกปิดขอบเขตของการตรวจตราและควบคุมที่กว้างขวางของมัน ชาวจีนทุกคนนี้ดูเหมือนว่าจะสามารถพูดออกมาจากใจได้อย่างอิสระ อีกอย่างอินเทอร์เน็ตสามารถก็นำเสนอข่าวได้อย่างรวดเร็วขึ้น ดังนั้นพรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงอ้างว่าปัจจุบันได้ยินยอมให้มีเสรีภาพในการพูด ซึ่งคนจำนวนมากได้ตกหลุมพรางนี้ นี่เป็นภาพลวงตา หากใช้ว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนเกิดใจดีขึ้นมา แต่เพราะพรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่สามารถหยุดการพัฒนาของสังคมและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยี เราลองดูบทบาทของพรรคคอมมิวนิสต์จีนต่อเรื่องอินเทอร์เน็ต ซึ่งมีการปิดกั้นเว็บไซต์ คัดกรองข้อมูล ตรวจสอบห้องสนทนา ควบคุมอีเมลและการลงทะเบียนเน็ต ทุกสิ่งที่มีมันทำนั้นเป็นการก้าวถอยหลัง ทุกวันนี้ด้วยความช่วยเหลือของนายทุนที่ไม่ใส่ใจเรื่องสิทธิมนุษยชนและความละอายต่อบาปทำให้ตำรวจของพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้รับการติดตั้งเครื่องมือขั้นสูงที่ทำให้มันสามารถตรวจสอบทุก ๆ การเคลื่อนไหวของผู้ที่กำลังใช้เน็ตขณะหนึ่งที่อยู่ในรถตำรวจได้ด้วย เมื่อเรามองดูความเสี่ยงจากการทำข่าวในที่แจ้งของพรรคคอมมิวนิสต์จีน เทียบกับการที่โลกกำลังเคลื่อนไปสู่เสรีภาพและประชาธิปไตยแล้ว เราจะคาดหวังได้อย่างไรว่าจะมีความก้าวหน้าอะไรในเรื่องสิทธิมนุษยชนในจีน พรรคคอมมิวนิสต์จีนเองพูดว่า “มันผ่อนคลายเป็นที่ภายนอกแต่เข้มงวดภายใน” ธาตุแท้อันธพาลของพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้นไม่เคยเปลี่ยน

ในการประชุมคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติเมื่อปี 2004 พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้แสดงละครลงทะเบียนผู้ที่จะละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างรุนแรงเพื่อสร้างภาพที่ดีให้กับตัวเอง ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ใจแสดงให้ชาวต่างชาติดูโดยไร้แก่นสาร เพราะในประเทศจีนผู้ที่จะละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างร้ายแรงที่สุดก็คือพรรคคอมมิวนิสต์จีนเอง เช่นเดียวกับอดีตเลขาธิการเจียง เจ๋อหมิน นายหลิว ก้าน เลขาธิการคณะกรรมการการเมืองและกฎหมาย รัฐมนตรีโจว หย่งคัง รองรัฐมนตรีหลิว จิ่ง แห่งกระทรวงความมั่นคงสาธารณะ การแสดงละครลงทะเบียนผู้ละเมิดสิทธิมนุษยชนของพวกเขาเหล่านั้นเหมือนกับโจรที่ร้องตะโกนให้คนอื่นช่วยกันจับโจร

เปรียบได้แก่นักขมขื่นต่อเมืองที่อยู่ในที่ลับเคยขมขื่นผู้หญิงในที่ลับวันละสิบคน แต่พอมีคนอยู่รอบกายมันก็ขมขื่นเพียงคนเดียวให้ผู้คนเห็น เช่นนี้แล้วจะบอกได้ใหม่ว่านักขมขื่นคนนี้มีพฤติกรรมที่ดีขึ้น การกระทำในที่แจ้งของมันนั้นพิสูจน์ได้แต่เพียงว่ามันไร้ยางอายและต่ำช้ามากขึ้นเท่านั้น ธาตุแท้ของนักขมขื่นต่อเมืองไม่ได้เปลี่ยนไปเลย สิ่งที่เปลี่ยนไปคือสิ่งแวดล้อมหรือเงื่อนไขที่ไม่อำนวยให้มันก่อกรรมอย่างง่ายดายเช่นเดิมเท่านั้นเอง

พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็เหมือนกับนักขมขื่นต่อเมืองที่ว่านี้ ธาตุแท้เผด็จการและสัญชาติญาณหวาดกลัวการสูญเสียอำนาจทำให้มันไม่เคารพในสิทธิของประชาชน ทรัพยากรด้านมนุษย์ วัตถุ การเงิน ที่ใช้ในการปกปิดปัญหาด้านสิทธิมนุษยชนของมันมีมากกว่าความพยายามในการปรับปรุงด้านสิทธิมนุษยชนของมันหลายเท่า นัก การหลงระเหิงของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในการสังหารคนจำนวนมากอย่างโหดร้ายหรือการประทุษร้ายคนไปทั่วประเทศของมันนั้นเป็นความโหดร้ายอย่างที่สุดของชาวจีน

การแต่งตัวให้ดีขึ้นเพื่อทำการชั่วร้ายในขณะที่ใช้มาตรการทางกฎหมายบังหน้า

เพื่อการปกป้องผลประโยชน์ของกลุ่มคนที่ได้รับผลประโยชน์พิเศษ ทางด้านหนึ่ง พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้กำจัดหน้าด่านที่เคยสนับสนุนตน ทอดทิ้งตัวแทนชนชั้นกรรมาชีพ กรรมกรชาวนา และประชาชนโดยสิ้นเชิง

แต่อีกด้านหนึ่ง เนื่องจากการกระทำผิดสิทธิมนุษยชนของพรรคคอมมิวนิสต์จีนถูกเปิดโปงต่อสังคมนานาชาติ มากยิ่งขึ้นเรื่อยๆนั้น วิธีการอันธพาลและหลอกลวงของพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ยิ่งพัฒนาตามไปด้วย มีการใช้ คำศัพท์ต่างๆเพื่อทำให้คนสับสนและหลงเชื่อ เช่น นิติรัฐ การตลาด ประโยชน์ของประชาชน และการปฏิรูป แต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ไม่เคยเปลี่ยนธาตุแท้ที่น่ารังเกียจ แม้มันจะสวมใส่ “สูทแบบตะวันตก” ไม่ใช่สูทแบบ ประธานเหมา อย่างเคย ในหนังสือเรื่องฟาร์มสัตว์ของ จอร์จ ออร์เวลล์ (ตีพิมพ์ในปี 1945) เขียนว่าพวกหมู พยายามยืนและเดินด้วยสองขาซึ่งทำให้มันดูดี แต่ก็ไม่ได้เปลี่ยนธาตุแท้ที่เป็นหมูของมันได้เลย

1. การสร้างกฎหมายและกฎเกณฑ์ที่ละเมิดรัฐธรรมนูญจีน

กฎหมายและกฎเกณฑ์ที่ละเมิดรัฐธรรมนูญจีนสามารถผ่านออกมาบังคับใช้กับเจ้าหน้าที่ในทุกระดับใน สถานะที่เป็นกฎหมายพื้นฐานเพื่อขัดขวางความพยายามของประชาชนที่จะหยุดยั้งการปราบปรามหรือเรียกร้อง เสรีภาพและสิทธิมนุษยชน

2. ปัญหาที่ไม่ใช่การเมืองก็ถูกจัดการด้วยวิธีการการเมือง

ปัญหาสังคมตามปกติทั่วไปมักถูกยกระดับขึ้นเป็นเรื่อง “การแย่งชิงมวลชนกับพรรค” หรือ “ทำให้พรรคและ ประเทศล่มสลาย” หรือ “ความวุ่นวาย” และ “พวกศัตรู” ประเด็นที่ไม่ใช่การเมืองก็มักถูกทำให้เป็นการเมือง อย่างจงใจเพื่อที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะสามารถใช้การเคลื่อนไหวทางการเมืองในการโฆษณาชวนเชื่อยุยงให้ เกิดความเกลียดชัง

3. ประเด็นทางการเมืองถูกจัดการที่ไม่เหมาะสม

วิธีการที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้โจมตีกลุ่มที่ฝักใฝ่ประชาธิปไตยและปัญญาชนที่มีความคิดอิสระคือ การ สร้างข้อกล่าวหาเพื่อจับกุมพวกเขา เช่นการกล่าวหาว่ากระทำผิดวิสัยพลเมืองดี อย่างเช่นกล่าวหาว่าเป็น โสเภณีและหลบหนีภาษี เป็นต้น ผู้กล่าวหาเหล่านั้นไม่ทำการโจ่งแจ้งเพื่อป้องกันการตรหาจากบุคคลภายนอก ความผิดทางอาญานั้นนอกจากมากพอที่จะทำลายชื่อเสียงของผู้ถูกกล่าวหาแล้วนั้นยังใช้ทำลายชื่อเสียงในที่ สาธารณะด้วย

การเปลี่ยนแปลงของพรรคคอมมิวนิสต์จีนหากจะมี ก็คือธาตุแท้ที่เป็นอันธพาลของมันที่น่ารังเกียจและไร้ มนุษยธรรมมากยิ่งขึ้น

พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้ประชาชนกว่าพันล้านเป็นตัวประกัน โดยใช้ตรรกะที่บิดเบือน

ลองนึกภาพอาชญากรที่บุกเข้าไปในบ้านหลังหนึ่งและข่มขืนเด็กผู้หญิงในบ้าน เมื่อถูกจับดำเนินคดี เขาแก้ ต่างเพื่อปกป้องตัวเองว่าเขาไม่ได้ฆ่าเหยื่อ เขาแค่ข่มขืนเธอ เพราะการฆ่าร้ายแรงกว่าการข่มขืน ดังนั้นเขาจึง ไม่ผิดและควรได้รับการปล่อยตัว ผู้คนน่าจะยกย่องเขาด้วยซ้ำไปที่ไม่ได้ฆ่า แค่ข่มขืนเท่านั้น

ตรรกะนี้ฟังดูน่าสมเพช เช่นเดียวกับตรรกะของพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่อ้างในกรณีสังหารหมู่ นักศึกษาที่ เทียนอันเหมิน เมื่อปี 1989 พรรคคอมมิวนิสต์จีนแก้ตัวว่าการปราบปรามนักศึกษาทำไปเพื่อหลีกเลี่ยงความ เสี่ยงต่อความวุ่นวายภายในประเทศ ดังนั้นการปราบปรามนักศึกษาจึงเป็นเรื่องที่มีเหตุผลอย่างได้

การข่มขืนกับการฆ่า อย่างไหนดีกว่ากันละ การที่โจรถามผู้พิพากษาด้วยคำถามเช่นนี้นั้นแสดงให้เห็นว่า โจรข่างไรอย่างอายสัณดี กรณีสังหารหมู่ที่เทียนอันเหมินนั้น สะท้อนให้เห็นว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนกับผู้สมรู้ร่วมคิดไม่ได้สะท้อนว่ารู้สึกสำนึกผิดเลยสักนิด ตรงกันข้ามพวกเขากลับย้อนถามสังคมว่า ระหว่างการปราบปราม นักศึกษากับความวุ่นวายภายในประเทศที่อาจนำไปสู่สงครามกลางเมือง อันไหนดีกว่ากัน

พรรคคอมมิวนิสต์จีนควบคุมกลไกของรัฐไว้ทั้งหมด รวมทั้งวิธีการโฆษณาชวนเชื่อทุกอย่าง พูดอีกอย่างคือประชาชน 1.3 พันล้านคนถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนจับเป็นตัวประกัน การที่มีประชาชน 1.3 พันล้านคนเป็นตัวประกันนั้น มันจึงมักอ้าง "ทฤษฎีตัวประกัน" อยู่เสมอว่า ถ้ามันไม่ปราบปรามประชาชนกลุ่มนั้นๆ ชาตินี้จะประสบกับหายนะหรือจลาจล โดยการใช้ข้ออ้างนี้พรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงสามารถปราบปรามบุคคลหรือกลุ่มคนได้ตามอำเภอใจ และการปราบปรามของมันก็มักจะมีเหตุผลมาอ้างอิงอยู่เสมอ ด้วยการชี้เหตุผลที่ชั่วร้ายและหลอกลวงแบบนี้ จะมีอาชญากรคนไหนในโลกที่ไร้ยางอายเท่ากับพรรคคอมมิวนิสต์จีนเท่านี้อีกไหม?

การใช้ไม้อ่อนและไม่แข็ง – จากการให้เสรีภาพ กลายเป็นการปราบปรามที่รุนแรงยิ่งขึ้น

ชาวจีนจำนวนมากรู้สึกพอใจกับ “เสรีภาพ” ในปัจจุบันมากกว่าเมื่อก่อน ดังนั้นพวกเขาจึงฝากความหวังไว้กับการปรับปรุงตนเองของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ความจริงคือระดับเสรีภาพที่ให้กับประชาชนนั้นขึ้นอยู่กับความรู้สึกต่อวิกฤตการณ์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนว่ามีมากน้อยเพียงใด พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะทำอะไรก็ตามเพียงเพื่อรักษาผลประโยชน์ร่วมกันของพรรค รวมทั้งสิ่งที่เรียกกันว่าประชาธิปไตย เสรีภาพ หรือ สิทธิมนุษยชนของประชาชน

อย่างไรก็ตามภายใต้การนำของพรรคคอมมิวนิสต์จีน สิ่งที่เราเรียกว่า “เสรีภาพ” ที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนมอบให้ นั้นไม่ได้รับการคุ้มครองทางกฎหมายแต่อย่างใด มันเป็นเพียงเครื่องมือในการหลอกลวงและควบคุมประชาชนในท่ามกลางกระแสประชาธิปไตยของโลก โดยแก่นแท้แล้ว เสรีภาพนี้ขัดแย้งกับเผด็จการของพรรคคอมมิวนิสต์จีนโดยสิ้นเชิง เมื่อใดที่ความขัดแย้งนี้เกินกว่าระดับความอดทนของพรรคคอมมิวนิสต์จีน มันก็จะยึดเสรีภาพทั้งหมดกลับคืนทันที ในประวัติศาสตร์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนมีบางช่วงเวลาที่ประชาชนค่อนข้างจะมีเสรีภาพในการพูด แล้วก็ตามมาด้วยช่วงเวลาของการควบคุมอย่างเข้มงวด วงจรนี้เกิดขึ้นสลับกันไปตลอดทั้งประวัติศาสตร์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ซึ่งแสดงให้เห็นธาตุแท้ที่อยู่ดิถีธรรมของมันอย่างชัดเจน

ทุกวันนี้ในยุคอินเทอร์เน็ต ถ้าท่านลองเข้าไปดูเว็บไซต์ของสำนักข่าวซินหัวหรือหนังสือพิมพ์พีเพิลเดลีออนไลน์ ท่านจะพบข่าวที่มีข้อมูลในเชิงลบเกี่ยวกับประเทศจีนอยู่ไม่น้อย ประการแรกนั้นเนื่องจากประเทศจีนทุกวันนี้มีข่าวร้ายมากเกินไปและเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ซึ่งสำนักข่าวต้องรายงานเรื่องราวพวกนี้บ้างเพื่อรักษาความน่าเชื่อถือไว้ ประการที่สองก็คือจุดยืนของการรายงานข่าวเช่นนั้นสอดคล้องกับผลประโยชน์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีน เช่น “การวิพากษ์วิจารณ์เล็กๆน้อยๆจะช่วยให้ได้อย่างมาก” การรายงานมักจะให้ข้อมูลว่าเหตุที่มาของข่าวร้ายนั้นๆมาจากบุคคลคนนั้นๆ ไม่เกี่ยวข้องกับพรรค ในขณะที่ให้เครดิตในการแก้ปัญหาทุกอย่างแก่การเป็นผู้นำของพรรคคอมมิวนิสต์จีน พรรคคอมมิวนิสต์จีนเข้าช่องในการควบคุมว่าอะไรควรรายงาน อะไรไม่ควรรายงาน จะรายงานมากน้อยเพียงใด และจะให้สื่อจีนในประเทศหรือสื่อที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนควบคุมในต่างประเทศเป็นผู้รายงานข่าวนั้น

พรรคคอมมิวนิสต์จีนยังเชี่ยวชาญในการบิดเบือนข่าวร้ายให้กลายเป็นสิ่งที่สามารถบรรลุเป้าหมายในการชนะใจประชาชน คนหนุ่มสาวมากมายในจีนรู้สึกว่าการให้เสรีภาพในการพูดมากพอที่เดียว ดังนั้นจึงมีความหวังและพอใจในพรรคคอมมิวนิสต์จีน พวกเขาตกเป็นเหยื่อกลยุทธ์ที่ถูก “ทำให้สละสลวย” ของ

สื่อที่ อยู่ดีธรรมที่ควบคุมโดยรัฐ ยิ่งไปกว่านั้น โดยการสร้างสถานการณ์วุ่นวายขึ้นในสังคมจีนแล้วทำให้เป็นข่าว พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ทำให้ประชาชนหลงเชื่อว่า พรรคคอมมิวนิสต์จีนเท่านั้นที่สามารถควบคุมสังคมที่ความวุ่นวายนี้ได้ และตมต้นให้ประชาชนยอมรับในกฎของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

ดังนั้นเราจึงไม่ควรหลงเข้าใจว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนเปลี่ยนแปลงตัวมันเอง แม้ว่าเราจะเห็นสัญญาณบางอย่างของการปรับปรุงด้านสิทธิมนุษยชน ในประวัติศาสตร์เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนต่อสู้เพื่อโค่นล้มรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋ง มันก็สร้างทำเป็นต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยเพื่อชาติ ชาติผู้แพ้ที่ชั่วร้ายของพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้น บอกให้รู้ว่าคำสัญญาใดๆของมันล้วนเชื่อถือไม่ได้

V. ชาติผู้แพ้ที่ไร้ธรรมะของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

การขายดินแดนของประเทศเนื่องมาจากกิเลสและการทรยศต่อประเทศโดยใช้ “ความเป็นเอกภาพของชาติ” เป็นเครื่องบังหน้า

“ปลดปล่อยไต้หวัน” และ “รวมชาติกับไต้หวัน” กลายเป็นสโลแกน ในการโฆษณาชวนเชื่อของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในช่วงหลายสิบปีที่ผ่านมา โดยการโฆษณาชวนเชื่อเช่นนี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนแสดงตัวเหมือนพวกชาตินิยมและรักชาติ พรรคคอมมิวนิสต์จีนใส่ใจในความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของดินแดนของชาติจริงหรือไม่ใช่เลย ไต้หวันเป็นเพียงปัญหาที่จรรีกรในประวัติศาสตร์ที่มีเหตุมาจากการต่อสู้ระหว่างพรรคคอมมิวนิสต์จีนกับก๊กมินตั๋ง และมันเป็นเครื่องมือที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้โจมตีฝ่ายตรงข้ามและชนะใจประชาชน

ในช่วงแรกที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนจัดตั้ง “เขตโซเวียต” ในระหว่างการปกครองของก๊กมินตั๋งนั้น มาตราที่ 14 ในรัฐธรรมนูญของมันระบุว่า “ชนชาติใดๆหรือจังหวัดใดๆในประเทศจีนสามารถประกาศเอกราชได้หมด” และเพื่อให้สอดคล้องกับสหภาพโซเวียต คำขวัญของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในตอนนั้นคือ “ปกป้องโซเวียต” ส่วนในช่วงสงครามต่อต้านญี่ปุ่น เป้าหมายอันดับแรกของพรรคคอมมิวนิสต์จีนคือการฉวยโอกาสขยายตัวมากกว่าการต่อต้านผู้บุกรุกชาวญี่ปุ่น ในปี 1945 กองทัพแดงโซเวียตเข้ามาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของจีนและทำการปล้นสดมภ์ ฆ่า ช่มชืด แต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่เอ่ยปากทักทานแม้สักคำเดียว เช่นเดียวกันเมื่อโซเวียตสนับสนุนให้มองโกเลียออกเป็นเอกราชจากจีน พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็เงียบอีก

ปลายปี 1999 จีนกับรัสเซียเซ็นข้อตกลงร่วมกันสำรวจเขตแดน ซึ่งหมายถึงการที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนยอมรับข้อตกลงที่ไม่เสมอภาคทุกประการที่สมัยราชวงศ์ชิงและรัสเซียเคยทำไว้เมื่อ 100 กว่าปีก่อน และขายดินแดนกว่า 1 ล้านตร.กม.ให้กับรัสเซีย นั่นเป็นดินแดนที่ใหญ่กว่าเกาะไต้หวันหลายสิบเท่า ในปี 2004 พรรคคอมมิวนิสต์จีนกับรัสเซียได้เซ็นข้อตกลงเพิ่มเติมเกี่ยวกับเขตแดนด้านตะวันออก และได้รายงานว่าได้สูญเสียอธิปไตยของเกาะเฮยเสี่ยจือ ในจังหวัดเฮยหลงเจียงไปครึ่งหนึ่งให้กับรัสเซียอีก

ทั้งนี้ยังไม่รวมเกาะหนานซาและเตียวหยู พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่ใส่ใจแม้แต่น้อย เพราะประเด็นเหล่านี้ไม่กระทบต่ออำนาจการปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีน พรรคคอมมิวนิสต์จีนป่าวประกาศ “รวมไต้หวัน” ซึ่งเป็นเพียงวิธีการสร้างหมอกควันและการยุยงพวกรักชาติแบบตาบอดอย่างอ้อมๆ และหันเหความสนใจของสาธารณชนไปจากความขัดแย้งภายในประเทศ

วายร้ายทางการเมืองที่ปราศจากการยับยั้งทางศีลธรรม

รัฐบาลควรถูกจับตามองอยู่เสมอ ในประเทศประชาธิปไตย การแยกอำนาจฝ่ายต่างๆ ออกจากกัน บวกกับเสรีภาพในการพูดและการตีพิมพ์ เป็นกลไกที่ดีในการตรวจสอบ ส่วนความเชื่อทางศาสนาช่วยให้เกิดการยับยั้งชั่งใจทางศีลธรรม

พรรคคอมมิวนิสต์จีนส่งเสริมลัทธิเหวนิยม ดังนั้นจึงไม่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใดๆ มาควบคุมพฤติกรรมของมันให้ถูกต้องตามศีลธรรม พรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นนักเผด็จการตัวยง ดังนั้นจึงไม่มีกฎหมายใดมาควบคุมมันทางการเมือง ผลคือในเวลาที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนกระทำตนเป็นผู้ปกครองที่กดขี่และกระทำความชั่วร้าย มันบ้าระห่ำและไม่มีอะไรที่จะยับยั้งได้ เมื่อพูดถึงพรรคคอมมิวนิสต์จีน ใครเป็นผู้ตรวจสอบมันหรือ พรรคคอมมิวนิสต์จีนตรวจสอบตัวเอง ซึ่งเป็นคำขวัญที่ใช้หลอกคนมาหลายทศวรรษ สมัยก่อนมันเรียกสิ่งนี้ว่า “การวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง” ต่อมาเรียก “การสำรวจตนเอง” และ “การสร้างความสมบูรณ์ให้กับการนำของพรรค” และล่าสุดคือ “การเสริมสร้างศักยภาพในการปกครองของพรรค” พรรคคอมมิวนิสต์จีนเน้นอ้างว่ามันมีพลังอำนาจพิเศษที่เรียกว่า “การปรับปรุงตนเอง” พรรคคอมมิวนิสต์จีนมันไม่เพียงแต่พูดเท่านั้นแต่ทำด้วย เช่นการจัดตั้ง “คณะกรรมการตรวจสอบวินัยพรรค” และ “สำนักงานร้องทุกข์” อะไรทำนองนี้ องค์กรเหล่านี้เป็นแค่ดอกไม้ประดับที่ทำให้คนสับสนและหลงเชื่อเท่านั้น

คำว่า “การปรับปรุงตนเอง” ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนโดยปราศจากศีลธรรมและกฎหมายควบคุมนั้น ตรงกับคำพูดในอดีตของจีนว่า “ใจตนเองเกิดมาร” มันเป็นเพียงข้ออ้างที่ใช้เพื่อหลบเลี่ยงการตรวจสอบจากภายนอก กับการปฏิเสธที่จะยกเลิกเสรีภาพทางการเมืองและการมีพรรคการเมืองอิสระ พวกนักการเมืองคดโกงใช้อุบายนี้หลอกให้ประชาชนเชื่อ และเพื่อปกป้องอำนาจของพรรคคอมมิวนิสต์จีนรวมทั้งผลประโยชน์ของกลุ่มผู้ปกครอง

พรรคคอมมิวนิสต์จีนชำนาญในการสร้างอุบายทางการเมือง อย่างเช่นนโยบาย “เผด็จการชนชั้นกรรมาชีพ” “ประชาธิปไตยรวมศูนย์” “ที่ปรึกษาทางการเมือง” และอื่นๆ ซึ่งฉ้อฉลทั้งสิ้น ยกเว้นเรื่องเผด็จการของพรรค นอกนั้นโกหกทั้งเพ

เล่นเล่ห์เพทุบาย ตั้งแต่เรื่องการต่อต้านการรุกรานของญี่ปุ่น จนถึง การต่อต้านการก่อการร้ายแบบจอมปลอม

พรรคคอมมิวนิสต์จีนมักอ้างว่าเป็นผู้นำประชาชนจีนสู้ชัยชนะในสงครามต่อต้านผู้รุกรานชาวญี่ปุ่น แต่มีหลักฐานเอกสารสำคัญมากมายบ่งว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนจงใจหลีกเลี่ยงสงครามต่อต้านญี่ปุ่น พรรคคอมมิวนิสต์จีนมีแต่ขัดขวางความพยายามต่อต้านญี่ปุ่น โดยฉวยโอกาสที่ก๊กมินตั๋งติดพันสงครามกับญี่ปุ่น แอบขยายกำลังของตัวเอง

สงครามครั้งสำคัญที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนสู้รบคือสงครามที่ช่องแคบปิงชิ่งกับสงครามร้อยกรมทหาร ในสงครามที่ช่องแคบปิงชิ่ง พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่ได้เป็นผู้นำ หรือออกนำหน้าบังคับบัญชาการรบ ตรงกันข้ามกองกำลังของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเพียงแต่ทำลายหน่วยส่งกำลังบำรุงของญี่ปุ่น ส่วนสงครามร้อยกรมทหารนั้น เป็นที่เข้าใจในพรรคคอมมิวนิสต์จีนว่าการเข้าร่วมในการรบครั้งนี้ละเมิดนโยบายยุทธศาสตร์ของคณะกรรมการกลางของพรรคคอมมิวนิสต์จีน หลังจากสงครามสองครั้งนี้ เหม่าและกองทัพพรรคคอมมิวนิสต์จีนของเขา ไม่ได้เข้าร่วมกับการรบที่สำคัญที่ไหนอีกเลยและไม่ได้สร้างวีรบุรุษสงครามต่อต้านญี่ปุ่นเหมือนอย่าง ตง ชุนลู่ย ในระหว่างสงครามปี 1948 กับก๊กมินตั๋ง และ หวัง จีกวง ในระหว่างสงครามเกาหลี มี

ผู้บังคับบัญชาาระดับสูงของพรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่กี่คนที่ตายในสนามรบสงครามต่อต้านญี่ปุ่น กระทั่งวันนี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ยังไม่สามารถตีพิมพ์เผยแพร่รายงานความเสียหายของมันในระหว่างสงครามต่อต้านญี่ปุ่น เช่นเดียวกับที่ไม่พบอนุสาวรีย์วีรบุรุษของพรรคคอมมิวนิสต์จีนจากสงครามต่อต้านญี่ปุ่นมากเท่าใดนัก เมื่อเทียบกับแผ่นดินอันกว้างใหญ่ของจีน

ในเวลานั้นพรรคคอมมิวนิสต์จีนก่อตั้งรัฐบาลชายเขตแดนในจังหวัดसानซี กานซู และหนิงเซี่ย ห่างไกลจากแนวรบ ใช้วิธีเรียกที่ทันสมัยปัจจุบันแล้ว พรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้นกำลังดำเนินการปกครองแบบ “หนึ่งประเทศสองระบบ” หรือ “สองจีน” ในประเทศจีน แม้ว่าทหารระดับบังคับบัญชาของพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะไม่ได้ขาดความต้องการที่จะต่อต้านญี่ปุ่น แต่ผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์จีนระดับสูงไม่มีความจริงจังในการทำการต่อสู้ในสงครามต่อต้านญี่ปุ่น ตรงกันข้าม พวกเขาใช้วิธีการปกป้องทรัพยากรของตัวเองและใช้สงครามเป็นโอกาสในการเสริมกำลังให้กับตนเอง เมื่อจีนและญี่ปุ่นสถาปนาความสัมพันธ์กันในปี 1972 เหมา เจ๋อตงได้เผลอพูดความจริงต่อนายกรัฐมนตรี คาอูเออิ ทานากะ ของญี่ปุ่น ว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนต้องขอขอบคุณญี่ปุ่น เนื่องจากหากปราศจากสงครามต่อต้านญี่ปุ่น พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ไม่อาจยึดอำนาจในประเทศจีน

ข้างต้นนั้นคือความจริงเกี่ยวกับการหลอกลวงของพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่อ้างว่ามันได้นำประชาชนชาวจีนยืนหยัดต่อสู้สงครามต่อต้านญี่ปุ่นนานถึง 8 ปี และได้รับชัยชนะในที่สุด

กว่าครึ่งศตวรรษต่อมา เมื่อเกิดการก่อการร้ายบนแผ่นดินของสหรัฐอเมริกา เมื่อวันที่ 11 กันยายน 2003 การต่อต้านการก่อการร้ายจึงกลายเป็นประเด็นสำคัญของโลก พรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงใช้ยุทธศาสตร์หลอกลวงเหมือนกับครั้งที่มันทำในช่วงสงครามต่อต้านญี่ปุ่น โดยการใช้การต่อต้านการก่อการร้ายเป็นข้ออ้างในการกล่าวหาศาสนิกชนหลายศาสนา ผู้ที่มีความคิดไม่เห็นด้วยกับพรรค และชนชาติกลุ่มน้อย หรือกรณีขัดแย้งเกี่ยวกับดินแดน เป็นผู้ก่อการร้าย โดยใช้ความพยายามต่อต้านการก่อการร้ายของนานาชาติเป็นเครื่องบังหน้า พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ผลักดันให้มีการปราบปรามขั้นรุนแรง

วันที่ 27 กันยายน 2004 สำนักข่าวซินหัวอ้างบทความในหนังสือพิมพ์ซินจินว่า ปักกิ่งอาจจะก่อตั้งกรมต่อต้านการก่อการร้ายในทุกจังหวัดและเมืองทั่วประเทศจีน สื่อต่างประเทศที่นิยมพรรคคอมมิวนิสต์จีนถึงกับรายงานเรื่องนี้ขึ้นหัวกระดาษว่า “หน่วยงาน 610’ ร่วมในการต่อต้านการก่อการร้าย” (หน่วยงาน 610 นั้นเป็นเครือข่ายของรัฐบาลที่จัดตั้งขึ้นเพื่อปราบปรามผู้ฝึกฝ่าหลุนกงโดยเฉพาะ) และอ้างว่ากรมต่อต้านผู้ก่อการร้ายจะรวมศูนย์การโจมตีไปที่ “องค์กรก่อการร้าย” รวมทั้งฝ่าหลุนกงด้วย

พรรคคอมมิวนิสต์จีนป้ายสีคำว่า “ผู้ก่อการร้าย” ให้กับผู้ที่ไม่มีอาวุธในมือ ไม่ได้ตอบเมื่อถูกตี หรือถูกดำเนินคดี และทำการร้องเรียนด้วยความสงบเพื่อสิทธิในความเชื่อของพวกเขา พรรคคอมมิวนิสต์จีนฉกฉวยโอกาสในเรื่องการต่อต้านผู้ก่อการร้าย สั่งการ “กองกำลังพิเศษต่อต้านผู้ก่อการร้าย” ซึ่งมีอาวุธครบมือทำการปราบปรามอย่างหนักที่ทันใจ ต่อกลุ่มประชาชนที่รักสันติและไม่สามารถป้องกันตนเองได้ และยังใช้การต่อต้านผู้ก่อการร้ายเป็นข้ออ้างในการเบียดเบียนความสนใจจากนานาชาติและหลีกเลี่ยงการถูกประณามการประหัตประหารฝ่าหลุนกงของมัน วิธีการโกหกที่ใช้กันในวันนี้ ไม่ได้ต่างจากวิธีการที่ใช้ในยุคสงครามต่อต้านญี่ปุ่น และเป็นการนำละอายที่ปฏิบัติต่อเรื่องที่สำคัญยิ่งเช่นการต่อต้านผู้ก่อการร้ายระดับนานาชาติ

เสแสร้งว่าจริงใจและเห็นด้วยอย่างมากเกินหน้าในขณะที่ยึดค้ำ

พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่เชื่อในหลักคอมมิวนิสต์ของมันเอง แต่บังคับให้ผู้อื่นเชื่อ นี่เป็นวิธีที่เล่นเล่ห์ที่ลัทธิพรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้มากที่สุด มันรู้ว่าหลักการของมันนั้นผิดและความคิดสังคมนิยมที่พังพินาศไปแล้วนั้นไม่

เป็นจริงอีกต่อไป พรรคคอมมิวนิสต์จีนเองก็ไม่เชื่อในหลักการเหล่านี้แต่บังคับให้ประชาชนเชื่อพวกมัน มันปราบปรามผู้ที่ไม่เชื่อพวกมัน พรรคคอมมิวนิสต์จีนยังหน้าไม่อายเขียนหลักอุดมการณ์ลลอกลวงนั้นไว้ในรัฐธรรมนูญเพื่อให้เป็นรากฐานของประเทศจีน

ในชีวิตจริง มีปรากฏการณ์ที่น่าสนใจอย่างหนึ่ง เจ้าหน้าที่ระดับสูงจำนวนมากสูญเสียตำแหน่งไปในการต่อสู้ชิงอำนาจทางการเมืองในประเทศจีนเพราะการคอร์รัปชัน แต่คนเหล่านี้เป็นผู้ที่ส่งเสริมความสัตย์ซื่อและความไม่เห็นแก่ตัวในที่ประชุมสาธารณะ ในขณะที่เดียวกันเกี่ยวข้องกับการติดสินบน การคอร์รัปชัน และมีพฤติกรรมเสื่อมทรามเมื่ออยู่เบื้องหลัง หลายคนได้ชื่อว่า “บ่าวผู้รับใช้ประชา” ก็ร่วงจากตำแหน่งด้วยวิธีนี้รวมทั้ง หลี่ เจียผิง อดีตผู้ว่าจังหวัดยูนนาน หลิว ฟางเหริน อดีตเลขาธิการพรรค ประจำจังหวัดกุ้ยโจว เจิง เว่ยกั๋ว เลขาธิการพรรคจังหวัดเหอเป่ย์ เทียน เฟิงซาน รัฐมนตรีที่ดินและทรัพยากร หวัง ชู่ยง ผู้แทนผู้ว่าราชการจังหวัดอันฮุย แต่ถ้าท่านไปลองตรวจสอบปฐกถาของพวกเขา ท่านจะพบได้โดยไม่มีข้อยกเว้นเลยว่า พวกเขาเคยสนับสนุนการรณรงค์ต่อต้านการคอร์รัปชันและเน้นย้ำผู้ใต้บังคับบัญชาให้มีความซื่อสัตย์ ทั้ๆที่พวกเขากำลังยกยอกเงินกองทุนและรับสินบน

แม้ว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนส่งเสริมให้มีเจ้าหน้าที่พรรคคอมมิวนิสต์ผู้เยาว์เป็นแบบอย่าง และได้ดึงดูคนักอุดมคติและผู้คนที่ขยันหมั่นเพียรเข้าร่วมในพรรคเพื่อเสริมภาพลักษณ์ของพรรค แต่ก็เป็นที่ประจักษ์ชัดเจนนต่อสายตาทุกคนว่าระดับมาตรฐานทางศีลธรรมของจีนได้ตกต่ำลงไปอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน แต่เหตุใดการโฆษณาชวนเชื่อทางหัวข้อ “วัฒนธรรมด้านจิตใจ” ที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนมักโฆษณาชวนเชื่อจึงทำอะไรไม่ได้ละ

ความจริงก็คือ ผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์นั้น มือถือสาก ปากถือศีล เมื่อพวกเขาพูดถึงคำพูดสวยหรูจำพวก “คุณลักษณะศีลธรรมของคอมมิวนิสต์” หรือสโลแกน “รับใช้ประชาชน” ความขัดแย้งระหว่างการกระทำและคำพูดของผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์นั้น สามารถย้อนดูไปได้จนถึงบิดาแห่งคอมมิวนิสต์ นายคาร์ล มาร์กซ ที่มีลูกชายที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย เลนินติดโรคซิฟิลิส(กามโรค)จากโสเภณี หรือสตาลินที่ถูกฟ้องร้องเรื่องการบังคับนักร่องให้มีเพศสัมพันธ์กับเขา หรือเหมา เจ๋อตง ปล่อยตัวไปกับกามตัณหา หรือเจียง เจ๋อหมิน ผู้สาสอน หรือผู้นำคอมมิวนิสต์โรมาเนีย เซา เซสคู ที่ทำให้ครอบครัวกลายเป็นอภิมหาเศรษฐี หรือคาสโตร ผู้นำคอมมิวนิสต์คิวบาที่สะสมเงินมหาศาลไว้ในธนาคารต่างชาติ หรือคิม อิลซุง ผู้นำเกาหลีเหนือที่เป็นปีศาจนักฆ่า และลูกๆของเขาที่ใช้ชีวิตเสื่อมทรามไร้ค่า

ในชีวิตประจำวัน ชาวจีนทั่วไปรังเกียจการศึกษาทางการเมืองที่เปล่าประโยชน์ พวกเขาไม่แน่ใจในเรื่องการเมืองมากขึ้นทุกที เพราะรู้ว่ามันเป็นการเล่นเกมตบตา แต่ไม่มีใครสักคนในทั้งหมู่ผู้พูดและผู้ฟังที่จะพูดในที่ประชุมทางการเมืองอย่างเปิดเผยในเรื่องการลลอกลวงนี้ นี่เป็นความลับที่เปิดเผย ประชาชนเรียกปรากฏการณ์นี้ว่า “การแสวงจริงใจ” คำขวัญของพรรคคอมมิวนิสต์จีนประเภท “ตัวแทนสามฝ่าย”เมื่อหลายปีมานี้ หรือ “การปรับปรุงประสิทธิภาพการปกครอง” หรือ “สามจิตใจ” คือ ให้ความอบอุ่นใจ มั่นคงและการชนะใจปวงชน ล้วนแต่ไร้สาระ พรรคการปกครองไหนที่ปกครองจะไม่ใช่ตัวแทนผลประโยชน์ให้กับประชาชน พรรคการปกครองไหนที่ไม่ใส่ใจความสามารถในการปกครอง พรรคการปกครองไหนที่ไม่พยายามเอาชนะใจประชาชน พรรคใดไม่สนใจเรื่องเหล่านี้ในไม่ช้าก็จะถูกกวาดออกไปจากเวทีการเมือง แต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนปฏิบัติต่อคำขวัญที่ฟุ่ม เฟือยเหล่านั้นราวกับเป็นทฤษฎีที่เลิศเลอและเรียกร้องให้ทั้งประเทศศึกษามัน

เมื่อการเสแสร้งค่อยๆก่อรูปขึ้นในความคิดและอุปนิสัยของประชาชนกว่าพันล้านคนและกลายกลืนเข้ากับวัฒนธรรมพรรค สังคมเองก็กลายเป็นแบบลลอกลวง เสแสร้งและว่างเปล่าขาดความคิด ไร้ความซื่อสัตย์ ไร้ความหวังใจ สังคมตกอยู่ในวิกฤตการณ์ เหตุใดพรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงสร้างเงื่อนไขเหล่านี้ขึ้นมา ในอดีตมันทำไป

เพื่ออุดมการณ์ แต่ตอนนี้มันทำเพื่อผลประโยชน์ สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนรู้ว่าพวกเขา กำลังเสแสร้งกัน แต่ก็ต้องเสแสร้งตาม ถ้าพรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่ส่งเสริมคำขวัญและระเบียบเหล่านั้น มันก็ไม่อาจขู่เชิญประชาชน หรือทำให้ประชาชนทำตามและหวาดกลัวมัน

การละทิ้งจิตสำนึกและสละความยุติธรรมเพื่อผลประโยชน์ของพรรค

ในเรื่องการพัฒนาศีลธรรมของพรรคคอมมิวนิสต์ หลิว เส้าฉี⁸ ได้ขยายความเรื่องความจำเป็นที่ “สมาชิกพรรคต้องเห็นแก่ผลประโยชน์ของพรรคมากกว่าผลประโยชน์ส่วนตัว” ในหมู่สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้นไม่เคยขาดคนดีที่มีความถูกต้องอยู่ ซึ่งใส่ใจในชาติและประชาชน รับผิดชอบต่อชาติด้วยความจริงใจ และก็ไม่เคยขาดเจ้าหน้าที่ที่ซื่อสัตย์และเที่ยงตรงซึ่งคอยรับใช้ประชาชนอย่างแท้จริง แต่ในกลไกของผลประโยชน์ส่วนตัวของพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้น เจ้าหน้าที่เหล่านี้ไม่อาจอยู่รอดได้ ภายใต้แรงกดดัน “มอบมนุษยธรรมให้กับพรรค” พวกเขาพบว่าเป็นการยากที่จะยืนหยัด หากต้องถูกปลดตำแหน่งหรือที่ยิ่งแย่ไปกว่านั้นก็คือต้องทำการทุจริต

ชาวจีนต่างมีประสบการณ์ส่วนตัวและมีความรู้สึกฝังลึกต่อความโหดร้ายของระบอบปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีนจนกลายเป็นความขยาดกลัวต่อความรุนแรงของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ดังนั้นประชาชนจึงไม่กล้าเรียกร้องความเป็นธรรมและไม่เชื่อในเรื่องกฎแห่งสวรรค์อีกต่อไป ประการแรกพวกเขายอมจำนนต่ออำนาจของพรรคคอมมิวนิสต์จีน และค่อยๆหมดความรู้สึกและหมดความเอาใจใส่ต่อเรื่องที่ไม่กระทบถึงพวกเขาโดยตรง แม้แต่ตรรกะในความคิดของพวกเขาก็ถูกล้อมอยู่ภายใต้พรรคคอมมิวนิสต์จีน นี่เป็นผลของความเป็นมาเพี้ยของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

พรรคคอมมิวนิสต์จีนปลุกความรู้สึกรักชาติเพื่อปลุกปั่นประชาราษฎร์

พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้คำขวัญ “ลัทธิรักชาติ” และ “ลัทธิชาตินิยม” เพื่อปลุกปั่นประชาชน มันไม่ได้เป็นเพียงแค่คำขวัญที่นำออกมาใช้เป็นระยะๆ แต่มันเป็นเป็นยุทธศาสตร์ที่ได้นำออกมาใช้บ่อยๆและได้ผลมาโดยตลอด ในบทความโฆษณาชวนเชื่อเรื่องลัทธิชาตินิยมที่ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์พีเพิลเดลี ฉบับต่างประเทศ อาจทำให้ชาวจีนโพ้นทะเลบางคนซึ่งหลายสิบปีไม่กลับเข้าไปอยู่อาศัยในประเทศจีน รู้สึกรักชาติมากกว่าชาวจีนที่อยู่ในประเทศเสียอีก ชาวจีนที่ถูกปั่นหัวโดยพรรคคอมมิวนิสต์จีนซึ่งไม่กล้าปฏิเสธนโยบายใดๆของพรรคกลับรู้สึกกลัวพอที่จะบุกรุกสถานทูตและสถานกงสุลของสหรัฐอเมริกาในประเทศจีน กล้าที่จะขว้างปาไข่ ก้อนหิน และเผารถยนต์กับธงชาติของสหรัฐอเมริกา เมื่อถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนปลุกปั่นด้วยคำว่า “ชาตินิยม”

เมื่อไรก็ตามที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนเผชิญกับเหตุการณ์สำคัญที่ต้องการการเชื่อฟังของประชาชนมันจะใช้ “ลัทธิชาตินิยม” และ “ลัทธิรักชาติ” มาปลุกกระตุ้นให้ประชาชนทำตามโดยเร็ว ในทุกๆกรณี รวมทั้งเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ ไต้หวัน ฮองกง ฝิ่นหลุนกง การชนกันระหว่างเครื่องบินของสายลับของสหรัฐอเมริกาและเครื่องบินรบของจีน พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ใช้วิธีการควบคุมกันระหว่างการกดดันให้หวาดกลัวอย่างรุนแรงและการล้างสมองหมู่ ทำให้ประชาชนรู้สึกคล้ายกับกำลังอยู่ในสงคราม วิธีการนี้คล้ายกับวิธีการที่พวกฟาสซิสต์เยอรมันใช้ในอดีต

ด้วยการสกัดกันข้อมูลอื่น ๆ ทั้งหมดทำให้การล้างสมองของพรรคคอมมิวนิสต์จีนประสบความสำเร็จอย่างหน้าอัศจรรย์ แม้ว่าชาวจีนจะไม่ชอบพรรคคอมมิวนิสต์จีน แต่พวกเขากลับคิดไปในแนวทางที่บิดเบือนตามที่พตจ.ต้องการ อย่างกรณีที่สหรัฐอเมริกาเป็นแกนนำในสงครามอิรัก หลายคนรู้สึกโมโหเมื่อได้ดูรายการ

วิเคราะห์ข่าวในเรื่องนี้ทุกวันจากสถานีโทรทัศน์ซีซีทีวี พวกเขาารู้สึกเคียดแค้นชิงชังอย่างรุนแรงขึ้นมาโดยไม่
รู้ตัวและอยากจะต่อสู้ ขณะเดียวกันก็กดดันสงครามที่เกิดขึ้น

ความไร้ยางอาย – พรรคต้องมาก่อนชาติ และบังคับให้ประชาชนเห็นศัตรูเป็นพ่อ

วลีหนึ่งที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนมักใช้ขู่ประชาชนคือ “การสถาปนาของพรรคและประเทศชาติ” นี่เป็นการให้
ความสำคัญต่อพรรคก่อนประเทศ ตามหลักการของการก่อตั้งประเทศจีนกล่าวไว้ว่า “จะไม่มีประเทศจีนใหม่
หากปราศจากพรรคคอมมิวนิสต์จีน” จากเล็งจันโตชาวจีนถูกสอนให้ “เชื่อฟังพรรค” และ “เป็นเด็กดีของพรรค”
พวกเขายังถูกสอนให้ร้องเพลงสรรเสริญพรรคว่า “ฉันถือพรรคเป็นมารดา” “พรรคคือมารดาที่รักของฉัน” “ความ
ภักดีของพรรคลึกลงกว่ามหาสมุทร” “ความรักต่อบิดามารดา ไม่อาจอยู่เหนือความรักต่อพรรค”¹⁰ พวกเขาจะ
ไปทุกที่เพื่อ “ต่อสู้ตามที่พรรคบัญชา” เมื่อรัฐบาลช่วยบรรเทาสาธารณภัย ชาวจีนจะกล่าว “ขอบคุณพรรคและ
รัฐบาล” ก็ยังคงเป็นพรรคที่มาก่อนรัฐบาล อีกนั้นแหละ คำขวัญของกองทัพที่รู้จักกันดีคือ “พรรคสั่งปืนได้”
แม้แต่เครื่องบินผู้พิพากษายังถูกออกแบบให้มีกระดุมทองสีเม็ด เรียงจากบนลงล่าง เป็นสัญลักษณ์แทน
พรรค ประชา กฎหมายและประเทศ ตามลำดับ ซึ่งบ่งบอกว่าแม้คุณจะเป็นผู้พิพากษาก็ต้องถือพรรคเป็น
อันดับหนึ่ง แล้วค่อยเป็นกฎหมาย ประเทศ และจากนั้นจึงเป็นประชาชน

พรรคกลายเป็นสิ่งสูงสุดในประเทศจีน ประเทศเป็นรองจากพรรค ประเทศคงอยู่เพื่อพรรคและพรรคเป็นผู้
รวบรวมมวลประชาและเป็นสัญลักษณ์ของประเทศ ความรักต่อพรรค ต่อผู้นำพรรคและประเทศ เหล่านี้ถูก
รวมเข้าด้วยกัน ซึ่งเป็นเหตุผลพื้นฐานว่าเหตุใดลัทธิรักชาติในจีนจึงบิดเบี้ยวไป

ภายใต้อิทธิพลจากการให้การศึกษาและการโฆษณาชวนเชื่อแบบซ่อนเร้นแต่ฝังแน่นอย่างต่อเนื่องของ
พรรคคอมมิวนิสต์จีน ทำให้คนมากมายไม่ว่าจะเป็นสมาชิกพรรคหรือไม่ ต่างสับสนแยกไม่ออกระหว่างพรรค
และประเทศ ไม่ว่าพวกเขาจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม พวกเขาที่ยอมรับว่า “ผลประโยชน์ของพรรคอยู่เหนือทุกสิ่ง”
และเห็นเป็นเอกฉันท์ว่า “ผลประโยชน์ของพรรคคือผลประโยชน์ของชาติและประชาชน” ผลของการสั่งสอน
แบบซึมซับอย่างลึกซึ้งนี้ก่อเกิดเงื่อนไขให้พรรคสามารถทรยศต่อผลประโยชน์ของชาติ

การเล่นเกม “พลิกพื้นใหม่” และการประกาศให้พฤติกรรมเยี่ยงโจร เป็น “ผลสำเร็จอันยิ่งใหญ่”

พรรคคอมมิวนิสต์จีนสร้างความผิดพลาดมากมายไว้ในประวัติศาสตร์ แต่มันจะโทษว่าเป็นความผิดของ
บุคคลหรือกลุ่มบุคคล แล้วตัวมันก็จะ “แก้ไขและฟื้นฟูใหม่” วิธีนี้ไม่เพียงทำให้เหยื่อของมันรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณ
ต่อพรรคคอมมิวนิสต์จีน แต่ยังช่วยให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนปิดความรับผิดชอบต่ออาชญากรรมที่มันก่อขึ้นให้
พ้นตัวได้ด้วย พรรคคอมมิวนิสต์จีนอวดอ้างว่ามัน “ไม่กลัวการทำผิด แต่ยังเก่งในการแก้ไขความผิดพลาดนั้น
ด้วย”¹¹ ซึ่งกลายเป็นยาวิเศษที่ทำให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนหลุดพ้นความผิดได้ครั้งแล้วครั้งเล่า ดังนั้นพรรค
คอมมิวนิสต์จีนจึงยังคง “ยิ่งใหญ่ รุ่งโรจน์ และถูกต้องเสมอ”

วันหนึ่งพรรคคอมมิวนิสต์จีนอาจจะแก้ไขกรณีสังหารหมู่ที่เทียนอันเหมินและพื้นดินชื่อเสียงให้กับฝ่าหลุนกง
แต่นี่คงเป็นแค่เพียงเล่ห์กลแบบแมคซีเวลเลียน ซึ่งพรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้ในการพยายามที่จะยืดชีวิตของมัน
ต่อไปเท่านั้น พรรคคอมมิวนิสต์จีนย่อมจะไม่มีวันกล้าที่จะสำนึกตัว เปิดโปงความผิดของมัน หรือขอใช้บาปที่
มันก่อขึ้นอย่างแน่นอน

VI. พรรคคอมมิวนิสต์จีนแสดงธาตุแท้ที่ชั่วร้ายออกมาเมื่อใช้ความรุนแรงของรัฐในการพยายามกำจัด “ความจริง ความเมตตา ความอดทน”

การสร้างฉากละครหลอกลวงเรื่อง “การเผาตัวตายที่จัตุรัสเทียนอันเหมิน” ปี 2001 อาจถือได้ว่าเป็นการโกหกครั้งสำคัญแห่งศตวรรษของพรรคคอมมิวนิสต์จีน เพื่อที่ปราบปรามฝ่าหลุนกงให้ได้ รัฐบาลถึงกับเสียดสีทำการล่อลวงประชาชน 5 คน ที่ไม่รู้เรื่องราว ให้แสร้งทำเป็นผู้ฝึกฝ่าหลุนกง แสดงละครเผาตัวตายที่จัตุรัสเทียนอันเหมิน โดยการสมรู้ร่วมคิดกันในการหลอกลวงครั้งนี้ คนทั้ง 5 ได้เซ็นสัญญาฆ่าตัวตายไปอย่างไม่รู้ตัวโดยไม่ถูกทรมานเสียชีวิตในฉากก็ถูกฆ่าตายทีหลัง จากการย่อนดูภาพการเคลื่อนไหวซ้ำๆ ที่ซีซีทีวีเผยแพร่เหตุการณ์ในวันนั้น เห็นได้ชัดถึงความผิดพลาดที่ไม่ชอบมาพากลของละครฉากนี้ นั่นคือนาง หลิว ซุนหลิง หนึ่งใน 5 ของผู้เข้าร่วม ถูกตีล้มลงด้วยของแข็งจากทางด้านหลังและเสียชีวิตโดยฝีมือเจ้าหน้าที่ตำรวจนายหนึ่ง ช่างโหว่อีกจุดหนึ่งของละครฉากนี้คือที่หว่างขาในที่นั่งของนาย หวัง จิ่งตง มีขวดพลาสติก (ซึ่งอ้างว่าบรรจุน้ำมันเบนซินอยู่) คงสภาพไม่บุบสลายแม้แต่หลังจากที่มีการดับไฟที่ได้เผาตัวเขา แต่กลับไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับขวดน้ำมันนั้นเลย อีกช่างโหว่หนึ่งคือคำสนทนาระหว่างหมอที่ให้การรักษากับหลิว ซื่ออิง เหยอี่ที่มีอายุน้อยที่สุดในเหตุการณ์นี้กับช่างภาพที่บ้านที่กเหตุการณ์ในระยะใกล้ซึ่งปรากฏอยู่ในฉากด้วย ความจริงเหล่านี้เพียงพอที่จะพิสูจน์ว่าเหตุการณ์เผาตัวตายครั้งนี้คือละครวงโลกที่จัดสร้างขึ้นโดยระบอบเจียง เจ๋อหมิน เพื่อทำลายชื่อเสียงของฝ่าหลุนกงโดยเฉพาะ¹²

พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้วิธีการที่ป่าเถื่อนน่าชังในการรณรงค์กวาดล้างฝ่าหลุนกง มันแย่งชิงทรัพยากรทางการเงินของชาติที่สะสมไว้ในช่วง 20 ปีที่ผ่านมาของการปฏิรูปและเปิดกว้างทางเศรษฐกิจ มันใช้ทั้งพรรค รัฐบาล กองทัพ ตำรวจ สายลับ นักการทูต องค์กรต่างๆ ทั้งของรัฐและไม่ใชของรัฐ ให้เข้าร่วมด้วย มันเชิดระบบสื่อสารที่ครอบคลุมทั่วโลกปลุกระดมโฆษณาชวนเชื่อ ในขณะที่เดียวกันก็สกัดกันข้อมูลข่าวสารจากนอกประเทศด้วยเทคโนโลยีขั้นสูง เพียงเพื่อกวาดล้างทำลายประชาชนที่รักสงบและยึดมั่นในฝ่าหลุนกง ซึ่งเป็นศาสตร์ซึ่งโบราณเพื่อการพัฒนาร่างกาย จิตใจ และศีลธรรม ตามหลัก ความจริง ความเมตตา ความอดทน การปราบปรามผู้บริสุทธิ์อย่างป่าเถื่อนครั้งนี้พิสูจน์ถึงธาตุแท้ ที่เสื่อมทรามอย่างที่สุดของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

ไม่เคยมีผู้ที่กระทำชั่วคนไหนในประวัติศาสตร์ที่หลอกลวงอย่างเลวร้ายและกว้างขวางเท่าเจียง เจ๋อหมิน และพรรคคอมมิวนิสต์จีน พวกเขาใช้การโกหกหลากหลายวิธี แต่ละวิธีนั้นออกแบบเพื่อมุ่งโจมตีและหลอกใช้กับความคิดเห็นที่แตกต่างของประชาชนแต่ละประเภท เพื่อให้ประชาชนถูกต้มและหันมาเชื่อคำโกหกและพรรคก็สามารถที่จะยุยงให้เกิดการเกลียดชังฝ่าหลุนกงได้ ถ้าท่านเชื่อวิทยาศาสตร์ พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็จะบอกว่าฝ่าหลุนกงเป็นพวกเชื่อผีเชื่อลางหรือหลงมกมาย ถ้าท่านไม่ชอบการเมือง พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะบอกว่าฝ่าหลุนกงยุ่งเกี่ยวกับการเมือง หากท่านอิจฉาคนรวยไม่ว่าจะเป็นคนรวยในประเทศจีนหรือต่างประเทศ พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็จะบอกว่าฝ่าหลุนกงนั้นส่งเสริมความร่ำรวย ถ้าท่านไม่ชอบองค์กร พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะบอกว่าฝ่าหลุนกงมีการจัดตั้งองค์กรที่เข้มงวด หากท่านเบื่อหน่ายกับลัทธิบูชาตัวบุคคลที่ดำรงอยู่ในสังคมจีนมานานหลายสิบปี พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะบอกว่าฝ่าหลุนกงควบคุมความคิดจิตใจของคน หากท่านมีความรักชาติมาก พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะบอกว่าฝ่าหลุนกงต่อต้านประเทศจีน หากท่านกลัวความวุ่นวาย พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะบอกว่าฝ่าหลุนกงทำลายความมั่นคงของชาติ หรือหากท่านสงสัยว่าฝ่าหลุนกงยึดถือ ความ

จริง ความเมตตา ความอดทน แน่หรือ พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะบอกว่าฝ่าหลุนกงไม่มีความจริง ความเมตตา และไม่มี ความอดทน หรือกระทั่งบิดเบือนตรรกะว่าความเมตตาอาจก่อให้เกิดความคิดอยากฆ่าฟัน

หากท่านเชื่อว่ารัฐบาลจะไม่โกหกอย่างนั้น พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะโกหกยิ่งไปกว่านั้นอีกและเป็นคำโกหกที่นำชนลูกไปกว่านั้นอีก ตั้งแต่เรื่องการฆ่าตัวตายไปจนถึงการเผาตัวตาย จากการฆ่าญาติมิตรเป็นการฆ่าต่อเนื่อง หรือเรื่องโกหกอีกมากมายที่เหลือเชื่อ หากท่านเห็นอกเห็นใจฝ่าหลุนกง พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะเชื่อมโยงการประเมินทัศนคติทางการเมืองของท่านเข้ากับการประหารชีวิตฝ่าหลุนกงและลดยศท่าน เลิกจ้างท่าน ยึดโบนัสของท่านหากมีผู้ฝึกฝ่าหลุนกงในพื้นที่รับผิดชอบของท่านไปร้องเรียนที่ปักกิ่ง นั่นคือท่านถูกบีบให้เป็นศัตรูกับฝ่าหลุนกงไปโดยปริยาย

พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ลักพาตัวผู้ฝึกฝ่าหลุนกงจำนวนนับไม่ถ้วนไปล้างสมองเพื่อบังคับให้พวกเขาเลิกความเชื่อที่ถูกต้องของตน ประณามฝ่าหลุนกงและเลิกฝึก พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้วิธีการชั่วร้ายมากมายในการชักจูงพวกเขา โดยใช้ญาติของพวกเขา ใช้เรื่องการจ้างงาน และการศึกษา มากดดันพวกเขา ทรมานพวกเขาด้วยวิธีการต่างๆ กระทั่งลงโทษสมาชิกในครอบครัวและเพื่อนร่วมงานของพวกเขาด้วย ผู้ฝึกที่ถูกล้างสมองสำเร็จจะถูกใช้ให้ทรมานและล้างสมองผู้ฝึกคนอื่นต่อไป พรรคคอมมิวนิสต์จีนที่ชั่วร้ายยืนกรานในการเปลี่ยนแปลงคนดีให้เป็นปีศาจ และบีบให้พวกเขาเดินไปในทางที่มีดมนตราบชั่วชีวิต

VII. สังคมนิยมที่ไร้ศีลธรรม กับ “ลักษณะเฉพาะของจีน”

คำว่า “ลักษณะเฉพาะของจีน” ถูกใช้ปกปิดอาชญากรรมของพรรคคอมมิวนิสต์จีน มันอ้างเสมอมาว่าความสำเร็จของการปฏิวัติของจีนนั้นเนื่องมาจาก “การผสมผสานลัทธิมาร์กซ-เลนิน กับรูปธรรมความเป็นจริงของการปฏิวัติจีน” พรรคคอมมิวนิสต์จีนมักใช้คำว่า “ลักษณะเฉพาะ” อย่างผิดๆ เพื่อใช้เป็นอุดมการณ์ในการสนับสนุน นโยบายที่ชั่วร้ายและเอาแต่ใจของมัน

มาตรการที่หลอกลวงและเอาแต่ใจตัว

ภายใต้คำที่หลอกลวงว่า “ลักษณะเฉพาะของจีน” พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่ได้ประสบความสำเร็จอะไรนอกจากเรื่องเหลวไหล

เป้าหมายของการปฏิวัติของพรรคคอมมิวนิสต์จีน คือการทำให้ผลการผลิตเป็นกรรมสิทธิ์แห่งสาธารณะ กลายเป็นความจริงขึ้นมา มันหลอกให้เยาวชนมากมายเข้าร่วมองค์กรพรรคเพื่ออุดมการณ์คอมมิวนิสต์และความเป็นเอกภาพ หลายคนถึงกับทรยศต่อกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินของครอบครัว แต่ 83 ปีหลังกำเนิดของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ทุนนิยมก็กลับมาอีกเพียงแต่ว่าตอนนี้มันกลายเป็นส่วนหนึ่งของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเอง ซึ่งตรงกันข้ามกับเมื่อก่อนที่ยึดถือลัทธิเฉลี่ยสมบูรณ

ทุกวันนี้ในหมู่ญาติและลูกหลานของผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้น หลายคนได้กลายเป็นนายทุนใหม่ผู้ร่ำรวย สมาชิกพรรคมากมายพยายามจะเข้าร่วมในกลุ่มเศรษฐกิจใหม่นี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนเคยกำจัดเจ้าของที่ดินและนายทุนในนามของการปฏิวัติและขโมยทรัพย์สินของพวกเขาไป ปัจจุบัน “ขุนนาง” ใหม่ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนกลายเป็นนายทุนที่รวยยิ่งขึ้นด้วยการยกยอกและคอร์รัปชั่น ผู้ที่เคยทำตามพรรคคอมมิวนิสต์จีนในช่วงแรกของการปฏิวัติคงพากันถอนใจว่า “ถ้ารู้ที่บ้านเมืองจะเป็นเหมือนอย่างในวันนี้ ตอนนั้นฉันก็จะไม่

ทำตามมันแน่” หลังจากหลายทศวรรษของความลำบากมากขึ้น พวกเขากลับพบว่าตนเองได้อุทิศสมบัติของพี่น้องและพ่อ รวมทั้งชีวิตของพวกเขา ให้แก่ลัทธิพรรคคอมมิวนิสต์จีนไปเสียอย่างง่าย ๆ

พรรคคอมมิวนิสต์จีนพูดเกี่ยวกับพื้นฐานเศรษฐกิจกำหนดโครงสร้างข้างบน¹³ แต่ในความเป็นจริงแล้วพื้นฐานเศรษฐกิจของเจ้าหน้าที่ในระบบเจ้าขุนมูลนายที่คอร์รัปชันของพรรคคอมมิวนิสต์จีนต่างหากที่เป็นตัวกำหนด “โครงสร้างส่วนบนที่มีแรงกดดันสูง” โครงสร้างส่วนบนที่อาศัยแรงกดดันอย่างสูงในการค้าจุนไว้ การกดขี่ประชาชนจึงกลายเป็นนโยบายพื้นฐานของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

ลักษณะที่ไร้ศีลธรรมอีกประการหนึ่งของพรรคคอมมิวนิสต์จีนคือการเปลี่ยนแปลงนิยามของแนวคิดวัฒนธรรม และใช้นิยามที่แก้ไขใหม่นี้วิพากษ์วิจารณ์และควบคุมคน แนวคิดของ “พรรค” เป็นตัวอย่างหนึ่ง ตั้งแต่เมื่อตอนเริ่มต้น พรรคการเมืองต่างๆ ที่ก่อตั้งขึ้นทั้งในประเทศและต่างประเทศนั้น จะมีก็แต่พรรคคอมมิวนิสต์ที่แสดงอำนาจอยู่เหนืออำนาจที่พรรคควรจะมี หากท่านเข้าร่วมกับพรรค มันจะควบคุมชีวิตของท่านในทุกๆด้าน รวมทั้งจิตสำนึก การดำรงชีพและชีวิตส่วนตัวของท่าน หากได้รับอำนาจทางการเมือง พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ควบคุมสังคม รัฐบาลและกลไกของรัฐทุกอย่าง มันเผด็จการในทุกเรื่อง นับตั้งแต่เรื่องสำคัญอย่างการกำหนดว่าใครจะเป็นผู้นำประเทศหรือรัฐมนตรีกลาโหม หรือการออกกฎหมาย ข้อบังคับอะไร จนกระทั่งถึงเรื่องเล็กๆ อย่างเช่น ใครจะอาศัยอยู่ที่ไหน จะแต่งงานกับใคร มีลูกได้กี่คน พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้รวบรวมวิธีการควบคุมนานาชนิดเอาไว้ใช้ประโยชน์

ในนามของวิพากษ์วิธี พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ทำลายวิธีคิดแบบองค์รวม ความสามารถเชิงเหตุผลและการตรวจสอบหลักปรัชญา ในขณะที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนพูดถึง “แบ่งปันตามการลงแรงของแต่ละคน” แต่กลับ “ยอมให้คนส่วนหนึ่งรวยก่อน” สำเร็จพร้อมไปกับการ “แบ่งปันตามอำนาจ” พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้การเสแสร้งของ “การรับใช้ประชาชนอย่างสุดจิตสุดใจ” ในการหลอกผู้ที่ยึดถืออุดมคติเหล่านี้ แล้วล้างสมองและควบคุมพวกเขาอย่างสมบูรณ์แบบ ค่อยๆเปลี่ยนพวกเขาให้เป็นเครื่องมือเรื่อยๆที่ “รับใช้พรรคอย่างสุดจิตสุดใจ” และไม่กล้าโต้แย้งเพื่อประชาชน

พรรคแมคเคียวเวลเลียน(เจ้าเล่ห์)กับ “ลักษณะเฉพาะของจีน”

การใช้หลักการที่ให้คุณค่ากับผลประโยชน์ของพรรคเหนือทุกสิ่ง พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้บิดเบือนสังคมจีนด้วยวิธีการของลัทธิมาร์ก สร้างแบบอย่างชีวิตที่วิตถารให้กับมนุษยชาติ ซึ่งแตกต่างจากรัฐอื่นๆ, รัฐบาลอื่นๆ หรือองค์กรอื่นๆในโลก หลักการของมันคือไม่มีหลักการ ไม่มีความจริงใจอยู่ในรอยยิ้มของมัน อย่างไรก็ตาม คนดี ๆ ย่อมไม่อาจเข้าใจพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ บนพื้นฐานของศีลธรรมสากล ไม่มีใครคาดคิดว่าสิ่งชั่วร้ายอย่างนี้จะเป็นตัวแทนของประเทศหนึ่งได้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนก่อตั้งตัวเองขึ้นมาในหมู่ประชาคมโลกด้วยการใช้ข้ออ้างเรื่อง “ลักษณะเฉพาะของจีน” คำว่า “ลักษณะเฉพาะของจีน” จึงกลายเป็นคำพูดสวยหรูแทน “ลักษณะที่ชั่วร้ายของพรรคคอมมิวนิสต์จีน”

ด้วยคำว่า “ลักษณะเฉพาะของจีน” ระบบทุนนิยมที่พิกลพิการของจีนจึงถูกแปลงไปเป็น “ระบบสังคมนิยม” “การว่างงาน” กลายเป็น “การรอคอยงาน” “การถูกลอยแพ” ออกจากงานกลายเป็น “การพ้นหน้าที่” “ความยากจน” กลายเป็น “สังคมนิยมในระยะเริ่มต้น” สิทธิมนุษยชนในเรื่องเสรีภาพในความเชื่อและการพูดถูกกลืนตรอนให้เหลือเพียงสิทธิที่จะมีชีวิตรอดต่อไป

ประชาชาติจีนเผชิญกับวิกฤตทางศีลธรรมอย่างไม่เคยมีมาก่อน

ในช่วงต้นของทศวรรษ 1990 มีคำพูดที่โด่งดังในประเทศจีนว่า“ฉันเป็นนักเลงโตและฉันก็ไม่กลัวใครทั้งนั้น” นี่เป็นผลสืบเนื่องมาจากการปกครองแบบไร้ศีลธรรมของพรรคคอมมิวนิสต์จีนนานนับสิบ ๆ ปีของการโกง ประเทศชาติ สิ่งที่เกิดขึ้นพร้อมกับความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจแบบจอมปลอมของจีนคือการตกต่ำทางศีลธรรมอย่างรวดเร็วของสังคมในทุกพื้นที่ทั่วประเทศ

ตัวแทนสภาประชาชนจีนมักพูดกันในเรื่อง “ความซื่อสัตย์และความไว้วางใจ” ในที่ประชุมสภาประชาชน เช่นเดียวกับที่ออกข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่นักศึกษาต้องเขียนเรื่องเกี่ยวกับความซื่อสัตย์และความไว้วางใจ นี่เป็นสิ่งยืนยันถึงการขาดความซื่อสัตย์และความไว้วางใจ และความตกต่ำของศีลธรรมที่กลายเป็นวิกฤตการณ์ที่มองไม่เห็น แต่กลับแพร่หลายอยู่ทั่วไปในความเป็นจริงของสังคมจีน การโกงกิน การฉ้อฉล สิ้นค้าปลอม การหลอกลวง ความพยายามมุ่งร้ายและบรรทัดฐานทางสังคมที่เสื่อมถอยเป็นสิ่งที่พบเห็นทั่วไป ไม่มีพื้นฐานความไว้วางใจหลงเหลืออยู่ในหมู่ประชาชน

ผู้ที่รู้สึกพอใจกับมาตรฐานความเป็นอยู่ของชีวิตที่ดีขึ้นนั้น ใช้หรือไม่ที่ความมั่นคงของชีวิตเป็นสิ่งสำคัญอันดับแรก อะไรคือปัจจัยสำคัญที่สุดของความมั่นคงในสังคม มันคือศีลธรรม สังคมที่ศีลธรรมเสื่อมถอยย่อมไม่อาจให้ความปลอดภัยได้

ทุกวันนี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ปราบปรามศาสนาตั้งเดิมแทบทุกศาสนาและรื้อถอนระบบคุณค่าแบบดั้งเดิมทิ้งไป วิธีการไร้ศีลธรรมที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้ในการฉกชิงความร่ำรวยและหลอกลวงประชาชนมีผลกระทบต่อสังคมทั้งหมด ทำให้สังคมเสื่อมทรามและนำพาประชาชนไปสู่ความชั่วร้าย พรรคคอมมิวนิสต์จีนซึ่งปกครองด้วยวิธีชั่วร้ายนั้นจำเป็นต้องมีสังคมที่พังทลายเป็นสิ่งแวดล้อมเพื่อการอยู่รอดของมัน นั่นคือเหตุที่ว่าทำไมพรรคคอมมิวนิสต์จีนพยายามลากประชาชนลงไปอยู่ในระดับเดียวกับมัน ตั้งใจที่จะทำให้ชาวจีนกลายเป็นคนเจ้าเล่ห์ในระดับต่าง ๆ นี่คือธรรมชาติความโกหกที่ทำให้พื้นฐานทางศีลธรรมที่เคยค้ำจุนประชาชนจีนถูกกำจัดไปจนหมดสิ้น

บทสรุป

“มันง่ายที่จะเปลี่ยนแปลงแม่น้ำและภูเขามากกว่าการเปลี่ยนธาตุแท้ของคนๆหนึ่ง”¹⁴ ประวัติศาสตร์ได้พิสูจน์แล้วว่าทุกครั้งที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนผ่นคลายโซ่ตรวนที่พันธนาการออก มันไม่ได้ทำไปเพราะตั้งใจจะทิ้งสิ่งเหล่านี้ไปจริงๆ หลังความอดอยากครั้งใหญ่ในช่วงต้นของทศวรรษ 1960 พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ยอมให้มี “เสรีภาพ 3 ประการและหนึ่งคำมั่นสัญญา”¹⁵ โดยมุ่งจะฟื้นฟูการผลิตทางด้านเกษตรกรรมแต่ไม่ได้ตั้งใจที่จะเปลี่ยนสถานภาพเยี่ยงทาสของชาวนาจีน “การปฏิรูปทางเศรษฐกิจ”และ“การให้เสรีภาพ”ในทศวรรษ 1980 ก็ไม่อาจยับยั้งการเข่นฆ่านักศึกษาที่พันที่จัตุรัสเทียนอันเหมินในปี 1989 ในอนาคตพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะยังคงเปลี่ยนหน้ากากของมันเรื่อยไปโดยไม่เปลี่ยนธาตุแท้ที่ชั่วร้ายแม้แต่น้อย

บางคนอาจคิดว่าอดีตก็คืออดีต ปัจจุบันสถานการณ์ได้เปลี่ยนไปแล้ว พรรคคอมมิวนิสต์จีนในปัจจุบันก็ไม่ใช่พรรคคอมมิวนิสต์จีนยุคก่อน หลายคนอาจพอใจกับมายาภาพที่เห็นและหลงผิดว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้เปลี่ยนจนดีขึ้นแล้ว กำลังแก้ไขอยู่ หรืออย่างน้อยก็ตั้งใจจะแก้ไข พวกเขาจะผลักรไสความทรงจำในอดีตที่ไม่ดีออกไป ซึ่งมีแต่จะส่งเสริมให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนอันชั่วร้ายมีโอกาสอยู่รอด ก่อกรรมทำเข็ญกับมนุษยชาติต่อไปเท่านั้น

ความพยายามทั้งหมดของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเพียงเพื่อให้ผู้คนลืมอดีตที่ผ่านมา เพราะความทุกข์ยากทั้งหลายของประชาชนจะคอยเตือนให้ระลึกถึงความยุติธรรมที่พวกเขาเคยได้รับจากพรรคคอมมิวนิสต์จีน

อันที่จริง ประวัติศาสตร์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ทำลายความทรงจำของประชาชน ประวัติศาสตร์ที่ลึกลับ ไม่ทราบถึงประสบการณ์ที่แท้จริงของพ่อแม่ เป็นประวัติศาสตร์ซึ่งคนหลายร้อยล้านต้องทนทุกข์กับความขัดแย้งมากมายระหว่างความเกลียดชังนี้เลือดของพรรคคอมมิวนิสต์จีนกับการมอบความหวังในอนาคตไว้กับพรรคคอมมิวนิสต์จีน

เมื่อปีศาจลัทธิคอมมิวนิสต์มาสู่โลก พรรคคอมมิวนิสต์ได้ปลดปล่อยพวกสวะสังคมและอาศัยการก่อกบฏของพวกอันธพาลในการยึดอำนาจทางการเมือง สิ่งที่น่าทำได้ทำไปโดยการผลาญชีวิตก็เพื่อก่อตั้งและจรรโลงระบอบกตัญญูในรูปแบบซึ่ง “การครอบครองของพรรค” โดยการใช้แนวคิดเรื่อง “การต่อสู้” ที่ต่อต้านธรรมชาติ กฎสวรรค์ ธรรมชาติของมนุษย์ และจักรวาล มันได้ทำลายจิตสำนึกและความดีงามของคน และยังทำลายอารยธรรมมนุษย์และศีลธรรม มันใช้นักฆ่ามือเปื้อนเลือดและการล้างสมองในการก่อตั้งลัทธิมารคอมมิวนิสต์ขึ้นมา ทำให้ประชาชาติมีใจปริแตกเพื่อมันจะได้ปกครองประเทศ

ตลอดประวัติศาสตร์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะมีช่วงของความรุนแรงเมื่อ “ภัยแดง” ไปถึงจุดสูงสุด และช่วงที่มุ่งงามเมื่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนกำลังดิ้นรนหนีความตาย แต่ละครึ่งพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะใช้วิธีการที่ฉลาดแกมโกงแก้ไขตัวให้หลุดพ้นจากวิกฤตการณ์ แต่ก็ได้แค่มุ่งไปสู่ความรุนแรงรอบใหม่และหลอกหลวงประชาชนจีนต่อไปเท่านั้น

เมื่อผู้คนรู้ถึงความชั่วร้ายของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ไม่ยอมถูกหลอกจากการสร้างภาพลวงตาของมัน จุดจบของพรรคคอมมิวนิสต์จีนและชาติที่ไร้ศีลธรรมของมันก็จะมาถึง

เมื่อเปรียบเทียบกับประวัติศาสตร์ 5,000 ปีของประเทศจีน เวลา 55 ปีของการปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็เป็นแค่พริบตาเดียว ก่อนที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะปรากฏขึ้น ประเทศจีนได้สร้างอารยธรรมที่ลึกล้ำยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ พรรคคอมมิวนิสต์จีนฉวยโอกาสจากปัญหาภายในประเทศจีนและการรุกรานของต่างชาติ เจาะช่องว่างเข้ามาก่อความหายนะให้กับชาติจีน มันได้สังหารคนไปหลายสิบล้านคน ทำลายครอบครัวนับไม่ถ้วน สังเวศสภาพแวดล้อมทางนิเวศของจีน ซึ่งเป็นที่พึ่งในการดำรงชีวิตของจีน และที่ร้ายแรงยิ่งกว่าคือ การไถ่ดับสลายของรากฐานทางศีลธรรมของประเทศจีนและประเพณีที่ดีงามและหลากหลาย

อนาคตของจีนจะเป็นอย่างไร จีนจะไปสู่ทิศทางใด คำถามสำคัญเช่นนี้ซับซ้อนเกินกว่าจะอภิปรายกันเพียงไม่กี่คำ แต่สิ่งหนึ่งที่แน่นอนคือ หากไม่มีการฟื้นฟูศีลธรรมของชาติขึ้นมาใหม่ ไม่พลิกฟื้นความสัมพันธ์ที่กลมกลืนระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ และระหว่างมนุษย์ สวรรค์และโลกเสียใหม่ หากไม่มีความเชื่อ หรือวัฒนธรรมของการอยู่ร่วมกันอย่างสันติระหว่างมนุษย์ ก็จะเป็นไปไม่ได้ที่ประชาชาติจีนจะมีอนาคตที่สดใส

หลังจากหลายสิบปีของการล้างสมองและการปราบปราม พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ปลุกฝังวิถีคิดของมันและมาตรฐานความดีเลวของมันเข้าไปในชีวิตของประชาชนจีน ซึ่งทำให้ประชาชนยอมรับความวิปริตอันฉลอมของพรรคคอมมิวนิสต์จีน จนกลายเป็นส่วนหนึ่งของการหลอกหลวงของมัน ช่วยสร้างอุดมการณ์เป็นพื้นฐานการคงอยู่ของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

ในการกำจัดหลักการที่ไร้ศีลธรรมที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนอัดฉีดให้กับชีวิตเรา ในการตัดขาดจากชาติที่ชั่วร้ายของพรรคคอมมิวนิสต์จีน และเพื่อฟื้นฟูจิตสำนึกและความเป็นมนุษย์กลับคืนมา นี่เป็นขั้นตอนแรกๆที่จำเป็นบนเส้นทางไปสู่การเปลี่ยนแปลงอย่างราบรื่นของสังคมใหม่ที่ปราศจากพรรคคอมมิวนิสต์

หนทางนี้จะเดินไปอย่างสม่ำเสมอและสันติได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับการเปลี่ยนแปลงในจิตใจของชาวจีนทุกคน แม้ว่าดูเหมือนว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะครอบครองทรัพยากรและความรุนแรงทั้งหมดในประเทศเอาไว้ หากประชาชนทุกคนเชื่อในพลังของความจริงและปกป้องศีลธรรม ปีศาจพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็จะสูญเสียรากฐานของการคงอยู่ ทุกสิ่งก็จะกลับสู่ผู้ที่รักษาความถูกต้อง นั่นคือเวลาที่ประเทศจีนจะเกิดใหม่อย่างแท้จริง

มีแต่การไร้ซึ่งพรรคคอมมิวนิสต์จีน จึงจะมีประเทศจีนใหม่

มีแต่การไร้ซึ่งพรรคคอมมิวนิสต์จีน ประเทศจีนจึงจะมีความหวัง

การไร้ซึ่งพรรคคอมมิวนิสต์จีน ประชาชนจีนที่มีใจเที่ยงตรงและงดงาม จึงจะสร้างประวัติศาสตร์จีนที่ยิ่งใหญ่ ขึ้นมาได้อีกครั้ง

หมายเหตุ

บทวิจารณ์ที่ 1

1. หนึ่งในร้อยวันแห่งการปฏิรูป เป็นช่วงการปฏิรูป 103 วัน ระหว่าง วันที่ 11 มิถุนายน - 21 กันยายน 1898 ที่จักรพรรดิกว๋างสู แห่งราชวงศ์ชิง (1875-1908) ทรงบัญชาให้ทำการปฏิรูปโดยมุ่งเปลี่ยนแปลงสังคมและรัฐธรรมนูญอย่างกว้างขวาง แม้ว่าจะมีการต่อต้านการปฏิรูปนี้อย่างรุนแรงในหมู่ชนชั้นปกครองระดับสูงที่มีหัวอนุรักษ์นิยม ด้วยการสนับสนุนจากนักฉวยโอกาสทางการเมือง หยวน ซื่อไช้และจักรพรรดินีมา้ย ซูสี (ซีอซี) ก่อการกบฏเมื่อวันที่ 21 กันยายน 1898 หล่อนบีบบังคับให้จักรพรรดิกว๋างสู ผู้มีจิตใจฝักใฝ่การปฏิรูปให้กักตัวเองจากโลกภายนอก และหล่อนก็ทำการควบคุมรัฐบาลโดยสถาปนาตนเป็นผู้สำเร็จราชการ การปฏิรูปร้อยวัน จบลงด้วยการล้มเลิกพระราชโองการใหม่ ในระหว่างนั้นหกผู้นำผู้สนับสนุนการปฏิรูปก็ถูกประหาร
2. การปฏิวัติ ซินไห่ ซึ่งได้รับการตั้งชื่อตามชื่อปีจีน (1911) เป็นการโค่นล้ม (10 ตุลาคม 1911 – 12 กุมภาพันธ์ 1912) การปกครองของราชวงศ์ชิง และก่อตั้งสาธารณรัฐจีนขึ้นมา
3. การเคลื่อนไหว 4 พฤษภาคม เป็นการเคลื่อนไหวของมวลชนครั้งแรกในประวัติศาสตร์จีนใหม่ ซึ่งเริ่มต้นเมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม 1919
4. จาก <http://eserver.org/marx/1848-communist.manifesto/cm4.txt>
5. จดหมายของเหมา เจ๋อตง ถึง เจียง ชิง ภรรยาของเขา (1966)
6. ข้อมูลจาก <http://www.debates.org/pages/trans2004a.html>
7. โครงสร้างส่วนบนตามคำอธิบายตามทฤษฎีทางสังคมของมาร์กนั้นเกี่ยวข้องกับวิธีโต้ตอบระหว่างมนุษย์ทางด้านจิตใจและวัตถุที่มีตัวตนในสังคม
8. คัมภีร์ เต๋า เต๋อ จิง บทที่ 25 หนึ่งในแม่บทของเต๋าที่สำคัญที่สุด เขียนโดยเหลาจื้อ
9. จาก <http://eserver.org/marx/1848-communist.manifesto/cm1.txt>

บทวิจารณ์ที่ 2

1. จากเพลงของ คอมมิวนิสต์ “The Internationale”
2. จากรายงานของเหมา เจ๋อตง “รายงานเกี่ยวกับการสอบสวน การเคลื่อนไหว ชาวนาในหูหนาน” (มีนาคม 1927)
3. นิทานพื้นเมืองของจีน เรื่อง หญิงผมขาว เป็นเรื่องราวของสาวอมตะ ที่อาศัยอยู่ในถ้ำ เธอมีความสามารถพิเศษ ในการให้รางวัล กับคุณความดีและลงโทษความชั่วสนับสนุนความถูกต้องและควบคุมมาร แต่ในละครโอเปร่าและบัลเล็ทสมัยใหม่ของจีนกลับบิดเบือนว่า เธอถูกบังคับให้หนีไปอยู่ในถ้ำ หลังจากพ่อของเธอถูกตีตายเพราะไม่ยอมให้เธอแต่งงานกับเจ้าของที่ดินเผ่า ผมของเธอจึงกลายเป็นสีขาวเพราะขาดอาหาร เรื่องนี้เป็นหนึ่งในละคร “สมัยใหม่” ที่มีชื่อเสียงที่สุดในประเทศจีน และส่งเสริมให้เกิดการเกลียดชัง พวกชนชั้นเจ้าของที่ดิน
4. ชนชั้นกรรมาชีพผู้ไร้ค่า ถูกแปลแบบหยาบๆว่า กรรมกรในสลัม ศัพท์คำนี้ระบุว่าคุณชนชั้นคนจรจัด พวกที่เสื่อมโทรมหรือพวกใต้ดิน ซึ่งประกอบขึ้นเป็นส่วนหนึ่งของประชากรและเป็นของศูนย์กลางอุตสาหกรรม ซึ่งรวมถึงขอทาน โสเภณี แก๊งอาชญากร นักเลงโต(อั้งยี่) พวกต้มตุ๋น พวกลักเล็กขโมย พวกคนจรจัด พวกว่างงาน ผู้ที่ถูกภาคอุตสาหกรรมทอดทิ้ง รวมทั้งพวกที่ถูกลดฐานะ ลดชั้นทั้งหลาย หรือพวกเสื่อมทราม คำศัพท์นี้ถูกแต่งขึ้นมาโดยมาร์กซ์ในระหว่างการต่อสู้ทางชนชั้นในฝรั่งเศส (1848-1850)
5. โจว เอ็นไหล (5 มีนาคม 1898 – 8 มกราคม 1976) เป็นบุคคลที่โดดเด่นสมัย เหมา เจ๋อตง ในประวัติศาสตร์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีน เขาเป็นแบบอย่างผู้นำของพรรคคอมมิวนิสต์จีนและเป็นนายกรัฐมนตรีของสาธารณรัฐประชาชนจีน ตั้งแต่ปี 1949 จนถึงแก่กรรม

6. กู๋ ชุ่นจาง เดิมทีเป็นหัวหน้าของหน่วยสายลับพิเศษของ พรรคคอมมิวนิสต์จีน ในปี 1931 เขาถูกพรรคก๊กมินตั๋งจับและช่วยเหลือพวกเขาในการเผยแพร่โฆษณาหลายคนของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ต่อมาสมาชิกครอบครัวทั้งแปดคนของ กู๋ ถูกรัดคอตายและฝังในเขตยึดครองของฝรั่งเศส ในเซี่ยงไฮ้ มีรายละเอียดเพิ่มเติมใน “ประวัติศาสตร์การลอบสังหารของ พรรคคอมมิวนิสต์จีน”
<http://english.epochtimes.com/news/4-7-14/22421.html>
7. สงครามระหว่างพรรคคอมมิวนิสต์จีนกับก๊กมินตั๋ง ในเดือน มิถุนายน 1946 สงครามครั้งนี้ เด่นชัดในเรื่องความสำเร็จของการรณรงค์ 3 เรื่อง ได้แก่ เหลียวซี-เสิ่นหยาง หวายไห่ และเป่ย์ ผิง-เทียนจิน หลังจากนั้น พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ล้มการปกครองของก๊กมินตั๋ง แล้วตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีน ในวันที่ 1 ตุลาคม 1949
8. เจียง ไคเช็ค เป็นผู้นำของก๊กมินตั๋ง และต่อมาได้ถูกเนรเทศไปเป็นผู้ปกครองของประเทศไต้หวัน
9. หู จงหนาน (1896-1962) บ้านเกิดอยู่ที่อำเภอเซียวเฟิง (ปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของอำเภออันจี) จังหวัดเจ้อเจียง เป็นรองผู้บัญชาการรักษากรผู้บัญชาการและหัวหน้าเจ้าหน้าที่ของกองทัพก๊กมินตั๋งภาคตะวันตกเฉียงใต้และสำนักบริหาร
10. หลี่ เซียนเนี่ยน (1909-1992) หนึ่งในผู้นำอาวุโสของ พรรคคอมมิวนิสต์จีน เขาเป็นประธานาธิบดีของจีน ในปี 1983 เขามีบทบาทสำคัญในการฟื้นอำนาจให้เติ้ง เสี่ยวผิง ในเดือน ตุลาคม 1976 ซึ่งเป็นช่วงสิ้นสุดของการปฏิวัติวัฒนธรรม
11. เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์จีน เริ่มการปฏิรูปที่ดิน มันได้จัดแบ่งประชาชนออกเป็นประเภทต่างๆ ในบรรดาชนชั้นที่จัดเป็นศัตรูนั้น ปัญญาชนจัดอยู่ในลำดับถัดลงมาจากเจ้าที่ดิน พวกเขาปฏิบัติกริยา สายลับ เป็นต้น โดยอยู่ลำดับที่ 9
12. จากบทกวีของ ซือหม่า เซียน (ราว 140-87 ปีก่อนคริสตกาล) เขาเป็นนักประวัติศาสตร์และนักวิชาการ ในราชวงศ์ฮั่นตะวันตก ในบทกวีที่มีชื่อเสียงของเขา เขียนไว้ว่า “ทุกคนล้วนต้องตาย แต่การตายนั้น บ้างก็สำคัญกว่าเขาไต้ซัน บ้างก็เบากว่าขนนก” เขาไต้ซันเป็นภูเขาสำคัญลูกหนึ่งของจีน
13. หยาง คู่ยง (30 มิถุนายน 2004) “บทสรุป การสนับสนุนทางการเงิน ที่มอสโควมอบให้กับ พรรคคอมมิวนิสต์จีนจากปี 1920 – 1940(1)” จากหมายเลขที่ 27 ฉบับเว็บไซต์ของ ศตวรรษที่ 21
<http://www.cuhk.edu.hk/ics/21c/supplem/essay/040313a.htm> (ภาษาจีน) ผู้เขียนคือหยาง คู่ยง – เป็นผู้ที่วิจัยประวัติศาสตร์จีนยุคใหม่ ในสถาบันสังคมศาสตร์จีน ปัจจุบันเขาเป็นศาสตราจารย์ของ ภาควิชาประวัติศาสตร์ มหาวิทยาลัยปักกิ่ง และเป็นศาสตราจารย์เพิ่มเติม ที่มหาวิทยาลัย Eastern China Normal
14. ยุทธการภาคเหนือ เป็นการรณรงค์ทางการทหาร ที่นำโดย เจียง ไคเช็ค ในปี 1927 เพื่อรวมจีนให้เป็นหนึ่งเดียว ภายใต้การปกครองของพรรคก๊กมินตั๋ง และสิ้นสุดการปกครองของเหล่าขุนศึก ซึ่งประสบความสำเร็จอย่างมาก ในระหว่างยุทธการภาคเหนือครั้งนี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นแนวร่วมกับก๊กมินตั๋ง
15. การเคลื่อนไหวปฏิวัติ ระหว่างการเป็นแนวร่วมของ พรรคคอมมิวนิสต์จีนกับ ก๊กมินตั๋ง ในยุทธการภาคเหนือ
16. ชุน ยัดเซน (1866-1925) บิดาของประเทศจีนใหม่
17. กองทัพปฏิวัติชาตินิยม ที่ควบคุมโดยก๊กมินตั๋ง ซึ่งเป็นกองทัพของสาธารณรัฐจีน ในช่วงการเป็นแนวร่วมระหว่างพรรคคอมมิวนิสต์จีนกับก๊กมินตั๋ง
18. วันที่ 12 เมษายน 1927 ก๊กมินตั๋ง ที่นำโดยเจียง ไคเช็ค ได้เริ่มปฏิบัติการทางทหารต่อต้านพรรคคอมมิวนิสต์จีนในเซี่ยงไฮ้ รวมทั้งเมืองต่างๆหลายเมือง สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนกว่า 5 พันคนถูกจับและหลายคนถูกสังหารในระหว่างวันที่ 12 เมษายน และสิ้นสุดในเซี่ยงไฮ้ในปี 1927
19. เขตภูเขาจิ้งกัณชาน ถือว่าเป็นฐานที่มั่นปฏิวัติแห่งแรกของ พรรคคอมมิวนิสต์จีน และถูกเรียกว่า “อุ้งกำเนิดของหน่วยพิทักษ์แดง”
20. เหลียวซี-เสิ่นหยาง ปักกิ่ง-เทียนจิน และหวายไห่ เป็นสมรภูมิสำคัญสามแห่งที่ พรรคคอมมิวนิสต์จีนรบกับก๊กมินตั๋งจากเดือน กันยายน 1948 ถึง มกราคม 1949 ซึ่งทำลายล้างกองทัพที่แตกพ่ายของก๊กมินตั๋ง มีคนเสียชีวิตหลายล้านคนในระหว่างสงครามทั้งสามนี้

21. หลิน เปียว (1907-1971) หนึ่งในผู้นำอาวุโสของพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่รับใช้เหมา เจ๋อตงในฐานะเป็นสมาชิกของคณะกรรมการการเมือง รองประธานพรรค (1958) และรัฐมนตรีกลาโหม (1959) หลิน ได้รับการวางตัวให้เป็นทายาทของเหมาในปี 1966 แต่ความนิยมในตัวเขาตกลง ในปี 1970 ต่อมาถูกรายงานว่าเกี่ยวข้องกับความพยายามก่อรัฐประหาร เขาหลบหนีไปสหภาพโซเวียตทันทีที่แผนการถูกเปิดโปง เครื่องบินของเขาตกในมองโกเลีย ทำให้เสียชีวิต
22. ซู ชิวไป่ (1899-1935) เป็นหนึ่งในผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์จีนยุคเริ่มแรก เป็นนักเขียนฝ่ายซ้ายที่มีชื่อเสียงคนหนึ่ง เขาถูกกักมิดตั้งจับในวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 1935 และเสียชีวิตในวันที่ 18 มิถุนายน ปีเดียวกัน
23. “ตัวแทนสามฝ่าย” ได้รับการกล่าวถึงครั้งแรก ในสุนทรพจน์ของ เจียง เจ๋อหมิน เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2000 ตามทฤษฎีนี้พรรคจะต้องเป็นตัวแทน ในการพัฒนาพลังทางการผลิตที่ก้าวหน้าของประเทศจีนตลอดกาล ซึ่งนำวัฒนธรรมที่ก้าวหน้ารวมทั้งผลประโยชน์พื้นฐานของคนส่วนใหญ่ของประเทศจีน
24. จาง ปอจุน (1895-1969) เป็นหนึ่งในผู้ก่อตั้งสันนิบาตประชาธิปไตยของจีน ซึ่งเป็นพรรคการเมืองฝ่ายประชาธิปไตยในจีน เขาถูกจัดเป็นพวกฝ่ายขวาอันดับ 1 ในปี 1957 โดย เหมา เจ๋อตง เขาเป็นหนึ่งในพวกฝ่ายขวาจำนวนไม่กี่คน ที่ไม่ได้รับการฟื้นฟูชื่อเสียง หลังการปฏิวัติวัฒนธรรม
25. หลัว หลงจี (1898-1965) เป็นหนึ่งในผู้ก่อตั้งสันนิบาตประชาธิปไตยของจีน เขาถูกจัดเป็นพวกฝ่ายขวาในปี 1958 โดยเหมา และเป็นหนึ่งในพวกฝ่ายขวาจำนวนไม่กี่คน ที่ไม่ได้รับการฟื้นฟูชื่อเสียง หลังการปฏิวัติวัฒนธรรม
26. ฟู่ยี้ หรือ อ้ายซิน เจียหฺรอ ในแมนจูเรีย (1906-1967) เป็นจักรพรรดิองค์สุดท้ายของประเทศจีน หลังจากสละราชย์ รัฐบาลสาธารณรัฐใหม่ก็ให้การชดเชยจำนวนมาก ทั้งยังอนุญาตให้พำนักอยู่ในพระราชวังต้องห้ามในปักกิ่งจนกระทั่งปี 1924 หลังปี 1925 เขาไปพำนักอยู่ในเขตยึดครองของญี่ปุ่นในเมืองเทียนจิน ในปี 1934 เขากลายเป็นจักรพรรดิในการเชิดหุ่นของญี่ปุ่นในรัฐแมนจูเรีย ในปี 1945 เขาถูกกองทัพรัสเซียจับตัว กลายเป็นนักโทษจนถึงปี 1950 เมื่อถูกส่งตัวให้กับพรรคคอมมิวนิสต์จีน ในปี 1946 ฟู่ยี้เป็นพยาน ในศาลคดีอาชญากรรมสงครามของโตเกียว ว่าเขาเองไม่ปรารถนาที่จะเป็นเครื่องมือของทหารญี่ปุ่น หรือเป็นเครื่องมือของรัฐอิสระแมนจูเรียตามที่ถูกกล่าวหา เขาถูกขังที่เมืองเลิ่นหยาง จนถึงปี 1959 เมื่อเหมา นริโทษกรรมให้กับเขา
27. นี่เป็นเหตุการณ์การดิ้นรนต่อสู้ภายในของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ในปี 1930 เมื่อเหมาสั่งให้ฆ่าสมาชิกพรรคหลายพันคน พวกหน่วยพิทักษ์แดงและประชาชนผู้บริสุทธิ์ในจังหวัดเจียงซี พยายามที่จะรวบรวมกำลังในบริเวณที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนควบคุม
28. ซู ชิวไป่ “ขอพูดอีกสักหน่อย” (23 พฤษภาคม 1935) เขียนก่อนเสียชีวิตในวันที่ 18 มิถุนายน 1935
29. จาง เหวินเทียน (1900-1976) ผู้นำสำคัญของ พรรคคอมมิวนิสต์จีนตั้งแต่ปี 1930 เขาเป็นรองรัฐมนตรีต่างประเทศจากปี 1954-1960 และถูกประทุษร้ายเสียชีวิตในปี 1976 ระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรม กรณีของเขาได้รับการฟื้นฟูชื่อเสียงในเดือนสิงหาคม 1979
30. เลขาธิการใหญ่คนสุดท้ายของพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่ถูกปลดออกจากตำแหน่ง เพราะไม่เห็นด้วยกับการใช้กำลังปราบปรามนักศึกษาที่จัตุรัสเทียนอันเหมิน ในปี 1989
31. จาง กั๋วเทา (1897-1979) หนึ่งในผู้ร่วมก่อตั้ง พรรคคอมมิวนิสต์จีน เขาถูกขับออกจากพรรคในปี 1938 เดือนเมษายน เขาไปไต้หวันในเดือน พฤศจิกายน 1948 แล้วจึงไปฮ่องกงปี 1949 แล้วอพยพไปแคนาดาปี 1968
32. “แก๊งสี่คน” ตั้งขึ้นมาโดยเจียง ชิง ภรรยาของเหมา (1913-1991) ประกอบด้วย จาง ชุนเฉียว เจ้าหน้าที่หน่วยโฆษณาชวนเชื่อของเซียงไฮ้ เหยา เหวินหยวน นักเขียนนิพากษ์วิจารณ์และหวาง หงเหวิน องค์กรกษัตริย์ พวกเขาขึ้นสู่อำนาจในระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรม และครอบงำการเมืองจีน ในช่วงต้นปี 1970

บทวิจารณ์ที่ 3

1. จาก “รายงานประจำปีเรื่องอาหารและสินค้าพืชผล” ในประวัติ-ศาสตร์ของอดีตราชวงศ์ฮั่น (ฮั่นชู)
2. แปลจากหนังสือวัฒนธรรมตะวันออก Oriental Culture เขียนโดย เฉียน ปอเซิง เล่มที่ 4 (2000)
3. เกา กัง และ เหวรา ชูซี เป็นสมาชิกของคณะกรรมการกลาง หลังจากล้มเหลวในการต่อสู้เพื่ออำนาจในปี 1954 พวกเขาถูกกล่าวหาว่า วางแผนสร้างความแตกแยกในพรรค ต่อมาถูกขับออกจากพรรค
4. หู เฟิง เป็นนักวิชาการและนักเขียนวิจารณ์ ต่อต้านนโยบายการกวาดล้างงานเขียนของพรรคคอมมิวนิสต์จีน เขาถูกขับออกจากพรรค ปี 1955 และถูกจำคุก 14 ปี จากปี 1951-1952 พรรคคอมมิวนิสต์จีนเริ่มรณรงค์ เรื่อง 3 ต่อต้าน และ 5 ต่อต้าน ซึ่งเป็นการเคลื่อนไหวของรัฐเพื่อมุ่งขจัด การคอร์รัปชัน ความสุรุ่ยสุร่าย ชนชั้นกลางในพรรค รัฐบาล กองทัพและองค์กรมวลชน
5. หนังสือเรื่อง พรรคคอมมิวนิสต์จีนประทุษร้ายผู้นับถือศาสนาคริสต์อย่างไร (1958) (ภาษาจีน)
6. หลู่ ซิ่น (25 กันยายน 1881 - 9 ตุลาคม 1936) เขามักถูกมองว่าเป็นผู้ก่อตั้งงานเขียน โดยใช้ภาษาพื้นเมือง (ไป๋ฮว่า) ของจีน ในฐานะนักเขียนฝ่ายซ้าย หลู่ ซิ่น ได้สร้างประวัติศาสตร์งานเขียนของจีนที่สำคัญขึ้นมา หลังจากที่เขากลับจากการศึกษา แพทย์-ศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัย เซนต์โจ ของญี่ปุ่น ในปี 1909 เขาได้กลายเป็นผู้บรรยายของมหาวิทยาลัยปักกิ่ง เขาเริ่มงานเขียน หนังสือของเขา ซึ่งมีอิทธิพลต่อเยาวชนจีนร่วมสมัยจำนวนมาก
7. จักรพรรดิหยกและราชามังกร เป็นบุคคลในเทพนิยายของจีน จักรพรรดิหยก เป็นที่รู้จักอย่างเป็นทางการ ในฐานะหยกของบุคคลสำคัญที่นำเคารพ เรียกว่าไม่เป็นทางการโดยเด็ก ๆ และคนทั่วไปว่า คุณปู่สวรรค์ ซึ่งเป็นผู้ปกครองสวรรค์และเป็นเทพที่สำคัญที่สุดในบรรดาสำนักนักพรตเต๋าของจีน ราชามังกรเป็นผู้ปกครองเทพในมหาสมุทรทั้ง 4 ซึ่งแต่ละแห่งจะสัมพันธ์กับทิศทั้ง 4 ราชามังกรอาศัยอยู่ในวังแก้วผลึก มีเหล่านายพลทหารกึ่งและปุศยอารักขา นอกจากจะปกครองชีวิตในมหา-สมุทรแล้ว เขายังควบคุมเมฆและฝนด้วย ราชามังกรแห่งทะเลตะวันออกนั้นมีอาณาเขตกว้างขวางที่สุด
8. เฝิง เต๋อหวาย (1898-1974) นายพลและผู้นำทางการเมืองของ พรรคคอมมิวนิสต์จีน เฝิงเป็นผู้บัญชาการสูงสุดในสงครามเกาหลีและเป็นรองนายกรัฐมนตรี เป็นสมาชิกของคณะกรรมการการเมือง และรัฐมนตรีกลาโหม ปี 1954-1959 เขาถูกปลดออกจากทุกตำแหน่ง หลังจากคัดค้านวิธีการขจัดของเหมา ในที่ประชุมที่หลู ซาน ปี 1959
9. เจา เกา (ไม่ทราบวันเกิด เสียชีวิต 210 ปีก่อนค.ศ.) เขาเป็นหัวหน้าชนชั้นในราชวงศ์ฉิน ในปี 210 ก่อนคริสตกาล หลังจากจักรพรรดิ จิน ซี สวรรคต เจา เกา นายกรัฐมนตรีหลี่ ซื่อ และ หู ไ้ ลูกชายคนที่ 2 ขององค์จักรพรรดิ ได้ปลดอมแปลงพระราชประสงค์ขององค์จักรพรรดิ ยกให้หู ไ้ เป็นจักรพรรดิองค์ใหม่ และสั่งให้องครักษ์ชายาหุ ชู ฆ่าตัวตาย ต่อมาหู ไ้ กับเจา เกา เกิดขัดแย้งกัน เจา เกา ได้นำกวางตัวหนึ่งเข้ามาในราชสำนัก และบอกคนว่า มันคือม้า มีเพียงขุนนางอยู่กำมือหนึ่งที่กล้าพูดตรงกันข้ามกับเขาว่า มันคือกวาง เจา เกา เชื่อว่าขุนนางเหล่านั้นคิดต่อต้านเขา เขาจึงปลดออกจากตำแหน่งหมด
10. แปลจาก http://www.boxun.com/hero/dings/39_1.shtml
11. เรดการ์ด หรือ หน่วยพิทักษ์แดง เป็นพลเรือนที่เป็นแนวหน้าในการปฏิวัติวัฒนธรรม ส่วนใหญ่เป็นเยาวชน
12. การสังหารหมู่ต้าซิง เกิดขึ้นในเดือนสิงหาคม 1966 ในช่วงการเปลี่ยนแปลงการนำของพรรคในปักกิ่ง ในตอนนั้น เซียะ ฟู่จื่อ รัฐมนตรีความมั่นคงสาธารณะ ได้กล่าวกับที่ประชุมกรมความมั่นคงสาธารณะของปักกิ่ง สนับสนุนการไม่แทรกแซง การต่อต้านชนชั้นหมิงทั้ง 5 ของพวกเรดการ์ด คำกล่าวนี้ได้ถูกถ่ายทอดต่อไปยังที่ประชุมคณะกรรมการถาวร ของกรมความมั่นคงสาธารณะต้าซิง หลังการประชุมกรมความมั่นคงสาธารณะ ต้าซิง ก็ริบปฏิบัติตามและวางแผนปลุกระดมมวลชนในอำเภอต้าซิง ให้สังหารชนชั้นหมิงทั้ง 5
13. เช่นเดียวกับ วันที่ 19 ธันวาคม 2004
14. จากงานเขียนของ คัง โหย่วเหวย “เรื่องรวมงานเขียนด้านการเมือง” (ปักกิ่ง – จงหว่า ชูจู่ 1981) คัง โหย่วเหวย (1858-1927) เป็นการปฏิรูปที่สำคัญของนักคิดในช่วงปลายราชวงศ์ชิง

บทวิจารณ์ ที่ 4

1. เหล่า จื่อ (เหล่า จู, หลี่เอ้อ หรือหลี่ต่าน ก็เรียก) นักปราชญ์จีน มีชีวิตอยู่ในศตวรรษที่ 6 ก่อนค.ศ. เขาเป็นผู้แต่งคัมภีร์ เต๋า เต๋อ จิง - หนังสือธรรมะของลัทธิเต๋า
2. เต๋า เต๋อ จิง บทที่ 25
3. การแสดงออกเหล่านี้ มาจาก เม่งจื่อ เล่ม 2
4. คัมภีร์ 3 ข้อ - คัมภีร์โบราณเกี่ยวกับการศึกษาชั้นประถม
5. เม่ง จื่อ เล่มที่ 6
6. คาร์ล มาร์กซ “A Contribution of the Critique of Hegel’s Philosophy of Right”
7. ลีโอน ทรอตสกี (1879-1940) – นักทฤษฎีคอมมิวนิสต์ของรัสเซีย นักปฏิวัติและผู้นำทหารที่ก่อตั้งกองทัพแดงรัสเซีย เขาถูกฆาตกรรมในกรุงเม็กซิโกซิตี โดยสายลับของสตาลิน เมื่อ 22 สิงหาคม 1940
8. กล่าวตาม จู ซี หรือซู ซื่อ (1130-1200) และเป็นที่รู้จักกันนาม จู จื่อ หรือ ซูจื่อ เป็นนักวิชาการขงจื้อรุ่นใหม่สมัยราชวงศ์ซ่ง การเรียนรู้เรื่องเล็กๆ จะจัดการกับพฤติกรรมได้อย่างเหมาะสม การเรียนรู้เรื่องใหญ่สามารถอธิบายบนหลักการที่แฝงอยู่ ซึ่งอยู่เบื้องหลังพฤติกรรมเหล่านั้น แหล่งที่มา – บทสนทนาที่คัดสรร แล้วของอาจารย์ จู (Zhu Zi Yu Lei) เล่ม 7 บทที่ 1
9. งานของเหมา “สุนทรพจน์เรื่อง งานศิลปะวรรณคดี ที่เอียนอาน” (1942)
10. โรค schistosomiasis มีสาเหตุมาจากหอนพยาธิในแหล่งน้ำ อาการที่พบบ่อยคือมีไข้หนาวสั่น ไอ ปวดกล้ามเนื้อ ในรายที่รุนแรง อาจเกิดการทำลายของปอด ตับ ลำไส้และถุงน้ำดี บางรายอาจพบการเกร็งของกล้ามเนื้อ อัมพาต ไชสันหลังอักเสบ
11. จากบทที่ 3 ของ หนังสือของ เหมา เจ๋อตง ที่ตีพิมพ์โดย โรงพิมพ์ที่เก็บเอกสารสำคัญของจีน (Chinese Archive Publishing House) หนังสือเล่มนี้ตีพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ โดย ดี วิลสัน “เหมาจักรพรรดิของประชาชน: ประวัติของเหมา เจ๋อตง [นิวยอร์ก: ดับเบิลเดย์ & บริษัท, 1980] (D. Wilson, *The People’s Emperor Mao: A Biography of Mao Tse-Tung* [New York: Doubleday & Company, 1980])
12. คัมภีร์ เต๋า เต๋อ จิง บทที่ 2
13. จิน เป็นหน่วยชั่งน้ำหนักของจีน 1 จิน เท่ากับ 0.5 กก. หมู่(มู) เป็นหน่วยวัดพื้นที่ของจีน โดย 1 หมู่ เท่ากับ 0.165 เอเคอร์
14. นายพล เฝิง เต๋อหวาย วิจารณ์นโยบายก้าวกระโดดใหญ่ของ เหมา เจ๋อตง ซึ่งเป็นที่กล่าวถึงกันทั่วไปทั้งในและนอกประเทศว่าเป็นความหายนะทางเศรษฐกิจ ผลคือเขาถูกปลดออกจากตำแหน่งทั้งหมด ถูกกักตัวในบ้านตลอดไปและถูกหน่วยพิทักษ์แดงประณามเหยียดหยาม ในระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรม เสียชีวิตด้วยโรคตับ ในปี 1974
15. จาก www.law007.com/zq/zqls6.htm
16. ดูบทวิจารณ์ที่ 3 หมายเหตุข้อ 6
17. อี้ จิง ฉบับสมบูรณ์ แปลโดย อัลเฟรด หวาง
18. แมทธิว (Matthew), 22:21
19. กรรมาชีพผู้ถูกตัดสิทธิ์ ถูกแปลแบบหยาบๆว่า กรรมกรในสลัม ศัพท์คำนี้ระบุว่าเป็นชนชั้นคนจรจัด พวกที่เสื่อมโทรมหรือพวกใต้ดิน ซึ่งประกอบขึ้นเป็นส่วนหนึ่งของประชากรของศูนย์กลางอุตสาหกรรม ซึ่งรวมถึงขอลาน โสเภณี แก๊งอาชญากร อั้งยี้ พวกต้มตุ๋น พวกลักเล็กขโมย พวกจรจัด พวกว่างงาน ผู้ที่ถูกภาคอุตสาหกรรมทอดทิ้ง พวกที่ถูกลดฐานะ ลดชั้น หรือพวกเสื่อมทราม คำศัพท์นี้ถูกสร้างขึ้นโดยมาร์กซในระหว่างการต่อสู้ทางชนชั้นในฝรั่งเศส 1848-1850
20. 3 คณะกรรมการอิสระรักษาชาติ (หรือ 3 นิการักษาชาติอิสระ) ที่ พรรคคอมมิวนิสต์จีนตั้งขึ้นมา 3 อิสระหมายถึง ปกครองตนเอง สนับสนุนตนเอง เผยแพร่ด้วยตนเอง ส่วนคณะกรรมทั้ง 3 กำหนดให้ชาวคริสต์ของจีน ตัดขาดความสัมพันธ์กับชาวคริสต์นอกประเทศ คณะกรรมการชุดนี้ ทำหน้าที่ควบคุมสมาชิกนิกายทั้งหมดในจีน นิกายใดๆ ที่ไม่เข้าร่วมกับคณะกรรมการนี้ จะถูกบีบให้ปิดตัวเองลง บรรดาผู้นำและสาวกของนิกายที่ไม่ยอมขึ้นต่อมัน จะถูกประทุษร้ายและมักถูกจองจำ
21. John Pomfret พูดว่า “24 มีนาคม 2001 เจียงไคเช็ค สหรัรัฐว่า การทำข้อตกลงด้านอาวุธกับไต้หวันจะเพิ่มความขัดแย้งยิ่งขึ้น”

บทวิจารณ์ที่ 5

1. รายละเอียดมากกว่านี้ อ่านได้ใน
<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/7/23/50560p.html>
<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/6/7/48981p.html>
2. รายละเอียดมากกว่านี้ อ่านได้ใน
<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/9/25/52796p.html>
3. ข้อมูลที่เกี่ยวข้องหาอ่านได้ใน
<http://search.minghui.org/mh/articles/2004/7/9/79007.html>
4. หลี่ เซียนเนี่ยน (1909-1992) หนึ่งในผู้นำอาวุโสของพรรคคอมมิวนิสต์จีน เขาเป็นประธานาธิบดีของจีน ในปี 1983 เขามีบทบาทสำคัญในการฟื้นฟูอำนาจให้เติ้ง เสี่ยวผิง ในเดือนตุลาคม 1976 ซึ่งเป็นปี ลิ้นสุดของการปฏิวัติวัฒนธรรม เงิน หยวน (1905-1995) เป็นหนึ่งในผู้นำที่มีอิทธิพลมากที่สุดในพรรคคอมมิวนิสต์จีน เงิน เป็น หนึ่งในสมาชิกคณะกรรมการประจำคณะกรรมการการ เป็นเวลานานหลายสิบปีและเป็นประธานกรรมการที่ปรึกษากลางระหว่างปี 1987 - 1992
5. ชีงก เป็นชื่อเรียกทั่วไปของการฝึกพลังของชาวจีน มีชีงกชนิดต่าง ๆ มากมาย ส่วนใหญ่มีรากฐานจากความเชื่อในด้านจิตใจแบบจินโบราณ ฝ่าหลุนกงเป็นชีงกชนิดหนึ่ง
6. ในปี 1992 เติ้ง เสี่ยวผิง ซึ่งได้วางมือทางการเมืองบ้างแล้ว ได้เดินทางไปเซิน เจิ้น เขตปกครองพิเศษทางตอนใต้ของจีน ติดกับฮ่องกง การเดินทางครั้งนี้ เชื่อกันอย่างกว้างขวางว่า เป็นการตอกย้ำการปฏิรูปทางเศรษฐกิจของจีน หลังความชะงักงันชั่วคราว หลังเหตุการณ์สังหารหมู่ที่เทียนอันเหมิน ปี 1989
7. ซากปรักหักพังทางวัฒนธรรม เหว มู่ตู เป็นหมู่บ้านสำคัญอันเป็นที่ตั้งของซากปรักหักพัง สมัยยุคหินใหม่ของจีน ถูกค้นพบเมื่อปี 1973 มันมีอายุ 7 พันปี
8. ฉีเยว ลือ อดีตประธานสภาประชาชนจีน
9. เติ้ง เสี่ยวผิง เคยพูดไว้ว่า “แมวขาวหรือแมวดำ กิตติทั้งนั้นขอเพียงมันจับหนูได้ก็พอ” ความหมายคือ เป้าหมายของการปฏิรูปเศรษฐกิจคือ การนำความมั่งคั่งมาสู่ประชาชน โดยไม่สนใจว่าจะเป็นทุนนิยมหรือสังคมนิยม
10. จาง จื่อชิน ปัญญาชนหญิง ที่ถูกรับผิดชอบโดยพรรคคอมมิวนิสต์จีนในช่วงการปฏิวัติวัฒนธรรม เพราะการออกมาพูดความจริงอย่างเปิดเผย
11. สำนักอัยการเป็นองค์กรรัฐ ที่รับผิดชอบในการฟ้องร้องและตรวจสอบทางกฎหมาย ยังรวมถึงการตัดสินใจจับกุมและฟ้องร้อง ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับความผิดหนักๆ ดำเนินการสอบสวน ริเริ่มและสนับสนุนการฟ้องร้องของสาธารณะ ตีความกฎหมาย ในกรณีเฉพาะ กำกับกับการพิพากษาคดี ตรวจสอบอัยการและกำกับการทำงานในคุก ค่ายกักกันและค่ายแรงงาน
12. ณ วันที่ 19 ธันวาคม 2004

บทวิจารณ์ที่ 6

1. ผาน กู่ เป็นสิ่งมีชีวิตสิ่งแรกและสร้างทุกสิ่ง ตามเทพนิยายจีน
2. หนี่ วา เป็นมารดาแห่งนางฟ้าที่สร้างมนุษยชาติ ตามเทพนิยายจีน
3. เสินหนง (เทพเกษตรกรรม) เป็นตัวละครในเทพนิยายจีน มีชีวิตอยู่เมื่อ 5 พันปีก่อน เขาเป็นผู้สอนคนให้ทำการเกษตร เขายังได้รับการยกย่อง ในฐานะที่เสี่ยงชีวิตทดลองยาสมุนไพรต่างๆ ซึ่งมีความสำคัญต่อการพัฒนาการแพทย์จีนโบราณ

4. ชัง เจี๋ยหรือ ชังเจี๋ย เป็นบุคคลในจินตนิยายโบราณ กล่าวกันว่าเขาเป็นนักประวัติศาสตร์ของจักรพรรดิเหลียน เป็นผู้คิดค้นอักษรจีน วิธีการพิมพ์อักษรจีนในคอมพิวเตอร์แบบ ชังเจี๋ย นั้นเป็นการตั้งตามชื่อของเขา
5. จาก เต๋า เต๋อ จิง
6. บทเปิดความจากเรื่อง Great Learning โดย ชงจื้อ
7. จากบันทึกประวัติศาสตร์ โดย ซือ หม่าเซียน (145-85 ก่อนค.ศ.) นักประวัติศาสตร์คนที่สำคัญคนแรกของจีน เป็นแบบแผนของมาตรฐานประวัติศาสตร์อย่างเป็นทางการของราชสำนักใน ช่วง 2 พันปีต่อมา
8. จาก คำสอนของชงจื้อ
9. จากแห่งเดียวกัน
10. จากแห่งเดียวกัน
11. อ้างอิงจากหนังสือของ ชงจื้อ เรื่องการเรียนรู้ที่ยิ่งใหญ่ (The Great Learning) “เมื่อประชาชนบำเพ็ญจิต ครอบครัวยุติ เขาก็จะอยู่ในระเบียบ เมื่อครอบครัวอยู่ในระเบียบ รัฐก็จะปกครองอย่างถูกต้อง เมื่อรัฐปกครองอย่างถูกต้อง ทั่วทั้งประเทศก็จะสงบสุข”
12. อ้างอิงจากข้อความในหนังสือเรื่อง สามวิถีทางที่จะทำให้มนุษย์กลมกลืนกับสวรรค์ ของ ตง จงชู(179-104 ก่อนค.ศ.) “หากสวรรค์ยังมีคนง เต๋าจะไม่เปลี่ยนแปลง” ตง จงชูเป็นนักคิดสำนักชงจื้อ สมัยราชวงศ์ฮั่น
13. มุ่งสู่ตะวันตก (ไซอิ๋ว) เขียนโดย หู เจิงเอน (1506-1282) ซึ่งเป็นงานประพันธ์ที่มีชื่อเสียงมากของจีน มีที่มาจากเรื่องจริงเกี่ยวกับภิกษุที่มีชื่อเสียง ในสมัยราชวงศ์ถังนาม เสวียน จั้ง (602-664) ท่านเดินทางด้วยเท้าไปอินเดีย ถิ่นกำเนิดของพุทธศาสนา เพื่ออัญเชิญพระสูตร ในบทประพันธ์กล่าวว่า พระพุทธองค์ทรงมอบราชาวานรตัวหนึ่ง ปีศาจหมูและชิวเจ้ง ให้เป็นศิษย์ของเสวียน จั้ง เพื่อติดตามไปอัญเชิญพระสูตร ทั้งคณะต้องผ่านด่านอันตราย 81 ด่าน ก่อนที่จะไปถึงที่หมายและประสพผลสำเร็จ (ได้มรรคผล)
14. ความฝันในหอแดง เขียนโดย เซา เซียะฉิน (Cao Xue Qin) (1715-1763) ในราชวงศ์ชิง เป็นเรื่องรักโรแมนติก ในครอบครัวผู้ดีที่กำลังตกต่ำ หนังสือเล่มนี้เป็นที่รู้จัก ในฐานะงานประพันธ์คลาสสิกของจีนที่โด่งดัง
15. ขุนพลนอกกฎหมาย หรือวีรบุรุษแห่งลุ่มแม่น้ำ แต่งขึ้นในศตวรรษที่ 14 โดยซือ ไอัน เป็นหนึ่งในบทประพันธ์คลาสสิก เลื่องชื่อ บรรยายถึงชายหญิง 108 คน รวมตัวกันเป็นขุนพลนอกกฎหมาย
16. สามก๊ก เขียนโดย หลัว กวานจง (1330-1400) เป็นหนึ่งในงานประพันธ์คลาสสิกที่มีชื่อเสียงที่สุดของจีน ที่เขียนตามประวัติศาสตร์ช่วงอาณาจักรสามก๊ก (ค.ศ.220-280) บรรยายถึงการต่อสู้เพื่อชิงบัลลังก์ที่เข้มข้นและน่าทึ่ง ระหว่าง 3 พลังทางการเมืองคือ เล่าปี่ โจโฉ และซุนกวน มีจุดสำคัญอยู่ที่ยุทธศาสตร์การรบที่ชาญฉลาดและกล้าหาญในช่วงนั้น
17. เสน่ห์ของราชวงศ์โจวตะวันออก เดิมทีเขียนโดย หยู เซ้าหยู ในสมัยราชวงศ์หมิง ต่อมา เฟิง เมิงหลงได้ปรับปรุงใหม่ตอนปลายราชวงศ์หมิง และได้รับการปรับปรุงอีกทีโดย ไช่ หยวนฟาง สมัยราชวงศ์ชิง เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับ ฤดูใบไม้ผลิและใบไม้ร่วง (770-476 ปีก่อนค.ศ.) และช่วงสงคราม(475-221 ก่อนค.ศ.)
18. อดีตชีวิตประวัติ ขุนพล เยี่ย เฟย (งัก ฮุย) เขียนโดย ฉีเยิน ไฉ ในสมัยราชวงศ์ชิง อธิบายถึงชีวิตของเยี่ย เฟย (1103-1142) จากราชวงศ์ซ่งใต้ เขาเป็นหนึ่งในยอดขุนพลผู้รักชาติที่โด่งดังที่สุด ในประวัติศาสตร์จีน เขาโดดเด่นจากการทำสงครามต่อต้านผู้รุกรานมองโกลเลีย(เผ่าจิน) แต่เขาถูกอำมาตย์ฉิน หู่ยี่ ใส่ร้าย ว่าไม่ทำหน้าที่ตามพระบัญชา จึงถูกส่งไปขังคุกและประหารชีวิต ต่อมาเขาได้รับการลบล้างความผิด กอบกู้ชื่อเสียงและสร้างวัดให้เป็นที่ระลึก ในวัดของเขามีรูปหล่อโลหะของคนสี่คน ในท่าที่มีมือถูกมัดไว้หลังและเปลือยอก ถูกเขาต่อหน้าหลุมศพ ทั้งสี่คือผู้ที่รับผิดชอบต่อการฆาตกรรมเยี่ย เฟย เยี่ย เฟย กลายเป็นสัญลักษณ์ของวัฒนธรรมแห่ง ความจงรักภักดีต่อชาติ ของชาวจีน
19. อ้างอิงจาก บทคัดย่อ รวมคัมภีร์เต๋า (Dao Cang Ji Yao) สมัยราชวงศ์ชิง
20. ดูหมายเหตุข้อ 8
21. จากสุนทรพจน์ เหมา ในการประชุมเต็มคณะของคณะกรรมการพรรคชุดที่ 8
22. คำพูดเดิมของ เหมา ในภาษาจีน เป็นการเล่นสำนวน มีความหมายว่า “ฉันเหมือนพระที่ถือธัมม์ ไม่มีเต๋า หรือสวรรค์”

23. เจีย คือชื่อของผู้ปกครองคนสุดท้ายของราชวงศ์เซี่ยะ (2100-1600 ก่อนค.ศ.) และโจว คือชื่อของผู้ปกครองคนสุดท้ายของราชวงศ์ซัง (1600-1100 ก่อนค.ศ.) ทั้งคู่ต่างเป็นทรราช
24. เหวิน เทียนเสียง (1236-1283) เป็นผู้บัญชาการทหาร ที่ต่อสู้กับกองทัพมองโกล เพื่อปกป้องอธิปไตยของราชวงศ์ซ้องได้ เขาถูกสังหารเมื่อวันที่ 9 มกราคม 1283 เพราะถูกจับแต่ไม่ยอมจำนนให้มองโกล
25. จาก เมิ่ง จื่อ
26. จากคำพูดที่มีชื่อเสียงของ เมิ่ง จื่อ (เมิ่ง จื่อ) “ฉันรักชีวิต แต่ฉันก็รักความเป็นธรรมด้วย” เมื่อฉันไม่สามารถได้ทั้งสองอย่างพร้อมกัน ฉันจะรักษาความเป็นธรรมด้วยชีวิตฉัน
27. จากเพลงคอมมิวนิสต์สากล ซึ่งแปลเป็นจีนว่า “ไม่เคยมีผู้มาโปรดสัตว์ ส่วนเราก็ไม่ขึ้นกับพระเจ้า ในการสร้างความสุขของมนุษย์ เราพึ่งแต่ตนเองเท่านั้น”
28. การรณรงค์ “กำจัด 4 สิ่งเก่า” เป็นการรณรงค์ในกลางปี 1960 ระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรม ในเดือนสิงหาคม 1966 พวกเรดการ์ดประกาศว่า “จะทำสงครามกับโลกเก่า” และ “ทำลายล้างความคิดเก่า วัฒนธรรมเก่า ประเพณีเก่าและความเคยชินแบบเก่า” รวมทั้งร้านตัดผม ร้านตัดเสื้อ ร้านถ่ายรูป ร้านขายหนังสือเก่าและอื่นๆโดยไม่ยกเว้น
29. ในภาษาไต คัมภีร์เปยเยี่ย ออกเสียงว่า “ทานลาน” เปยเยี่ย เป็นพืชเขตร้อนตระกูลเดียวกับต้นปาล์ม มีต้นสูง ใบหนา ที่กั้นตัวมอดและร่วงโรยช้า ในสมัยที่ยังไม่มีกระดาษใช้ บรรพบุรุษของชนชาติไต จะพิมพ์หรือสลักตัวหนังสือบนใบเปยเยี่ย ตัวอักษรที่สลักบนใบเปยเยี่ย นี้ เรียกกันว่าจดหมายโต้ตอบเปยเยี่ย ส่วนคัมภีร์นี้เรียกว่า ทานลาน (คัมภีร์เปยเยี่ย)
30. สวนเซียงซัน หรือสวนเนินไม้หอม ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของซานเมืองปักกิ่ง ห่างออกไป 28 กม. เริ่มสร้างในปี 1186 ในราชวงศ์จิน เป็นที่แปรพระราชฐานในฤดูร้อนของ จักรพรรดิราชวงศ์ หยวน หมิง และชิง
31. จากหนังสือ *มีโบราณวัตถุทางวัฒนธรรม มากแค่ไหนที่ถูกเผา* เขียนโดย ดิง ชู
32. พระราชวังฤดูร้อน ตั้งอยู่ที่ กม.15 จากกรุงปักกิ่ง เป็นสวนที่ใหญ่ที่สุด ได้รับการอนุรักษ์ไว้อย่างดีที่สุดของประเทศจีน ซึ่งมีประวัติยาวนานกว่า 800 ปี
33. ลี้ เป็นหน่วยวัดระยะทางของจีน (1 ลี้ เท่ากับ 0.5 กม.)
34. จักรพรรดิเกา จู่ แห่งราชวงศ์ถัง มีอีกชื่อว่า หลี่ หยวน (ปกครองอยู่ระหว่างปี 618-626) เป็นจักรพรรดิองค์แรกของราชวงศ์ถัง
35. คอมมูนประชาชน (เหรินหมิง กงเส่อ) แต่ก่อนเป็นหนึ่งใน 3 ระดับการปกครองสูงสุดในเขตชนบท ในช่วงปี 1958 - ราวปี 1982 ในจีน คอมมูนมีหน้าที่ ทางด้านปกครอง การเมืองและเศรษฐกิจ เป็นหน่วยรวมหมู่ที่ใหญ่ที่สุด ซึ่งต่อมาแบ่งออกเป็นกองการผลิตและหน่วยการผลิต หลังปี 1982 มันถูกแทนที่ด้วยเมืองเล็กๆ
36. ดูหมายเหตุ ข้อ 31
37. มหายาน มหาปรินิพพานสูตร หมายความว่า เป็นพระสูตรมหายานลำดับสุดท้ายของพระพุทธองค์ ที่ทรงแสดงวันสุดท้ายของพระชนม์ชีพ กล่าวกันว่า เป็นแก่นของพระสูตรทั้งหมดของฝ่ายมหายาน
38. จาก Taisho Tripitaka Vol. T01, No. 7 มหายาน มหาปรินิพพานสูตร
39. แปลจาก หนังสือทฤษฎีและการปฏิบัติของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ในการปราบปรามศาสนาต่างๆ เขียนโดย ไป่ จื่อ
40. นิพพานในพุทธศาสนา หรือศาสนาฮินดู เป็นภาวะแห่งความสุขสงบและกลมกลืน เหนือความทุกข์และกิเลสทั้งปวง เป็นเอกภาวะของจิตวิญญาณอมตะ
41. การรณรงค์ “ปราบปรามพวกปฏิปักษ์ปฏิวัติ” ในปี 1951 ด้วยความรุนแรง ซึ่งรวมถึง พวกโจร อันธพาลท้องถิ่น สายลับ อดีตสมาชิกพรรคก๊กมินตั๋ง รวมทั้งสมาคมศาสนาต่างๆ ตามบันทึกของ พรรคคอมมิวนิสต์จีนมีคนกว่า 2 ล้านถูกสังหารภายในปี 1952 แต่ตัวเลขที่แท้จริงน่าจะมากกว่านี้
42. “สงครามต่อต้านการรุกรานของสหรัฐ และหนุนช่วยเกาหลี” ตามที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนเรียก สงครามนี้เกิดขึ้นปี 1950 หรือ สงครามเกาหลี ตามที่รู้จักกันทั่วไปนั่นเอง

43. หู๋ เหยาจาง (1893-1975) ผู้เขียน “Means for Chinese Christianity to Exert Efforts in the Construction of New China” or “Innovation Manifesto of Three Self” ในปี 1950 หลังจากนั้นพวกเขาก็ตั้ง นิกายสามอิสระ (Three Self Church)
44. มหาศาลาประชาชน ตั้งอยู่ทางด้านตะวันตกของจัตุรัสเทียนอันเหมิน เป็นที่ประชุมสภาประชาชนจีน
45. ดู หมายเหตุ ข้อ 39
46. ชูคบาทหลวง หรือ จิวร
47. จักรพรรดิซู่ยง แห่งราชวงศ์ซ้อง อีกชื่อคือ จ้าว จี (ปกครองระหว่างปี 1100-1126)
48. ชู ตงปอ (1036-1101) นักกวีที่มีชื่อของจีนสมัยราชวงศ์ซ้อง เขาเป็นหนึ่งในแปดของ กวีร้อยแก้วของ ราชสมัยถังและซ้อง
49. เหวิน เจิ้งหมิง (1470-1559) เป็นนักวาดในราชสมัยหมิง
50. ถัง ป้อหู่ (1407-1523) นักกวี นักวาดภาพ และนักวิชาการราชสมัยหมิง
51. จีน หน่วยชั่งน้ำหนักของจีน 1 จีน เท่ากับ 0.5 กก.หรือ ประมาณ 1.1 ปอนด์
52. ดู หมายเหตุข้อ 31
53. จากบทกวีของ เมิ่ง หาวหราน (ค.ศ.689-740) กวีลือชื่อ ราชสมัยถัง
54. หวัง ซีจื่อ (321-379) จากระราชสมัยถัง เป็นนักวาดภาพอักษรจีนที่เลื่องชื่อที่สุด
55. โคลงของ หลาน ทิง ตั้งเดิม เขียนโดย หวาง ซีจื่อ ก่อนที่เขาจะประกอบอาชีพ วาดอักษรภาพ (อายุ 51 ปี) เป็นที่รู้จักกันว่า เป็น อักษรภาพที่สำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์ของงานอักษรภาพของจีน
56. หู๋ เจิงเอิน (1506-1582) นักประพันธ์และกวี ราชสมัยหมิง และเป็นผู้แต่ง เรื่อง ไช้อั่ว
57. หู๋ จิงจื่อ (1701-1754) เป็นนักเขียน ผู้ดีของราชสมัยชิง และผู้เขียนเรื่อง The Scholars (Rulin Waishi or Unofficial History of the Scholars)
58. โคลงที่เขียนโดย โอวหยาง ซิว (1007-1072) หนึ่งในแปดบทโคลงกลอนที่โด่งดัง สมัยถังและซ้อง เขาเรียกตัวเองว่า ซิวเม่าเม่า
59. อีกชื่อหนึ่งของพวกเรดการ์ด
60. สารานุกรมของหย่งเล่อ หรือ หย่งเล่อ ต้าเตี้ยน เป็นสารานุกรมที่รวบรวม นักวิชาการราชสมัยหมิง ในปี 1403-1408 ประกอบด้วย ต้นฉบับที่เขียนด้วยมือ กว่า 2.2 หมื่นเล่ม มีคำศัพท์ 370 ล้านคำ มีปริมาตร 40 ลบ.เมตร ปัจจุบันค้นพบเพียง 800 เล่ม ที่เหลือสูญหายหรือถูกทำลายไป
61. “เหลียง เซียว” เป็นชื่อกลุ่มนักเขียนที่ถูกจัดตั้ง รวมทั้ง โจว อี้ เหลียง ซึ่งการเกี่ยวข้องกับกลุ่มนี้ทำให้เขาได้รับจดหมายมาก มายจากเพื่อนเก่า ตำนานว่า “เป็นความน่าอายที่สุด”
62. จักรพรรดิฉิน ซี (259-210 ก่อนค.ศ.) มีอีกชื่อว่า อิง เจิ้ง เป็นจักรพรรดิองค์แรกหลังการรวมจีนเป็นเอกภาพ พระองค์เป็นผู้สร้างมาตรฐานประมวลกฎหมาย ภาษาเขียน สกุลเงิน หน่วยชั่ง ตวง วัดและสร้างกำแพงเมืองจีน สิ่งต่างๆเหล่านี้มีอิทธิพลอย่างใหญ่หลวง ต่อประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมจีนในเวลาต่อมา พระองค์ทรงสั่งเผาตำราของสำนักคิดต่างๆ รวมทั้ง ขงจื่อและเต๋า พระองค์ทรงสั่งฝังทั้งเป็นพวกปัญญาชนสำนักขงจื่อ 460 คน ต่อมาเหตุการณ์เหล่านี้ถูกเรียกว่า “การเผาตำราและฝังปัญญาชนสำนักขงจื่อ” พระองค์ทรงสร้างสุสานขนาดมหึมาให้กับตนเอง และเหล่าทหารองครักษ์ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในฐานะสิ่งมหัศจรรย์อันดับแปดของโลก
63. จากงานเขียน ของ เหมา 1949-1976 เล่ม 2
64. จากหนังสือของเหมา เรื่อง “การปรับแนวทางการทำงานของพรรค” (1942)
65. จาก “สุนทรพจน์เกี่ยวกับงานศิลปะวรรณคดี” ในที่ประชุมที่เอียนอาน
66. หูว์ ชุ่น (1838-1896) เดิมชื่อ หูว์ ฉี เกิดที่เมือง ถังอี้ มณฑลซานตง เขาสูญเสียเพื่อนตั้งแต่ยังเล็กและครอบครัวก็ยากจนมาก เขาต้องขอกานเพื่อเลี้ยงแม่ จนเป็นที่เลื่องลือในความกตัญญูทวดที่ หลังจากแม่ของเขาเสียชีวิตแล้ว การขอกานกลายเป็นวิธีการเดียวในการยังชีพของเขา เขาได้ตั้งโรงเรียนด้วยเงินที่ขอมมาได้ให้เด็กได้เรียนฟรี

67. หู เฟิง เป็นนักวิชาการและนักเขียนวิจารณ์ต่อต้านนโยบายการกวาดล้างงานเขียนของพรรคคอมมิวนิสต์จีน เขาถูกขับออกจากพรรค ปี 1955 และถูกจำคุก 14 ปี จากปี 1951-1952
68. จากสรรณิพนธ์เหมา เจ๋อตง เล่ม 5 “การเปลี่ยนแปลงเริ่มต้นขึ้นแล้ว” (1957)
69. เฉียน ปอเฉิง วัฒนธรรมตะวันออก เล่ม 4 (2000)
70. การเคลื่อนไหว 4 มิถุนายน ของนักศึกษา ซึ่งริเริ่มโดย นักศึกษามหาวิทยาลัย เพื่อสนับสนุนการปฏิรูปประชาธิปไตย ในจีน ระหว่างวันที่ 15 เมษายน – 4 มิถุนายน 1989 ต่อมาถูกปราบปรามโดยกองทัพปลดแอกประชาชน ดังที่เรียกกันว่า การสังหารหมู่ 4 พฤษภาคม หรือการสังหารหมู่ที่จัตุรัสเทียนอันเหมิน
71. สำนักงาน 610 เป็นหน่วยงานพิเศษที่สร้างขึ้น เพื่อปราบปรามฝ่าหลุนกง ด้วยอำนาจเผด็จการ ที่อยู่เหนือการบริหารจัดการทุกระดับของพรรคและกระบวนการทางการเมืองและศาล
72. ทฤษฎีชนชั้นโดยกำเนิด ที่อ้างว่าธรรมชาติของคนหนึ่ง ๆ ถูกกำหนดโดยชนชั้นของครอบครัวที่ให้กำเนิดเขา
73. จากบทเพลงโอเปร่าใหม่เรื่อง “เทพนิยายโคมแดง” เป็นแบบอย่างของผู้ปฏิบัติงานหรือเจ้าหน้าที่ ซึ่งสร้างขึ้นในช่วงการปฏิวัติวัฒนธรรม (1966-1976)
74. หมู่ เป็นหน่วยวัดพื้นที่ ของจีน 1 หมู่เท่ากับ 0.165 เอเคอร์
75. “ตัวแทนสามฝ่าย” ได้รับการกล่าวถึงครั้งแรกในสุนทรพจน์ของ เจียง เจ๋อหมิน เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2000 ตามทฤษฎีนี้ พรรคจะต้องเป็นตัวแทน ในการพัฒนาพลังทางการผลิตที่ก้าวหน้าของประเทศจีนตลอดกาล ซึ่งนำวัฒนธรรมที่ก้าวหน้าและผลประโยชน์พื้นฐานของคนส่วนใหญ่ของจีน
76. คำปราศรัยเปิดการประชุมสภาประชาชนครั้งที่ 1 ของสาธารณรัฐประชาชนจีน(15 กันยายน 1954)
77. อาการตาแดง หรือที่รู้จักกันว่า “อีจางตาร้อน” ใช้ในการอธิบายคนที่รู้สึกไม่เท่าเทียมและไม่สบายเมื่อเห็นใครดีกว่าตนเอง และคิดว่าตนนั้นน่าจะเป็นคนที่ทำได้ดีกว่า
78. นิทานพื้นเมืองของจีน เรื่อง หลิงผมขาว เป็นเรื่องราวของสาวอมตะ ที่อาศัยอยู่ในถ้ำ เธอมีความสามารถพิเศษ ในการให้รางวัล กับคุณความดี และลงโทษความชั่ว แต่ในละครโอเปร่าและบัลเลต์สมัยใหม่ของจีน กลับบิดเบือนว่า เธอถูกบังคับให้หนีไปอยู่ในถ้ำ หลังจากพ่อของเธอถูกตีตาย เพราะไม่ยอมให้เธอแต่งงานกับเจ้าที่ดินเฉา ผมของเธอจึงกลายเป็นสีขาวเพราะขาดอาหาร เรื่องนี้เป็นหนึ่งในเรื่องที่มีชื่อเสียงที่สุดของละครสมัยใหม่ในประตจีน อีกทั้งยังให้เกิดการเกลียดชังพวกเจ้าของที่ดิน
79. “อุโมงค์สงคราม” เป็นภาพยนตร์ที่สร้างในปี 1965 ซึ่ง พรรคคอมมิวนิสต์จีนอ้างว่า นักรบกองโจรของม้น ในภาคกลางของจีน ได้ต่อสู้กับผู้รุกรานญี่ปุ่น โดยใช้อุโมงค์ใต้ดินใน ปี 1940
80. “สงครามระเบิดบก” เป็นภาพยนตร์ที่สร้างในปี 1962 และพรรคคอมมิวนิสต์จีนอ้างว่า นักรบกองโจรของม้นในจังหวัดเหอเป่ย์ ได้ต่อสู้กับญี่ปุ่นด้วยระเบิดบกที่สร้างเอง ในปี 1940
81. เรียงความ 8 ตอน เป็นงานเขียนขึ้นเพื่อการสอบจอหงวน ซึ่งมีรูปแบบที่แข็งทื่อและขาดความคิด
82. มหาทุพภิกขภัยของจีน ระหว่างปี 1959-1961 เป็นความอดอยากที่ร้ายแรงที่สุดในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติซึ่งประมาณว่า มีคนเสียชีวิตในช่วงนี้มากถึง 18 – 43 ล้านคน
83. ดุหมายเหตุบที่ 7
84. โดย เหมา เจ๋อตง (1942)
85. การเคลื่อนไหว 4 พฤษภาคม เป็นการเคลื่อนไหวครั้งแรกในประวัติศาสตร์จีนใหม่ เริ่มจากวันที่ 4 พฤษภาคม 1919
86. เฉิน กุ้ยหลี่ จากหนังสือ คำเตือนจากแม่น้ำ หวายเหอ (1995)
87. Argil เป็นดินเหนียวชนิดหนึ่ง ใช้ในการเจือจางน้ำมันสลัดใน กระบวนการอุตสาหกรรม
88. จากโคลง “มองดู หลี่ หยวน กลับคืนเป็นผานกู่” โดย ฮั่น หยู (768-824) หนึ่งใน 8 บทประพันธ์ร้อยแก้วที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในรัชสมัย ถังและซ่ง
89. เถา หยวนหมิง (365-427) หรือมีอีกชื่อว่า เถา เฉียน นักวีลือนามของจีน

บทวิจารณ์ที่ 7

1. จดหมายของเหมา ถึง เจียง ชิง ภรรยา
2. คำสอนสังเขปของ ชงจื้อ
3. Leviticus 19:18
4. คาร์ล มาร์กซ และเฟเดอริก แองเจิล (1848)
5. เหมา เจ๋อตง เขียน เรื่องเผด็จการประชาธิปไตยของประชาชน (1949)
6. เหมา เจ๋อตง “เราต้องส่งเสริมอย่างเต็มที่ต่อการปราบปรามพวกปฏิปักษ์ปฏิวัติ ดังนั้นต้องแจ้งให้ทุกคนรอบครวัทราบ” (1951)
7. เหมา เจ๋อตง “เราต้องส่งเสริมการกำจัดพวกปฏิปักษ์ปฏิวัติ เพื่อให้ทุกคนรอบครวัได้ทราบ (1951)
8. อาณาจักรสวรรค์ของไท่ผิง (1851-1864) และรู้จักกันอีกชื่อว่า กบฏไท่ผิง เป็นหนึ่งในเหตุการณ์ขัดแย้งที่นองเลือดที่สุดในประวัติศาสตร์จีน มันเป็นการปะทะกันระหว่าง ราชวงศ์ชิงกับ พวกคนฮักกาที่อ้างตนว่าเป็นผู้วิเศษ นำโดยหง ชิวฉวน ซึ่งเปลี่ยนศาสนาเป็นคริสต์ เชื่อกันว่ามีคนตายมากถึง 30 ล้านคน
9. คัดลอกมาจากหนังสือที่พิมพ์ในฮ่องกง คือ นิตยสารเฉิงหมิง (ฉบับเดือน ตุลาคม 1996) www.chengmingmag.com
10. บันทึกประวัติศาสตร์ของสาธารณรัฐประชาชนจีน
11. หน่วยวัดพื้นที่จีน 1 หมู่ เท่ากับ 0.165 เอเคอร์
12. ซา ชิง อี้ ซี ต้า ตี้ วาน(ดินแดนอันมีดมนแห่งปาโหยว) (1988)
13. เรย์มอนด์ เจ ดี แจกเกอร์ และไอรีน คอร์บอลลี คุณ เขียน เรื่อง หนอนบ่อนไส้ (Enemy Within [Guild Books, Catholic Polls, Incorporated, 1968])
14. หยู หลัวเหวิน เขียน – การสอบสวนกรณีสังหารหมู่ที่ต้าซิง การสังหารหมู่ต้าซิง เกิดขึ้นในเดือนสิงหาคม 1966 ในช่วงการเปลี่ยนแปลงการนำของพรรคในปักกิ่ง ในตอนนั้นเซี่ยะ ฟู่จื้อ รัฐมนตรีความมั่นคงสาธารณะ ได้กล่าวกับที่ประชุมกรมความมั่นคงสาธารณะของปักกิ่ง สนับสนุนการไม่แทรกแซง การต่อต้านชนชั้นทมิฬทั้ง 5 ของพวกเรดการ์ด คำกล่าวนี้ได้ถูกถ่ายทอดต่อไปยังที่ประชุมคณะกรรมการถาวร ของกรมความมั่นคงสาธารณะต้าซิง หลังการประชุมกรมความมั่นคงสาธารณะ ต้าซิง ก็รับปฏิบัติตามและวางแผนปลุกระดมมวลชนในอำเภอต้าซิง ให้สังหารชนชั้นทมิฬทั้ง 5
15. เจิ้ง อี้ เขียน เรื่อง ความทรงจำสีเลือด (สำนักพิมพ์ทีวีจีนของไต้หวัน 1993) มีการแปลเป็นภาษาอังกฤษด้วยในชื่อ ความทรงจำสีเลือด [Scarlet Memorial] – เรื่องเล่าเกี่ยวกับเทศกาลกินเนื้อมนุษย์ในประเทศจีนใหม่ ซึ่งแปลและเรียบเรียงโดย T.P. Sym [Boulder Colorado: Westview Press, 1998]
16. “สังคมนเก่า” ตามที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนเรียก นั้นหมายถึงช่วงก่อนปี 1949 ส่วน “สังคมนใหม่” หมายถึงช่วงหลังปี 1949 เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนยึดอำนาจรัฐได้
17. เลื่อแจกเกิดแคบ หรือ เลื่อรัต เป็นเลื่อที่ออกแบบมาใช้ในการทรมานคน แขนของผู้ถูกทรมานจะถูกบิดและผูกไพลไว้ข้างหลัง แล้วดึงข้ามศีรษะไปด้านหลัง การทรมานแบบนี้ทำให้แขนพิการได้ในทันที แล้วแขวนเอาไว้อีกด้วย ผลที่เกิดขึ้นโดยตรงจากนี้ คือ การหักของกระดูก หัวไหล่ ข้อศอก ข้อมือและหลัง ทำให้เหยื่อ ตายด้วยความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส ผู้ฝึกฝ่าหลุนกงจำนวนมาก เสียชีวิตจากการทรมานแบบนี้
สามารถค้นหาเพิ่มเติมได้จากhttp://photo.minghui.org/photo/images/u_persecution/E_torture_means_300_1.htm
18. หลิว เส้าฉี ประธานาธิบดีของสาธารณรัฐประชาชนจีน ระหว่างปี 1959-1968 เขาได้รับการวางตัวให้เป็นผู้สืบทอดจากเหมา เจ๋อตง แต่กลับถูกประทุษร้ายในช่วงการปฏิวัติวัฒนธรรม ด้วยข้อหา ผู้ทรยศ สายลับและถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนขับออกจากพรรค เขาเสียชีวิตหลังจากถูกทำร้ายในคุกของพรรคคอมมิวนิสต์จีน
19. ฉิน ป้อต้า (1904-1989) เป็นเลขานุการฝ่ายการเมืองของ เหมา เจ๋อตง และเป็นบรรณธิการบริหารของนิตยสารธงแดง (หงฉี) เขาเป็นผู้นำของกลุ่มปฏิวัติวัฒนธรรมและเขียนบทบรรณาธิการให้หนังสือพิมพ์พีเพิลเดลีว่า “กวาดล้างเหล่าปีศาจ และวายร้ายให้สิ้น” ซึ่งถือเป็นจุดเริ่มต้นของการกวาดล้างครั้งใหญ่ที่สุดในช่วงการปฏิวัติวัฒนธรรม จาง ชุนเฉียว (1917)

เป็นรองนายพลลำดับที่ 2 ในปี 1975 เขาเป็นสมาชิกของกลุ่มสี่คน ซึ่งเป็นกลุ่มผู้นำในช่วงการปฏิวัติวัฒนธรรม บทความที่เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางที่สุดของเขาคือ “ใช้เผด็จการชนชั้นกรรมาชีพอย่างทั่วด้าน ต่อพวกทุนนิยม”

20. หวัง เซียนเกิน ผู้เขียน เอกสารสนับสนุนเวียดนามต่อสู้กับอเมริกา (พิมพ์โดยบริษัทวัฒนธรรมสากล ที่ปักกิ่ง)
21. มูลนิธิเพื่อการวิจัย เหลา ไก่ (12 ตุลาคม 2004) รายงาน เรื่อง เด็กในหมู่ผู้ฝึกฝ่าหลุนกงที่ถูกประทุษร้าย <http://www.laogai.org/news2/newsdetail.php?id=391> [ภาษาจีน]
22. หนึ่งในเครื่องมือ 3 ชนิด (วิธีการผลิต แบบการผลิต และความสัมพันธ์ทางการผลิต) ซึ่งมาร์กซ์ใช้ในการวิเคราะห์ชนชั้นในสังคม ความสัมพันธ์ทางการผลิตหมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ถือครองปัจจัยการผลิต กับผู้ที่ไม่มียปัจจัยการผลิต ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่าง เจ้าที่ดิน กับ เกษตรกร หรือ ระหว่างนายทุน กับ กรรมกร
23. เม่ง จื่อ เล่ม 3 Penguin Classics series, แปลโดย D.C. Lau
24. จากบทร้อยแก้ว “ปิ่นปายหอคอย เยี่ย หยาง” ของฟาน จงเอี้ยน (989-1052) นักการศึกษา นักเขียนและข้าราชการที่โดดเด่น ราชสมัยซ่งเหนือ
25. โดย กู๋ เอี้ยนอู่ (1613-1682) นักวิชาการที่โดดเด่น ของราชสมัยชิง ตอนต้น
26. เม่ง จื่อ เล่ม 7 Penguin Classics series, แปลโดย D.C. Lau
27. หมู่บ้าน สามครอบครัว เป็นนามปากกาของ นักเขียนสามคนในปี 1960 คือ เต็งค้ว อู่อัน และเหลียว ม่อซา อู่ เป็นผู้แต่งเพลง “ให้ ลู่ออกจากตำแหน่ง” ซึ่งหมายความว่า เป็นการล้อเลียนทางการเมือง ระหว่างความสัมพันธ์ของเขา กับนายพลผิง เต๋อ หวย
28. เหล่า เสอ (1899-1966) เป็นนักเขียน ที่ชี้ให้เห็นชีวิตของชาวจีนในช่วงสงคราม หนังสือหลายเล่มของเขา ถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์และออกอากาศทางทีวี เขาถูกกระทำอย่างโหดเหี้ยมระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรม จนกระโดดน้ำตายในทะเลสาบ เมื่อปี 1966 เจียน ป้อจัน (1898-1968) เป็นรองประธานของมหาวิทยาลัยปักกิ่ง และเป็นศาสตราจารย์วิชาประวัติศาสตร์ เหมา ซีแนะเป็นการเฉพาะว่า เขาถูกใช้เป็นตัวอย่างด้านลบของปัญญาชนที่ต่อต้านการปฏิวัติ ทำให้เขากับภรรยาฆ่าตัวตายพร้อมกันโดยกินยานอนหลับเกินขนาดในเดือน ธันวาคม 1968
29. จาก www.clearwisdom.net ซึ่งเป็นเว็บไซต์อย่างเป็นทางการของผู้ฝึกฝ่าหลุนกง เจียง เจอหมิน ได้ออกคำสั่งให้ฆ่าผู้ฝึกฝ่าหลุนกงโดยไม่ต้องปราณีและให้ถือว่าการฆ่าตัวตาย ดูเพิ่มเติมใน “จดหมายจากสมาคมฝ่าหลุนต้าฝ่าสวีเดน ถึงรัฐมนตรีต่างประเทศ โดยอ้างถึงการประชุม เรื่องสิทธิมนุษยชนขององค์การสหประชาชาติที่นครเจนีวา” www.clearwisdom.net/emh/articles/2003/3/18/33461.html
30. ยวี หลัวเคอ เป็นนักสิทธิมนุษยชน และนักต่อสู้ ที่ถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนสังหารระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรม บทความที่ระลึกของเขา เรื่อง ภูมิหลังครอบครัว ที่เขียนเมื่อ 18 มกราคม 1967 ถูกเผยแพร่อย่างกว้างขวางที่สุด และมีอิทธิพลที่ทนทานที่สุด ยิ่งกว่าบทความทั้งหมด ที่สะท้อนความคิดที่ไม่ใช่คอมมิวนิสต์ในระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรม หลิน เจา นักศึกษามหาวิทยาลัยปักกิ่งคนหนึ่ง ที่เรียนวิชาวิทยาศาสตร์เป็นวิชาเอก ถูกจัดเป็นพวกฝ่ายขวา ในปี 1957 เพราะมีความคิดเป็นอิสระและกล้าพูดวิจารณ์การเคลื่อนไหวคอมมิวนิสต์ เธอถูกกล่าวหา ว่าคิดล้มล้างเผด็จการประชาธิปไตยของประชาชน เธอถูกจับปี 1960 และถูกพิพากษาจำคุก 20 ปีในสองปีถัดมา สุดท้ายถูก พรรคคอมมิวนิสต์จีนสังหารในปี 1968 วันที่ 29 เมษายน ในฐานะเป็นปฏิปักษ์ปฏิวัติ
31. ฐานข้อมูลจากรายงาน ของมูลนิธิเพื่อการวิจัย เหลา ไก่ www.laojiao.org/64/article0211.html
32. อ้างอิงข้อมูลโดยตรงจาก “จดหมายจาก ช่ง เหมยหลิง ถึง เหลียว ฉิงจื่อ (17 สค. 1982) www.blog.edu.cn/more.asp?name=fainter&id=16445

บทวิจารณ์ที่ 8

1. “เสือดาวนั้น ได้ตายไปแล้ว แต่หนังของมันยังคงอยู่” เป็นสำนวนจีนในบทกลอนชื่อ ดอกพลัมเบ่งบาน เขียนโดย เส้า หยง (1011-1077) คำว่า เสือดาว ในที่นี้หมายถึงภาพตามแผนทางภูมิศาสตร์ของประเทศสหภาพโซเวียต ซึ่งคล้ายกับเสือดาวที่กำลังวิ่งอยู่ แต่หลังจากการล่มสลายของอดีตประเทศสหภาพโซเวียต ระบบคอมมิวนิสต์ก็แตกสลายไป คงเหลือแต่เพียง “หนัง” หรือ รูปแบบ ที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนรับสืบทอดมา
2. การเต้นระบำกลุ่มชนิตหนึ่งที่เป็นที่นิยมกัน ในช่วงปฏิวัติวัฒนธรรม เพื่อแสดงความภักดีต่อ เหมา และพรรค
3. รัฐธรรมนูญของสาธารณรัฐประชาชนจีน (แปลงอย่างเป็นทางการเมื่อปี 1999)
4. จากรายงานของเหมา เรื่อง “รายงานการตรวจสอบการเคลื่อนไหวของชาวนาในหูหนาน”
5. จากบทกวีของ ซือ หม่าเซียน (ราว 140-87 ปีก่อนค.ศ.) เขาเป็นนักวิชาการและนักประวัติศาสตร์ในรัชสมัยฮั่นตะวันตก บทกวีที่มีชื่อเสียงของเขา เขียนไว้ว่า “ทุกคนต่างต้องตาย แต่ความตายของบางคน นึกกว่าเขาไต้ซัน ส่วนของบางคนเบา กว่า ชนนก” เขาไต้ซัน เป็นหนึ่งในภูเขาที่สำคัญของจีน
6. การเคลื่อนไหวล้อมรั้วที่ดิน เกี่ยวข้องกับด้านมืดของการปฏิรูปเศรษฐกิจจีน คล้ายการปฏิวัติอุตสาหกรรมในประเทศอังกฤษ (1760-1850) พื้นที่เกษตรในจีนทุกวันนี้ ถูกเฉือนมาสร้างเขตเศรษฐกิจระดับต่างๆ (อำเภอ นคร จังหวัด และ มณฑล) จากผลของการล้อมรั้วที่ดินนี้ เกษตรกรจีนต้องสูญเสียที่ดินไป ส่วนในเมือง ชาวเมืองในเขตเมืองเก่า มักถูกบีบให้อพยพออกไป เพื่อให้มีการรื้อถอนที่อยู่เดิมของพวกเขา เพื่อสร้างศูนย์การค้า โดยได้รับค่าชดเชยน้อยนิด ดังปรากฏรายละเอียดใน www.uglychinese.org/enclosure.htm
7. หลิน เจา นักศึกษามหาวิทยาลัยปักกิ่งคนหนึ่ง ที่เรียนวิชานิเทศศาสตร์เป็นวิชาเอก ถูกจัดเป็นพวกฝ่ายขวา ในปี 1957 เพราะมีความคิดเป็นอิสระ ทั้งกล้าพูดวิจารณ์การเคลื่อนไหวคอมมิวนิสต์ เธอถูกกล่าวหาว่าคิดล้มล้างเผด็จการประชาธิปไตยของประชาชนและถูกจับปี 1960 เธอถูกพิพากษาจำคุก 20 ปี สองปีถัดมา สุดท้ายถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนสังหารในปี 1968 วันที่ 29 เมษายน ในฐานะเป็นปฏิปักษ์ปฏิวัติ
8. จาง จื่อซิน เป็นปัญญาชนหญิง ที่ถูกริบงานเขียนโดย พรรคคอมมิวนิสต์จีน ในระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรมเนื่องจากไปวิจารณ์ความล้มเหลวของนโยบายก้าวกระโดดใหญ่ของ เหมา เจ๋อตง เธอกล้าพูดความจริงในที่สาธารณะ ผู้คุมคุกได้ฉีกเสื้อผ้าเธอออกหลายครั้ง แล้วจับมัดมือไพล่หลัง ผลักเข้าไปในห้องขังนักโทษชาย ให้พวกเขาข่มขืนเธอจนเสียสติ พวกผู้คุมกลัวว่าเธอจะตะโกนประท้วงเพราะถูกประทุษร้าย ดังนั้นพวกเขาจึงตัดหลอดลมของเธอก่อนจะฆ่าเธอ
9. การปฏิวัติเดือนกุมภาพันธ์ หมายถึง การปฏิวัติของชนชั้นกลางในรัสเซีย เมื่อปี 1917 ทำให้พระเจ้าซาร์นิโคลัสที่ 2 ต้องสละราชย์
10. การปฏิวัติเดือนตุลาคม หรือที่รู้จักกันว่า การปฏิวัติบอลเชวิค นำโดยเลนินและเริ่มขึ้นในเดือนตุลาคม 1917 ในระหว่างการปฏิวัตินี้ นักปฏิวัติชนชั้นนายทุนที่โค่นล้มพระเจ้าซาร์ ถูกสังหารหมด เป็นการฉวยโอกาสทำลายการปฏิวัติชนชั้นกลางของรัสเซีย
11. ทั้งกรณีเหตุการณ์มารี และการสังหารหมู่วันที่ 12 เมษายน หมายถึงการโจมตี พรรคคอมมิวนิสต์จีนของก๊กมินตั๋ง เหตุการณ์มารี เกิดขึ้นเมื่อ วันที่ 21 พฤษภาคม 1927 ในเมืองฉางซา จังหวัดหูหนาน ส่วนการสังหารหมู่ 12 เมษายน เกิดที่เซี่ยงไฮ้ ปี 1927 ทั้งสองกรณีนี้ มีการจับกุมและเข่นฆ่าสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนบางส่วน รวมทั้งพวกที่สนับสนุนพรรคคอมมิวนิสต์จีน
12. ดูรัฐธรรมนูญของพรรคคอมมิวนิสต์จีนบทวิจารณ์ที่ 1 ข้อ 6
13. หลิว ดี เจ้าหน้าที่ฝ่ายการเมืองของกองทัพแดงที่ 20 ซึ่งถูกประหาร เนื่องจากเป็นสมาชิกของกลุ่มต่อต้าน บอลเชวิค ที่นำการก่อกบฏในเมืองฟูเทียน กล่าวหา หลี่ เส้าจิว ว่าต่อต้านการปฏิวัติ พวกเขายึดเมืองฟูเทียน และปล่อยคนที่ถูกจับด้วยข้อหาเป็นพวกต่อต้านบอลเชวิคกว่า 100 คนและร้องตะโกนว่า “เหมา เจ๋อตง จงพินาศ” ดูรายละเอียดเรื่อง การกวาดล้างพวกต่อต้านบอลเชวิคได้ใน “การตรวจสอบประวัติศาสตร์ของการกวาดล้างพวกต่อต้านบอลเชวิค ของเหมา เจ๋อตง ในเขตโซเวียต จังหวัด เจียงซี” เขียนโดย เกา หว่า

14. เฝิง เต๋อหวาย (1898-1974) นายพลและผู้นำทางการเมืองของ พรรคคอมมิวนิสต์จีน เฝิงเป็นผู้บัญชาการสูงสุดในสงคราม เกาหลีและเป็นรองนายกรัฐมนตรี เป็นสมาชิกของคณะกรรมการการเมือง และรัฐมนตรีกลาโหม (ปี 1954-1959) เขาถูก ปลดออกจากทุกตำแหน่ง หลังจากคัดค้านวิธีการซ้ายจัดของ เหมา ในที่ประชุมที่หลู ซาน ปี 1959
15. จากข้อเขียนของ หลี่ ลีซาน ว่าบุคคลผู้ซึ่งได้รับการรำลึกถึงสี่ครั้ง
16. หลักการทั้ง 4 ซึ่งได้แก่ แนวทางสังคมนิยม เผด็จการชนชั้นกรรมาชีพ การนำของพรรคคอมมิวนิสต์จีนลัทธิมาร์กซ์-เลนิน และความคิดเหมา เจ๋อตง

บทวิจารณ์ที่ 9

1. ตามแนวคิดของขงจื้อ จักรพรรดิจะปกครองประเทศตามอาณัติของสวรรค์และการที่จะได้รับอำนาจเช่นนั้น องค์จักรพรรดิ จะต้องมีความประพฤติที่คู่ควรกับความรับผิดชอบสูงสุดนั้น ซึ่งเหมือนกับความคิดของเม้งจื่อ ดังในกลอนที่ว่า “ใครที่ได้รับ อำนาจราชาธิปไตย” เมื่อมีคนถามเม้งจื่อว่า ใครเป็นผู้ให้ดินแดนและอำนาจปกครองแก่จักรพรรดิขงจื่อ เม้งจื่อกล่าวว่า “ได้มาจากสวรรค์” แนวคิดเกี่ยวกับที่มาของอำนาจศักดิ์สิทธิ์นี้ ยังสามารถพบได้ในวัฒนธรรมตะวันตก ในโรมัน 13:1 (ฉบับ ของพระเจ้าเจมส์) ยกตัวอย่างเช่น “ให้ทุกจิตวิญญาณอยู่ภายใต้อำนาจเบื้องบน เพราะไม่มีอำนาจจะไร้อยู่เหนือพระเจ้า คืออำนาจที่พระเจ้าทรงดลบันดาล”
2. หนึ่งในศูนย์กลาง หมายถึง การพัฒนาเศรษฐกิจ ส่วนสองพื้นฐาน คือ คงไว้ซึ่งหลักการพื้นฐาน 4 ประการ(แนวทางสังคมนิยม เผด็จการชนชั้นกรรมาชีพ การนำของพรรคคอมมิวนิสต์จีนลัทธิมาร์กซ์-เลนิน และความคิดเหมา เจ๋อ ตง) และก้าวต่อไป ตามนโยบายปฏิรูป และเปิดกว้าง
3. รายงานของสำนักข่าวซินหัว (4 มีนาคม 2004)
4. รายงานของสำนักข่าวซินหัว (29 กุมภาพันธ์ 2004)
5. “หลักการ สามไม่” เคยเกิดขึ้นในอดีต ในปี 1979 เต็ง เสี่ยวผิง ได้เสนอ “หลักการ สามไม่”เพื่อส่งเสริมให้คนพูดออกมาจาก ใจ โดยจะไม่มีการตีตรา ไม่โจมตีและไม่พินัยหาความผิด ซึ่งทำให้คนนึกถึง วิธีแบบเดียวกันของ เหมา ที่ส่งเสริม ปัญญาชนให้พูด ในปี 1950 ซึ่งตามมาด้วยการประทุษร้ายอย่างรุนแรงต่อผู้ที่ออกมาพูด เดียวนี้ หลักการสามไม่ หมายถึง การพัฒนาโดยไม่มีทางโต้แย้ง “ก้าวต่อไปโดยไม่มีทางต่อสู้ซึ่งกันและกัน ก้าวหน้าโดยไม่ยอมถูกทิ้งไว้ข้างหลัง”
6. กฎหมายพื้นฐานมาตรา 23 ของฮ่องกง ซึ่งถูกเสนอในปี 2002 โดยรัฐบาลฮ่องกง ภายใต้แรงกดดันของปักกิ่ง เป็นกฎหมาย ที่ละเมิดเสรีภาพ สิทธิมนุษยชนในฮ่องกงอย่างรุนแรงและยังขัดกับหลักการ “หนึ่งประเทศ สองระบบ” ที่พรรคคอมมิวนิสต์ จีนให้สัญญาไว้ มาตรา 23 ถูกต่อต้านไปทั่วโลก สุดท้ายก็ต้องถอนไปในปี 2003
7. ซีซีทีวี เป็นของรัฐบาลกลางและดำเนินการโดยรัฐบาลกลาง มันเป็นเครือข่ายหลักของการแพร่ภาพออกอากาศในจีน
8. วลีเหล่านี้ เป็นเพลงที่ร้องกันในยุค เหมา จากปี 1960-1970
9. ครั้งหนึ่ง เหมา บอกว่า เรากลัวการทำผิด แต่เรากังวลว่าจะต้องแก้ไขมัน
10. วิดีโอ วิเคราะห์อย่างละเอียดของ เหตุการณ์เผาตัวตายดูได้จาก www.faluninfo.net/tiananmen/immolation.asp
11. นี่เป็นภษิตของจีน ที่ยืนยันธรรมชาติของคน ซึ่งได้รับการแปลว่า “สุนัขจึงจอกอาจเปลี่ยนหนังของมัน แต่ไม่เคยเปลี่ยน นิสัยเลย”
12. นโยบายปฏิรูปเศรษฐกิจ ที่รู้จักกันว่าโครงการ “เสรีภาพ 3 ประการ และหนึ่งพันธสัญญา” (ซัน จื่อ อี้ เป้า) ที่เสนอโดย หลิว เส้าฉี ประธานาธิบดีจีนในตอนนั้น โครงการนี้กำหนดให้มีการจัดใช้ที่ดินสำหรับเอกชน มีตลาดเสรี รัฐวิสาหกิจต้อง รับผิดชอบกำไรขาดทุนเอง รวมทั้งการกำหนดโควตาผลผลิตที่แน่นอนสำหรับ แต่ละครัวเรือน